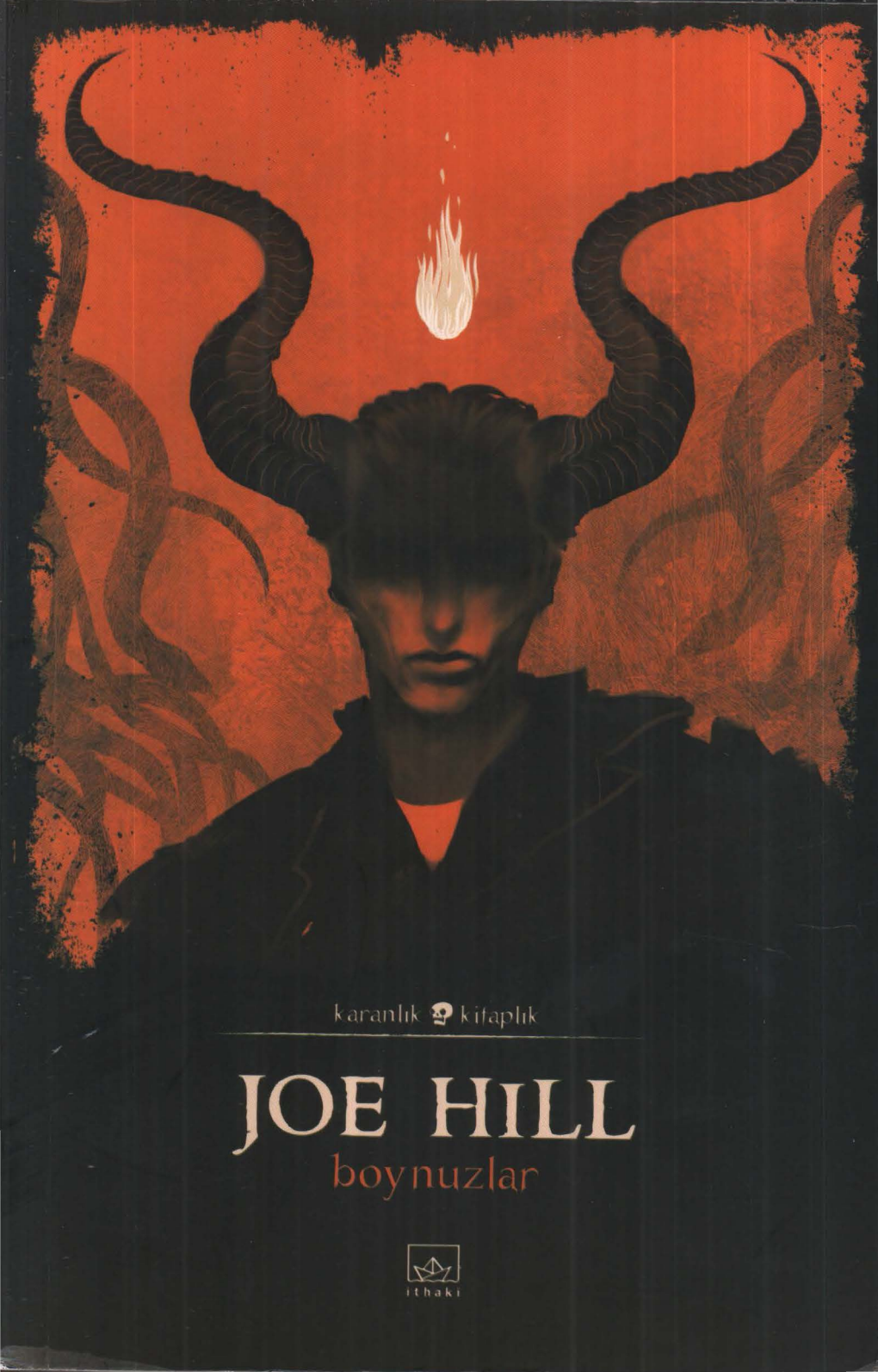

karanlık kitaplık

JOE HILL

boynuzlar

ithaki

JOE HILL

ŞE7T4N, İtfaiyeci, Boynuzlar ve *Kadife Kutudaki Hayalet* romanlarının yanı sıra *20th Century Ghosts* ve *Tuhaf Hava* adlı öykü derlemeleriyle 21. yüzyılın en iyi korku yazarlarından biri olan Joe Hill bu eserleriyle hem çoksatanlar listesinde zirvede yer aldı hem de ödüller kazandı. *Locke & Key* adlı çizgi roman serisiyle de Eisner Ödülü'ne layık görülen yazar New Hampshire'da yaşıyor.

İthaki, yazarın eserlerini yayımlamaya devam edecek.

Boynuzlar

Joe Hill
Orijinal Adı: *Horns*

İthaki Yayınları - 1765
Karanlık Kitaplık - 37

Yayın Yönetmeni: *Alican Saygı Ortanca*
Sanat Yönetmeni: *Hamdi Akçay*

Dizi Editörü: *Emre Aygün*
Yayına Hazırlayan: *Alican Saygı Ortanca*
Kapak İllüstrasyonu: *Ebrahel Lurci*
Kapak Tasarımı: *Hamdi Akçay*
Grafik Uygulama: *B. Elif Balkın*
1. Baskı, Aralık 2020, İstanbul

ISBN: 978-625-7737-42-5

Sertifika No: 46603

Türkçe Çevirі © Zeynep Heyzen Ateş, 2020
© İthaki, 2020
© Joe Hill, 2010

Bu eserin hakları HarperCollins Publishers'ın bir alt markası olan Wiliam Morrow ve AnatoliaLit Telif Hakları Ajansı aracılığıyla satın alınmıştır.

Yayıncı ın yazılı izni olmaksızın alıntı yapılamaz.

İthaki™ Penguen Kitap-Kaset Bas. Yay. Paz. Tic. A. Ş.'nin tescilli markasıdır.
Caferağa Mah. Neşe Sok. 1907 Apt. No: 31 Moda, Kadıköy-İstanbul
Tel: (0216) 348 36 97 Faks: (0216) 449 98 34
editor@ithaki.com.tr – www.ithaki.com.tr – www.ilknokta.com

Kapak, İç Baskı: Deniz Ofset Matbaacılık
Maltepe Mah. Hastane Yolu Sok. No: 1/6, Zeytinburnu-İstanbul
Tel: (0212) 613 30 06 denizmatbaamucellit@gmail.com
Sertifika No: 40200

karanlık kitaplık

Joe Hill

Boynuzlar

Çeviren
Zeynep Heyzen Ateş

ithaki

Leonara'ya her zaman sevgiyle...

"Ne kadar Âdem ve Havva isek, bir o kadar da şeytanız; belki daha bile fazla...

—Michael Chabon, "On Daemons & Dust"

CEHENNEM

Birinci Bölüm

Ignatius Martin Perrish geceyi deli gibi içip feci şeyler yaparak geçirdi ve ertesi sabah korkunç bir baş ağrısıyla uyandı. Ellerini şakaklarına götürdüğünde sıradışı bir şeyin, iki sivri çıkıntının varlığını hissetti. Kendini o kadar berbat hissediyordu ki –gözleri sulanmıştı ve halsizdi– başlangıçta bu ayrıntının üstünde durmadı, herhangi bir şeyi düşünüp endişelenemeyecek kadar akşamdan kalmaydı.

Ama banyoya gidip aynaya baktığında, uyurken boynuzlarının çıktığını gördü büyük bir şaşkınlık içinde; ve gece de yaptığı gibi yine yanlışlıkla kendi ayağına işedi.

İkinci Bölüm

Önceki gün giydiği şortu giyip boynuzları daha iyi görebilmek için aynaya yaklaştı.

Aslında pek de boynuz sayılmazlardı; boyları yüzükparmağı kadar vardı, tabanları kalın, uçları sivriydi ve yukarı doğru hafifçe kıvrılıyorlardı. Boynuzlar, uçları haricinde kendi derisiyle kaplıydı. Sanki deri esneyip bu yeni misafirleri kabullenmişti. Uçları ise çirkin bir kan kırmızısıydı, deriyi delip çıkan sipsivri iğneleri andırıyorlardı. Boynuzlarından birinin ucuna dokunduğunda hassas olduğunu keşfetti; eli değer değmez az da olsa canı yandı. Sonra parmaklarını boynuzların etrafında dolaştırdı, gergin derinin altındaki kemiğin sertliğini kontrol etti.

Ne halt ettiyse, bir şekilde bu belayı kendisinin başına sardığını düşünüyordu. Önceki gece eski dökümhanenin arkasındaki ormana dalmış, Merrin Williams'ın öldürüldüğü yere gitmişti. İnsanlar her yanını mantar sarmış hastalıklı bir kiraz ağacının dibine Merrin'i hatırlatan eşyalar bırakmışlardı. Yer yer kabuğu soyulan ağacın, deyim yerindeyse, "eti" ortaya çıkmıştı. Merrin'i bulduklarında o da ağaç gibiydi; giysileri parçalanmıştı ve kanlar içindeydi. Yan taraftaki salkımsöğüdün dallarının arasına itinayla genç kızın fotoğrafları yerleştirilmişti, duygusal kartpostallarla tanınan Hallmark'ınkilere benzeyen "seni çok seviyoruz", "seni çok özledik" türünden kartlar... Çoğu açık havanın da etkisiyle sararıp yıpranmıştı. Biri –muhtemelen Merrin'in annesi– ağacın dibine sarı yapma güllerle süslenmiş,

şatafatlı bir haç ve zekâ özürlü insanlar gibi gülümseyen bir plastik Meryem Ana heykeli bırakmıştı.

Ne katlanılamaz bir gülümsemeydi. Kafasına aldığı darbe yüzünden kan kaybından ölen Merrin'in cesedinin bulunduğu noktaya dikilen haça da katlanamıyordu. Sarı güllerle süslenmiş bir haç. Ne lanet olasıca şey! Elektrikli sandalyeye çiçek desenleriyle bezeli minder yerleştirmek gibi rezil bir şakaydı sanki. Birilerinin İsa'yı o lanetli mekâna getirmeye çalışması Ignatius'ı rahatsız etti. Bir yıllık rötar! İsa hiçbir şeyi değiştiremeyecek kadar geç kalmıştı. Madem o kadar iyiydi, kudretliydi de Merrin'in ona ihtiyacı varken neredeydi?

Ignatius haçı söküp yere atmış ve üstünde tepinmişti. Çişi vardı, Bakire Meryem'e işedi, bu arada sarhoş sarhoş kendi ayaklarını da sidik içinde bıraktı. Belki bu günahlar yüzünden şimdi yaşadığı değişime maruz kalmıştı. Ama hayır, içinden bir his daha fazlasının olduğunu söylüyordu. *Başka ne yapmış olabilirim,* diye düşündüyse de hatırlayamadı. Öyle bir içmişti ki.

Başını sağa sola çevirdi, aynadaki görüntüsünü inceledi, parmaklarını uzatıp tekrar tekrar boynuzlara dokundu. Kemik ne kadar derine iniyordu? Boynuzların beynine kadar giden kökleri var mıydı? Bunları düşünürken banyo, ampulden yayılan ışık azalmışçasına kararadı. Ama asıl karanlık banyoda değil, gözlerindeydi, kafasındaydı. Zar zor lavaboya tutunup derin derin nefesler almaya başladı.

O an anladı her şeyi: Ölecekti. Evet, evet, kesinlikle ölecekti. Beynine baskı yapan bir şeyler vardı elbette: Bir tümör! Boynuz falan yoktu. Onlar birer metafordu, hayal ürünüydü. Beynini yiyen bir tümör vardı ve onun böyle tuhaf şeyler görmesine sebep oluyordu. Eğer bu tür garip hayaller görmeye başlamışsa, artık iş işten geçmiş demekti.

Öleceğini düşünmek tarif edilmesi güç bir rahatlığı da berabe-

rinde getirdi, üzerinden büyük bir ağırlık kalkmıştı, sanki uzun süre suyun altında kaldıktan sonra yüzeye çıkmayı başarmış ve ciğerlerini doyasıya havayla doldurmuştu. Ig çocukken boğulma tehlikesi atlattığından, nefes alamamanın nasıl bir his olduğunu iyi bilirdi ve astımdan da çok çekmişti. Bu yüzden nefes alabilmeyi mutlulukla bir tutardı çoğu zaman.

"Hastayım, ölüyorum," dedi ciğerlerini havayla doldururken.

Bunu yüksek sesle söylemek keyfini ikiye katladı.

Aynada kendini inceledi, hayali olduklarını keşfettiği için boynuzların kaybolmasını bekliyordu ama öyle olmadı. Boynuzlar yerlerinde kaldı. Saçlarını karıştırdı, boynuzları saklayıp saklayamayacağını kontrol etti, en azından doktora gidene kadar onları gözlerden uzak tutabilse... Sonra uğraşmaktan vazgeçti, kendisinden başka kimsenin göremeyeceği bir şeyi saklamaya çalışmanın ne anlamı vardı?

Yorgunluktan titreyen bacaklarını zorlayarak yatak odasına döndü. Yatak örtüleri kenara ittirilmişti ve çarşafta hâlâ Glenna Nicholson'ın dolgun hatlarının izleri vardı. Kadının yanına yatışını da, eve nasıl döndüğünü de hatırlamıyordu. Geceyle ilgili hatırlayamadığı bir sürü detay vardı. Dönüp izleri gördüğü o âna kadar yalnız uyuduğunu, Glenna'nın geceyi başka bir yerde, bir *başkasıyla* geçirdiğini sanıyordu.

Gece birlikte dışarı çıkmışlar ama Ig, sarhoş olmaya başlayınca doğal olarak Merrin'i düşünmeye başlamıştı. Genç kadının ölüm yıldönümüne birkaç gün kalmıştı ne de olsa. Ne kadar içtiyse onu o kadar özledi ve Glenna'nın ona ne kadar az benzediğinin farkına vardı. Dövmeleri, takma tırnakları, Dean Koontz romanlarıyla dolu kütüphanesi, sigaraları ve sabıka kaydıyla Glenna, Merrin'in tam zıddıydı. Karşısında oturan kadına bakan Ig, onunla olmanın bir tür ihanet olduğunu hissetmiş ama Merrin'e mi, yoksa kendine mi ihanet ettiğini çözememişti. Sonunda kaçma arzusu o kadar ağır bastı ki dayanamadı. Glenna, Ig'in parmaklarını okşayıp duruyordu,

şefkat göstermek için yapıyordu bunu belli ki. Ancak bu hareket her nedense onu daha da öfkelendiriyordu. Ig, tuvalete gidip yirmi dakika orada saklandı. Geri döndüğünde Glenna gitmişti. Oturup bir saat daha içti. Sonlara doğru onun geri gelmeyeceğini anladı. Üzülmedi. Ama her nasılsa gecenin sonunda kendilerini yine aynı yerde, son üç aydır paylaştıkları yatakta bulmuşlardı demek.

Yan odadan televizyonun sesi geliyordu. Demek Glenna henüz kuaföre gitmemişti. Ig, ondan kendisini doktora götürmesini isteyecekti. Ölmekte olduğunu düşünmenin verdiği geçici rahatlamanın yerini kendisini bekleyen acı dolu günleri ve haftaları düşünmenin verdiği dehşet almıştı. Gözünün önüne gelen görüntüler: babası ağlamamak için elinden geleni yapıyor, annesi yapmacık bir neşeyle oğlunun keyfini yerine getirmeye çalışıyor, serumlar, tedaviler, radyasyon, bitmek bilmeyen kusmalar, hastane yemekleri...

Ig salona gittiğinde, Glenna'yı üzerinde Guns N' Roses tişörtü ve rengi atmış bir pijama altıyla kanepeye oturmuş televizyon izlerken buldu. Genç kadın öne eğilip dirseklerini sehpaya yaslamış, ağzına kurabiye tıkmakla meşguldü. Üç gün önce marketten aldıkları bir kutu kurabiye tam dirseğinin dibindeydi. Bir de iki litrelik diyet kola. Sabah programlarından birini izliyordu.

Ig'in içeri girdiğini duyunca başını çevirip ilgisiz gözlerle ona baktıysa da laf atmak yerine yeniden televizyona döndü. Günün konusu, "En Yakın Arkadaşım Bir Sosyopat!" gibi bir şeydi. Şöhret peşindeki birtakım insanlar birbirlerine sandalye fırlatmaya hazırlanıyordu.

Glenna boynuzları fark etmemişti.

"Sanırım hastalanıyorum," dedi Ig.

"Git başkasına dert anlat, ben de akşamdan kalmayım," diye karşılık verdi Glenna.

"Hayır, demek istediğim... Bana bak. Gözüne normal görünüyor muyum?" Soruyordu; çünkü emin olmak zorundaydı.

Glenna yavaşça başını çevirip kirpiklerinin altından Ig'i süzdü.

Makyajını temizlemediği için kirpiklerinde hâlâ gece sürdüğü rimelin izleri vardı; boya dağılmış, gözlerinin etrafı siyaha boyanmıştı. Glenna'nın bakımlı, hoş, oval bir yüzü; en az yüzü kadar alımlı, dolgun hatlara sahip bir vücudu vardı. Eğer mankenlerin aşırı derecede ince olmaları gerekmeseydi ondan yürek hoplatacak bir manken bile olurdu. Ig'den kiloluydu, aralarında belki yirmi kilo vardı. Ama farkın bu kadar büyük olmasının nedeni onun şişman olması değil, Ig'in aşırı zayıf olmasıydı. Glenna sevişirken üstte olmayı severdi ve dirseklerini onun göğsüne yasladığında Ig ciğerlerindeki bütün havanın boşaldığı hissine kapılırdı, vurdumduymazlıktan kaynaklanan bir erotik nefessiz bırakma fantezisi gibiydi. Normal şartlar altında bile nefes almakta güçlük çeken Ig, erotik fanteziler uğruna nefessiz kalarak ölen bütün ünlülerin adlarını sayabilirdi. Müzisyenler arasında şaşırtıcı ölçüde yaygın bir ölme biçimiydi: Kevin Gilbert. Hideto Matsumoto. Muhtemelen ve elbette "İçimizdeki Şeytan" şarkısıyla tanınan Michael Hutchence. Ig'in özellikle düşünmek istemediği biri. İçindeki şeytan. Hepimizin içindeki şeytan. Korkutucu düşünceler...

"Yoksa hâlâ sarhoş musun?" diye sordu Glenna.

Bir karşılık alamayınca Glenna, küçümsercesine başını iki yana sallayarak televizyona döndü.

Demek öyle. Eğer boynuzları görseydi çığlıklar atarak ayağa fırlardı. Ama görmemişti; çünkü orada boynuz falan yoktu. Onlar sadece Ig'in zihninde vardı. Muhtemelen şimdi gidip aynaya baksa o da boynuzları görmezdi. Daha bunu düşünürken Ig'in gözleri camdaki yansımasına takıldı. Yanılmıştı, boynuzlar hâlâ oradaydı. Camdaki görüntü bulanıktı, yansıması bir hayaleti, transparan kötücül bir ruhu andırıyordu.

"Galiba doktora gitsem iyi olacak," dedi.

"*Bana* ne gerek biliyor musun?" diye sordu Glenna.

"Ne?"

"Bir kurabiye daha," diyen Glenna eğilip kutuya baktı. "Sence bir kurabiye daha yemeli miyim?"

Ig duygudan yoksun bir sesle karşılık verdi ona: "Seni durduran ne?"

"Bir tane yedim ve artık aç değilim. Ama daha fazla yemek istiyorum." Glenna başını çevirip gözlerinde hem ürkmüş hem yalvaran bir ifadeyle Ig'in süzdü. "Kutudaki bütün kurabiyeleri yemek istiyorum."

"Bütün kutuyu?"

"Bana kalsa ellerimi bile kullanmam. Kafamı kutuya gömüp yemek istiyorum. Söylediğimin iğrenç olduğunun farkındayım." Parmaklarını kurabiyelerin arasında dolaştırıp saydı. "Altı. Sence altı kurabiye daha yiyebilir miyim?"

Ig'in içindeki tedirginlik görmezden gelemeyeceği kadar artmıştı, şakaklarında bir baskı, bir ağırlık hissediyordu. Glenna'nın söylediği şeyler o kadar anlamsızdı ki! Bunun kâbusu andıran olağandışı bir sabah olduğunun bir ispatı daha...

"Benimle kafa buluyorsan lütfen yapma. Sana kendimi iyi hissetmediğimi söyledim."

"Bir kurabiye daha yemek istiyorum."

"Ye o zaman! Sanki çok umurumdaydı."

"Tamam. Oldu öyleyse. Madem sence bir sakıncası yok," dedi Glenna. Kurabiyelerden birini alıp üçe böldükten sonra yemeye başladı. Parçaları doğru dürüst çiğnemeden peş peşe ağzına tıkıyordu.

Kısa süre sonra ağzı kurabiyeyle dolmuş, yanakları şişmişti. Boğulacak gibi oldu, hafifçe öksürdü, ardından burun deliklerinden derin bir nefes alıp binbir güçlükle ağzındakileri yutmayı başardı.

Iggy bu manzarayı iğrenerek seyretti. Daha önce Glenna'nın böyle bir şey yaptığını görmemişti, aslında birbirlerini iğrendirmek için yarışan liseli çocuklar dışında kimse böyle yemek yemezdi. Son lokmayı da yuttuğunda Glenna güçlükle, ritmi bozulmuş bir halde nefes alıyordu. Sonra başını çevirip omzunun üstünden tedirgin gözlerle Ig'i süzdü.

"Hiç hoşuma gitmedi bu. Karnım ağrıyor," dedi. "Sence bir tane daha yemeli miyim?"

"Karnın ağrıyorsa neden bir tane daha yiyesin?"

"Çok ama çok şişman olmak istiyorum. Şu anki şişmanlığımdan bahsetmiyorum. Benimle muhatap olmayı istemeyeceğin kadar şişman olmak istiyorum." Düşüncelere daldığı zamanlarda yaptığı gibi, dilinin ucunu üstdudağına dokundurdu. "Dün gece iğrenç bir şey yaptım. Sana her şeyi anlatmak istiyorum."

Ig yeniden bunların hiçbirinin gerçek olamayacağını düşündü. Belki ateşi çıkmıştı ve bir kâbus görüyordu. Öyle bile olsa çok inatçı bir rüyaydı ve bütün detaylar inandırıcıydı. Televizyondaki kavga, yoldan geçen arabanın gürültüsü, etrafa saçılan kurabiye kırıntıları... Birbirini izleyen ve insanı yaşadığının gerçek olduğuna ikna eden anlar. Ig'in anları birbirine eklemek konusunda doğal bir yeteneği vardı. İkiyle ikiyi toplamasını bilirdi. Okuldayken, dersten bile saymadığı etik dersinden sonra en başarılı olduğu ders matematikti.

"Dün gece ne yaptığını bilmek istemiyorum," dedi Ig.

"Bu yüzden sana anlatmak istiyorum. Seni rahatsız etmek için. Beni terk etmen için eline bir sebep vermek istiyorum. Neler yaşadığını ve insanların senin hakkında neler söylediğini düşündükçe kendimi kötü hissediyorum ama artık her sabah uyanıp yanımda senin yüzünü görmeye katlanamıyorum. Defolup gitmeni istiyorum. Ne yaptığımı sana anlatırsam, o iğrenç şeyi itiraf edersem, o zaman gideceksin ve ben de özgür olacağım."

"İnsanlar benim hakkımda neler diyormuş?" diye sordu Ig. Aptalca bir soruydu. Ne söylediklerini zaten biliyordu.

Glenna omuz silkti. "Merrin'e yaptıklarından bahsediyorlar. Senin sapıkça şeylerden hoşlandığından bahsediyorlar."

Ig gözlerini ondan alamıyordu. Glenna'nın her söylediği bir öncekinden korkunçtu, yine de onları akıl almaz bir rahatlıkla söyleyebiliyordu. O kelimelerde ne utanç ne tereddüt vardı.

"Eee, anlatmak istediğin o iğrenç şey neymiş bakalım?"

"Dün gece, sen ortadan kaybolduktan sonra Lee Tourneau ile karşılaştım. Lee ile benim bir ara, lise döneminde takıldığımızı hatırlıyorsundur?"

"Hatırlıyorum," dedi Ig. Dönüp baktığında başka bir hayata aitmiş gibi gelen sahneler belirdi gözünün önünde. Çok uzun zaman önce Lee ve Ig yakın arkadaştı ama bütün bunlar artık geçmişte kalmış, o hayat Merrin'in ölümüyle beraber yitip gitmişti. İnsanlar sizin sapık bir katil olduğunuzdan şüphelenirken arkadaşlıklarınızı korumanız zordur.

"Dün gece barın arka tarafındaki masalardan birindeydi. Sen ortadan kaybolduğunda bana bir içki ısmarladı. Lee ile yıllardır konuşmamıştım. İnsanı ne kadar rahatlatabildiğini unutmuşum. Lee'yi bilirsin, kimseye tepeden bakmaz. Bana karşı çok nazikti. Aradan zaman geçip sen dönmeyince sana bakmak için otoparka bakmamızı önerdi. Gitmişsen beni eve bırakacaktı. Ama dışarı çıktığımızda öpüşmeye başladık, eski günlerdeki gibi ateşli bir öpüşmeydi. Liseyi hatırladım; kendimi kaptırıp dizlerimin üzerine çöktüm ve hemen oracıkta ona oral seks yapmaya başladım. Uzaktan bizi izleyen insanlar bile vardı. En son on dokuz yaşında, kokain almışken bu kadar delice bir şey yapmıştım."

Ig boğuluyormuş gibi oldu. O daireden çıkmalıydı. Hava o kadar ağırlaşmıştı ki nefes alamıyordu. Sanki biri ciğerlerini mengenede sıkıştırıyordu.

Glenna az önce söylediklerinin hiçbir önemi yokmuş gibi yüzünde dünyadan kopuk, umursamaz bir ifadeyle kurabiye kutusuna doğru eğildi. Sanki sütün bittiğinden veya suların kesik olduğundan bahsetmişti.

"Sence bir tane daha yememin bir sakıncası olur mu?" diye sordu. "Karnım şimdi biraz düzeldi."

"Ne yaparsan yap!"

Glenna başını çevirip gözlerinde olağandışı bir heyecanla ona baktı. "Ciddi misin?"

"Umurumda değil," dedi Ig. "Ne istersen yap!"

Glenna gülümsedi. Gamzeleri vardı. Ardından sehpaya uzanıp kutuyu eline aldı. Şöyle bir kurabiyelere baktı, ardından yüzünü kurabiyelerin arasına daldırıp domuzlar gibi yemeye başladı. Kurabiyeleri çiğnerken iğrenç sesler çıkarıyor, ağzını şapırdatıyor ve nefes alırken boğazından garip hırıltılar yükseliyordu. Boğuluyormuş gibi oldu, omuzları titredi, yine de yemeyi sürdürdü. Ağzı yanakları şişecek kadar dolu olduğu halde hâlâ artakalan kurabiyeleri ağzına tıkmaya uğraşıyordu. Nereden geldiği bilinmez sinekler kafasının etrafına toplanmış, kurabiyelerden paylarını almaya çalışıyorlardı.

Ig kanepenin yanından geçip kapının yolunu tuttu. Glenna nefes almak için doğrulur gibi oldu, gözlerini dikip Ig'e baktı. O gözlerden panik okunuyordu, yanakları ve ağzı kurabiye kırıntılarından görünmüyordu.

"*Mmmm,*" diye inledi. "*Mmmm!*" Ig, onun zevkten mi acıdan mı inlediğini çözemedi.

Sineklerden biri Glenna'nın dudağının kenarına kondu. Glenna sineği yakalayıp ağzına tıktı. Ig bir an sineği avucuna hapsetmiş olabileceğini düşündü ama elini açtığında sinek falan yoktu. Çenesi yukarı aşağı oynuyor, ağzına tıktığı şeyleri öğütmeye çalışıyordu.

Ig kapıyı açıp kendini dışarı zor attı. Kapıyı kapamadan hemen önce son bir kez içeri baktığında, Glenna'nın ciğerlerini havayla doldurup denizin derinliklerine dalan bir dalgıç gibi kafasını yeniden kutuya daldırdığını gördü...

Üçüncü Bölüm

Arabaya atlayıp Modern Tıp Uygulamaları Kliniği'ne gidip acil servise daldı. Ufak bekleme salonu neredeyse tıka basa doluydu; içerisi fazlasıyla sıcaktı ve üstelik zırlayıp duran bir de çocuk vardı. Bu kız çocuğu salonun ortasında sırtüstü yere uzanmış bir yandan hıçkırıyor, bir yandan nefes almaya çalışıyordu. Duvarın dibindeki sandalyelerden birinde oturan annesi ise kızına doğru eğilmiş sert bir tonda öfkeli sözler fısıldıyordu. Ardı arkası kesilmeyen uyarılar, "Düzgün davran yoksa ne olacağını görürsün!" türünden tehditler. Ayak bileğinden tutup kızını çekmeyi bile denedi ama küçük kız siyah kurdeleli ayakkabısıyla kadının eline sert bir tekme savurdu.

Bekleme salonundaki diğer insanlar ısrarla bu sahneyi görmezden geliyor, boş gözlerle ellerindeki dergilere veya köşedeki sesi kısılmış televizyona bakıyorlardı. Televizyonda "En Yakın Arkadaşım Bir Sosyopat!" vardı. Ig içeri girdiğinde aralarından birkaçı başlarını çevirip onu şöyle bir süzdüler, bir ikisinin yüzlerinde umut kırıntıları belirdi, belki de onun küçük kızın babası olduğunu, kızı götürmeye geldiğini ve onu bir temiz döveceğini hayal ediyorlardı. Ancak sonra onunla ilgilenmeyi kestiler, başlarını çevirdiler, bir bakışta kimseye yardıma gelmediğini anlamışlardı.

Ig keşke şapka taksaydım diye düşündü. Parlak bir ışıktan korunmaya çalışıyormuş gibi elini alnına siper etti ve böylece boynuzları saklayabilmeyi umdu. Salondakiler boynuzları fark ettilerse bile fark ettiklerini belli etmediler.

Salonun uzak duvarında küçük camekânlı bir bölme vardı ve ca-

mın diğer tarafında önünde bilgisayarıyla orta yaşlı bir kadın oturuyordu. Kadın önceleri gözlerini dikmiş ağlayan çocuğu ve annesini izliyordu ama Ig karşısında belirdiğinde başını kaldırıp ona baktı. Dudaklarında mesafeli bir gülümseme belirdi hemen ardından.

"Sizin için ne yapabilirim?" diye sordu cevabı beklemeksizin formların durduğu bölmeye uzanırken.

"Bir doktorun bunlara bakmasını istiyorum," diyen Ig kadının boynuzları görebilmesi için elini çekti.

Kadın gözlerini kısıp boynuzlara baktıktan sonra dudaklarını büzdü. "Sizi anlıyorum, bir sorun olduğu ortada," dedi ve bilgisayara bir şeyler yazdı.

Ig, nasıl bir tepki beklediğine emin değildi –ne beklemesi gerektiğini bilmiyordu– ama kesinlikle bu değildi. Kadın boynuzlara, kırılan bir parmak veya bir kızarıklıkla karşılaşmış gibi tepki vermişti. Ama tepki vermişti. Davranışlarından onları gördüğü sonucu çıkıyordu. Sorun şu ki, *gerçekten* görseydi, Ig kadının dudaklarını büzüp bakışlarını bilgisayara çevireceğine ihtimal vermiyordu.

"Birkaç soruyu cevaplamanız gerekiyor. Adınız?"

"Ignatius Perrish."

"Yaşınız?"

"Yirmi altı."

"Düzenli muayene olduğunuz belli bir doktorunuz var mı?"

"Yıllardır doktora gitmedim."

Kadın başını kaldırıp düşünceli bir ifadeyle onu süzdü, hafifçe kaşlarını çattı. Ig bir an düzenli olarak doktor kontrolünden geçmediği için kadının kendisini azarlayacağını sandı. Küçük kız artık eskisinden de beter bir halde ağlıyordu. Kafasını çevirip o yöne baktığı an, kız kırmızı oyuncak itfaiye arabasıyla –beklerken çocukların oynaması için bir kenara bırakılmış oyuncaklardan biri– annesinin dizine vurdu. Annesi öfkeyle oyuncağı kızın elinden aldı. Kız yeniden sırtüstü yere yığılıp ters dönmüş bir hamamböceği gibi havaya tekmeler savurarak ağlamaya başladı. Tekrar öfkelenmiş, çığlıkları şiddetlenmişti.

"Kadına sefil çocuğunu susturmasını söyleyebilmeyi ne kadar isterdim," dedi danışma görevlisi, yakın bir arkadaşıyla konuşuyormuş gibi rahat bir ses tonuyla. "Ne dersiniz?"

"Kaleminiz var mı?" diye sordu ağzı kuruyan Ig. Kadının verdiği evrakı işaret etti. "Gidip şunları doldurayım."

Danışma görevlisinin omuzları çöktü, gülümsemesi silindi.

"Buyurun," dedi Ig'e, kalemi uzatarak.

Ig, kadına sırtını dönüp formlara baktı ama odaklanmakta güçlük çekiyordu. Kadın boynuzları görmüş ama bunun olağandışı bir durum olduğunu düşünmemiş, sonra da ağlayan kız ve çaresiz anneyle ilgili düşüncelerini dile getirmişti: *Kadına sefil çocuğunu susturmasını söyleyebilmeyi ne kadar isterdim.* Adamın, bunu yapmasını onaylayıp onaylamayacağını öğrenmek istemişti. Tıpkı Glenna'nın kafasını kurabiye kutusuna daldırıp domuzlar gibi yemek konusunda onaylanmayı beklemesi gibi.

Oturacak bir yer aradı. Sandalyelerden ikisi boştu, zavallı annenin iki tarafındaki sandalyeler. Ig yaklaştığında küçük kız ciğerlerini havayla doldurup yeri göğü inleten bir çığlık attı, pencereler bile zangırdadı bu sefer. Bekleme salonundakilerden bazıları irkildi. O sese doğru ilerlemek cehennemin ağzına doğru ilerlemek gibiydi.

Sandalyelerden birine otururken kızın annesi pes edip kızıyla uğraşmayı bıraktı ve tekrar sandalyeye yığıldı. Derginin birini dürmüş, onunla bacağına vuruyordu; belli ki vurmak istediği aslında kendi bacağı değildi, Ig kadından yayılan enerjiyi hissediyordu. Küçük kız son bağırışlarla bütün enerjisini tüketmiş olacaktı ki artık sessiz sessiz ağlamaya başlamıştı. Sırtüstü yere uzanmış, kızarmış çirkin yüzünü ıslatan sessiz gözyaşları döküyordu. Annesinin de yüzü kızarmıştı. Gözlerini devirip Ig'e acınası bir bakış attı. Gözleri bir an boynuzlarına takıldı. Hepsi bu.

"Gürültü için özür dilerim," dedi ve özür dilerken Ig'in eline dokundu.

Bunu yaptığı anda; yani teni Ig'in tenine değdiği anda Ig ka-

dının adının Allie Letterworth olduğunu, dört aydır golf hocasıyla yattığını, onunla yol kenarındaki bir motelde gizli gizli buluştuklarını öğrendi. Geçen hafta delice seviştikten sonra uyuyakalmışlardı, Allie'nin cep telefonu kapalıydı ve bu yüzden kızının gönderdiği kamptaki görevlilerin neden gelip hâlâ kızını almadığıyla ilgili telefonlarını kaçırmıştı. Sonunda aklı başına gelip iki saat gecikmiş olarak kampa ulaştığında kızı deliye dönmüştü; yüzü kıpkırmızıydı, burnundan sümükler akıyordu, gözleri kan çanağıydı ve Allie'nin kızını sakinleştirip bu olayı kimselere anlatmamasını garantilemek için ona Webkinz denilen altmış dolarlık oyuncaklardan ve muzlu dondurma alması gerekmişti; Allie'nin kocasının durumu öğrenmesini engellemek için tek yol buydu. Bir çocuğun böylesine mızmız olabileceğini önceden biliyor olsaydı çocuk falan yapmazdı.

Ig elini kadından geri çekti.

Küçük kız homurdanıp ayağını yere vurmaya başladı. Allie Letterworth iç çekip Ig'e doğru eğildi: "İnanın bana kızımı bir temiz pataklayabilmeyi isterdim ama ona vuracak olursam bu insanların ne diyeceğinden endişeleniyorum. Sizce..."

"Hayır," dedi Ig.

Kadın hakkındaki onca şeyi bilmesine imkân yoktu ama biliyordu; hem de kendi cep telefonu numarasını veya adresini bilir gibi. Ayrıca Allie Letterworth'un şımarık kızını dövme konusunu kendisine tamamen yabancı olan biriyle konuşacak bir kadın olmadığını da biliyordu. Kadın bu cümleleri kendi kendine konuşur gibi söylemişti.

"Hayır," diye tekrarladı Allie Letterworth okuyacakmış gibi dergiyi açıp sonra da sayfaların kendi kendine kapanmalarını izlerken. "Sanırım onu dövmemeliyim. Acaba kalkıp gitsem mi? Kızımı burada bıraksam, arabaya atlayıp uzaklaşsam... Michael'la kalabilirim, dünyadan saklanırım, cin içip hiç durmadan sevişiriz. Ailemi terk ettiğim için boşanma davası kocamın lehine sonuçlanacaktır ama kimin umurunda? Kim *bu* yaratığın vesayetini almak ister?"

"Michael golf hocan mı?" diye sordu Ig.

Kadın rüyadaymış gibi başını sallayıp ona gülümsedi. "Ne komik, Michael'ın zenci olduğunu bilseydim asla golf derslerine yazılmazdım. Tiger Woods'tan önce bir zenci golf sahasında ancak sopalarınızı taşıyabilirdi. Golf sahaları zencilerden kurtulmak için sığınabileceğiniz yerlerdendi. Nasıl olduklarını bilirsiniz, sürekli cep telefonlarıyla konuşurlar, şunu siktir et, siktiğimin bilmem nesi... Hele beyaz kadınlara bakışları yok mu... Ama Michael eğitimli. Tıpkı beyazlar gibi konuşuyor. Ayrıca zencilerin aletleri hakkında söylenenler doğruymuş. Bir sürü beyazla yattım, hiçbirininki Michael'ınki gibi değildi." Burnunu çekip devam etti. "Aramızda ona Koca Boğa diyoruz."

Ig ayağa fırlayıp büyük bir hızla danışmadaki görevlinin yanına döndü. Alelacele formdaki soruları cevaplayıp evrakı kadına uzattı.

"*Hayır!* Hayır, *kalkmayacağım!*" diye bağırdı küçük kız arkasından.

"Kızın annesine bir şeyler söylemem gerektiğini düşünüyorum," dedi danışmadaki görevli. Ig'in arkasında kalan kadına ve kızına bakıyor, kendisine uzatılan formlara en ufak bir ilgi göstermiyordu. "Kızının zırıl zırıl ağlayan sefil bir yaratık olması belki onun suçu değil ama ağzımı açıp iki laf edebilmek isterdim."

Ig, küçük kıza ve Allie Letterworth'e baktı. Allie kızına doğru eğilmiş bir yandan elindeki dergiyle onu dürtüyor, bir yandan da azarlıyordu. Ig, danışma görevlisine döndü.

"Elbette söylemelisiniz," dedi denemek amacıyla.

Kadın ağzını açtı, tereddüt etti, tedirgin gözlerle Ig'e baktı. "Sorun şu ki, olay çıkmasını istemiyorum."

Ig'in boynuzlarının uçlarına aniden hiç hoş olmayan bir ısı yayıldı. Bir yanı kadının tepkisine çok şaşırmıştı –şimdiden, boynuzları çıkalı daha bir saat bile olmadığı halde– izin verdiği anda kadının harekete geçmesini beklemişti.

"Ne demek olay *çıkmasını* istemiyorum?" dedi uzatmaya çalış-

tığı keçi sakalını sıvazlayarak. Kadını, anneyi azarlamaya ikna edip edemeyeceğini merak etmeye başlamıştı. "Olan olmuş zaten, daha ne olabilir? Anne babaların çocuklarını bu kadar şımartmalarını insanın aklı almıyor. Şöyle bir düşünecek olursanız, annesi kıza doğru dürüst davranmasını öğretememişse kızın ne suçu var?"

Danışmadaki görevli gülümsedi: Güçlü, minnettar bir gülümseme. O gülümsemeyle beraber Ig'in boynuzlarına kanını donduran bir heyecan dalgası yayıldı. Danışmadaki kadın, ayağa kalkıp onun yanından geçti, kadının ve küçük kızın yanına gitti.

"Han'fendi," diye seslendi, "han'fendi, bakar mısınız?"

"Efendim?" dedi Allie Letterworth, yüzünde umut dolu bir ifadeyle. Herhalde kadının onu ve kızını doktorun yanına götürmeye geldiğini sanmıştı.

"Şu lanet olası çocuğu susturamayacaksanız en azından bizlere bir iyilik yapıp dışarı çıkaramaz mısınız? Böylece belki biz de beş dakika kafamızı dinleyebiliriz," dedi görevli suratında her zamanki resmi gülümsemesiyle.

Allie Letterworh'ün beti benzi attı, yanaklarındaki çiller iyice ortaya çıktı. Kızını bileğinden yakaladı. Küçük kızın yüzü iğrenç bir kızıla dönmüştü, çırpınıp kurtulmaya çalışıyor, tırnaklarını Allie'nin etine saplıyordu.

"Ne?" dedi Allie. "Ne dedin sen?"

"Kafam şişti!" diye bağırdı görevli. Gülümsemesi suratından silinip yerini öfke aldı. İşaretparmağıyla şakağına birkaç kez vurdu. "Kızınız susmak bilmiyor, böyle giderse beynim patlayacak ve..."

"Siktir git!" diye bağırdı ayağa fırlayan Allie Letterworth.

"Kendinizden başkasını da düşünseydiniz..."

"Başlatma bana başkasından!"

"...zırlayan domuzunuzu saçından tuttuğunuz gibi dışarı sürükler ve defolup giderdiniz."

"Bu ne cüret, seni pis karı!"

"Ama *hayır,* siz ne yaptınız? ö*ylece* oturmayı seçtiniz!"

"Hadi, Marcy," dedi Allie, bileğinden tutup kızını çekerek.

"Hayır!" dedi küçük kız.

"Sana gel dedim!" diyen annesi kızını kapıya sürükledi.

Tam eşikteyken Allie Letterworth'un kızı, annesinin elinden kurtulmayı başardı. Salona doğru koştu ama her nereye ulaşmaya çalışıyorsa ulaşamadı, yarı yolda itfaiye aracına takılıp ellerinin ve dizlerinin üstüne düştü. Yeniden çığlık çığlığa ağlamaya başladı, o âna dek attıklarından çok daha feci çığlıklardı bunlar. Bir yandan da iki büklüm olmuş kanayan dizini tutuyordu. Annesinin umurunda bile olmadı. Çantasını yere fırlatıp görevliye bağırmaya başladı ve görevli de benzer bağırışlarla karşılık verdi. Ig'in boynuzlarına hoş bir tatmin duygusu yayıldı kavga esnasında.

Küçük kızın en yakınındaki kişi Ig'di ve belli ki anne, kızına yardıma gelmeyecekti. Ayağa kalkmasına yardım etmek için kızın elini tuttu. Ona dokunduğu anda adının Marcia Letterworth olduğunu ve sabah bile bile kahvaltısını annesinin kucağına döktüğünü öğrendi; anne benlerini yaktırmak için doktora gitmesini istiyor ama kız canının yanacağını bildiğinden buna karşı çıkıyordu. Annesinin aptal ve kötü biri olduğunu düşünüyordu. Marcia başını çevirip Ig'e baktı. Yaşlarla ıslanmış gözlerinin mavisi gökyüzünü andırırcasına canlıydı.

"Annemden nefret ediyorum," dedi Ig'e. "Uyuduğu sırada yatağıyla beraber onu yakmak istiyorum. Yanıp kül olmasını, yok olmasını istiyorum."

Dördüncü Bölüm

Ig'in kilosunu ve tansiyonunu ölçen hemşire ona eski kocasının sarı spor bir Saab kullanan kızın tekiyle kaçtığından bahsetti. Hemşire kızın arabayı nereye park ettiğini biliyor ve öğle tatilinde oraya gidip anahtarlarıyla arabanın kapılarına boydan boya bir çizik atmak, şoför koltuğuna köpek pisliği bırakmak istiyordu, Ig muayene koltuğunda oturmuş kadının anlattıklarını dinlerken hiçbir şey söylemedi.

Hemşire tansiyon aletini Ig'in kolundan çıkarırken parmakları tenine değdiği anda artık Ig kadının daha önce de başkalarının arabalarına zarar verdiğini biliyordu, hem de pek çok kez yapmıştı bunu: Kopya çektiği için onu sınıfta bırakan öğretmenin arabası, bir sırrını başkalarına yumurtlayan arkadaşının arabası, eski kocasının avukatının arabası – adamın tek suçu eski kocasının avukatı olmasıydı. Kadının on iki yaşındaki hali, tırnağını babasının siyah Oldsmobile'ının kapısına sürtüp boydan boya uzanan çirkin beyaz bir çizgi çekişi Ig'in zihninde belirdi.

Havalandırma tam güç çalıştığı için muayenehane buz gibiydi. Ig soğuktan donuyordu. Hem üşüdüğü hem gerildiği için artık titremeye başladığı sırada Doktor Renald içeri girdi. Ig başını öne eğip boynuzlarını gösterdi. Doktora neyin gerçek olduğunu neyin olmadığını ayırt edemediğinden bahsetti. "Hayal görüyorum galiba," dedi ona.

"İnsanlar bana bir şeyler anlatıp duruyor" dedi Ig. "Korkunç şeyler. Yapmak istedikleri şeylerden bahsediyorlar ama o şeyler hiç

kimsenin, tanımadığı birine itiraf etmekten hoşlanacağı şeyler değil. Az önce küçük bir kız bana annesini yakmak istediğinden bahsetti. Hemşireniz ise zavallı bir kızın arabasını mahvetmek istiyor. Korkuyorum. Bana neler olduğunu anlamıyorum."

Doktor boynuzları inceleyip kaşlarını çattı. "Bunlar boynuz," dedi sonra.

"Boynuz olduklarını ben de biliyorum."

Doktor Renald başını iki yana salladı. "Uçları kızarmış. Acıyor mu?"

"Hem de nasıl."

"Hımm," dedi doktor. Eliyle çenesini ovuşturdu. "Bir ölçelim." Mezurayı alıp kafatasıyla birleştikleri noktada boynuzların çevrelerini ölçtü, sonra şakaktan uca kadar olan mesafenin uzunluğuna baktı. Reçeteye bazı rakamlar karaladı. Parmaklarını boynuzlarda dolaştırdı, onları yoklayıp dikkatli ve düşünceli gözlerle süzdü. Ig ise doktor kendisine dokunduğu anda bilmeyi hiç istemeyeceği bir şeyi öğrenmişti: Artık Doktor Renald'ın birkaç gün önce karanlık yatak odasına saklanıp perdeleri araladığını ve havuzda yüzen on yedi yaşındaki kızının arkadaşlarını seyrederek mastürbasyon yaptığını biliyordu.

Doktor, Ig'den uzaklaştığında yaşlı gri gözleri endişeliydi. Sanki bir karara varmıştı. "Ne yapmak istediğimi biliyor musunuz?"

"Ne?" diye sordu Ig.

"OxyContin'leri ezip toz haline getirdikten sonra burnuma çekmek istiyorum. Kendime işteyken uyuşturucu almayacağıma dair söz vermiştim; çünkü beni aptallaştırıyor ama altı saat daha dayanabilecek miyim bilmiyorum."

Sessizlik. Bu konu hakkında görüş beyan etmesinin beklendiğini anlaması Ig'in birkaç saniyesini aldı. "Kafamdaki şu şeylerden bahsedebilir miyiz?" dedi Ig.

Doktorun omuzları çöktü. Başını çevirip ilaçların durduğu dolaba bakarak iç çekti.

"Dinle," dedi Ig. "Lütfen. Yardıma ihtiyacım var. Birileri bana yardım etmeli."

Doktor Renald isteksizce ona baktı.

"Bunların gerçek olup olmadığını bilmiyorum," dedi Ig. "Galiba deliriyorum. Nasıl oluyor da insanlar boynuzlarımın çıktığını gördüklerinde herhangi bir tepki vermiyor? Eğer boynuzları olan birini görseydim oracıkta altıma yapardım." Ki bu, tam da aynaya bakıp boynuzlarının çıktığını gördüğünde *yaptığı* şeydi.

"Onları hatırlamak zor," dedi doktor. "Gözlerimi ayırır ayırmaz orada boynuz olduğunu unutuyorum. Neden bilmem."

"Ama şimdi onları görüyorsunuz."

Renald onaylarcasına başını salladı.

"Ve daha önce böyle bir şey görmediniz?"

"Gerçekten birazcık Oxy çekemeyeceğime emin misiniz?" diye sordu doktor. Birden gülümsedi. "Sizinle paylaşabilirim. Birlikte kafayı buluruz."

Ig başını iki yana salladı. "Lütfen söylediklerimi dinlemeye çalışın."

Doktorun suratı asıldı ama başını salladı.

"Nasıl oluyor da diğer doktorları buraya çağırmıyorsunuz? Nasıl oluyor da bir adamın boynuzunun çıkması size ciddi bir sorunmuş gibi gelmiyor?"

"Dürüst olmak gerekirse, sürekli olarak çantamdaki hapları ve kızımın en yakın arkadaşını düşünürken senin problemine yoğunlaşmakta güçlük çekiyorum. Nancy Hughes diye biri. Tanrım, onu çok düdükleyesim var. Gerçi bunu düşünmek bazen midemi bulandırmıyor değil. Kızın daha diş telleri bile çıkmamış," dedi Renald.

"Lütfen," diye yalvardı Ig. "Tıbbi görüşünüzü soruyorum, yardımınızı istiyorum. Ne yapmalıyım?"

"Lanet olası hastalar!" dedi doktor. "Kendinizden başka kimseyi düşünmezsiniz zaten!"

Beşinci Bölüm

Arabaya binip yola çıktı. Nereye gideceğini düşünmedi bir süre, bunun bir önemi yoktu. Hareket halinde olmak yeterliydi.

Ig'in *benim* diyebileceği bir yer kalmışsa o da arabasıydı. 1972 model AMC Gremlin. Daire Glenna'ya aitti. Ig gelmeden önce orada yaşıyordu, gittikten sonra da orada yaşayacaktı ki son konuşmaya bakılırsa ilişkileri bitmiş, Ig'in de gitme zamanı gelmişti. Merrin öldürüldükten sonra ailesinin yanına taşınmıştı Ig ama orada kendini evinde hissetmiyordu. O eve ait değildi. Sonra Glenna gelmişti ama artık o da yoktu. Ig'e kalan tek şey arabasıydı. O hem bir araçtı hem de ev, hayatının iyi kötü pek çok önemli ânını bu arabada yaşamıştı ne de olsa.

İyi anlar: Merrin Williams'la sevişmesi, kafasını tavana, dizini vitese çarpması. Arka koltuklar rahatsızdı ve araba yukarı aşağı sallandıkça her yanından gıcırtılar yükselirdi, Merrin o sesi duyduğunda sevişiyor olmalarına rağmen kahkahalar atmamak için dudağını ısırırdı. Kötü anılar: Merrin'in eski demir dökümhanesinde tecavüze uğrayıp öldürüldüğü gece kendisi sarhoş olup arabasında sızmıştı, üstelik kadından nefret ettiği bir rüya görüyordu.

AMC, gidilecek başka bir yer olmadığında takılmak için en uygun yerdi. Eskiden de sık sık Gideon sokaklarında dolaşıp durur ve bir şeyler olmasını beklerdi. Merrin'in işe gittiği veya ders çalıştığı gecelerde, Ig en yakın arkadaşı Lee Tourneau'yu alıp sokakları turlardı. Uzun boylu, sağlam yapılı, yarı kör bir adamdı Tourneau. Birlikte kumsala giderlerdi. Bazen birileri kamp ateşi yakıp etrafına

toplanmış olurdu, tanıdıklarla karşılaşırlardı. Kıyıya park edilmiş birkaç kamyon, buz gibi biralar... Arabaya oturup geceye karışan kıvılcımları ve ateşin kara dalgalardaki yansımasını seyrederler, ölmenin en kötü yollarından bahsederlerdi – Knowles Nehri kıyısına arabayı park ettikleri zamanlarda en sık konuştukları konulardan biriydi ölüm. Onlar için son derece doğal bir konu başlığıydı. Ig en kötüsünün nefessiz kalmak olduğuna inanıyordu. Boğulmak. Üstelik bu teorisini destekleyecek bir olay yaşamıştı. Nehir bir keresinde onu yutmuş, dibe çekmiş, boğazına dolmuştu. Onu son anda suya atlayan Lee Tourneau kurtarmıştı. Lee boğulmaktan çok daha kötü ölme şekilleri olduğundan bahsederdi. Ona göre Ig'in hayal gücü hiç çalışmıyordu. Lee, "Yanmak neresinden bakarsan bak boğulmaktan bin kat kötü," der ve hemen yanan bir arabanın neden olduğu kazadan *bahsederdi*. İkisi de hangi olayı kastettiğini biliyorlardı.

Gremlin'de geçirdiği en güzel geceler hem Lee'nin hem Merrin'in yanında olduğu gecelerdi. Lee arka koltuğa geçer –doğası gereği nazik biri olduğundan her zaman Merrin'in Ig'le önde oturmasına izin verirdi– ve boylu boyunca uzanıp elinin tersini alnına yaslardı; çaresizlik içindeki bir Oscar Wilde manzarası. Arabanızda oturup sipariş verebildiğiniz Paradise'a gider, hokey maskeli çılgınların yarı çıplak ergenleri kovalayışını seyrederek bira içerlerdi. Merrin bunlara "çiftli randevu" diyordu; Ig sevgilisiyle oradaydı, Lee'nin de sağ eli vardı. Merrin için Ig ve Lee ile çıkmanın en güzel tarafı Lee ile dalga geçmekti ama yeri geldiğinde şefkatli olmasını da bilirdi: Lee'nin annesinin öldüğü sabah evine gidip ağlarken ona yardım eli uzatan ilk kişi Merrin olmuştu.

Ig, Lee'yi görmeye gitmeyi düşündü, hatta birkaç saniye bu düşünceyi kafasında tarttı; Lee madem Ig'i bir kere boğulmaktan kurtarmıştı, belki yine yapabilirdi. Ama sonra Glenna'nın kendisine bir buçuk saat önce söylediklerini, kurabiyeleri yerken itiraf ettiği korkunç olayı hatırladı: *Dışarı çıktığımızda öpüşmeye başladık, eski günlerdeki gibi ateşli bir öpüşmeydi. Liseyi hatırladım; kendimi kap-*

tırıp dizlerimin üzerine çöktüm ve hemen oracıkta ona oral seks yapmaya başladım. Uzaktan bizi izleyen insanlar bile vardı. Ig mantıken hissetmesi gereken şeyleri hissetmeye, ikisinden de nefret etmeye çalıştı ama öfkelenmeyi bile başaramadı. Şimdi başka endişeleri vardı. Örneğin kafasından çıkan boynuzlar...

Ve zaten, Lee onu sırtından bıçaklamış, sevgilisini elinden almış değildi ki. Ig, Glenna'ya âşık değildi ve onun da kendisine âşık olmadığını biliyordu. Oysa Lee ve Glenna'nın bir geçmişleri vardı; uzun yıllar önce sevgiliydiler.

Belki otoparkta iş tutmak, arkadaşın arkadaşa yapacağı şey değildi ama Lee ve Ig artık arkadaş değildi. Merrin öldürüldükten sonra Lee Tourneau yavaş yavaş, kalbini kırmamaya özen göstererek Ig'i hayatından çıkarmıştı. Merrin'in cesedinin bulunuşunu takip eden günlerde sessizliğini koruyarak acısını paylaştığını göstermiş ama yanında olacağına dair Ig'e herhangi bir söz vermemişti. Ona destek olacağı vaadinde bulunmamıştı.

Derken, sonraki haftalarda ve aylarda Ig arayan tarafın sürekli kendisi olduğunu fark etti; Lee artık onu hiç aramıyor, ayrıca sohbeti uzatmak için en ufak bir çaba harcamıyordu. Genç adamda Ig'in onu tanıdığı ilk günden beri var olan duygusal bir kopukluk vardı, belki de bu yüzden Ig, Lee'nin kendisini hayatından çıkarmaya hazırlandığını hemen anlamamıştı. Ama bir süre sonra Lee'nin Ig ile görüşmemek, eve uğramamak, hep gittikleri yerlerde buluşmamak için uydurduğu bahaneler görmezden gelinemeyecek kadar arttı. Ig, dünyanın en akıllı adamı değildi ama aritmetiği sağlamdı, ikiyle ikiyi toplayabiliyordu. Lee, New Hampshire senatörünün yardımcısıydı ve bir seks cinayetinin bir numaralı şüphelisiyle herhangi bir bağlantısının olmasını düşünemezdi. Kavga gürültü kopmadı, çirkin anlar yaşanmadı. Ig, Lee'ye kin tutmaksızın bu hikâyenin bitmesine izin verebileceğini kavradı. Lee'nin –yoksul, yaralı, çalışkan, yalnız Lee'nin– bir geleceği vardı. Ig'in yoktu.

Belki de kumsal aklına geldiğinden arabayı Knowles Yolu'ndaki

Eski Köprü'nün altına park etti. Boğulacak bir yer arıyorsa, bundan daha iyisini bulamazdı. Otuz metre kadar devam eden kumluk bölge, daha ileride akıntısı şiddetlenen mavi sularla birleşiyordu. Ceplerini taşlarla doldurup suya atlayabilirdi. Köprüye çıkıp kendini atması da mümkündü; köprü yeterince yüksekti. İlla kesin bir sonuç almak istiyorsa nehir tarafına değil, kayalıklara doğru atlaması yeterliydi. Çarpmanın düşüncesi bile onu irkiltti. Arabadan inip kaportaya oturdu. Köprüden geçen kamyonların gürültüleri dışında etrafta hiç ses yoktu.

Daha önce pek çok kez buraya gelmişti. 17. Yol'daki eski demir dökümhanesi gibi kumsal da gidecek yeri olmayan gençlerin vakit öldürebilecekleri yerlerdendi. Merrin'le kumsala geldiği zamanlardan birini, yağmura yakalanıp köprünün altına sığınışlarını hatırladı. O zamanlar lisedeydiler. İkisi de araba kullanmasını bilmiyordu, zaten arabaları da yoktu. Köprünün altındaki yosun tutmuş taşlara oturup aldıkları midyeleri paylaşmışlardı. Hava o kadar soğuktu ki nefes alıp verdiklerinde ağızlarından çıkan buharı görebiliyorlardı; oğlan kızın ıslak, donmuş ellerini ellerinin arasına alıp ısıtmaya çalışmıştı.

Ig bir kenarda iki gün öncesinin gazetesini bulmuştu ve onu okuyormuş gibi yapmaktan sıkıldıklarında Merrin gazeteyle yaratıcı bir şeyler yapmalarını önermişti. Hem kendilerinin hem de yağmurda nehri seyreden insanların keyfini yerine getirecek bir şeyler. Sağanağa rağmen koşa koşa tepeyi çıkıp 7-Eleven'dan doğum günü mumları almış ve koşa koşa geri dönmüşlerdi. Merrin ona kâğıttan gemi yapmasını öğretmişti ve birer birer mumları yakıp gemilere yerleştirdikten sonra, yağmurun altında nehrin akıntısına bırakmışlardı onları. Karanlık sularda kaybolup giden alevden bir zincire dönüşmüştü mumların ışığı.

"Birlikte harikalar yaratıyoruz," demişti kız oğlana ve buz gibi dudakları oğlanın kulağına o kadar yaklaşmıştı ki bunları söylerken Ig ürpermişti. Kızın nefesi midye kokuyordu. Gülmemek için ken-

dini güçlükle tutuyor ve soğuktan fena halde titriyordu. "Merrin Williams ve Iggy Perrish kâğıttan gemilerle dünyayı daha iyi, daha yaşanılır bir yere dönüştürüyorlar."

Merrin, gemilerin yağmur yüzünden daha yüz metre bile gidemeden ıslanıp battıklarını, mumların ise çabucak söndüğünü ya fark etmemiş ya da fark etmemiş gibi davranmayı seçmişti.

O günleri ve birlikte oldukları dönemde kendisinin nasıl biri olduğunu hatırlayan Ig'in kafasındaki fırtınalar bir anda dindi. Bütün gün belki de ilk kez olup bitenle arasına mesafe koyup paniğe kapılmaksızın başına gelenleri değerlendirmeyi başardı.

Yeniden gerçeklik algısının bozulduğu ve deliriyor olabileceği ihtimallerini gözden geçirdi; gün boyunca yaşadığı her şey hayal olabilir miydi? Hayal ile gerçeği birbirine ilk karıştırışı olmayacaktı ve dinsel içerikli sanrılar görmeye yatkın olduğunu deneyimlerinden biliyordu. Zihnin Ağaç Evi'nde geçirdiği öğleden sonrayı unutmamıştı. Son sekiz yıl içinde onu düşünmeden geçirdiği tek bir gün bile yoktu. Elbette, ağaç ev tamamen hayal ürünüyse bile –akla yatkın tek açıklama buydu– bulaşıcı bir hayal, paylaşılan bir delilikti. Evi Merrin'le birlikte keşfetmişlerdi ve orada yaşadıkları şeyler ikisini birbirine bağlayan sırlardandı. Arabayla seyahat etmek ne zaman sıkıntı verici olmaya başlasa veya gök gürültüsünün sesiyle gecenin bir vakti aniden uyanıp yeniden uyumayı başaramadıklarında o olay üzerine teoriler üretirlerdi. "İnsanların aynı halüsinasyonu paylaşmaları *mümkün,*" demişti Merrin bir keresinde. "Ama hayal görecek insanlardan olduğumu sanmazdım."

Boynuzların bir türlü sona ermeyen ürkütücü bir hayal olduğunu düşünmekteki ve bir süredir kapıyı çalan deliliğin sonunda beynini ele geçirdiğine inanmaktaki tek sorun, bununla nasıl baş edebileceğini bilmemesiydi. Gerçeği nasıl algılıyorsa ona göre davranmak zorundaydı. Başkalarının kafasında neler olup bittiğini düşünmenin ona bir yararı olmazdı. Yani neye inandığının bir önemi yoktu çünkü inanmak veya inanmamak bir şeyi değiştirmezdi. Ger-

çek kabul ettiği şeylere göre hareket etmek zorundaydı. Ne zaman uzanıp dokunsa boynuzları parmaklarının altında hissedebiliyordu. Ayrıca nehir kıyısındaki serin rüzgâr ne zaman hassas uçlara çarpsa vücuduna yayılan sızıyı inkâr edemezdi. Boynuzlar gerçek bir kemiğin inandırıcılığına ve sağlamlığına sahipti.

Düşüncelere dalan Ig, tepeden gelen devriye arabasının Gremlin'in arkasına yanaştığını ve şoförün aracı durdurduğunu fark etmedi. Derken sirenleri çalıştı. Ig'in kalbine bir ağırlık çöktü, çabucak başını çevirip sesin geldiği yöne baktı. Sürücünün yanındaki polis başını arabanın camından dışarı uzatmıştı.

"Neler oluyor, Ig?" dedi; şansa bakın ki herhangi bir polis değildi, bu Sturtz'du.

Sturtz yanık tenini ve güneşte kalmaktan altın ışıltılar saçan bir kahverengiye dönen kollarını ortaya çıkaran kısa kollu bir gömlek giymişti. Gömlek dar, adam yakışıklıydı. Dağınık sarı saçları ve aynalı güneş gözlükleriyle sigara reklamlarındaki tiplere benziyordu.

Arabayı ortağı Posada kullanıyordu. O da Sturtz gibi havalı görünmeye çalışmış ama becerememişti. Aşırı zayıftı ve âdemelması fazlasıyla çıkıktı. İkisinin de bıyığı vardı, Posada'nınki ince ve komikti, Cary Grant komedilerindeki Fransız uşaklara benziyordu o haliyle.

Sturtz sırıttı. Sturtz, Ig'i gördüğüne her zaman sevinirdi. Ig hiçbir polisi sevmezdi ama özellikle Merrin'in ölümünden beri peşini bırakmayan Sturtz ve Posada'dan uzak durmaya çalışırdı. Zamanında Ig'in hayatını cehenneme çevirmişlerdi, hız sınırının bir kilometre üstünde gittiği için ona ceza keser, arabasını arar, işediği, çöp attığı, yaşadığı için hayatı ona zindan ederlerdi.

"Bir şey olduğu yok. Öylece duruyorum," dedi Ig.

"Yarım saattir orada duruyorsun," diye seslendi Posada, ortağıyla beraber devriye aracından inerlerken. "Kendi kendine konuşuyormuşsun. Şu tarafta yaşayan kadın onu ürküttüğün için çocuklarını içeri çağırmak zorunda kalmış."

"Bir de kim olduğunu bilseydi kimbilir ne kadar korkardı," dedi Sturtz. "Dost canlısı komşunuz seks manyağı ve cinayet zanlısı Ig."

"İyi tarafından bakarsan, hiç çocuk öldürmedi," diye karşılık verdi ortağı.

"Şimdilik," dedi Sturtz.

"Ben gidiyorum," diyerek yerinden kaykıldı Ig.

"Kalıyorsun," dedi Sturtz.

"Ne yapmak niyetindesin?" diye sordu Posada, Sturtz'a.

"Bir bahane bulup onu tutuklamak istiyorum."

"Nasıl bir bahane?"

"Bilmiyorum. Ne olursa. Cebine bir şeyler koyalım. Bir paket kokain olabilir. Ruhsatsız silah. Hiç fark etmez. Ne yazık ki elimizde hiçbir şey yok. Cidden bu herifi sikertmek istiyorum."

"Argo konuştuğunda içimden seni öpmek geliyor," dedi Posada.

Sturtz bu itirafı duymamışçasına başını salladı. O zaman Ig boynuzları hatırladı. Yine başlıyordu itiraflar, doktor ve hemşiredeki gibi, Glenna ve Allie Letterworth'teki gibi.

"Asıl istediğim, onu bir suçtan tutuklamak ve onun tutuklamaya karşı koyması. Böylece birkaç yumruk indirip dişlerini dökebilirim," dedi Sturtz.

"Ah evet, o manzarayı görmek hoşuma giderdi," diye karşılık verdi Posada.

"Ne söylediğinizi kulağınız duyuyor mu?" diye sordu Ig.

"Hayır," dedi Posada.

"Bir bakıma," dedi Sturtz. Uzaktaki bir tabelayı okumaya çalışıyormuşçasına gözlerini kıstı. "Eğlence olsun diye seni tutuklayıp tutuklamamaktan bahsediyoruz ama nedenini bilmiyorum."

"Neden beni tutuklamak istediğinizi mi bilmiyorsun?"

"Hayır, neden seni tutuklamak istediğimi biliyorum, bilmediğim niye bundan bahsettiğim. Normalde böyle şeyleri tutuklayacağım kişilere söylemem."

"Beni neden tutuklamak istiyorsun?"

"Çünkü ibneye benziyorsun. Yüzündeki ibne ifadesi beni çileden çıkarıyor. Homoları sevmem," diye karşılık verdi Sturtz.

"Ben ise Sturtz seni arabanın kaputu üzerine domaltır da arkadan kelepçeler ve sen de buna direniş gösterirsin diye seni tutuklamak istiyorum," dedi Posada. "Bu sahne geceleyin bana asılmalık malzeme olur ama ikinizi de çıplak hayal ederim tabii."

"Ne yani, Merrin'i öldürüp paçayı sıyırdığıma inandığın için beni tutuklamak istemiyor musun?" diye sordu Ig.

"Hayır, cinayeti senin işlediğini sanmıyorum. Ödlek herifin tekisin. Şimdiye kadar çoktan itiraf ederdin," dedi Sturtz.

Posada kahkahayı bastı.

"Şu lanet olasıca kaportadan aşağı in ve ellerini arabaya yasla!" diye bağırdı Sturtz. "Üstünü arayacağım. Ardından arabanı da kontrol edeceğim."

Ig artık onlara bakmak zorunda olmamaktan memnuniyet duyarak söyleneni yaptı. Başını şoför mahallindeki cama yasladı. Camın soğuğu onu rahatlatmıştı.

Sturtz bagaja doğru ilerledi. Posada, Ig'in arkasında dikiliyordu.

Sturtz, "Bana anahtarları lazım," dedi.

Ig sağ elini arabadan çekip cebinde anahtarlarını aradı.

"Ellerini arabadan ayırma," dedi Posada. "Anahtarları ben alırım. Hangi cep?"

"Sağ," dedi Ig.

Posada elini Ig'in cebine soktu ve anahtarları çıkarıp Sturtz'a verdi. Sturtz arabanın bagajını açtı.

"Elimi yeniden cebine sokmak ve orada tutmak istiyorum," dedi Posada. "Bir polis olarak sahip olduğum gücü ve pozisyonu kullanmamak için nasıl bir irade savaşı verdiğimi bilemezsin. Bu işe girerken sürekli hoş vücutlu, yarı çıplak erkekleri kelepçeleyip duracağımız aklıma bile gelmemişti. İtiraf ediyorum, her zaman uslu bir çocuk gibi davranmıyorum."

"Posada, bir ara Sturtz'a bu hislerinden bahsetmelisin," dedi Ig.

Bu sözler dudaklarından dökülür dökülmez boynuzları zonklamaya başladı.

"Gerçekten böyle mi düşünüyorsun?" diye sordu Posada. Hem şaşırmış hem meraklanmıştı. "Birkaç kere bunu yapmayı düşündüm ama sonra... Benimle dalga geçeceğine karar verdim, bilirsin işte."

"Olur mu öyle şey! Eminim ona açılmanı bekliyordur. Neden gömleğinin üst düğmelerini açık bıraktığını sanıyorsun."

"Evet, o düğmeyi hiç iliklemediği benim de dikkatimi çekmişti."

"Bence bir gün Sturtz'un fermuarını açıp doğrudan işe koyul. Onu şaşırt. Ona büyük bir heyecan yaşat. Büyük ihtimalle ilk hamleyi senin yapmanı bekliyordur. Ama ben buradan gidene kadar hiçbir şey yapma, olur mu? Öyle bir olay için baş başa olmalısınız."

Posada elini ağzına tutup hohladı, nefesi kokuyor mu diye kontrol ediyordu.

"Lanet olsun!" dedi. "Bu sabah dişlerimi fırçalamamıştım. Ama torpido gözünde gargara var." Dönüp kendi kendine bir şeyler mırıldanarak devriye arabasına gitti.

Bagaj kapağı büyük bir gürültüyle kapandı. Sturtz, Ig'in yanına döndü.

"Keşke seni tutuklamak için bir gerekçe bulabilsem. Keşke bana el kaldırsan. Aslında yalan söyleyebilir, bana saldırdığını iddia edebilirim. Adice tekliflerde bulundu derim. Zaten ibneye benziyorsun. O boynu bükük yürüyüşün ve her an ağlayacakmışsın gibi bakan gözlerin yok mu... Merrin Williams'ın onunla yatmana izin verdiğine inanamıyorum. Ona her kim tecavüz etmişse, herhalde kıza hayatının ilk güzel seksini yaşatmıştır."

Bu sözler karşısında Ig, koca bir kömür parçası yutmuş ve o kömür parçası göğsünün tam ortasında kalmış gibi hissetti kendini.

"Bir erkek seni okşamaya kalksa ne yapardın?" diye sordu Ig.

"Copumu kıçına sokardım, ahbap! Bakalım Bay Homo bundan hoşlanacak mı?" Sturtz bir an düşündükten sonra ekledi, "Tabii sarhoş değilsem. O zaman belki aletimi ağzına almasına izin verirdim."

Bir saniye duraksadıktan sonra yarı umutlu bir sesle sordu, "Bana sarkmayı mı düşünüyorsun, seni coplayabilecek mi..."

"Hayır," diye lafını kesti Ig. "Ama bence eşcinseller konusunda haklısın, Sturtz. İnsan çizgiyi bir yerde çekmeli. Bir homonun sana dokunmasına izin verirsen, üstüne bir de onu cezalandırmazsan, senin de homo olduğunu düşünürler."

"Haklı olduğumu biliyorum. Bana bunu söylemene gerek yok. Şimdilik işimiz bitti. Yürü git! Seni bir daha bu köprünün etrafında görmek istemiyorum. Anlaşıldı mı?"

"Evet."

"Yalan söyledim, *aslında* seni buralarda dolanırken bulmak istiyorum. Arabanın torpido gözünden uyuşturucu çıkmasını istiyorum. Beni anlıyor musun?"

"Evet,"

"Tamam. Demek anlaştık. Şimdi ikile!" Sturtz, Ig'in anahtarlarını yere fırlattı.

Ig eğilip anahtarları almadan önce adamın uzaklaşmasını bekledi. Sonra Gremlin'in direksiyonunun başına geçti. Dikiz aynasından son bir kez devriye arabasına baktı. Sturtz elindeki dosyaya bakıp ne yazacağına karar vermeye çalışıyordu. Posada yüzünde özlem ve açlık karışımı bir ifadeyle ortağına dönmüştü. Ig arabasıyla uzaklaşırken Posada dudaklarını yaladı ve Ig'in son gördüğü adamın başının öne eğilip cam hizasının altında gözden kaybolduğuydu.

Altıncı Bölüm

Bir çözüm bulmak umuduyla nehir kenarına gitmiş ama ne kadar düşünürse düşünsün bir karara varamamıştı. Ig'in kafası şimdi bir saat önce olduğundan daha da karışıktı. Ailesi aklına geldi, arabayı evlerine doğru sürmeye bile başladı. Ama birkaç blok gittikten sonra aniden direksiyonu kırdı, arabanın yönünü değiştirdi ve yan yollardan birine saptı. Yardıma ihtiyacı vardı ama ailesinin kendisine yardım edebileceğine inanmıyordu. Ne ile karşılaşabileceğini düşünmek onu endişelendirmişti... Kimbilir onunla ne gibi arzularını paylaşırlardı. Ya annesi gizliden gizliye küçük oğlanlarla sevişmek istiyorsa? Ya babası geçmişte böyle şeyler yapmışsa!

Zaten Merrin öldüğünden beri araları eskisi gibi değildi. Genç kadının ölümünden sonra Ig'in ne hale düştüğünü görmek kalplerini kırmıştı. Nasıl yaşadığını bilmek istemiyorlardı, tek bir kez bile Glenna'nın dairesine oğullarını ziyarete gelmemişlerdi. Glenna, Ig'in kendisiyle olmaktan utandığını ima edercesine neden ailece yemeğe çıkmadıklarını sorardı. Haklıydı, Ig onunla görülmekten utanıyordu. Zaten annesi de, babası da adlarına leke sürdüğü için Ig'e kızgındılar; bütün şehir Ig'in Merrin Williams'a tecavüz edip öldürdüğüne ve sağlam bağlantıları olan zengin babası sayesinde paçayı sıyırdığına inanıyordu. Pek çok kişi bunun gerçek olduğunu, babanın, soruşturmaya müdahale edip oğlunu kurtardığını düşünüyordu.

Baba, bir zamanlar ünlü biriydi. Ufak çaplı bile olsa. Frank Sinatra ve Dean Martin ile çalmış, ünlü kişilerle albüm yapmıştı. Alt-

mışların sonlarında ve yetmişlerin başlarında Blue Tone etiketiyle dört albüm çıkarmış ve "Pogoyla Balık Tutmak" adlı enstrümantal parçasıyla ilk yüze girmeyi başarmıştı. Vegas'tan bir kabare sanatçısıyla evlenmiş, çeşitli televizyon dizilerinde ve birkaç filmde kendini oynamıştı. Sonunda Ig'in annesi, ailesinin yakınlarında bir yerlerde oturmak istediği için New Hampshire'a yerleşmişler, adam da Berkeley Müzik Okulu'nda ders vermeye başlamıştı. Sonunda öğretmen olarak fena olmadığı ortaya çıkmış. Konser özlemini de arada bir Boston Pops ile çalarak gideriyordu.

Ig, babasının trompet çalışını dinlemeyi severdi. Onun trompet çaldığını söylemek aslında yanlış olacaktır, görseniz tam tersi olduğunu düşünürdünüz: Trompet, babasını çalıyordu sanki. Nefes aldığında yanaklarının şişişi, trompete havayı üflediğinde yanaklarının içeri göçüşleri, parmaklarının altın rengi tuşlar üzerinde dolaşışı ve o parmakların tuşlarda dans ederek akıl almaz melodiler yaratması... Gözlerini kapayıp başını yana eğdiğinde ve kalçalarını birisiyle sevişiyormuş gibi ileri geri oynattığında yaptığı müziğin adamın karnından bir yerlerden geldiğini düşünürdünüz.

Ig'in abisi nispet yaparcasına aile işine girmişti. *Hothouse* adlı müzikli komedi programını sunan Terence her gece televizyondaydı. Diğer gece programı sunucuları gibi o da seyircileri eğlendirmesini bilirdi, izleyiciler sıkıldığındaysa trompetini konuşturup geceyi kurtarıyordu. Alan Jackson'la ateşten bir çemberin ortasında "Ring of Fire", Norah Jones ile ikisi de suyla dolu bir havuzun içinde "High & Dry" parçasını çalmıştı. Bunlar müzikal anlamda çok başarılı girişimler değildi ama muhteşem televizyon numaralarıydı. Terry birden yıldızı parlayan bir sunucuya dönüşmüştü.

Babasından farklı, kendine özgü bir çalışı vardı. Göğsü o kadar şişerdi ki her an gömleğinin düğmelerinden biri kopup düşecek sanırdınız. Gözleri yuvalarından fırlayacakmış gibi göründüğünden suratında şaşkın bir ifade belirirdi. Metronomlar gibi ileri geri sallanırdı. Yüzü mutluluktan ışıldardı ve bazen trompetinden kahkaha-

lar yükseldiği hissine kapılırdınız. Babalarının en kıymetli yeteneği ona miras kalmıştı: Zor şeyleri kolaymış gibi gösterme becerisi. Ne kadar çok çalışırsa, yaptığı işin o kadar az uğraşılmış, o kadar doğal ve o kadar canlı görünmesini sağlamayı başarıyordu.

Ig, ikisi de küçükken abisinin trompet çalışını dinlemekten nefret eder ve babasıyla Terry'nin gösterilerine gitmemek için türlü bahaneler bulurdu. Kıskançlıktan midesine kramplar girerdi, Terry'nin okuldaki ve ilerleyen yıllarda kulüplerdeki gösterilerinden önceki gecelerde Ig'in gözüne uyku girmezdi. En çok da Merrin'in Terry'nin gösterilerini izlemesinden nefret ediyordu, genç kadının yüzündeki huşuyu ve abisinin müziğinin onu ne kadar heyecanlandırdığını görmeye katlanamıyordu. Merrin, Terry'nin çaldığı swing parçaları eşliğinde dans ederken, Ig abisinin görünmez ellerle Merrin'in kalçalarına uzandığını hayal ederdi. Ama hepsi artık çok gerilerde kalmıştı. Uzun zaman önce tümü kaybolup gitmişti ve doğrusunu söylemek gerekirse, artık günün en hoşuna giden kısmı *Hothouse*'u ve Terry'nin müzik yapışını seyretmekti.

Becerebilse Ig de trompet çalmak isterdi ama astımı vardı. Asla trompetten ses çıkaracak kadar havayı ciğerlerine dolduramıyordu. Babası, oğlunun trompet çalmasını çok istemişti ama Ig ne zaman kendini zorlasa ciğerlerindeki oksijen tükeniyor, göğsü sıkışıyor ve gözleri kararıyordu. Babasını hayal kırıklığına uğratmamak için bir iki kere nefessiz kalıp bayılana dek çalmayı denediği olmuştu.

Trompetle bir yere varamayacağı netlik kazanınca Ig, piyanoda şansını denemişti ama onun sonu da felaket oldu. Babasının yakın bir arkadaşı olan piyano öğretmeni gözleri sürekli kan çanağı olan bir ayyaştı; tütün kokar ve Ig'i asla çalamayacağı içinden çıkılmaz parçalarla baş başa bırakıp oğlan çırpınırken yatak odasına geçer uyurdu. Bu da tutmayınca, Ig'in annesi bas çalmasını önerdi ama Ig herhangi bir müzik enstrümanını çalmakta ustalaşmaya olan bütün ilgisini kaybetmişti. Artık gözleri Merrin'deydi. Ona âşık olduktan sonra enstrümanlara ihtiyacı kalmamıştı.

Bir ara onları görmeye gidecekti: Babasını, annesini ve Terry'yi de. Abisi büyükannelerinin sekseninci yaşını kutlamak için verilecek partiye katılmak üzere şehre gelmişti. *Hothouse* zaten yaz tatilindeydi. Merrin öldüğünden beri Terry ilk kez Gideon'a dönüyordu. Uzun kalmayacak, doğum gününden sonraki gün şehrin yolunu tutacaktı. Ig, bir an evvel şehirden kaçmak istediği için abisini suçlamıyordu. Skandal tam gece programı popülerleşirken kopmuştu ve abisi az kalsın her şeyi kaybedecekti. Şehirliler Terry'nin bir daha asla Gideon'a dönemeyeceğini söylemişlerdi. Sapık bir katil olmakla suçlanan kardeşiyle birlikte fotoğraflanıp bulvar gazetelerine düşme riskine giremezdi. Ama Terry kendisinden beklenenden çok daha farklı davrandı, kanal yetkililerinin "yorum yok" demesini tercih edeceklerini bilse de Ig'in böyle bir suç işleyebileceğine inanmadığından genç adamın ateşli bir savunucusu oldu.

Ig, şimdilik aile üyeleriyle görüşmekten kaçabilirdi ama er geç onlarla karşılaşma riskini göze alması gerekecekti. "Belki ailemle böyle olmaz," diye düşündü. Belki onların boynuzlara bağışıklıkları olduğu ortaya çıkar ve sırları sır olarak kalırdı. Ailesi onu, o ailesini severdi, bu sevgi bir anlam ifade etmeliydi. Belki onlarla görüşmeden önce bu "yetenek" her ne ise onu kontrol etmeyi öğrenebilir, onu kapamanın bir yolunu bulurdu. Belki de boynuzlar kaybolup giderdi. Birdenbire ortaya çıkmamışlar mıydı, neden geldikleri gibi gitmesinlerdi?

Elini seyrelen –hem de daha yirmi altı yaşında– saçlarında dolaştırıp avuçlarını başına yasladı. Düşüncelerin birbirine karışmasından, bir fikrin diğerini kovalamasından nefret ediyordu. Parmak uçları boynuzlara değdiğinde korkudan ağladı. Az kalsın, *Tanrım, Tanrım lütfen beni onlardan kurtar,* diyecekti ama son anda bunun anlamsızlığını fark edip kendini frenledi.

Kollarında garip bir ürperti hissetti. Kendisi bir tür iblise dönüşmüşse, hâlâ Tanrı'nın adını ağzına alabilir miydi? Bunu yapsa yıldırım çarpar mıydı? Kendisi bembeyaz bir kül yığınına dönüşür müydü? Yanar mıydı?

"Tanrı," diye fısıldadı.

Hiçbir şey olmadı.

"Tanrı, Tanrı, Tanrı," dedi.

Başını yana eğip boşluğu dinledi, bir cevap gelmesini bekledi.

"Tanrım lütfen beni bunlardan kurtar. Dün gece seni kızdıracak bir şey yaptıysam özür dilerim. Çok sarhoştum. Çok öfkeliydim," dedi Ig.

Nefesini tutup gözlerini yukarı kaldırdı, dikiz aynasında kendine baktı. Boynuzlar yerindeydi. Artık onları görmeye alışmıştı. Yüzünün bir parçası olmuşlardı. Bunu fark etmek midesinin bulanmasına yol açtı.

Gözucuyla, sağ tarafında beyaz bir bina gördü ve direksiyonu kırıp arabayı kaldırıma yanaştırdı. Ig, hangi yöne gittiğine bakmaksızın arabayı kullandığından nereye geldiğini fark etmemişti. Oysa geldiği yer, hayatının üçte ikisi boyunca ailesiyle pazar ayinlerine katıldığı ve Merrin Williams'ı ilk kez gördüğü Meryem'in Kutsal Kalbi Kilisesi'ydi.

Ne yapacağını bilemeyerek Meryem'in Kutsal Kalbi Kilisesi'ne baktı. Merrin öldürüldüğünden beri, insanların dik dik kendisine bakmalarına katlanmak zorunda kalmak istemediğinden ne bu kiliseye ne başka bir kiliseye gitmiş, hiçbir cemaate karışmamıştı. Ayrıca Tanrı ile arasını düzeltmek istemiyordu; ona göre aralarını düzeltmek için bir şeyler yapması gereken Tanrı'ydı.

Belki oraya gider ve dua ederse boynuzlar kaybolurdu veya belki... belki Peder Mould ne yapılacağını bilirdi. Ig'in beyninde bir şimşek çaktı. Boynuzlar, belki de Peder Mould'u etkilemezdi. Eğer onların gücüne karşı koyabilecek biri varsa o da bir din adamıydı! Tanrı rahipten yanaydı ve üstelik Tanrı'nın evinin korumasında olacaklardı. Ig'in aklına başka ilginç fikirler de geldi. Belki bir şeytan çıkarma ayini yapılabilirdi. Peder Mould böyle şeyler için kiminle temasa geçilmesi gerektiğini bilirdi. Birkaç damla kutsal su ve birkaç Kutsal Babamız duası. Bir bakmışsınız Ig normale dönmüş.

Gremlin'i kaldırıma park edip Meryem'in Kutsal Kalbi Kilisesi'ne doğru yürüdü. Tam kapıyı çalmak için uzanacakken elini geri çekti. Ya tokmağa dokunduğu anda eli alev alırsa? Ya içeri giremezse? diye merak etti. Ya eşikten içeri adım atmaya çalıştığında bir şey onu dışarı iter, kıç üstü yere savurursa? Gözünün önüne gelen sahneler korkunçtu: Ig, kilisenin koridorunda ilerlerken bütün vücudu alev alıyor, gözleri çizgi film karakterlerininki gibi yuvalarından fırlıyor... Bunların ne kadar acı verici olacağını hayal etti.

Yine de kendini kapı koluna dokunmaya zorladı. Hafifçe ittirdiğinde kapı açıldı, eli ne yandı ne acıdı. Kapıyı açarken herhangi bir zorlanma hissetmemişti. Karanlık kiliseye ve cilalı ahşap sıralara baktı, içerisi yıllanmış ahşap ve dua kitabı kokuyordu. Deri kapakları güneşten yıpranmış, sayfaları sararmış kitaplar. O kokuyu her zaman sevmişti ve hâlâ sevdiğini, kokunun onu boğmadığını keşfetmek Ig'i şaşırttı.

Kapıdan içeri girdi. Kollarını iki yana açıp bekledi. Önce bir koluna baktı, sonra diğer koluna. Gömleğinin altından dumanlar yükseliyor mu diye kontrol etti. Hiçbir şey olmadı. Elini kaldırıp sağ taraftaki boynuzu kontrol etti. Hâlâ yerinde. Boynuzların zonklamasını, yanmasını, herhangi bir şey olmasını beklemişti ama hiçbir şey olmadı. Yalnızca kirli pencerelerden süzülen gün ışığının aydınlattığı kilise sessiz ve karanlıktı. Vitraylar: Çarmıha gerilip ölen İsa'nın ayaklarının dibindeki Meryem. Yahya, nehirde İsa'yı vaftiz ediyor.

Sunağa yaklaşıp diz çökmeyi, Tanrı'dan yardım istemeyi düşündü. Bir dua belirdi dudaklarında: *Lütfen Tanrım, boynuzların kaybolmasını sağlarsan her zaman sana hizmet edeceğim. Yeniden dine döneceğim, rahip olacağım, senin kelamını yayacağım, eğer öyle yerler varsa herkesin cüzamlı olduğu üçüncü dünya ülkelerine gidip onları inanç yoluna sevk edeceğim, yeter ki beni şu boynuzlardan kurtar.* Ama kendini bunları söylemeye ikna edemedi. Boynuzlu veya değil, en azından kendine karşı dürüst bir adamdı.

Kiliseden çıkmaya karar verdi ama daha bir adım bile atmamıştı ki demire çarpan demirin gürültüsü duyuldu. Ig başını çevirip sesin geldiği yöne baktı.

Hâlâ kilisenin girişindeydi, sol tarafındaki kapı aralıktı, arkasında merdivenler görülüyordu. Alt katta ufak bir spor salonu vardı, cemaat üyeleri çeşitli zamanlarda o salonu kullanırlardı. Demirler yeniden birbirine çarptı. Ig kapıya dokunup ittirdi ve kapı açılırken country müzik melodileri duyuldu.

"Merhaba!" diye seslendi kapının eşiğinde durup.

Demirlerin gürültüsü ve hafif bir oflama.

"Girin!" diye seslendi Peder Mould. "Kim var orada?"

"Ig Perrish efendim."

Bunu kısa bir sessizlik izledi. Sonra sessizlik uzadı.

"Buraya gel," dedi Mould,

Ig basamakları indi.

Bodrumun uzak köşesine, floresanların aydınlattığı tüylü bir halı serilmişti. Üzerinde dev pilates topları ve bir denge aleti vardı. Çocukların spor dersleri için bağışlanan malzemelerdi çoğu. Ama merdiven tarafındaki ışıklar kapalı olduğundan salonun o bölümü karanlıktı. Duvarlara kondisyon aletleri yerleştirilmişti. Peder Mould, merdivenin dibindeki ağırlık kaldırma sehpasına sırtüstü uzanmış ağırlık çalışıyordu.

Kırk yıl önce Mould, Syracuse takımının kanat oyuncularındandı, ardından deniz kuvvetlerine katılmış, Şeytan Üçgeni denilen bölgede askerliğini yapmıştı. Ona baktığınızda profesyonel bir hokey oyuncusunun kaslı vücudunu ve bir askerin otoriter havasını görürdünüz. Hızlı bir adam sayılmazdı ve öyle yapmaması gerektiğini bildiği halde kanepede uyuyan yaşlı bir St. Bernard sevimliliğiyle sevdiği insanlara sarılmak gibi garip bir huyu vardı. Gri renkli eski bir Adidas eşofman giymiş, haçını ağırlıkların bir ucuna asmıştı. Ağırlıkları indirip kaldırdıkça haç da hafif hafif sallanıyordu.

Rahibe Bennett adamın ağırlık çalıştığı aletin hemen arkasın-

da duruyordu. O da hokey oyuncuları gibi yapılı bir kadındı; geniş omuzlar, erkeksi bir yüz, kısacık kıvırcık saçlar, mor bir saç bandı. Banda uyan mor bir eşofman giymişti. Rahibe Bennett, St. Jude'da etik dersine girerdi ve karatahtaya tebeşirle şemalar çizmeye bayılırdı. Böylece görsel göstergelerin de yardımıyla bazı kararların nasıl kurtuluşa (bulutlarla dolu bir dikdörtgen) veya cehenneme (ateşlerle dolu bir kutu) insanı götüreceğinden bahsetmeye bayılırdı.

Ig'in abisi dur durak bilmeden kadınla dalga geçer, sınıf arkadaşlarını eğlendirmek için onun başka kadınlarla sevişmesini anlatan resimler çizerdi. Bu resimlerde kadın, çeşitli çirkin lezbiyen maceraların ardından cehennemi boylar ve orada şeytanla da işi pişirerek paçayı sıyırmaya çalışırdı. Bu "çizgi romanlar" Terry'yi St. Jude kantininin en popüler çocuklarından birine dönüştürmüştü. Erken yaşta ünün tadına bakmıştı böylece. Ayrıca "asi" kabul ediliyor, diğer öğrencilerden saygı görüyordu. Derken biri onu ispiyonladı (o kişinin kimliği bugün bile bilinmiyor). Terry'yi Peder Mould'un ofisine çağırdılar. Görüşme kapalı kapılar ardında gerçekleştiyse de Mould'un tahta sopasının Terry'nin poposuna inişinin şaklaması ve yirminci darbeden sonra Terry'nin ağlayışları bütün okul tarafından duyuldu. Sesler ömrünü doldurmuş havalandırma borularından bütün sınıflara ulaştı. Ig sandalyesinde ezilip büzülmüştü, Terry'nin haline üzülmemek elde değildi. Sonunda dayanamayıp abisinin çığlıklarını duymamak için parmaklarıyla kulaklarını tıkadı. Terry'nin –aylardır hazırlandığı– yıl sonu gösterisinde çalmasına izin vermediler ve etik dersinden çaktı.

Peder Mould doğrulup bir havluyla yüzünü sildi. Merdivenlerin dibi o kadar karanlıktı ki Ig, Peder Mould'un boynuzları göremediğine kanaat getirdi.

"Merhaba, peder," dedi Ig.

"Ignatius. Uzun zaman oldu. Nerelerde saklanıyordun?"

"Artık şehir merkezinde oturuyorum," dedi Ig. Peder Mould'un yumuşak ses tonu, rahat tavırları ve yakın ilgisi onu hazırlıksız yakalamıştı. "Aslında çok uzak değil. Uğramak istiyordum ama..."

"Ig? İyi misin?"

"Bilmiyorum. Başıma gelenleri anlamıyorum. Sorun kafamda. Kafama bakın, peder."

Ig ışığa doğru yürüdü ve Peder Mould'un daha iyi görebilmesi için başını öne eğdi. Kafasının çimento zemine düşen gölgesini görebiliyordu, şakaklarından çıkan kancayı andıran boynuzları fark etmemek imkânsızdı. Mould'un ne tepki vereceğini görmekten çekinerek başını kaldırıp adama baktı. Peder Mould'un yüzündeki nazik gülümseme kaybolmamış ama zoraki bir havaya bürünmüştü. Rahip şaşkın gözlerle boynuzları incelerken kaşlarını çattı.

"Dün gece çok sarhoştum, korkunç şeyler yaptım. Sonra uyandığımda kendimi bu halde buldum. Ne yapacağımı bilmiyorum. Neye dönüştüğümü bilmiyorum. Bana tavsiye verebileceğinizi düşündüm," dedi Ig.

Gördüğü manzara karşısında ağzı şaşkınlıktan bir karış açık kalan Peder Mould konuşmadan önce uzun uzun Ig'i süzdü.

"Dinle, evlat," dedi en sonunda. "Ne yapman gerektiğini söylememi mi bekliyorsun? İşte cevabım: Bence eve gidip kendini as. Hem sen hem ailen için en iyisi bu olur. Hepimiz için, cidden. Kilisenin arkasındaki depoda ip var. Kullanacağını bilsem gidip kendim getirirdim."

"Neden..." diye söze başladı Ig ama devam edemedi. Sesine kavuşabilmek için önce hafifçe öksürdü. "Neden kendimi öldürmemi istiyorsunuz?"

"Çünkü Merrin Williams'ı öldürdün ve babanın tuttuğu pahalı Yahudi avukat seni kurtardı. Küçük tatlı Merrin Williams. O kızı çok severdim. Kafası çalışmazdı ama hoş kalçaları vardı. Hapse atılmalıydın. Hapse atılmanı istiyordum. Rahibe, yardım edin lütfen." Yeniden ağırlık kaldırmaya başlamak için sırtüstü sıraya uzandı.

"Ama peder, ben yapmadım. Onu ben öldürmedim," dedi Ig.

"Ah seni yalancı," dedi Mould ellerini uzatıp halterin sapını iki tarafından tutarken. Rahibe Bennett ağırlıkların düşmesi ihtimaline

karşı aletin başındaki yerini aldı. "Onu senin öldürdüğünü herkes biliyor. En iyisi git kendini öldür. Nasıl olsa cehenneme gideceksin."

"Zaten oradayım."

Mould oflayarak ağırlıkları göğsüne yaklaştırdı ve yukarı kaldırdı. Ig, Rahibe Bennett'ın kendisine baktığını fark etti.

"Kendini öldürsen seni suçlamazdım," dedi rahibe şefkatli bir ses tonuyla. "Çoğu gün daha öğle bile olmadan içimden kendimi öldürmek geliyor. İnsanların bana ne gözle baktığını biliyorum. Arkamdan pis lezbiyen şakaları yapıyorlar. Sen istemiyorsan arkadaki ipi ben kullanabilirim."

Mould inleyerek halteri kaldırdı. "Merrin Williams'ı düşünüp duruyorum. Özellikle annesini seyrederken... Annesinin sürekli kilisede olduğunu biliyorsundur. Bir sürü işe yarıyor. Bazen dizlerinin üzerine çöküp rahatlamama yardım ediyor." Görüntünün aklına gelmesiyle sırıttı. "Zavallı kadın. Neredeyse her gün birlikte dua ediyoruz. Çoğunlukla senin ölüp gitmen için."

"Siz... siz cinsel perhizde olmak için yemin ettiniz!" dedi Ig.

"Cinsel perhizmiş... Eminim Tanrı kilise korosundaki çocuklara asılmadığım için minnettardır. Benim bakış açıma göre o kadının biri tarafından rahatlatılmaya ihtiyacı var ve evlendiği o dörtgözün ona aradığını veremeyeceği kesin. En azından ben onu rahatlatmayı başarıyorum."

"Bambaşka biri olmak istiyorum," dedi Rahibe Bennett. "Kaçmak istiyorum. Birinin beni sevmesini istiyorum. Beni sever miydin, Iggy?"

Ig yutkundu. "Şey... sanırım. Öyle de denebilir."

"Birileriyle yatmak istiyorum," diye devam etti Rahibe Bennett, genç adam herhangi bir şey söylememiş gibi. "Gece bana sarılacak birini istiyorum. Erkek veya kadın olması umurumda değil. Artık yalnız olmak istemiyorum. Kilise adına çek yazma yetkim var. Bazen hesapları boşaltıp parayı alıp kaçmak istiyorum. Kimi zaman bunu yapmayı öylesine istiyorum ki."

"Beni şaşırtan..." dedi Mould. "Şehir sakinlerinden hiçbirinin öne çıkıp Merrin Williams'a yaptıkların için seni cezalandırmaması, keşke biri o kıza çektirdiklerinin aynısını sana da çektirse. Düşünceli bir vatandaşın gecenin bir vakti seni ziyaret edip şöyle bir gezmek için şehir dışına çıkaracağını, altında Merrin'e tecavüz ettiğin ağacın dallarına seni asacağını ummuştum. Doğru olanı yapıp kendini asman haricinde olası en uygun çözüm buydu."

Ig nedenini çözemese de rahatladığını, artık yumruklarını sıkmadığını ve soluklarının düzeldiğini fark etti. Mould ağırlığı yerine bıraktı. Rahibe Bennett kenarlarından tutup halteri yerleştirmesine yardım etti.

"Neden yapmıyorsunuz?" dedi Ig kadına bakarak.

"Neyi?" diye sordu kadın.

"Neden parayı alıp gitmiyorsunuz?"

"Çünkü Tanrı'yı seviyorum," dedi kadın.

"O sizin için ne yaptı?" diye sordu Ig, kadına. "İnsanlar arkanızdan konuşur ve size gülerken sizi koruyor mu? Sizin için ne yapıyor? Oysa siz ona olan bağlılığınız yüzünden dünyada yapayalnızsınız. Kaç yaşındasınız?"

"Altmış bir."

"Altmış bir, yolun sonu. Neredeyse çok geç. *Neredeyse.* Bir gün daha beklemeyi göze alabilir misiniz gerçekten?"

Rahibe elini biri sıkıyormuş gibi boğazına götürdü, gözleri kocaman açıldı, içini bir huzursuzluk kapladı. "Gitsem iyi olur," dedi sonra ve alelacele merdivenlerin yolunu tuttu.

Peder Mould onun gittiğini fark etmedi bile. Artık oturur pozisyona geçmiş, bileklerini dizlerine yaslamıştı.

"Ağırlık çalışmanız bitti mi?" diye sordu Ig, pedere.

"Bir tur daha çalışmam gerekiyor."

"İsterseniz halterin başında rahibenin yerine ben bekleyebilirim," dedi Ig. Sıranın arkasına geçti.

Rahibe ağırlığı uzatırken Ig'in parmağı Mould'un parmağına

değdi ve o anda rahibin yirmi yaşındaki halini gördü. O ve hokey takımındaki başka birkaç genç kafalarına kar maskeleri takıp İslam Ulusu üyesi çocuklarla dolu bir arabanın peşine düşmüşlerdi. New York'tan Syracuse'a sivil haklar hareketinden bahsetmeye gelmiş barış yanlısı çocuklardı. Mould ve arkadaşları çocukların arabasını yoldan çıkmaya zorladı ve ellerinde beysbol sopalarıyla ormana kadar onları kovaladılar. Çocuklardan en yavaş olanını yakalayıp bacaklarını sekiz yerden kırdılar. Çocuğun yürüteç yardımıyla bile yürümeye başlayabilmesi iki yıl sürdü.

"Siz ve Merrin'in annesi... Gerçekten ölmem için dua mı ettiniz?"

"Sayılır," dedi Mould. "Doğrusunu söylemek gerekirse Tanrı'nın adını ağzına aldığı zamanlar çoğunlukla seviştiğimiz zamanlar."

"Tanrı'nın neden işimi bitirmediğini biliyor musunuz?" diye sordu Ig. "Tanrı'nın niçin dualarınıza karşılık vermediğini biliyor musunuz?"

"Niçin?"

"Çünkü Tanrı yok. Dualarınız boş odalarda yankılanan fısıltılardan ibaret."

Mould bütün gücünü kullanarak ağırlığı kaldırdı ve sonra indirip, "Saçmalık," dedi.

"Hepsi yalan. Bizi gözeten kimse yok. Asıl siz arkadaki ipi kullanıp kendinizi aşmalısınız"

"Hayır," dedi Mould. "Bana bunu yaptıramazsın. Ölmek istemiyorum. Hayatı seviyorum."

Demek öyle. Anlaşılan Ig insanlara yapmak istemedikleri şeyleri yaptıramıyordu. Yoksa rahibe söz geçirememesinin başka bir nedeni mi vardı?

Mould dişlerini sıkıp bir şeyler homurdandı ama ağırlığı kaldıramadı. Ig merdivenin yolunu tuttu.

"Hey! Bunu kaldırmak için yardıma ihtiyacım var," diye seslendi Mould.

Ig ellerini ceplerine sokup, ıslıkla "When the Saints Go Marc-

hing In" melodisini çalarak oradan uzaklaştı. Güne başladığından beri ilk kez kendini harika hissediyordu. Mould inleyip ağırlıktan kurtulmaya çalıştı ama Ig neler olduğunu görmek için kafasını çevirip bakmadı. Merdivenden üst katın yolunu tuttu.

Kilisenin girişine vardığında Rahibe Bennett hızlı adımlarla önünden geçti. Kırmızı pantolon ve papatya desenli kolsuz bir gömlek giymiş, saçlarını topuz yapmıştı. Genç adamı gördüğünde az kalsın çantasını yere düşürecekti,

"Çıkıyor muydunuz?" diye sordu Ig.

"Benim... arabam yok," dedi kadın. "Kilisenin arabasını almak istiyorum ama yakalanmaktan korkuyorum."

"Kilisenin hesaplarını boşaltmak niyetindesiniz. Bir arabanın ne önemi olabilir?"

Kadın, genç adamı şöyle bir süzdükten sonra öne eğilip Ig'i dudağının kenarından öptü. Dudakları birbirine değdiği anda Ig kadının dokuz yaşında küçük bir kızken annesine söylediği korkunç yalanı, kendini tutamayıp öğrencilerinden birini, on altı yaşında yakışıklı bir çocuk olan Britt'i öptüğü korkunç günü ve inançlarının aslında ne kadar zayıf olduğunu öğrendi. Tüm bunları gördü, anladı ama umursamadı.

"Tanrı seni korusun," dedi Rahibe Bennett.

Ig gülmemek için kendini zor tuttu.

Yedinci Bölüm

Eve gidip ailesini görmekten başka bir seçeneği kalmamıştı. Arabanın yönünü ailesinin oturduğu mahalleye çevirip gaza bastı.

Arabanın sessizliği onu huzursuz ediyordu. Radyoyu denedi ama çalan parçalar sinirine dokundu, kötü müzik sessizlikten bile kötüydü. Ailesi şehre on beş dakika mesafede oturduğundan Ig'in düşünecek bol bol vakti vardı. Onlardan nasıl bir tepki alacağını bilmiyordu ve buna benzer bir tedirginliği en son hapse atılıp Merrin'e tecavüz edilmesiyle ilgili olarak sorguya çekildiğinde yaşamıştı.

Sorguya çekildiği gün garip bir gündü. Dedektif Carter diye bir adam, sorguya kızın fotoğrafını masanın üzerinden Ig'e doğru kaydırarak başlamıştı. Daha sonra Ig'i hücresine yolladılar ama ne zaman gözlerini kapasa o fotoğraf gözünün önüne geliyordu. Kahverengi yaprakların üstüne sırtüstü yığılmış olan Merrin'in teni bembeyazdı, ayakları bitişik, kolları vücuduna yapışıktı, saçları yapraklara karışmıştı. Yüzü topraktan bile kara, ağzı yaprak doluydu. Bir damla kan alnından kulağına doğru akıp kurumuş, başka kan damlaları elmacıkkemiğine kadar uzanan izler bırakmıştı. Genç kadının boynunda hâlâ Ig'in kravatı vardı. Sol göğsünü örten kalın bir şerit. Genç adam o görüntüyü zihninden atamadı. Fotoğraf beynine işledi, midesine kramplar girmesine yol açtı, öyle ki bir süre sonra –ne zaman olduğunu bilmiyordu zira hücresinde saat yoktu– paslanmaz çelik klozetin önüne çömelip kusmaya başladı.

Ertesi gün annesi ziyaretine geldiğinde bu görüşmenin düşüncesi bile onu korkuttu. Hayatının en korkunç gecesiydi ve içten içe an-

nesinin hayatının da en korkunç gecesi olduğuna inanıyordu. Daha önce başı hiç belaya girmemişti. Annemin gözüne uyku girmemiştir, diye geçiriyordu içinden. Annesi için üzülüyordu. Kadının geceliğiyle elinde soğumuş bir bitki çayı, gözleri ağlamaktan kan çanağına dönmüş olarak mutfakta oturduğunu hayal etti. Annesi uyumazsa babası da uyumazdı, mutfakta kadının yanında olurdu. Acaba babası sessizliğini koruyarak mı onu teselli etmişti? İkisi de geleceğin neler getireceğinden korkarak ve beklemekten başka bir seçenekleri olmadığını bilerek boşluğa mı bakmışlardı, yoksa Derrick Perrish yerinde duramamasına neden olan bir öfkeyle mutfağı arşınlayıp kadına neler yapacaklarını, durumu nasıl düzelteceklerini ve kimin canına nasıl okuyacağına mı anlatmıştı?

Ig annesini gördüğünde ağlamamaya kararlıydı ve ağlamadı. Kadın da ağlamadı. Ig'in beklediğinden çok farklı bir görüntüydü karşısındaki. Annesi üniversitenin yönetim kurulu üyeleriyle yemeğe gidecekmiş gibi giyinmişti, ince uzun yüzü gergin ama kontrollüydü. Görünüşe göre ağlayan taraf babasıydı. Gözleri kıpkırmızı olan Derrick oğluna bakmakta güçlük çekiyordu. Solukları düzensizdi.

"Avukat dışında kimseyle konuşma," dedi annesi. Ağzından çıkan ilk sözler bunlardı. "Sakın hiçbir şey itiraf etme."

Babası da aynı sözleri tekrarladı: "Hiçbir şey itiraf etme." Oğluna sarılıp ağlamaya başladı. Ardından hıçkırıklar arasında, "Gerçekte neler olduğu umurumda değil," deyiverdi oğluna ve Ig işte o zaman annesinin ve babasının cinayeti kendisinin işlediğine inandıklarını anladı. Böyle olabileceği aklının ucundan bile geçmemişti. Cinayeti kendisi işlemiş olsa bile –hatta iş üstünde yakalansa bile– Ig, ailesinin sonuna kadar masumiyetine inanacağını düşünmüştü.

O öğleden sonra Ig, Gideon Polis Merkezi'nden çıktığında gözleri karanlığa o kadar alışmıştı ki ekim güneşinin güçlü ışığı gözlerini acıttı. Onu herhangi bir şeyle suçlamadılar. Resmi bir suçlama hiç yapılmadı. Hiçbir zaman aklanmadı. Bugün bile onun "olayın şüphelilerinden" olduğu söyleniyordu.

Olay yerinden DNA örnekleri alınmış olmalıydı –polis bütün detayları kendine sakladığı için, Ig bundan emin değildi– ama DNA örnekleri test edilirse hakkındaki bütün şüphelerin ortadan kalkacağına bütün kalbiyle inanmıştı. Ne yazık ki Concord'daki eyalet laboratuvarında yangın çıktı ve Merrin'in vücudundan alınan örnekler yok olup gitti. Bu haber Ig'i yıktı. Batıl inançlı biri değildi ama karanlık güçlerin kendisine karşı cephe aldıklarını hissetmemek imkânsızdı. Sanki lanetlenmişti. Geriye kalan tek delil, birinin Goodyear lastiğinin izleriydi. Ig'in Gremlin'inin lastikleri ise Michelin'di. Ama bunun fazla bir önemi yoktu ve Ig'in suçu işlediğine dair kesin kanıt bulunamasa da suçu işlemediğini gösteren bir delile de rastlanmamıştı. Şahidi yoktu. Geceyi yalnız geçirmiş, hiçliğin ortasındaki bir restoranın arkasına arabayı park edip sızmıştı. Bu bile, kulağa çaresiz birinin uyduracağı işe yaramaz bir yalan gibi geliyordu. Kendisine sorsanız o da aynı şeyi söylerdi.

Eve taşınmasını takip eden aylarda grip olup evde mahsur kalmış bir çocukmuş, biraz çorba ve birkaç kitabın yardımıyla atlatabileceği bir hastalığı varmış gibi Ig'e baktılar. Kendi evlerinde neredeyse parmak ucunda dolaşıyorlardı, sanki gündelik hayatın sıradan gürültülerinin veya yapmak zorunda oldukları işlerin oğullarının sinirlerini bozmasından korkuyorlardı. En kötüsü ise çok sevdikleri bir kıza feci şeyler yapmış olabileceğini düşündükleri halde onunla bu kadar ilgilenmeleriydi.

Ama Ig aleyhine adamakıllı bir delil olmadığı ortaya çıkıp yargılanması riski tamamen ortadan kalktığında ailesi ondan uzaklaştı, kendi içlerine kapandılar. Onu severlerdi ve cinayetle yargılanacak olsa oğulları için ellerinden geleni yapmaya hazırdılar ama hapse düşmeyeceği kesinleşir kesinleşmez artık onu evde istemediklerini ima etmeye başlamışlardı.

Dokuz ay ailesi ile yaşadıysa da Glenna, "Kirayı paylaşmayı düşünür müsün?" diye sorduğunda hiç tereddüt etmedi. Taşındıktan sonra ailesini sadece evlerine uğradığında, onları ziyarete gittiğinde

görmeye başladı. Öğle yemeği yemek veya sinemaya gitmek için şehirde buluşmuyor, alışverişe çıkmıyorlardı. Annesi ve babası tek bir kez bile oğullarının dairesine gelmediler. Bazen, Ig eve uğradığında babasının uzaklara gittiğini öğrenirdi, Fransa'daki bir caz festivaline veya film müziği yapmak için Los Angeles'a. Ona adamın planlarını önceden haber vermezlerdi ve babası asla vedalaşmak için oğlunu aramazdı.

Ig verandada oturup annesiyle havadan sudan konuşurdu. Önemli şeyler konuşmazlardı. Merrin öldüğünde genç adam İngiltere'de işe girmek üzereydi ama olanlar yüzünden öyle bir şansı kalmamıştı. Annesine okula dönmek istediğini, Brown ve Columbia'nın başvuru formlarını aldığını söyledi. Gerçekten almıştı, Glenna'nın dairesindeki mikrodalganın üstünde duruyordu. Sayfalardan biri bir dilim pizzaya tabaklık ediyordu, diğerindeyse kahve fincanından kalma kahverengi yarımaylar vardı. Annesi oyuna katılır, bu seçimi onayladığını söyleyip oğlunu cesaretlendirirdi ama sonrasında ne zaman okullarla görüşmeye başlayacaksın, kabul sürecinin sonuçlanmasını beklerken işe girmeyi düşünüyor musun gibi rahatsız edici sorular sormazdı. İkisi de her şeyin normale döndüğü yanılsamasını kırmak istemiyordu; Ig'in hayatı yoluna girebilirmiş, Ig'in hâlâ bir hayatı varmış gibi davranıyorlardı.

Evi ziyaret ettiği ender zamanlarda sadece ve sadece büyükannesi Vera'nın yanındayken kendini rahat hissediyordu. Yarı bunamış olan kadının seks cinayetiyle ilgili suçlamaları ve kendisinin tutuklandığını hatırlayıp hatırlamadığından şüpheliydi. Başa bela bir kalça ameliyatının ardından yaşlı kadın zamanının çoğunu tekerlekli sandalyede geçirmeye başlamıştı. Ig onu çakıllı yolda yürüyüşe çıkarır, birlikte evin kuzeyinde kalan ormanın yakınlarındaki, Kraliçenin Yüzü denilen kayalıkları seyretmeye giderlerdi. Ilık, rüzgârlı temmuz günlerinde beş altı planörcü görebilirdiniz, egzotik renkli uçurtmalar gökyüzünde bir belirip bir kaybolurdu. Ig büyükannesiyleyken ve Kraliçenin Yüzü'ne çarpan rüzgârlara meydan okuyan

planörcüleri izlerken, kendini Merrin hayattayken nasıl biriyse yine öyleymiş gibi hissederdi: Başkalarına iyilik etmekten hoşlanan, açık havada dolaşmayı seven bir adam.

Eve uzanan yokuşu çıkarken ön bahçede tekerlekli sandalyesindeki Vera'yı gördü. Sandalyenin yanına bırakılan sehpada bir sürahi buzlu çay vardı. Kadının başı uyuyormuş da güneşin altında sızıp kalmış gibi garip bir açıyla öne düşmüştü. Çimenlere serilmiş battaniyeye bakılırsa, belli ki Ig'in annesi de bir süre onunla oturmuştu. Güneş buzlu çay sürahisine çarpıyor ve üzerinde gümüş bir hale varmış gibi görünmesine neden oluyordu. Bir manzara ancak bu kadar huzurlu olabilirdi ama arabayı durdurduğu anda Ig'in midesi düğümlendi. Aynı kiliseye girmeden önce olduğu gibi. Gideceği yere gelmişti ama arabadan inmek istemiyordu. Görmeye geldiği insanlarla karşılaşmak fikri onu korkutuyordu.

Yapabileceği başka bir şey olmadığından arabadan indi.

Evin önüne Alamo plakalı tanımadığı siyah bir Mercedes park edilmişti. Herhalde Terry'nin kiraladığı arabaydı. Ig abisini havalimanında karşılamayı teklif etmiş ama Terry geç saatte geleceğini ve araba kiralamayı istediğini söyleyerek bu teklifi reddetmişti. Ayrıca anlamsız olurdu çünkü sonraki gün nasıl olsa görüşeceklerdi. Böylece Ig, Glenna'yla kafayı çekmeye çıkmış, sarhoş olmuş ve kendini tek başına eski dökümhanede bulmuştu.

Ailesindeki herkes düşünüldüğünde, Ig'i en az korkutan Terry'yi görmekti. Terry ne itiraf ederse etsin ne gibi gizli dürtülerden veya utançlardan bahsederse etsin Ig onu affetmeye hazırdı. Abisine bu kadarını borçluydu. Belki bilinçaltında asıl görmeye geldiği Terence'tı. Ig, hayatının en kötü dönemini geçirirken Terry her gün gazetelere çıkmış, kardeşi aleyhine tek bir delil bile olmadığını, tüm bunların utanç verici bir şovdan ibaret olduğunu söyleyip durmuştu. "Hepsi saçmalık, kardeşim karıncayı bile incitemez," demişti. Ig, şimdi kendisine yardım edebilecek biri varsa onun Terry olduğunu düşünüyordu.

Çayırı aşıp Vera'nın yanına gitti. Annesi, büyükannenin tekerlekli sandalyesini yokuşun başladığı yere, tepenin eteklerindeki tahta çite bakacak şekilde bırakmıştı. Gözleri kapalı olan Vera başını omzuna yaslamıştı. Soluk alıp verirken yumuşak, ıslığa benzer sesler dökülüyordu burnundan. Kadının dinlendiğini görmek Ig'in içindeki gerilimin bir kısmını atmasını sağladı. En azından onunla konuşmak zorunda kalmayacak, sırlarını yumurtlayışını, dehşet verici arzularını dile getirişini dinlemesi gerekmeyecekti. Bu da bir şeydi. Kadının zayıf, yıpranmış, kırış kırış yüzüne baktı. Birlikte çay içip kurabiye yiyerek *The Price Is Right* programını izledikleri günleri hatırladı birden ve kendini her zamankinden yorgun hissetti o anda. Büyükannesi onda her zaman sonsuz bir merhamet uyandırırdı. Vera'nın saçları topuz yapılmıştı ama tokalar gevşediğinden gümüş rengi bukleler yanaklarına dökülüyordu. Bir an için dokunuşun nelere mal olabileceği aklından uçup gitti ve nazikçe elini kadının elinin üstüne koydu.

O anda büyükannesinin kalçasının ağrımadığını, insanların onu bir yerlere ittirmesinden hoşlandığı için numara yaptığını öğrendi. Bu yüzden tekerlekli sandalyede oturmayı seçiyor, başkalarının her işe koşmasının tadını çıkarıyordu. Seksen yaşındaydı ve ona göre böyle şeylere hakkı vardı. Meşhur biriyle evlendiği ve yirmi dolarlık banknotları tuvalet kâğıdı olarak kullanabilecek kadar zengin olduğu için kendini bir halt sanan kızına emirler yağdırmaya bayılıyordu. Kızının işe yaramazın teki olduğu kanaatindeydi, bunun ispatı da torunlarıydı: Biri şov dünyasındaki sahtekârlara katılmış, diğeri sapık bir katile dönüşmüştü. Yine de bunlar Lydia'nın bir zamanlar olduğu şeyden daha iyiydi: Müşterileriyle duygusal bağ kurma becerisine sahip, ufak çaplı bir ünlüyü kafesleyecek kadar şanslı ucuz bir fahişe. Vera hâlâ kızının Vegas'tan bir koca ve kredi kartlarıyla dolu bir çantayla ayrıldığına inanamıyordu, önceden sorsalar er geç hapse düşeceğini ve cinsel yolla bulaşan hastalıklardan birini kapmasının muhtemel olduğunu söylerdi. Vera içten içe Ig'in annesinin ne mal olduğunu bildiğine ve bu bilginin onu kadınlardan nefret et-

meye yönlendirdiğine inanıyordu. Merrin Williams'a tecavüz edip onu öldürmesinin altında yatan gerçek neden, annesinin ucuz bir fahişe olmasıydı. Böyle şeylerin hep Freudyen açıklamaları olurdu. Elbette Williams denilen kız da az hoppa değildi, tam bir servet avcısıydı ve daha ilk günden oğlanın peşine düşmüş, onu kafeslemeye çalışmıştı. Ig'in ailesinin parasının peşinde olduğu o kadar belliydi ki. Kısacık etekleri ve daracık bluzlarıyla Merrin Williams da Vera'nın gözünde fahişeden farksızdı.

Ig elektrik çarpmış gibi irkilerek kadının elini bıraktı, bir çığlık atıp şaşkınlıkla birkaç adım geriledi. Gürültü büyükannesini uyandırdı. Kadın bir gözünü açtı.

"Ah, sen miydin?" dedi.

"Özür dilerim. Seni uyandırmak istememiştim."

"Keşke uyandırmasaydın, uyumak istiyordum. Uyurken mutluydum. *Seni* görmek isteyeceğimi mi sandın?" Ig'in başından aşağı kaynar sular döküldü. Büyükannesi ona bakmamak için başını çevirdi. "Sana baktığımda ölmek istiyorum."

"Öyle mi?" dedi Ig.

"Arkadaşlarımla görüşemiyorum. Kiliseye gidecek yüzüm yok. Herkes gözlerini dikip bana bakıyor. Ne yaptığını biliyorlar. Bunları yaşadıkça ölsem daha iyi diyorum. Sonra bir de sen utanmadan gelip beni gezmeye çıkarıyorsun. Beni gezmeye çıkarmandan ve insanların bizi birlikte görmesinden nefret ediyorum. Her zaman sende bir şeylerin yanlış olduğunu biliyordum. Biraz koşturduktan sonra garip garip nefes alışından belliydi. Her zaman köpekler gibi ağzından nefes alıp veriyordun, özellikle de güzel kızların etrafındayken. Üstelik çok zeki değilsin. Abinden çok daha gerisin. Lydia'ya anlatmayı denedim. Belki bin kere sende bir gariplik olduğunu söylemişimdir. Beni dinlemedi. Şimdi başımıza gelene bak! Hepimiz yaptıklarınla yaşamak zorundayız."

Eliyle gözlerini örttü, çenesi hafifçe titriyordu. Ig sırtını dönüp bahçeden uzaklaşırken kadının ağlamaya başladığını duydu.

Verandayı geçip açık kapıdan karanlık bir mağarayı andıran hole adım attı. Üst kattaki eski yatak odasına çıkıp örtülerin altına saklanmak geçti içinden. Tek başına kalmak ona iyi gelebilirdi. Belki çocukluğundan kalma kitaplar ve konser afişleriyle kuşatılmak onu rahatlatırdı. Derken, tam annesinin çalışma odasının önünden geçerken biri kâğıtları karıştırıyormuş gibi bir hışırtı duydu ve hiç düşünmeden sesin geldiği yöne doğru ilerledi.

Annesi masaya doğru eğilmiş, parmağını bir kâğıdın üzerinde dolaştırıyor, arada bir belgelerden birini çıkarıp deri çantaya kaldırıyordu. O şekilde eğildiğinde çizgili eteğinin arka tarafı kalçalarını ortaya çıkaracak şekilde vücuduna yapışıyordu. Annesiyle babası tanıştıklarında, annesi Vegas'taki gösterilerden birindeki dansçılardandı ve ona baktığınızda hâlâ o gösterilerdeki kızın vücuduna sahip olduğunu görebilirdiniz. Vera'nın zihninde gördükleri film şeridi gibi Ig'in gözünün önünden geçti. Büyükannesinin, Lydia'nın fahişe ve hatta daha kötüsü olduğuna inanışını hatırladı ama sonra bunları bunamış birinin fantezileri olarak bir kenara itti. Annesi New Hampshire Eyaleti Sanat Kurulu'ndaydı, Rus romanları okurdu ve Vegas'ta gösteri yaparken bile hiçbir zaman sahneye çıplak çıkmıyor, en azından devekuşu tüyleriyle vücudunu örtüyordu.

Lydia, kapının eşiğinde duran Ig'i gördüğünde dizinde tuttuğu çanta düşer gibi oldu. Kadın çantayı yakaladı ama kapamakta geç kalmıştı. Belgeler etrafa saçıldı. Birkaç tanesi acelesi olmayan kar taneleri gibi ağır ağır havada süzülerek yere kondu. Ig'in aklına yine planörcüler geldi. Kraliçenin Yüzü'nden atlayan insanları düşündü. İntihar etmek isteyenlerin popüler mekânlarındandı o kayalıklar. Belki kendisi de buradan çıkınca oraya giderdi.

"Iggy, geleceğini bilmiyordum," dedi annesi.

"Biliyorum. Bütün gün boş boş şehirde dolaştım. Başka nereye gidebileceğimi bilemedim. Sabahım korkunç geçti."

"Ah tatlım," dedi kadın, yüzünde anlayış dolu bir ifadeyle. O ka-

dar uzun zamandır Ig'e şefkat gösteren olmamıştı ki bir anda dizleri tutmaz oldu. Dengesini kaybedip yere düşeceğini zannetti.

"Bana korkunç şeyler oluyor, anne," dedi çatlayan bir sesle. Sabahtan beri ilk kez gözleri yaşlarla doldu. Ama ağlamadı.

"Ah tatlım," diye tekrarladı kadın. "Niye başka bir yere gitmedin?"

"Efendim?"

"Artık senin sorunlarını duymak istemiyorum."

Gözlerindeki yanma hissi daha da güçlendi ama ağlama arzusu belirdiği gibi çabucak kayboldu. Boynuzlarında tatlı bir sızlama hissetti genç adam.

"Başım belada değil."

"Duymak istemiyorum. Bilmek istemiyorum." Kadın yere eğilip belgeleri toplamaya ve yeniden çantasına doldurmaya başladı.

"Anne," dedi Ig.

"Konuştuğunda, şarkı söylemek istiyorum!" diye bağırdı kadın. Çantayı yere atarak elleriyle kulaklarını kapadı. *"Lay lay lom! Lay lay lom!* Konuştuğunda söyleyeceklerini duymak istemiyorum. Sen gidene kadar nefesimi tutmak istiyorum."

Ciğerlerini havayla doldurup nefesini tuttu, yanakları şişti. Ig aralarındaki mesafeyi aşıp annesinin yanına çömeldi ve onu kendisine bakmaya zorladı. Kadın elleriyle kulaklarını tıkamış, dudaklarını sıkı sıkı kapamıştı. Ig çantayı alıp belgeleri içine doldurmaya başladı.

"Beni gördüğünde hep aynı şeyleri mi hissediyorsun?"

Kadın hızla başını salladı, ışıldayan gözlerini oğluna dikti.

"Nefesini tutarak kendini öldürmene gerek yok, anne."

Annesi bir süre daha oğluna baktı, sonra dudaklarını aralayıp derin bir nefes aldı. Evrakları çantaya dolduruşunu izledi.

Konuştuğunda sesi zayıftı, tizdi, kelimeler birbirine dolanarak dudaklarından dökülüyordu. "Antetli mektup kâğıtlarımı çıkarıp güzel elyazımla sana babanın ve benim seni ne kadar sevdiğimizi,

mutlu olmamana ne kadar üzüldüğümüzü ve buralardan gidersen hayatın hepimiz için ne kadar kolaylaşacağını söyleyen bir mektup yazmak istiyorum."

Ig son belgeleri de çantaya kaldırdıktan sonra içindekileri düzeltip çantayı dizlerine yasladı. "Nereye gideyim?"

"Alaska'ya gidip dağlara tırmanmak istemiyor muydun?"

"Merrin ile."

"Viyana'yı görmek istemiyor muydun?"

"Merrin ile."

"Ya Çince öğrenmek? Pekin'de?"

"Merrin ile Vietnam'a gidip İngilizce öğretme konusunu konuşmuştuk. Ama yaşasaydı bile bunu yapacağımızı sanmıyorum."

"*Nereye* gittiğin umurumda değil. Yeter ki haftada bir seni görmem gerekmesin. Yeter ki her şey yolundaymış gibi kendinden bahsedişini dinlemek zorunda kalmayayım. Hiçbir şey yolunda değil. Hiçbir şey hiçbir zaman yolunda olmayacak. Seni görmek beni mutsuz ediyor. Yeniden mutlu olabilmek istiyorum, Ig."

Oğlu, çantayı annesine uzattı.

"Benim çocuğum olmanı istemiyorum," dedi Lydia. "Çok zor. Keşke sadece Terry'yi doğursaymışım."

Ig öne eğilip annesinin yanağına bir öpücük kondurdu ve bunu yaptığında doğumdan sonra vücudunda kalan izler yüzünden kadının kendisine ne kadar içerlediğini öğrendi. Ig, onun *Playboy*'a kapak olabilecek kadar güzel olan vücudunu mahvetmişti. Terry ufak tefek bir bebekti, düşünceliydi, kadının vücuduna ve derisine fazla bir zarar vermeden dışarı çıkmıştı. Ama Ig her şeyi mahvetmişti. Bir keresinde, doğumdan çok önceki yıllarda, Vegas'ta çalışırken petrol zengini bir şeyh bir geceliğine kadına beş bin dolar teklif etmişti. Onlar hayatının en güzel günleriydi. En kolay kazandığı paralardı.

"Sana bunları neden söylediğimi bilmiyorum," dedi Lydia. "Kendimden nefret ediyorum. Hiçbir zaman iyi bir anne olamadım." Ardından sanki o an oğlunun kendisini öptüğünü fark etti ve elini

yanağına götürüp kendini sakinleştirmeye çalıştı. Gözyaşlarını güçlükle tutuyordu ama öpücüğü hissettikten sonra gülümsedi. "Beni öptün. Yoksa... gidiyor musun?"

Sesindeki umut kırıntılarını duymamak için sağır olmak gerekirdi.

"Hiç gelmemişim say," dedi Ig.

Sekizinci Bölüm

Evin girişindeki hole döndüğünde sineklikten verandaya ve gün ışığının aydınlattığı uçsuz bucaksız dünyaya baktı. Gitmeliydi, hem de hemen, babasıyla ve abisiyle karşılaşmadan önce o evden ayrılmalıydı. Terry ile görüşmekten vazgeçmişti, onunla karşılaşmamak için elinden geleni yapacaktı. Annesinin neler söylediği düşünülürse, kimsenin kendisine olan sevgisini sınamamak en doğrusuydu.

Yine de kapının yolunu tutup dışarı çıkmak yerine dönüp basamakları çıktı. Madem buradayım odama şöyle bir göz atabilirim. Giderken yanına almak istediği bir şeyler olup olmadığına bakacaktı. İyi ama nereye gidecekti? Cevabı henüz bilmiyordu. Ama bir daha geri döneceğini sanmıyordu.

Basamaklar neredeyse yüz yıllıktı, Ig üstlerine baktıkça gıcırdıyordu. Yukarıya vardığı anda koridorun diğer tarafında, sağda kalan kapı açıldı ve babası, başını kapının aralığından uzatıp koridora baktı. Ig bu manzarayı yüzlerce kez görmüştü. Dikkati kolay dağılan adamlardan olan babası, birinin merdivenleri çıktığını duyduğunda kim olduğuna bakmadan edemezdi.

"Ha," dedi. "Ig. Ben de seni şey sanmıştım..." Cümlesini tamamlayamadı. Bakışları Iggy'nin gözlerinden boynuzlarına kaydı. Çizgili pijama altı ve beyaz tişörtü içinde donup kaldı. Ayakları çıplaktı.

"Hadi, söyle gitsin," dedi Ig. "Bu noktada bana normalde kendine saklayacağın korkunç şeyler itiraf etmen, hakkımdaki düşüncelerini söylemen gerekiyor. Konuş da şu işi aradan çıkaralım."

"Geldiğinde seninle konuşmak zorunda kalmamak için stüdyomda yapmam gereken önemli işler varmış gibi davranacaktım."

"Eh, duyduklarım arasında en kötüsü sayılmaz."

"Seni görmek gücüme gidiyor."

"Bir adım öndeyim. O kısmı annemle hallettik."

"Merrin'i düşünüyorum. Ne kadar iyi bir kızdı. Onu severdim. Seni kıskanırdım. Birbirinize duyduğunuz aşk gibisini hiç yaşamadım, kimse beni onun seni sevdiği gibi sevmedi. Hele annen... statü düşkünü küçük fahişe! Hayatımın en büyük hatası. Başıma ne kötülük geldiyse, hepsi bu evlilik yüzünden geldi. Ama Merrin... Merrin çok tatlıydı. Kahkahalarını duymak beni gevşetir, gülümsetirdi. Onu sikişini ve öldürüşünü düşündükçe midem bulanıyor."

"Onu ben öldürmedim," dedi Ig.

"En kötüsüyse..." dedi Derrick Perrish, "o kız beni severdi, arkadaşım bile sayılabilirdi; beni örnek alırdı, bense cinayetten yırtmana yardım ettim."

Ig gözlerini dikip babasına baktı.

"Adli tıp laboratuvarını Gene Lee diye bir adam işletiyordu. Oğlu birkaç yıl önce kanserden öldü ama o ölmeden hemen önce onlara Paul McCartney konserine bilet bulmuş, Gene'in oğluyla konserden sonra sahne arkasına geçebilmesi için gerekli ayarlamaları yapmıştım. Tutuklandığında Gene benimle iletişime geçti. Cinayeti senin işleyip işlemediğini sordu, ben de ona ne cevap vereceğimi bilemediğimi söyledim. İki gün sonra Concord'daki eyalet laboratuvarı yandı. Orası Gene'in yetki alanına girmiyor ama her zaman bu işte bir parmağı olduğunu varsaydım..."

Ig'in midesi altüst oldu. Olay yerinden toplanan deliller yok olmasaydı masumiyeti ispatlanabilirdi. Ama hepsi yanıp kül olmuş ve Ig'in kalbindeki son umut kırıntıları da hayatındaki bütün güzel şeyler gibi yok olup gitmişti. En paranoyak zamanlarında kendisini mahkûm ettirmek ve yok etmek için gizli komplolar kurulduğunu hayal ederdi. Şimdi haklı olduğunu görebiliyordu, gerçekten gizli

güçler bu işe *karışmıştı*; fark şu ki komployu kuranlar düşmanları değil, onu korumaya çalışan insanlardı.

"Bunu nasıl yapabildin? Nasıl bu kadar aptal olabildin?" diye sordu nefretin sınırlarında dolaşan bir öfke dalgasının içini doldurmasıyla nefessiz kalan Ig.

"Ben de kendime bu soruyu soruyorum. Hem de her gün! Demek istediğim dünya çocuklarının peşine düşerse, ayağa kalkıp düşmanlarının karşısına dikilirsin. Herkes bunu bilir. Bir baba çocuklarını korumalıdır. Ama bu... *bu*... Merrin de çocuklarımdan biri gibiydi. Son on yıldır neredeyse her gün evimizdeydi. Bana *güvenirdi*. Sinemaya gittiğimizde ona patlamış mısır alır, tenis maçlarını izlemeye gider ve onunla tavla oynardım. Güzeldi, sana âşıktı, sense onun beynini parçaladın. Suçunu örtbas etmem doğru değildi. Hapsi boylamalıydın. Ne zaman evin içinde dolandığını görsem, elimin tersiyle bir tokat indirip aptal yüzündeki hüzünlü ifadeyi silmek istiyorum. Sanki üzülmeye hakkın var! Cinayetten paçayı sıyırdın. Daha ne olsun! Üstelik beni de bu işe bulaştırdın. Ellerim kirli. Kanayana kadar vücudumu ovalamak istiyorum. Bu pisliği derimden kazımak istiyorum. Benimle her konuştuğunda tüylerim diken diken oluyor. Ona bunu nasıl yaptın? O kız tanıdığım en harika insanlardan biriydi. Seninle ilgili tek güzel şeydi."

"Bence de," dedi Ig.

"Şimdi stüdyoma döneceğim," dedi babası, ağzını açıp derin derin nefes aldı. "Ne zaman seni görsem gitmek istiyorum. İçeri kapanmak... Vegas'a kaçmak... Paris'e gitmek... *Nereye olursa*... Keşke gitsem ve bir daha dönmesem."

"Demek gerçekten onu öldürdüğümü düşünüyorsun. Aklına hiç Gene'in beni kurtarmak için yaktığı delillerin beni aklayabileceği gelmiyor mu? Sana defalarca onu benim öldürmediğimi söyledim, aklına belki, sadece ve sadece belki, masum olabileceğim gelmedi mi?"

Babası gözlerini dikip oğluna baktı, bir an ne söyleyeceğini bile-

medi. “Hayır,” dedi sonra. “Hiç gelmedi. Doğrusunu söylemek gerekirse ona daha önce zarar vermemene şaşırdım. Her zaman garip bir pislik olduğunu düşünmüşümdür.”

Dokuzuncu Bölüm

Neredeyse bir dakika boyunca yatak odasının eşiğinde durdu ama odaya girmedi, yaptığını hayal ettiği gibi yatağına uzanmadı. Kafası, şakakları ağrımaya, boynuzların kökü acımaya başlamıştı. Altlarındaki basınç gittikçe artıyordu. Gözleri kararır gibi oldu, kalp atışları hızlandı.

Dinlenmeyi, bu deliliğin bitmesini her şeyden çok istiyordu. Buz gibi bir elin alnına dokunmasını istiyordu. Merrin'i geri istiyordu. Yüzünü onun kucağına gömebilse, Merrin parmaklarıyla nazikçe başının arkasını ve ensesini okşasa... Huzurla ilgili bütün düşünceleri Merrin'le özdeşleştirmişti. Her huzurlu anısında o vardı: Esintili bir temmuz akşamüstü, nehir kenarındaki çimenlere uzanmışlar. Yağmurlu bir ekim günü, kızın evinin salonunda oturmuş, battaniyenin altına girip birbirlerine sarılmış şaraplarını yudumluyorlar, Merrin'in buz gibi burnu oğlanın kulağına değiyor.

Bakışlarını odada gezdirip orada yaşadığı döneme şahitlik eden eşyalara baktı. Trompet kutusunun kenarı yatağın altından görünüyordu. Onu alıp yatağın üstüne koydu, içindeki gümüş trompete baktı. Parlıyordu, tuşlarıysa biri onu düzenli olarak çalmış gibi yumuşaktı.

Doğru. Çalmıştı. Akciğerlerinin zayıflığının asla trompet çalmasına izin vermeyeceğini anladığında bile Ig hiçbir zaman anlayamadığı nedenlerden ötürü trompet çalışmayı sürdürmüştü. Yatma vakti geldiğinde odasına çıkar ve karanlıkta trompet çalardı. Sırtüstü uzanıp örtülerin altına girer, parmaklarını tuşlarda dolaştırırdı.

Miles Davis, Wynton Marsalis ve Louis Armstrong'dan parçalar çalardı. Ama müzik sadece kafasının içindeydi. Dudaklarını trompetin ağzına götürür ama üflemeye cesaret edemezdi, başının dönmesinden ve gözlerinin kararmasından korkardı. Hiçbir işe yaramayacak onca prova şimdi saçma sapan bir zaman kaybı gibi görünüyordu gözüne.

Ani bir öfkeyle kutudakileri yere boşalttı, trompeti ve trompetle gelen parçaları –kurşun borular, yağ, yedek ağızlık– tekmeledi. Kutudan çıkardığı son şey bakırdan yapılma Noel süslerini andıran, Tom Crown marka surdindi. Onu odanın diğer tarafına atmaya hazırlandı hatta atacakmış gibi kolunu geriye aldı ama parmakları açılmadı, onu fırlatamadı. Güzel bir metal işçiliği ürünüydü ama onu fırlatamamasının sebebi bu değildi. Önce surdini neden elinden bırakamadığını çözemedi.

Şimdi bazı detayları açıklayalım. Tom Crown'la şunu yaparsınız: Trompetin ağzını tıkayıp sesi boğarsınız; düzgün kullanılırsa boğuk, özgün sesler üretmenizi sağlar. Ig gözlerini dikmiş ona bakıyordu, kaşlarını çattı. Kafasında ne olduğunu çözemediği *bir şeyler* dolaşıyordu. Henüz bir fikir değildi. Yarım yamalak bir fikir bile değildi. Belki bir nüve. Kafa karıştırıcı, elle tutulması güç bir sezi. Trompetlerle ilgili bir şey. Trompetlerin nasıl çalındığıyla ilgili bir şey.

Sonunda Ig, surdini bir kenara bırakıp trompet kutusuna döndü. Dolguları çıkardı, içine birkaç giysi koydu ve pasaportunu aradı. Ülkeden ayrılmayı planladığından değil, kendisi için bir önemi olan her şeyi yanında götürmek istediğinden. Böylece bir daha eve gelmesi gerekmeyecekti.

Pasaportunu komodinin üst çekmecesinde, kapağına altın harflerle İsa'nın Sözleri yazılmış Kral James İncili'nin altında buldu. Terry ona Neil Diamond İncili derdi. Pazar okulundayken İncil'le ilgili çeşitli cevapların verilip öğrencilerden doğru soruları sormalarının istendiği bir yarışma yapılmıştı. Ig yarışmayı kazanmıştı. Mesele, İncil'deki cevaplara geldiğinde, Ig bütün doğru soruları biliyordu.

Pasaportunu aldı, duraksadı, sayfaların kenarına karalanmış noktalara ve çizgilere baktı. Mors alfabesiyle yazılmış bir şifre. Ig onu on yıl önce Neil Diamond İncili'nin arkasına kendi yazmıştı. Bir keresinde Merrin Williams'ın kendisine mors alfabesiyle şifre gönderdiğine inanmış ve aynı şekilde karşılık verebilmek için iki hafta hazırlanmıştı. Yazdığı cevap hâlâ kitaptaki favori duasının üzerindeydi: Çizgilerden ve noktalardan oluşan bir karalama.

İncil'i de trompet kutusuna attı. Orada durumuna açıklık kazandıracak, derdine deva olacak bir şeyler, kötü bir şeytani hastalığa yakalandığınızda uygulayabileceğiniz bir tür homeopatik reçete bulabileceğine inanıyordu.

Gitme zamanı gelmişti. Başka kimseyle karşılaşmadan evden tüymek istiyordu ama alt kata indiğinde ağzının ne kadar kuruduğunu fark etti. Yutkunmak bile acı veriyordu. U dönüşü yapıp mutfağın yolunu tuttu, lavabonun musluğundan su içti. Ellerini birleştirip musluğun altına tuttu, suyu yüzüne çarptı. Sonra lavaboyu iki tarafından kavrayıp sular damlayan yüzünü köpekler gibi sağa sola salladı. Bulaşık havlusuyla yüzünü kurulayıp serinliğinin tadını çıkardıktan sonra havluyu bir kenara fırlatıp başını çevirdi ve abisini arkasında dikilmiş kendisine bakarken buldu.

Onuncu Bölüm

Terry duvara, kapının hemen yanına yaslanmıştı. Çok iyi görünmüyordu, muhtemelen saat farkı yüzündendi. Sakalları uzamış, gözkapakları ise alerjisi varmış gibi şişmişti. Belki de gerçekten alerjisi tutmuştu. Terry'nin polenlere, fındık yağına, laktoza; kısaca aklınıza gelebilecek her şeye alerjisi vardı; bir keresinde az kalsın arı soktuğu için ölecekti. Siyah ipek gömleği ütüsüzdü, tüvit pantolonuysa her an üzerinden düşecekmiş gibi duruyordu; sanki onu aldığından bu yana aşırı kilo vermişti.

Birbirlerini süzdüler. Merrin'in öldürüldüğü hafta sonundan beri ilk kez aynı odadaydılar. Terry o zaman da berbat görünüyordu. Kız için tuttuğu yas ve Ig'in durumundan duyduğu üzüntü onu harap etmişti. O olaydan kısa süre sonra batı kıyısına doğru yola çıktı. Provaları bahane etmişti ama Ig, Fox'un yöneticileri tarafından hasar kontrolü için çağrıldığına inanıyordu. Bir daha şehre dönmemişti. Kimse şaşırmadı. Cinayetten önce de Terry, Gideon'ı sevmezdi.

"Burada olduğunu bilmiyordum," dedi Terry. "İçeri girdiğini duymadım. Ben yokken boynuzun mu çıktı?"

"Görünüşümü değiştirmenin zamanının geldiğini düşündüm. Yakışmış mı?"

Abisi başını iki yana salladı. "Sana bir şey anlatmak istiyorum," dedi Terry. Güçlükle yutkunuyormuşçasına âdemelması yukarı çıkıp aşağı indi.

"Kulübe hoşgeldin."

"Sana bir şey anlatmak istiyorum ama anlatmak *istemiyorum* da. Korkuyorum."

"Hiç durma. Dökül. Ne kadar kötü olabilir ki? Söyleyeceğin hiçbir şeyin beni fazla rahatsız edebileceğini sanmıyorum. Annem beni bir daha görmek istemediğini söyledi. Babam hapsi boylamam gerektiğine inanıyor."

"Olamaz!"

"Yaaa!"

"Ah, Ig!" dedi Terry. Gözleri doldu. "Kendimi çok kötü hissediyorum. Hepsi benim hatam. Hayatının ne hale geldiğini görmek bana acı veriyor. Onu ne kadar sevdiğini biliyorum. Biliyorsun ki ben de onu severdim. Harika bir kızdı."

Ig başını salladı.

"Bilmeni istiyorum ki..." dedi Terry çatlayan bir sesle.

"Devam et," dedi Ig nazikçe.

"Onu ben öldürmedim."

Göğsü karıncalanmaya başlayan Ig gözlerini abisine dikti. Terry'nin ona tecavüz edip öldürdüğü fikri aklının köşesinden bile geçmemişti. Hayır, imkânsızdı.

"Elbette sen öldürmedin," dedi Ig.

"İkinizi de severdim ve mutlu olmanızı istiyordum. Onu incitecek hiçbir şey yapmazdım."

"Biliyorum," dedi Ig.

"Eğer Lee Tourneau'nun onu öldüreceğini bilseydim durdurmayı denerdim," dedi Terry. "Lee'yi onun arkadaşı sanıyordum. Sana anlatmayı çok istedim ama Lee beni susturdu. Susmamı sağladı."

"NEEEEEEEE!" diye bağırdı Ig.

"O korkunç biri," dedi Terry. "Onu tanımıyorsun, tanıdığını sanıyorsun ama aslında hiçbir fikrin yok."

"NEEEEEEEEE!" diye devam etti Ig.

"Lee senin de benim de canımıza okudu, o gün bugündür hayatım cehenneme döndü," dedi Terry.

Ig koşarak koridora kaçtı, hiç oyalanmadan ön kapıya gidip sinekliği ittirdi ve öğleden sonranın kör edici aydınlığına adım attı. Gözleri yaşlarla dolduğu için önünü göremiyordu, basamakları tutturamayıp yere düştü. Toparlanmaya çalıştı ama nefes alamıyordu. Trompet kutusunu düşürmüştü –gerçi kutunun elinde olduğunun bile farkında değildi– onu çimenlerden aldı.

Hızlı adımlarla, nereye gittiğine bakmaksızın bahçeyi geçti. Gözlerinin kenarları iyice nemlenmişti, ağladığını düşündü ama parmaklarıyla yüzünü yokladığında eline kan bulaştı. Elleriyle boynuzlarına dokundu. Sivri uçlar deriyi yırtmıştı ve kan boynuzlardan yüzüne damlıyordu. Kemiklerdeki dur durak bilmeyen zonklamanın farkındaydı ve her ne kadar canı yansa da bu acı şakaklarına işleyen gergin bir heyecanla birleşiyordu. Abisinin itirafıyla gelen ve neredeyse orgazmı andıran bir boşalma hissi beynini sarmıştı. Yalpalayarak ilerledi, dudaklarından bir sürü küfür döküldü. Nefes almakta güçlük çekmekten, yanaklarına ve ellerine bulaşan kandan, aşırı parlak mavi gökten ve kendi kokusundan nefret ediyordu. Nefret, nefret, *nefret*...

Aklı bir karış havada olduğundan son âna kadar Vera'nın tekerlekli sandalyesini fark etmedi. Büyükannesine şöyle bir tepeden baktı. Kadın yine sızmıştı, burun deliklerinden ıslıkla horultu arası bir ses çıkıyordu. Hoş bir rüya görüyormuş gibi bir gülümseme belirmişti yüzünde. Orada gördüğü huzur ve mutluluk Ig'in midesinin öfkeden yanmasına yol açtı. Tekerlekli sandalyenin frenini kaldırıp sandalyeyi yokuştan aşağı ittirdi.

"Sürtük!" diye bağırdı sandalye yokuştan aşağı kayarken.

Kadın başını kaldırıp etrafa bakındı, başını yeniden omzuna koydu, sonra yeniden kaldırıp şöyle bir kıpırdandı. Tekerlekli sandalye gür çimenlerin arasından geçti. Tekerleklerden biri kayalara takıldı, sandalye sallandı ama yoluna devam etti. Ig on beş yaşında olduğu zamanları hatırladı, bir keresinde alışveriş arabasıyla Evel Knievel yokuşundan aşağı kaymıştı; hayatının değiştiği gündü o

gün. Kendisi de bu kadar hızlı mı kaymıştı? Tekerlekli sandalyenin hızlanışında, bir insanın hayatının belli bir yöne kayıp hız kazanışında, hayatın bir kurşun gibi hedefe doğru ilerleyişinde ve yön değiştirebileceği noktayı geçip aynı bir kurşun gibi nereye saplanacağına bakmaksızın hedefi tutturuşunda insanı büyüleyen bir yan vardı. Çite çarptığı zaman Vera, muhtemelen altmış kilometre hızla gidiyordu.

Ig arabasına yürüdü, soluk alıp verişi normale döndü, göğsündeki baskı belirdiği gibi çabucak kayboldu. Havada çimen kokusu vardı. Ağustos güneşinin sıcağı, yaprakların yeşili. Ig oradan ayrılsa bile nereye gideceğini bilmiyordu, tek bildiği gitmesinin gerektiğiydi. Islak görünüşlü, kara-yeşil bir yılan tıslayarak çimenlerin arasında belirdi. Derken ona ikinci ve üçüncü bir yılan katıldı. Genç adam onları fark etmedi.

Ig, Gremlin'in direksiyonun başına oturduğunda bir ıslık tutturdu. *Gerçekten* güzel bir gündü. U dönüşü yapıp yokuş aşağı yola devam etti. Otoyol bıraktığı yerde onu bekliyordu.

KİRAZ BOMBASI

On Birinci Bölüm

Genç kız, oğlana mesaj yollamaya hazırlanıyordu.

Oğlan başlangıçta mesajı yollayanın kim olduğunu çözemedi. Kendisine bir mesaj yollandığının dahi farkında değildi. Ayinin başlamasının üzerinden on dakika geçmişti. Altın rengi bir parlaklık gözünü aldı. Işık o kadar kuvvetliydi ki elinde olmadan irkildi. Gözlerini ovuşturup önünde beliren parlak noktadan kurtulmaya çalıştı. Biraz zaman geçip de yeniden görebilmeye başladığında etrafı kolaçan etti, ışığın kaynağını aradı ama bulamadı.

Kız bir sıra önünde oturuyordu; yazlık, beyaz bir elbise giymişti. Oğlan onu ilk kez görüyordu. Gözlerini kızdan alamıyordu. Işıkla bir ilgisi olduğunu düşündüğünden değil, ön sıradaki en güzel varlık o olduğundan. Böyle düşünen sadece oğlan değildi. Saçları mısır püsküllerini andıran, teni kireç beyazı denilecek kadar soluk başka bir oğlan da gözlerini kıza dikmişti. Kızın hemen arkasında oturduğundan başını öne uzatıp kızın omzunun üstünden elbisesinin içine bakıyordu. Iggy kızı daha önce görmemişti ama göğüslerini görmeye çalışan oğlanı okuldan tanıyordu, galiba bir üst sınıftandı.

Ignatius Martin Perrish yüzüne vuran ışığın kaynağını görebilmek ümidiyle sağa sola bakındı. Birinin saati veya bileziği olabilir miydi? Metal çerçeveli gözlük takanları, halka küpe takmış kadınları süzdü ama kendisini rahatsız eden yansımanın kaynağını bulamadı. Zaten bakışları dönüp dolaşıp kızıl saçlı yazlık elbiseli kıza kayıyordu. Kızın kolları krem rengiydi, her nasılsa o ton sayesinde kilisedeki diğer kadınlardan çok daha çıplak olduğu hissine kapılıyordunuz.

Kızıllar çoğunlukla çilli olur ama bu kızın teni sabundan yontulmuş gibi pürüzsüzdü.

Ig, ne zaman ışığın kaynağını aramayı bırakıp başını kürsüye çevirse, altın rengi kör edici yansıma gözlerinde bitiyordu. Çıldırtıcıydı. Sol gözüne *çarpıp duran* bir ışık huzmesi... Sanki ateşböcekleri yüzünün etrafında dolaşıyor, yüzüne çarpıp duruyordu. Bilinçsizce elinin tersiyle ışığı ittirmeyi denediği bile oldu.

O zaman kız kendini ele verdi. Dudaklarından o âna dek güçlükle tuttuğu bir kahkaha döküldü. Bunu kahkahayı bastırmaya çalışırken çıkardığı sesler izledi. Ardından saklanmaya gerek duymaksızın oğlana baktı. Yavaş, eğlendiğini belli eden, tatmin olmuş bir bakış. Genç kız yakalandığını biliyordu, numara yapmanın anlamı yoktu. Ig de kızın yakalanmayı *planladığını* anlamıştı; oğlan tarafından keşfedilene dek durmayacaktı. Bunu bilmek kalp atışlarını hızlandırdı. Kendisiyle aynı yaşlarda çok güzel bir kızdı, saçının örgüsünü kara böğürtlen rengi ipek bir kurdeleyle bağlamıştı. Boynundaki zarif altın haçla oynuyordu. Haçı çevirdiğinde vitraylardan süzülen gün ışığı metale çarpıyor ve alev almış gibi parlamasına neden oluyordu. Kız, suçunu itiraf edermiş gibi son bir kez haçı tutup ışığı oğlanın yüzüne yansıttı ve sonra kolyesini elbisesinin içine soktu.

O andan sonra Ig kürsüye çıkmış konuşma yapan Peder Mould'un söylediklerine olan bütün ilgisini yitirdi. Kızın tekrar kendisine bakmasını her şeyden çok istiyordu. Kız uzunca bir süre bunu yapmadı, olanca tatlılığıyla oğlandan bakışlarını kaçırdı. Ama vaazın sonlarına doğru tekrar utangaç, kaçamak bir bakış fırlattı ona. Göz göze geldiler. Kız haçı çıkarıp ışığı yansıttı, iki kısa bir uzun parıltı. Bir saniye geçti. Kız bu sefer farklı aralıklarla yansıttı ışığı; üç kısa parıltı. Haçı çevirip ışığı yansıtırken gülümsemeyi sürdürüyor, gözlerini oğlanın gözlerinden ayırmıyordu. Gülümsemesi rüya gören insanlarınki gibiydi, sanki kendisini neyin neşelendirdiğini çoktan unutmuş, bir hayal âleminde kaybolmuştu. Bakışları,

oğlanın bir şeyleri anlamasının *gerektiğini* söyler gibiydi. Haçla yaptığı her ne ise önemliydi.

"Bence mors alfabesi," diye fısıldadı Ig'in babası. Hapishane avlusunda başka bir mahkûmla konuşan bir mahkûm gibi çaktırmadan, eliyle yüzünü örterek konuşmuştu oğluyla.

Ig elinde olmadan irkildi. Tamamen refleksti. Son birkaç dakikada Meryem'in Kutsal Kalbi Kilisesi fonda oynayan bir televizyon programına dönmüştü; sesi kısılıp anlaşılamaz bir mırıltıya indirgenmiş bir programa hem de. Ama babası konuştuğunda Ig silkinip ânın büyüsünden sıyrıldı ve yeniden nerede olduğunu hatırladı. Ayrıca büyük bir tedirginlikle cinsel organının sertleştiğini fark etti. Aleti bacaklarını yakıyordu. Onu bir an evvel eski haline döndürmeliydi. Son ilahiler her an okunabilirdi ve bu halde ayağa kalkarsa pantolonunun önündeki şişkinliği herkes fark ederdi.

"Ne?" diye sordu.

"Sana, bacaklarıma bakmayı bırak diyor," dedi filmlerdeki bilge karakterleri andıran Derrick Perrish. "Yoksa suratına bir yumruk çakarım diyor."

Gülmemek için kendini zor tutan Ig'in boğazından gülünç bir hırıltı döküldü.

Artık Terry de neler olduğunu görmeye çalışıyordu. Ig sıranın ortalarındaydı, sağında sırasıyla babası, annesi ve Terry oturuyordu; yani abisi kızı görebilmek için öne sarkmaya mecburdu. Boynunu uzattı, kızı inceledi –kız yeniden onlara dönmüştü– ardından fısıldadı: "Üzgünüm, Ig. Bu kızla hiç şansın yok."

Lydia ilahi kitabıyla kafasının arkasına vurdu. "Lanet olsun, anne," diye mırıldandı Terry ve bunun üzerine annesi bir daha vurdu.

"O sözü burada kullanma," diye fısıldadı anne.

"Neden Ig'e vurmuyorsun," diye fısıldadı Terry. "Kızıl saçlı kızı süzen o. Şehvetli şeyler düşünüyor. Oğlunun suratına bir bak; ne düşündüğü hemen anlaşılıyor. Şu şehvetçi ifadeye bir bak!"

"Şehvetli," diye düzeltti Derrick.

Annesi Ig'e döndüğünde Ig'in yanakları kızardı. Kadın, artık onlarla ilgilenmektense Peder Mould'u dinliyormuş gibi yapan kızı inceledi. Bu inceleme uzun sürmedi, hafifçe burnunu çeken Lydia bakışlarını kürsüye kaydırdı.

"Önemli değil," dedi. "Ben de Ig eşcinsel mi diye meraklanmaya başlamıştım."

Ve derken ilahi zamanı geldi. Hep birlikte ayağa kalktılar. Ig yeniden kıza, kızın ayağa kalkışına baktı. Vitraydan süzülen gün ışığı kızın yüzünü okşadı ve tamamen doğrulduğunda parlak kızıl saçları üstünde alevlerden bir taç oluştu. Kız dönüp yeniden Ig'e baktı, şarkı söyleyecekmiş gibi ağzını açtı ama dudaklarından hafif bir serzeniş döküldü. Yumuşak fakat oğlanın kulağına kadar giden bir ses dalgası. Tam boynundaki altın haçla oğlana yeniden sinyal yollayacaktı ki zincir koptu ve haç kızın elinde kaldı.

Ig, kızın başını öne eğip zinciri onarmaya çalışmasını seyretti. Derken onu çok mutsuz eden bir olay yaşandı. Kızın arkasındaki yakışıklı sarışın çocuk kısa bir tereddüdün ardından kızın boynuna uzandı ve zinciri bağlamaya yeltendi. Kız irkilip oğlandan uzaklaştı, bu hareket şaşırttı sarışını, pek de hoşuna gitmedi.

Yine de sarışın herhangi bir tepki vermedi. Yardım girişiminin reddedilişi karşısında ne kızarmış ne utanmıştı. Şimdi genç bir delikanlıdan çok, ciddi bakışlı, doğaüstü bir sakinliği olan genç bir Sezar'ı, parmağının bir hareketiyle kanlar içindeki Hıristiyanları aslanlara yem edebilecek birini andırıyordu. Yıllar sonra oğlanın şimdi kullandığı saç modeli, Marshall Mathers sayesinde popüler olacaktı ama o yıl için avam sayılırdı. Fiyakalı bir kravat takmıştı. Kıza bir şeyler söyledi ama kız başını iki yana salladı. Kızın babası sohbetlerine müdahale etti, oğlana gülümsedi ve kolyeyi eline aldı.

Ig'in içi rahatladı. Sezar büyük bir strateji hatası yapmış, beklemediği bir anda kıza dokunarak onu etkileyeceği yerde canını sıkmıştı. Kızın babası kolyenin klipsiyle bir süre uğraştıktan sonra

kahkaha atıp başını iki yana salladı, tamir edilemezdi ve kız da başını sallayıp babasına kolyeyi geri vermesini işaret etti. Kızın annesi, eşine ve kızına azarlayan bakışlar fırlatınca baba kız ilahi söylemeye döndüler.

Ayin sona erdiğinde kilise, küveti dolduran suyun şırıltısı gibi hızla şiddetlenen sohbetlerle doldu. Mimarisi gereği kilise duvarları zaten sesleri çabucak her yana dağıtıyordu. Ig'in en başarılı olduğu ders oldum olası matematikti ve böyle anlarda elinde olmadan kapasite, hacim, değişkenler ve hepsinin ötesinde sabit değerler konularını düşünürdü. Sonradan mantık dersinde de çok başarılı olduğu ortaya çıkacaktı ama bu başarının altında muhtemelen zekâdan çok, denklemin iki tarafını eşit tutma ve sayıları dengeleme becerisi yatıyordu.

Kızla konuşmak istedi ama ne söyleyeceğini bilemedi, bir saniye sonra da fırsat kaçmıştı. Kız sıraların arasından geçip kapıya doğru ilerlerken oğlana utangaç ama halinden memnun bir bakış attı, derken genç Sezar yeniden kızın yanında belirdi, daha doğrusu tepesine dikildi ve ona bir şeyler anlatmaya başladı. Baba yeniden araya girdi, kızına ilerlemesini işaret etti ve bir şekilde küçük imparatorla kızının arasındaki mesafeyi korudu. Oğlanla konuşurken gülümsüyordu baba, nezaketine de diyecek yoktu ama bir yandan da kızını ittirip kapıya doğru ilerlemesini işaret ediyor, böylece asil yüzlü sakin oğlan ile kızı arasındaki mesafenin artmasını sağlıyordu. Sezar bundan rahatsız olmuş görünmedi, yeniden kıza ulaşmaya çalışmaktansa büyük bir olgunluk göstererek başını sallayıp kenara çekildi ve kızın annesiyle yaşlıca birkaç kadına –teyzeleri mi?– geçmeleri için izin verdi.

Babası kızın başında dikilirken kimsenin onunla konuşmasına imkân yoktu. Ig son bir kez dönüp bakmasını ve el sallamasını dileyerek kızın gidişini seyretti. Kız bunları yapmadı. Neden yapsın... Zaten sıraların arası kiliseden çıkmaya çalışan insanlarla dolmuştu. Ig'in babası elini oğlunun omzuna koyup diğerlerinin çıkmasını

bekleyeceklerini işaret etti. Ig, genç Sezar'ın geçip gidişini seyretti. Oğlanın uzun favorili, sarı bıyıklı, Clint Eastwood filmlerindeki kötü adamları andıran bir babası vardı; hani Lee Van Cleef'in solunda duran ve son sahnenin başında vurulan adamlar vardır ya...

Sonunda sıraların arası boşaldı, Ig'in babası elini Ig'in omzundan çekip ilerlemesini işaret etti. Ig, sıralar arasındaki koridora doğru yürürken hep yaptığı gibi annesinin ve babasının öne geçmelerine izin verip abisi Terry ile geride kaldı. Özlem dolu gözlerle, sanki kız yeniden orada belirebilirmiş gibi az önce kızıl saçlı kızın oturduğu sıraya baktı. Bunu yaptığında altın rengi bir ışıltı gözünü aldı. Baştan mı başlıyorlardı? İrkildi, gözlerini kapadı ve kendini toparladıktan sonra kızın artık boş olan sırasına doğru yürüdü.

Genç kız, ucunda altın haç olan zinciri kilisede bırakmıştı, ışığı yansıtan oydu. Belki onu oturduğu yere koymuş ve babası Sezar'dan uzaklaştırmak için onu ittirdiğinde zinciri almayı unutmuştu. Ig haçı eline aldı. Metalin soğuk olmasını bekliyordu ama nedense sıcaktı. Güneşte kalmış bozuk paralarınki gibi hoş bir ısı yayılıyordu üzerinden.

"Iggy?" diye seslendi annesi. "Geliyor musun?"

Ig kolyeyi avucuna saklayıp annesine baktıktan sonra koşar adım sıraların arasından geçti. Kıza yetişmek istiyordu. Belli ki kolyeyi Ig'e, kendisini etkilemesi için bir fırsat sunmak amacıyla bırakmıştı, Ig, kızın kaybettiği bir eşyasını bularak ne kadar iyi bir gözlemci ve ne kadar düşünceli bir erkek olduğunu gösterecekti. Ama kapıya ulaştığında kız çoktan gitmişti. Ahşap panelli eski görünüşlü arabalardan birinin arka camından kızın ensesini gördü, teyzelerinden biriyle arka koltuğa oturmuştu, annesi ve babası öndeydiler, araba yola çıkmaya hazırlanıyordu.

Eh, önemli değildi. Ig bir sonraki pazar gününü bekleyebilirdi. Hem kolyeyi tamir etmiş olur hem de kendini tanıtmak için ne söyleyeceğini adamakıllı düşünürdü.

On İkinci Bölüm

Iggy ve Merrin'in tanışmalarından üç gün önce Pool Pond'un kuzeyinde yaşayan Sean Phillips adlı emekli asker sabahın köründe kulaklarını sağır eden bir patlamayla uyandı. Bir an uyku sersemliğinin de etkisiyle yeniden *Eisenhower* gemisinde olduğunu ve birilerinin ateş ettiğini sandı. Sonra tekerleklerin gürültüsü ve kahkahalar duyuldu. Phillips yerden kalktı –yataktan düşmüştü ve büyük ihtimalle kalçası moraracaktı– perdeleri açtı. Birinin külüstür cipinin hızla sokağın sonunda gözden kaybolduğunu gördü. Posta kutusunu patlatmışlardı, zavallı kutu takılı olduğu direkten kopmuş, ezilip büzülüp çakıltaşlarıyla kaplı yola düşmüştü. Üstündeki deliklere bakılırsa onu hedef olarak kullanıp tüfekle atış talimi yapmışlardı.

Aynı günün ilerleyen saatlerinde, öğleden sonraya doğru bir patlama daha oldu, bu sefer Woolworth'ün arkasındaki çöplükte. Bomba büyük bir gürültüyle patladı ve çöpler havaya saçıldı. Alevler içindeki gazeteler, havalanıp yere düşen ambalajlar, anlayacağınız arabalara sıçrayan alevler içindeki her tür malzeme... O gün bir sürü arabanın hasar gördüğünü ayrıca belirtmeye gerek yok.

Ig'in Meryem'in Kutsal Kalbi Kilisesi'nde gördüğü kıza âşık olduğu –veya bir tür şehveti tattığı– pazar günü, Gideon'da bir patlama daha yaşandı. Bir gramın çeyreği kadar TNT'nin meydana getireceği etkiye benzer bir yıkıma yol açan bir bomba, Harper Sokağı'ndaki McDonald's'ın tuvaletinin işini bitirdi. Klozet parçalandı, lavabo çatladı, sifon delindi, her yer su içinde kaldı ve erkekler tuvaleti iğrenç, mide bulandırıcı kurşuni dumanlara gömüldü. Bina

hemen boşaltıldı ve itfaiye görevlileri mekânın güvenli olduğunu söyleyene dek kimsenin içeri girmesine izin verilmedi. Bu olay *Gideon Ledger* gazetesi tarafından pazartesi günü manşetten verildi, makale itfaiye görevlisinin, orayı burayı patlatan kişiye birileri zarar görmeden önce bu işi bırakması için yalvarmasıyla sona eriyordu.

Haftalar boyunca bir yerlerde bir şeyler patlayıp durdu. Olaylar 4 Temmuz kutlamalarından birkaç gün önce başlamıştı ve gittikçe kısalan aralıklarla tatil sonrasında da devam etti. Terence Perrish ve arkadaşı Eric Hannity baş şüpheliler arasında değillerdi. Kendilerinin olmayan şeylere zarar verdikleri görülmemişti ve sabahın köründe arabayla şehri turlayıp posta kutularına ateş edemeyecek kadar gençtiler.

Ama...

Ama Eric ve Terry, Eric'in kuzeni Jeremy Rigg havai fişek deposuna girip kucağında kırk sekiz eski havai fişeğin durduğu kasayla dışarı çıktığında Seabrook'taki *plajdaydılar.* Kuzen, çocuk güvenliğiyle ilgili kanunlar yüzünden artık böyle güzel fişekler üretilmediğinden dert yanıyordu. Jeremy, kiraz bombası denilen havai fişeklerden altı tanesini gecikmiş bir doğum günü hediyesi olarak Eric'e vermişti. Asıl neden, oğlana acımasıydı elbette. Eric'in babası bir yıldan uzun süredir işsizdi ve iyi bir adam değildi.

Patlamaları başlatanın Jeremy Rigg olması muhtemeldi. Belki yaz boyunca patlayıp duran bombaların izi ona kadar sürülebilirdi. Belki de öyle değildi, Rigg'in onları almasının yegâne nedeni diğerlerinin de fişek satın almasıydı ve bir yerleri patlatmak aniden modaya dönüşmüştü. Bazı yanıtları kesin olarak bilmek zor. Belki bütün patlamaları gerçekleştiren tek bir kişi değildi; bu, önüne geçilemez bir salgına dönüşmüştü. Ig, gerçeğin ne olduğunu hiçbir zaman öğrenemedi ve bir önemi de yoktu. Kötülüğün kaynağı nedir veya öldükten sonra insan nereye gider gibi yanıtı belirsiz sorulardı bunlar: Felsefi açıdan ilginç birer tartışma konusu olabilirdi ama nihayetinde vakit kaybından ibaretti hepsi. Ne anlama geldiğini

çözseniz de çözmeseniz de kötülük ve ölüm vardır, gerçektir ve gerçekleşir. Onları düşünmek size bir şey kazandırmaz. Bunlar önemsiz sorulardı. O yıl, ağustos ayının ilk günlerinde önemli olan tek şey Eric ve Terry'nin patlatacak çok az şeylerinin kalmış olmasıydı. Gideon'daki ergenlik çağındaki erkeklerin en büyük sorunu buydu.

Bombalara "Havva kirazı" da deniyordu, elma büyüklüğünde kırmızı kürelerdi, pütürlü bir dokuları vardı ve üzerlerine yarı çıplak bir kadın resmi çizilmişti. Dolgun göğüslü, orantısız hatları olan garip bir kadındı: Memeleri voleybol topları kadardı. Beli ise inceciktı. Ne kadar ahlaklı olduğunu göstermek için bacaklarının arasına asma yaprağı çizmişlerdi ki, Eric Hannity'ye göre bu, kızın Toronto Maple Leafs taraftarı olduğundan başka bir anlama gelemezdi ve sırf bu yüzden bile patlatılmayı hak ediyordu.

Eric ve Terry, ilk bombayı Eric'in garajında patlattılar. Kiraz bombasını çöp tenekesine koyup fitili yaktıktan sonra tenekeyi tekmelediler. Patlama çöp kutusunu devirip yere yuvarlanmasına sebep oldu, kapak fırlayıp raflara çarptı. İs içindeki kapak yere düştüğünde hâlâ üzerinden dumanlar tütüyordu, biri onu ikiye katlamaya çalışmış gibi yamulmuştu. Ig orada değildi ama hepsini Terry'den dinlemişti. Abisinin söylediğine göre patlamadan sonra kulakları öylesine çınlamıştı ki bir daha duyamamaktan korkmuştu. Sırasıyla başka nesneler bombaların kurbanı oldu: Barbie görünüşlü bir şişme bebek, bombayı içine bağlayıp tepeden aşağı yuvarladıkları eski bir tekerlek ve bir karpuz. Ig bahsi geçen patlamaların hiçbirine şahit olmadıysa da abisi sayesinde neler kaçırdığını tüm detaylarıyla öğreniyordu. Örneğin Ig, Barbie'den geriye kararmış bir ayaktan başka bir şey kalmadığını biliyordu, ki o da gökyüzüne fırlayıp Eric'in evinin önüne düşmüş, step dansı yapan kopuk bir uzuv gibi birkaç kere sekip kapının önüne yığılmıştı. Yanan tekerlekten yükselen kokular ise olan bitene şahit olan herkesin başını döndürüp midesini bulandırmıştı. En eğlencelisi karpuzdu. Eric Hannity patlamadan önce karpuzdan yeterince uzaklaşmayı akıl edemediğinden üstü

başı karpuz içinde kalmıştı. Bu detaylar Ig'i hem heyecanlandırıyor hem heveslendiriyordu ve ağustos ortalarına gelindiğinde kendisi de bir şeyleri havaya uçurmak için yanıp tutuşur hale gelmişti.

Bu yüzden Ig bir sabah kilere inip Terry'yi kırk kiloluk bir hindiyi sırt çantasına tıkmaya çalışırken yakaladığında onunla ne yapmayı planladığını hemen anladı. Abisine *seninle gelebilir miyim* diye sormadı, *seninle gelmeme izin vermezsen anneme söylerim* gibi tehditler savurarak pazarlık da etmedi. Bunun yerine Terry'nin hindiyi çantasına sığdırmaya çalışmasını seyretti ve sığdıramayacağı kesinleşince bir çıkın yapmalarını önerdi. Kışlıkların arasından bir yağmurluk alıp birer tarafından tutarak pişirilmek için kilerde bekleyen dondurulmuş kuşu ortaya koydular. Bu şekilde taşıması daha kolay olduğundan onu aralarında sallayarak götüreceklerdi. Böylece Ig herhangi bir konuşma veya tartışmaya gerek kalmadan maceraya katılmış oldu.

Hindiyi sallaya sallaya kasabanın bitip ormanın başladığı yere kadar götürdükten sonra eski dökümhaneye giden yola saptılar. Ig yolun kenarında, hendeğe fırlatılmış bir alışveriş arabası gördü. Her tarafı pas içinde olan arabanın ön tekerlekleri toprağa saplanmıştı ama öylesi bile hindiyi bir kilometre taşımaktan iyiydi. Terry arabayı itme işini Ig'e bıraktı.

Eski dökümhane, bir tek bacası sağlam kalmış, geri kalan her yeri delik deşik İsviçre peynirlerini andıran yıkık dökük tuğla bir binadan ibaretti. Bir zamanlar pencerelerin olduğu yerlerde şimdi kara delikler vardı. Dökümhanenin etrafında artık kullanılmayan bir otopark ve paslı metallerin yığıldığı bir tür çöplük bulunuyordu; hem hurda yığınlarının hem fabrikanın her yanını otlar bürümüştü. Gençlerin vakit öldürmekten hoşlandıkları yerlerden olan bu mekân o öğleden sonra oldukça kalabalıktı; çöp tenekelerinden birinde ateş yanıyor, çocuklar boş otoparkta kaykayla akrobatik hareketler yapıyorlardı. Ergenlik çağındaki bir grup serseri –iki oğlan ve hoppa görünüşlü bir kız– ateşin etrafına toplanmıştı. Birinin

elindeki sopanın ucuna çirkin görünüşlü bir sosis takılmıştı. Kararmış ve hatta yenilemez hale gelmişti sosis, üstünden mavi dumanlar tütüyordu.

"Bakın," dedi düşük belli kot giymiş yüzü sivilcelerle dolu tombul sarışın. Ig kızı tanıyordu. Aynı sınıftaydılar. Glenna bilmem ne! "Akşam yemeğimiz geldi."

"Şükran Günü hindisi mi getirdiniz?" dedi HIGHWAY TO HELL yazılı bir tişört giymiş olan oğlan. Çöp tenekesindeki ateşi işaret etti. "Kaltağı ateşe atın!"

Henüz on beşinde olan ve hele de tanımadığı yaşça büyük çocuklar arasında kendini güvensiz hisseden Ig ağzını açıp tek kelime edemedi, daha ilk andan boğazı astım krizi geçirdiği zamanlardaki gibi kasılmıştı. Ama kardeşinden iki yaş büyük olan Terry rahattı. Şimdiden ehliyeti vardı ve daha o yaşta seyircilerini eğlendirmek için yanıp tutuşan şovmenlerinkini andıran sinsi bir zarafete sahipti. İkisi adına da o konuştu. Her zaman öyle yapardı: Ona biçilen rol buydu.

"Bakıyorum yemeğin pişmiş," dedi Terry sopanın ucundaki şeyi işaret ederek. "Sosisin siyaha dönüyor."

"O sosis değil!" diye bağırdı kız. "Bok! Gary köpek boku pişiriyor!" Bu sözler üzerine hepsi katıla katıla güldüler. Kızın kotu eski püsküydü, kendisine aşırı dar gelen bir atlet giymişti, marketten yarı fiyatına alınanlardan ama Avrupa'dan ithal edilenlere benzeyen çok şık bir siyah deri ceketi vardı. Ne kıyafetinin kalanına ne de havalara uyduğundan, Ig kızın ceketi çalmış olabileceğini düşündü.

"Bir ısırık almaz mısın?" diye sordu HIGHWAY TO HELL tişörtlü çocuk. Ateşe tuttuğu çubuğun ucunu Terry'ye doğru çevirdi. "Çok iyi pişti."

"Yapma dostum," dedi Terry. "Ben lisedeki zavallılardanım, bandoda trompet çalıyorum ve aletim ufacık. Zaten boku yemişim."

Serseriler bu sözlere kasıklarını tuta tuta güldü, Terry'nin söylediği şeyler komik olduğu için değil, söyleyiş şekli ve görünüşü yüzün-

den: Gür siyah saçlarını Amerikan bayrağı desenli bir bandanayla toplamış, kendini değil de başkasını aşağılıyormuş gibi rahat ama yukarıdan bakan bir tonla konuşan yakışıklı, sağlam yapılı, genç bir adam. Terry esprileri judo hamleleri gibi kullanırdı, onlar aracılığıyla dikkatin başka yöne kaymasını sağlar, kötü enerjilerin odağı olmaktan kurtulurdu. Hakkında espri yapacak bir şeyler bulamazsa seve seve kendini hedef tahtası olarak kullanırdı. Bu, gelecekte de (örneğin *Hothouse* denilen şovu yaparken, Clint Eastwood'dan suratına bir yumruk atıp burnunu kırmasını ve sonra kırık burnunu imzalamasını istediği gün olduğu gibi) çok işine yarayacak bir alışkanlıktı.

Highway to Hell'in bakışları Terry'den asfalttaki çatlaklara ve Evel Knievel yokuşunun tepesinde duran çocuğa kaydı. "Hey! Tourneau! Öğle yemeğin pişti."

Yine gülüşmeler... Ancak Glenna adlı kız birdenbire garip davranmaya başlamıştı. Yolun başında duran çocuk dönüp onlara bakmaktansa tepenin eteklerini izlemeyi tercih etti. Kolunun altında pahalı dağ kaykaylarından vardı.

"Kayacak mısın?" diye bağırdı HIGHWAY TO HELL tişörtlü çocuk. "Yoksa gelip seni itmemiz mi gerekiyor?"

"Lee, kay!" diye bağırdı kız, oğlanı cesaretlendirmek istercesine yumruğunu havaya kaldırarak. "Onlara ne kadar cesur olduğunu göster!"

Yokuşun tepesinde duran oğlan bezgin gözlerle kıza baktı. O anda oğlanı tanıdı Ig, kilisedeki çocuktu. Genç Sezar. O gün de kravatlıydı, bugün de. Bütün düğmelerini iliklediği kısa kollu gömlek, kumaş şort ve Converse ayakkabı giymişti. Çorapsız. Koltuğunun altındaki kaykay sayesinde görünüşü sıkıcı olmaktan çıkmış, oğlan havalı bir tipe dönüşmüştü, kravatı birden punk gruplarının vokalistlerinin kravatları gibi alaycı bir hava kazanmıştı.

"Kaymayacak," dedi çöp tenekesinin yanında duran diğer oğlan, uzun saçlı bir tipti. "Tanrı aşkına Glenna, bu herif senden bile ödlek çıktı."

"Siktir git," dedi kız. Dönüp çöp tenekesinin yanında duran çocuklara baktığında yüzünde kırgın bir ifade belirmişti ama insanın ona acıyası değil, gülesi geliyordu. Highway to Hell de öyle yaptı, katıla katıla gülmeye başladı. Hatta vücudu öylesine sarsılıyordu ki pişirdiği bok alevlerin içine düştü.

Terry hafifçe Ig'in koluna dokunup yürümesini işaret etti. Ig oradan ayrılacaklarına üzülmedi çünkü bu grupta ona katlanılamaz ölçüde hüzün veren bir yan vardı. İşi gücü, hiçbir amacı, arzusu olmayan gençler. Harika bir yaz günüydü ama bu gençlerin bok pişirip birbirlerini incitmekten başka bir işleri yoktu. İnce, uzun, sarışın oğlana –Lee Tourneau denen tipe– doğru yürüdüler. Evel Knievel'a vardıklarında adımları ağırlaştı. Tepenin bu tarafında eğim oldukça dikti ve nehirle son buluyordu. Akarsu, çam ağaçlarının kapkara siluetleri arasındaki lacivert bir ışıltıdan ibaretti. Bir zamanlar orası toprak bir yolmuş ve araçlar tarafından kullanılırmış; ama herhangi birinin arabayla oradan geçeceğine inanmak güçtü. Aşırı dikti ve toprağın sık sık kaydığı düşünülürse yoldan çıkma riski de yüksekti. Aklı olan kimse oradan aşağı kaymaya yeltenmezdi. Yerde yarı yarıya toprağa gömülmüş iki paslı boru vardı. Dağ bisikletiyle geçip gidenler ve yokuşu inip çıkan on binlerce ayak yüzünden sertleşmişti toprak. Ig'in büyükannesi Vera ona, otuzlu ve kırklı yıllarda, insanların nehre nelerin döküldüğüne aldırmadığı dönemlerde, dökümhane sahibinin o borular aracılığıyla atıkları nehre akıttığını anlatmıştı. Uzaktan bakıldığında tren raylarını andırıyordu, tek eksikleri aralarındaki mıcırlar ve bir lokomotifti. Yolun, boruların diğer taraflarında kalan kısmı toprağı delip çıkmış taş parçaları ve çöplerle dolu olduğundan ortadaki sertleşmiş kısım aşağı inmek için daha uygundu. Ig ve Terry iyice yavaşlayıp Lee Tourneau'nun kaymasını beklediler.

Tourneau kaymadı. Kaymayacaktı. Kobra desenli, kalın tekerlekli dağ kaykayını yere bıraktı ve iyi kayıp kaymadığını kontrol etmek istercesine bir ayağıyla ileri geri ittirdi. Ardından gözlerini kısıp kaykayı eline aldı ve tekerlekte bir sorun varmış da kontrol ediyormuş gibi yaptı.

Ona hayatı zorlaştıranlar sadece serseriler değildi. Eric Hannity ve arkadaşları da yokuşun dibinde durmuş el kol hareketleri yaparak ve arada bir bağırarak onunla dalga geçiyorlardı. Biri seslenip ya kuyruğunu kıstırıp gitmesini ya kaymasını söyledi. Çöp tenekesinin yanından ayrılmayan Glenna da arkasından bağırdı: "Bastır kovboy!" Ama bu tezahürat baştan sona çaresizlik kokuyordu.

"Eh," dedi Terry, Lee Tourneau'ya. "Hayat böyledir. Ya sakat kalacaksın ya ödlek damgası yiyeceksin."

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu Lee.

Terry iç çekti. "Kayacak mısın demek istiyorum."

Dağ bisikletiyle defalarca o yoldan inmiş olan Ig, "O kadar da kötü değildir," dedi. "Korkma. Borular arasındaki toprak düz ve..."

"Korktuğum falan yok," dedi Lee, sanki Ig onu suçlamışçasına.

"Öyleyse kay," dedi Terry.

"Tekerleklerden biri sıkışmış," dedi oğlan.

Terry bir kahkaha attı. Zalim bir kahkaha. "Hadi, Ig!"

Ig alışveriş arabasını ittirip Lee Tourneau'nun yanından geçti ve iki boruyu ortalayınca durdu. Lee soru sorarcasına hindiye baktı, kaşları çatıldı ama aklından geçenleri kelimelere dökmedi.

"Onu patlatacağız," dedi Ig. "İstersen izleyebilirsin."

"Eğer ilgilenirsen alışveriş arabasının bebek koltuğu var, oradan izleyebilirsin," diye dalga geçti Terry.

Çok acımasız bir laftı. Ig merhamet dolu bakışlarını Lee'ye çevirdi ama Lee'nin yüzü uzay gemisi *Atılgan*'ın güvertesindeki Mr. Spock kadar donuktu. Kaykayını sıkı sıkı kucağında tutarak iki kardeşin yanından geçip gidişlerini seyretti.

Yokuşun dibinde çocuklar onları bekliyordu. Ortalıkta birkaç da kız vardı, yaşça büyük kızlar, üniversiteye gidiyor bile olabilirlerdi. Oğlanlarla birlikte nehir kenarında durmuyorlardı, belli ki kendi başlarına Coffin Kayası denilen kayada güneşlenmeye gelmişlerdi. Bikiniler ve kot şortlarla.

Coffin Kayası denilen kayalık, kıyının altı metre açığındaki geniş

beyaz bir taş parçasıydı, güneşte parlıyordu. Kızların kayaya giderken kullandıkları kanolar nehrin çıkışına bakan tarafa bağlanmıştı. Kayalara uzanmış güneşlenen kızları görmek bile Ig'e dünyayı sevdirmeye yeterdi. Kardeş olabilecek kadar birbirine benzeyen yanık tenli, hoş vücutlu iki kumral, uzun bacaklar, ayağa kalkıp birbirleriyle fısıldaşarak oğlanlara bakıyorlar. Sırtı Coffin Kayası'na dönük olsa bile Ig kızların orada olduklarının bilincindeydi, sanki kıyıyı aydınlatan ışık kaynağı güneş değil de onlardı.

Gösteriyi izlemek için on kadar çocuk toplanmıştı. Kimi ağaçların dallarına tırmanmış kimi dağ bisikletlerine yaslanmıştı. Kayalara tünemiş olanlar da vardı ama ve hepsi daha havalı görünmek için hiç eğlenmiyormuş numarası yapıyordu. Kayalıktaki kızların yan etkilerinden biri. Bütün oğlanlar, diğer oğlanlardan olgunmuş gibi davranmaya çalışıyor, böyle çocukça eğlencelere pabuç bırakmayacak kadar büyüdüklerini göstermeyi deniyorlardı. Suratları asık, yüz ifadeleri donuktu, sanki oralarda olmalarının yegâne sebebi küçük kardeşlerine bebek bakıcılığı yapmaktı. Ne numara ama!

Belki gerçekten küçük kardeşine abilik yaptığından, Terry için durum farklıydı. Mutluydu o ve mutlu olmaya hakkı vardı. Dondurulmuş hindiyi alışveriş arabasından çıkarıp kayanın dibinde durmuş pantolonunun arkasını silkeleyen Eric Hannity'ye doğru ittirdi.

"Kuşu pişirelim," dedi Hannity.

"Budu benimdir," dedi Terry ve oğlanlardan bazıları gülmekten kendilerini alamadılar.

Hannity, Terry'nin yaşlarında, kaba saba, argo konuşmaktan hoşlanan bir çocuktu. Elleri Amerikan futbolu topu yakalamakta, araba motoru onarmakta, lastik değiştirmekte ve adam dövmekte ustaydı. Kısaca Eric Hannity bir süper kahramandı. Bu da yetmezmiş gibi babası vurularak yaralanmış eski bir askerdi. (Aslında çarpışma esnasında değil, barakada yaşanan bir kaza sonucu vurulmuştu; askerlikteki üçüncü gününü yeni dolduran başka bir genç adam silahını yere düşürmüş, kurşun Bret Hannity'nin karnına saplanmıştı.

Ama hikâyenin bu kısmından pek bahsedilmezdi.) Eric'in babası şimdilerde beyzbol kartı satışı işindeydi ama Ig adamın asıl uğraşının sigorta şirketiyle yüz bin dolarlık bir anlaşma için mücadele etmek olduğunu bilecek kadar uzun zamandır aileyi tanıyordu, ha geldi ha gelecek denen para hiçbir zaman ödenmemişti ve belli ki ödenmeyecekti.

Eric ve Terry dondurulmuş hindiyi yerdeki kütüğün ortasındaki deliğe yerleştirdi. Ağaç o kadar çürümüştü ki delik hindinin sığacağı kadar vardı. Yine de Eric'in ayağıyla kuşun tepesine bastırması gerekti. Yağlar ve deriler iki taraftan hafifçe taşsa da hindi sonunda deliğe iyice yerleşti. Zavallı hayvanın butları ve çiğ etin sardığı pembemsi kemikleri kırılmış, içindeki dolgu malzemesi ise hayvanın gövdesindeki deliklerden dışarı taşmıştı. Eric cebinden son iki kiraz bombasını çıkardı. Birini kenara koydu. Oğlanlardan birinin onu alıp arkadaşlarına göstermesine ve ötekilerden yükselen hayranlık nidalarına aldırmıyormuş gibi yaptı. Ig, Eric'in tam da bu etkiyi sağlamak için ikinci kiraz bombasını göstere göstere yere bıraktığına emindi. Terry diğer bombayı alıp hindinin içine tıktı. On santimlik fitil hindinin poposundan çıkan garip bir kuyruğu andırıyordu.

"Saklansanız iyi olur yoksa her yanınız hindi içinde kalır," dedi Eric. "Bana diğer bombamı verin. Biri son kirazımı alıp gitmeye kalkarsa poposuna fitil tıkılan tek şey o hindi olmaz!"

Oğlanlar koşuşturup nehir kıyısındaki kayalıkların ve kütüklerin arkasına siper aldı. Olup bitenlerle ilgilenmiyormuş gibi görünmek için ne kadar çaba harcarlarsa harcasınlar kaçışları heyecanlarını ele veriyordu, ortalığı beklenti dolu gergin bir hava kaplamıştı. Kayalıklardaki kızlar bile neler olacağını görmek istiyorlardı. Biri dizlerinin üstünde doğrulup elini gözlerine siper etmiş, Terry ve Eric'in durduğu yöne bakıyordu. Ig garip bir özlemle kızın onlara değil, kendisine bakmasını diledi içinden.

Eric ayağını kütüğün kenarına yaslayıp cebinden çıkardığı çak-

mağı çaktı. Fitil tutuştuğu anda ucundan beyaz kıvılcımlar yükseldi. Eric ve Terry bir süre yerlerinden kıpırdamadılar, fitilin yanmaya devam edeceğine emin olmak istercesine hindiye baktılar. Sonra gerilemeye başladılar ama aceleci adımlarla değil. Zarif, hesaplı, havalarından hiçbir şey kaybettirmeyen bir gerilemeydi. Eric, arkadaşlarına saklanmalarını söylemiş ve diğerleri hemen bu emre uymuştu. Çil yavrusu gibi dağılmışlardı. Onların aceleciliği Eric ve Terry'nin soğukkanlılığıyla büyük bir zıtlık oluşturuyor, böylece ikiliyi daha da dokunulmaz, daha da etkileyici kılıyordu. Bombanın fitilini yakışları ve hiç acele etmeksizin ağır adımlarla patlama alanından uzaklaşmaları... Herkesin gözü onlardaydı. Yirmi adım kadar gerilediler, ne eğildiler ne bir şeylerin arkasına saklandılar. Gözlerini bir saniye bile hindiden ayırmadılar. Fitil üç saniye kadar cızırdadıktan sonra aniden söndü. Ve hiçbir şey olmadı.

"Kahretsin!" dedi Terry. "Belki ıslanmıştır."

Hindiye doğru bir adım attı.

Eric onu kolundan yakaladı. "Bekle bir saniye. Bazen..."

Oğlan cümlenin kalanını duymadı. Kimse duymadı. Lydia Perrish'in kırk kiloluk tereyağlı hindisi kulakları sağır eden bir gürültüyle o kadar ani patladı ki kayalıktaki kızlar bile çığlık attı. Kıyıdaki "havalı" oğlanlar da... Yapabilse Ig de çığlık atardı ama patlamanın heyecanı ciğerlerindeki bütün havayı söküp almıştı, tek yapabildiği hırıldayarak nefes alıp vermeye çalışmaktı.

Hindi parçaları havaya saçıldı. Kütük de patlamıştı. Dumanı tüten tahta parçaları havada uçuşuyordu. Gök yarıldı ve et yağdı. Hindinin içindeki dolgunun yapıştığı kemikler ve pembe et parçaları yağmur damlaları misali ağaçların ve toprağın üstüne döküldü. Başka parçalar *şap şup* diye sesler çıkararak nehre düştü. Bu olay bir efsaneye dönüştüğünde o gün kıyıda olan oğlanlar Coffin Kayası'nda güneşlenen kızların hindi içinde kaldıklarını iddia edeceklerdi, "Üstleri başları öylesine kana bulanmıştı ki bunun yanında

Carrie bile hiç kalırdı," diyeceklerdi. Oysa gerçekte kümes hayvanının en uzağa uçan parçaları bile kayalıklara en fazla üç metre yaklaşabilmişti.

Ig, kendini kulaklarına pamuk tıkanmış gibi hissediyordu. Biri heyecan dolu bir çığlık attı ama ses çok uzaklardan geliyordu sanki. En azından Ig, o an için sesin uzaktan geldiği hissine kapıldı. Ama sonra, başını çevirip baktığında çığlık atan kızın tam arkasında durduğunu gördü. Göğüslerini ortaya çıkaran daracık bir atlet ve muhteşem bir deri ceket giymiş olan Glenna'ydı çığlığı basan. Lee Tourneau'nun yanında durmuş parmaklarını oğlanın parmaklarına dolamıştı. Diğer eli havadaydı, köylüler gibi zafer duygusunu yumruğunu havaya kaldırarak gösteriyordu. Lee kızın ne yaptığını fark ettiğinde herhangi bir şey söylemedi ama elini kızın parmaklarından kurtardı.

Sessizlik yerini bağırışlara, kahkahalara, tezahürata bırakmıştı. Son hindi parçası da toprağa düştüğünde oğlanlar saklandıkları yerlerden çıkıp koşturmaya başladı. Bazıları yerdeki kemikleri alıp diğerlerine fırlattı, et parçalarını havaya fırlatıp saklanıyormuş gibi yaparak patlama anını yeniden canlandırdı. Diğerleri yolda yürürken mayına basmış da havaya uçmuş gibi yapıp ağaçların dallarına tutundular. Ulumayı andıran sesler çıkararak bir süre ileri geri dallarda sallananlar oldu. Çocuklardan biri her nedense gitar çalıyormuş gibi yaparak kendi kendine dans ediyordu, muhtemelen saçına yapışmış hindi parçalarının farkında değildi. Dışarıdan bakan biri olsa, bir tür doğaya dönüş belgeseli çekildiğini zannederdi. O an için kayalıklardaki kızların üzerinde iyi bir intiba bırakmanın hiçbir önemi kalmamıştı; en azından çoğu oğlan için. Hindi patladığı anda Ig'in ilk yaptığı kızların iyi olup olmadıklarını görmek için kayalıklara bakmaktı. Hâlâ onlara bakıyor, ayağa fırlayışlarını, kahkaha atışlarını, birbirleriyle neşe içinde sohbet edişlerini izliyordu. Kızlardan biri kıyıyı işaret etti ve sonra kanolara gittiler. Birazdan kayalıklardan ayrılacaklardı.

Ig kalmalarını sağlayacak bir şeyler bulmak için kafasını zorladı. Elinin altında bir tek alışveriş arabası vardı. Onu yokuşun tepesine sürükledi ve arkasına atlayıp yokuş aşağı kaymaya başladı. Hareket halindeyken daha iyi göründüğüne inandığı için arabanın arkasına çıkmayı seçmişti. Biraz kaydı, sonra biraz daha, derken kendini o kadar kaptırdı ki neyi, neden yaptığını bile unuttu.

Eric, Terry ve diğer oğlanlar dumanı tüten parçaların etrafına toplanmış hasarı inceliyorlardı. Eric son kiraz bombasını kendinden emin bir komutan edasıyla havaya atıp tuttu.

"Şimdi neyi patlatacaksın?" diye sordu biri.

Eric kaşlarını çattıysa da cevap vermedi. Etrafını saran oğlanlar öneriler sunmaya başladı. Bir süre sonra herkes sesini duyurmaya çalıştığında bir kavga gürültü almış başını gidiyordu. Biri patlatmak için jambon getirebileceğini söyledi ama Eric başını iki yana salladı. "Et olayını aştık," dedi. Biri bombayı küçük kız kardeşinin kirli bebek bezlerine sarmayı önerdi. Üçüncü biri, "Bezler kızın üzerindeyken mi?" diye sorup herkesi güldürdü.

Derken soru tekrarlandı: *Şimdi neyi patlatacaksın?* Ve bu sefer Eric'in kararını vermesini sağlayan bir sessizlik takip etti soruyu.

"Hiçbir şeyi," dedi kirazı cebine koyan oğlan.

Seyircilerden itirazlar yükseldi ama oynaması gereken rolün bilincinde olan Terry başını sallayarak arkadaşının kararını onayladığını belli etti.

Bunu diğer teklifler ve pazarlıklar izledi. Oğlanlardan biri babasının porno filmleriyle bombayı değiş tokuş etmeyi önerdi. Başka bir çocuk babasının *kendi çektiği* porno filmleri vermeyi teklif etti. "Annem yatakta çılgın bir orospu gibi, cidden," dedi hemen ardından ve çocuklar kendilerini tutamayarak gülmeye başladı.

"Tek bir şey karşılığında son bombamı veririm," dedi Eric. "Siz ibnelerden hanginiz alışveriş arabasına çıkıp çırılçıplak tepeden aşağı kayarsa bombayı alır." Başparmağıyla arkada oyalanan Ig'i ve alışveriş arabasını işaret etti.

"Ben yaparım," dedi Ig. "Alışveriş arabasıyla yokuş aşağı kayarım. Hem de çırılçıplak."

Herkes aynı anda Ig'e döndü. Eric ve etrafını saran oğlanlarla Ig'in arasında birkaç adım mesafe vardı. Başlangıçta kimin konuştuğunu anlamadılar. Sessizliği kahkahalar ve inanmadıklarını gösteren alaycı sözler takip etti. Biri Ig'e hindi budu fırlattı. Oğlan son anda eğilince but, kafasının üstünden uçup gitti. Ig doğrulduğunda son kiraz bombasını bir elinden diğerine atarak oyalanan Eric Hannity'nin gözlerini dikmiş kendisine baktığını gördü. Terry, Eric'in tam arkasındaydı, yüzünde en ufak bir ifade belirtisi yoktu ama başını belli belirsiz iki yana sallıyordu: *Yapma.*

"Ciddi misin?" diye sordu Eric.

"Giysilerimi çıkarıp alışveriş arabasıyla tepeden aşağı kayarsam bombayı bana verir misin?"

Eric Hannity gözlerini kısıp durumu değerlendirdi. "Yokuşun dibine kadar kayacaksın. Çırılçıplak. Araba nehir kenarına ulaşmazsa, hiçbir şey alamazsın, kafanı kırsan bile fark etmez."

"Ufaklık, bunu yapmana izin veremem. Her tarafın yara bere içinde kaldığında anneme ne diyeceğim?" dedi Terry.

Ig cevap vermeden önce kahkahaların ve bağırışların sona ermesini bekledi. "Bana bir şey olmayacak," dedi sonra kendinden emin bir sesle.

"Anlaştık," dedi Eric Hannity. "Neler olacağını görmek istiyorum."

"Bekle, bekle, bekle," dedi Terry, gülerek ve hayır dercesine ellerini havada sallayarak. Koşa koşa Ig'in yanına gitti, arabanın etrafından dolaştı ve kardeşini kolundan yakaladı. Ig'in kulağına bir şeyler söylemek için eğildiğinde hâlâ sırıtıyordu ama diğerlerinin duyamayacakları bir sesle söylediği kelimeler sertti. "Ne halt ettiğini sanıyorsun! Anadan doğma bir halde alışveriş arabasıyla yokuş aşağı kayıp ikimizi de rezil *etmeyeceksin.*"

"Neden olmasın! Yıllardır bu nehirde çıplak yüzeriz. Çocukların çoğu beni zaten çıplak görmüştür. Görmeyenlerse..." dedi Ig. Sonra

bakışlarını kalabalığın üzerinde dolaştırıp, "Ne kaçırdıklarını bilmiyorlar," diye devam etti.

"Bu arabayla sağ salim nehre varmana imkân yok. Bu, kahrolasıca bir alışveriş arabası, Ig. Tekerlekleri *bu kadar*." Başparmağı ile işaretparmağını aralayıp tekerleğin büyüklüğünü gösterdi.

"Başaracağım," dedi Ig.

Terry'nin dudakları hafifçe aralandı, dişleri ortaya çıktı, yüzünde öfkeli olmakla beraber pes etmiş bir ifade belirdi. Ama gözleri... Gözleri kardeşi için ne kadar endişelendiğini ele veriyordu. Terry şimdiden kardeşinin yolun yarısını kaydıktan sonra, arabadan düşüşünü ve kanlar içinde yerlerde yuvarlanışını canlandırmaya başlamıştı. Onun için endişeleniyordu. Ig elinde olmadan Terry'ye üzüldü. Üzülmek de değil, belki acımak demeli. Terry havalıydı, Ig'in olup olabileceğinden katbekat hem de. Ama korkaktı. Korktuğu için de her zaman ne kazanacağını değil, neler kaybedeceğini düşünürdü. Ig'in düşünme biçimi bu değildi.

Artık Eric Hannity de onlara doğru geliyordu. "Kaymak istiyorsa bırak kaysın. Onun aptallığı seni bağlamaz. İleride sana dert olabilir ve kardeşinin pisliğini temizlemek sana düşebilir tabii ama şimdi yapabileceğin bir şey yok."

Terry, Ig'le tartışmayı sürdürdü. Kelimelerle değil, bakışlarıyla. Terry'nin pes edip bakışlarını kaçırmasına neden olan diğer taraftan gelen burun çekişini andıran sesti. Lee Tourneau dönüp eliyle ağzını örterek Glenna'nın kulağına bir şeyler fısıldamıştı ama tam o anda tepenin yamacı her nedense sessizleştiğinden rüzgâr Lee'nin sesini taşıdı ve herkes ne fısıldadığını duydu: "Ambulans bu geri zekâlının kalıntılarını nehirden toplamaya geldiğinde burada olmak zorunda değiliz."

Terry oğlana döndü, yüzü öfkeden kıpkırmızıydı. "Ah, bir yere kaybolma. Elinde ödleğin teki olduğu için kullanamadığın dağ kaykayınla kenara çekil ve gösteriyi seyret. Belki taşak neymiş görmüş olur, biraz da ders alırsın."

Oğlanlar gülmekten yerlere yatarken Lee Tourneau'nun yanakları kıpkırmızı oldu. Ig daha önce hiçbir insanın yanaklarının o kadar koyu bir kırmızıya döndüğünü görmemişti. Walt Disney çizgi filmlerinde görülen şeytanlarınki gibi bir kırmızıydı. Glenna sevgilisine acıma ile küçümseme arası bir bakış attıktan sonra, küçük düşmek bulaşıcı bir hastalıkmışçasına, bu hastalığa yakalanmamak için oğlandan birkaç adım uzaklaştı.

Bunu izleyen kargaşada, Ig kolunu Terry'den kurtarıp alışveriş arabasını yokuşun tepesine ittirdi. Onu toprak yolun kenarındaki otların arasından ittiriyordu çünkü oğlanların da peşinden yukarı çıkıp gördüğü şeyi görmelerini istemiyordu. Eric Hannity'ye vazgeçme fırsatı vermeyecekti. Tezahürat eden ve hakaretler yağdıran seyirciler iki tarafa dizildi.

Ig, birkaç metre çıkmıştı ki alışveriş arabasının tekerleği çalılara takıldı ve araba o tarafa eğildi. Oğlan zar zor arabayı düzeltti. Arkadan tekrar kahkahalar duyuldu. Terry hızlı adımlarla Ig'in yanına gidip arabanın kenarından tuttu ve kardeşinin onu yokuşun tepesine çıkarmasına yardım etti. Bir yandan da, *"Tanrı aşkına,"* diye fısıldayarak başını iki yana sallıyordu. Ig arabayı ittirerek yürümeyi sürdürdü.

Birkaç adım daha. Zirveye ulaştılar. Ig kendini çoktan yapacağı işe hazırlamıştı. Tereddüt etmesi veya utanması için bir sebep yoktu. Arabayı tutmayı bırakıp şortunun düğmesini açıp şortu çıkardı, onu iç çamaşırı takip etti ve dönüp yokuşun dibindeki oğlanlara cılız, beyaz poposunu gösterdi. Oğlanlar şok geçiriyormuş gibi çığlıklar atıp onu yuhaladılar. Ig altındakileri çıkarmayı bitirdiğinde sırıtıyordu. Kalp atışları hızlanmıştı ama fazla değil, belki hızlı bir yürüyüşten hafif bir koşuya geçen bir sporcununki veya başka biri kapmadan taksiye yetişmeye çalışan bir adamın kalp atışları kadar. Tekmeleyerek şortunu kenara ittirdi, spor ayakkabılarını çıkarmaya gerek duymaksızın gömleğinin düğmelerini açmaya başladı.

"Buraya kadar geldin, şimdi utangaçlığın sırası değil," diye bağırdı Eric Hannity.

Terry tiz bir kahkaha atıp bakışlarını kaçırdı. Ig kalabalığa döndü: Yaş on beş, anadan doğma, mal meydanda, akşam güneşi hafifçe omuzlarına vuruyor. Çöp tenekesindeki ateşten yükselen dumanların kokusu havayı kaplamıştı, Highway to Hell ve uzun saçlı arkadaşı hâlâ yerlerinden kıpırdamamışlardı.

Highway to Hell, diğer parmaklarını kapayıp işaretparmağını ve serçeparmağını yukarı kaldırıp şeytanın boynuzlarının evrensel sembolü olan hareketi yaptı. "Evet, ufaklık! Bizim için dans etsene!" diye bağırdı.

Nedense bu sözler diğer oğlanları o âna kadar söylenen her şeyden daha fazla etkiledi, bazıları zyklon gazından etkilenmiş gibi iki büklüm oldular, kahkahalarla gülüyorlardı. Ig'e gelecek olursak, hiç rahatsız olmadığını fark etmek onu oldukça şaşırtmıştı, üzerinde spor ayakkabıları dışında hiçbir şey kalmamıştı. Diğer oğlanların kendisini çıplak görmelerini umursamıyordu, Coffin Kayası'ndaki kızlar ise suları boylamadan önce en fazla birkaç saniye onu çıplak görebilirlerdi, içinin gıdıklanmasına, midesinin karıncalanmasına yol açan bu durum çok da umurunda değildi. Elbette, şimdiden gözlerini dikmiş ona bakan *bir* kız vardı: Glenna. Daha iyi görebilmek için parmak uçlarında yükselmişti, kalkmıştı, oğlanların arkasında duruyor, şaşkınlıktan ağzı bir karış açık halde Ig'in çıplak vücuduna bakıyordu. Erkek arkadaşı Lee onunla değildi. Diğerleriyle tepeye çıkmamıştı, anlaşılan taşak nedir öğrenmeye niyeti *yoktu*.

Ig, arabayı ittirip birkaç manevranın ardından onu boruların ortasına aldı ve kargaşayı fırsat bilip yapacağı yolculuğa hazırlandı. Kimse alışveriş arabasını yere yarı yarıya gömülmüş borularla aynı hizaya getirmek için ne kadar büyük bir çaba harcadığına dikkat etmedi.

Yokuşta alışveriş arabasıyla oynarken, Ig iki paslı borunun ara-

sındaki mesafenin alışveriş arabasının tekerlekleri arasındaki mesafeye neredeyse bire bir uyduğunu fark etmişti. Boruların arasındaki mesafe bilemediniz yarım metreydi ve ortaladığınız zaman alışveriş arabasının arka tekerlekleriyle aralarında yarımşar santim kalıyordu. Elbette ön tekerleklerin savrulup arabayı kontrolden çıkarma riski vardı. Ama Ig o koşullarda bile ön tekerleğin borunun toprağın üzerinde kalan kısmına çarpıp eski rotasına geri döndüğünü keşfetmişti. Elbette yokuş dikti ve araba taşlardan birine takılıp devrilebilirdi ama sağa sola savrulup uçması riski yok denecek kadar azdı. Borular arabanın savrulmasına izin *vermezdi*. Alışveriş arabasına atlayıp raylarda giden bir tren gibi rahat bir yolculuk yapacaktı.

Koltuğunun altına sıkıştırdığı giysileri Terry'ye fırlattı. "Bir yere kaybolma. Uzun sürmeyecek."

"Sen kendin söyledin," diye dalga geçti Eric. Yeniden kahkaha fırtınası... Ancak oğlanın umduğu gibi gülmekten yerlere yatan olmadı.

Yola çıkma zamanı geldiğinde ve Ig, alışveriş arabasının iki tarafına tutunup kendini boşluğa bırakmaya hazırlandığında izleyicilerin arasındaki çocuklardan bazılarının endişelendiklerini fark etti. Yaşça büyük, diğerlerinden daha düşünceli görünen birkaç çocuk soru sorarcasına ona bakıyordu. Gözlerinde endişe kırıntıları vardı, belli ki Ig kendini incitecek bir şeyler yapmadan, bu delilik daha da ileri gitmeden önce duruma müdahale etmedikleri için suçluluk duyuyorlardı. O anda Ig başka bir şeyin daha farkına vardı: *Hemen yap*! Biri mantığın sesine kulak verip onu durdurmak üzere hareket geçmeden kaymaya başlamalıydı.

"Görüşürüz," dedi Ig kimseye kendisini durdurma fırsatı tanımadan. Arabayı ittirdi ve arka tarafındaki demirlere tırmandı.

Hızla aşağı kaymanın hayata dair ilginç bir perspektif kazandırdığı bile söylenebilirdi. İki tarafta iki boru, daralarak nehre doğru iniyorlar... "*Namludan çıkan kurşun, bunları hissediyor olmalı*," dedi Ig kendi kendine. Neredeyse arabaya çıktığı andan itibaren kendini

sessizliğin sınırlarına dayanan bir coşku selinin ortasında bulmuştu. Duyulan tek ses tekerleklerin gıcırtısı, tıkırtısı ve çeliğin çeliğe temasının yarattığı gürültüydü. Yokuşun bittiği yerde Knowles Nehri'nin akşam ışığında elmaslar gibi parlayan kapkara sularını gördü. Tekerlekler önce sağa, sonra sola savruldu, borulara çarpıp rotalarına geri döndü. Tıpkı Ig'in tahmin ettiği gibi.

Bir saniye sonra araba o kadar hızlanmıştı ki Ig'in artık sıkı sıkı ona tutunmaktan başka herhangi bir seçeneği yoktu. Ne durmasına imkân vardı ne inmesine. Bu kadar çabuk hızlanacağını hesaba katmamıştı. Rüzgâr çıplak derisine kırbaç gibi iniyordu. Gökten düşen İkaros gibi derisinin yandığını, rüzgârın tenini parçaladığını hissetti. Araba bir şeye, kenarı çıkmış bir kayaya çarptı, sol taraf havalandı ve o kadarı da yetti. Oğlanın ölümcül bir hızla gittiği düşünülürse o kadarcık bir savrulma bile arabanın devrilmesini sağlamaya yeterdi; çıplak vücudu yere savrulur, yere düştüğü anda toprak derisini parçalar ve kemikleri patlayan hindinin kemikleri gibi paramparça olurdu. Ancak öyle olmadı, sol tekerlek boruya çarpıp yavaşça toprağa kaydı. Hiç durmadan dönen tekerleklerden yükselen ses akla zarar detone bir ıslığa dönüştü.

Nehre baktığında yolun sonunu gördü, boruların arasındaki boşluk suyla birleştikleri noktadan hemen önce iyice daralıyordu. Kızlar kanolarının yanındaydı. Aralarından biri, diğerlerine oğlanı işaret ediyordu. Ig, alışveriş arabasıyla havalanıp kızların üstünden uçtuğunu hayal etti. Tıpkı E.T. filminin meşhur sahnesinde, Ay'ın üstünden atlayan çocuk gibi.

Araba son bir gıcırtının ardından borulardan kurtulup bir roket gibi havalandı. Yeniden toprağa çarptığında oğlanın ciğerlerindeki bütün hava boşaldı. Gün ışığı havaya fırlatılan bir topu sarar gibi Ig'i sardı ve topu kavrayan beysbol eldiveni gibi bir saniye kadar onu nazikçe parmaklarının arasında tuttu. Sonra araba savruldu, kenar demiri oğlanın suratına çarptı, gökyüzü ve güneş oğlanı kucaklamayı bırakırken, Ig kendini karanlığın kollarında buldu.

On Üçüncü Bölüm

Iggy suyun altında kaldığı zamanı bölük pörçük hatırlıyor ve bu anıların çoğunun da gerçek olmadığını düşünüyordu. Bayılmışsa olup bitenleri nasıl hatırlayabilirdi?

Her şeyin kararmasını, kükremeyi andıran sesi ve hareket halinde olma hissini unutmamıştı. Sanki toprak silkeleyip onu atmış, oğlan kendini kükreyen ruhlardan oluşan bir girdabın ortasında bulmuştu. Düzen duygusu kaybolmuş, yerini çok daha güçlü, çok daha eski bir kaos almıştı. Ürkütücüydü; ölmek değil, kendisini ölümden sonra bunun bekliyor olabileceğini düşünmekti korkutucu olan. Sürüklendiğini hissetmişti, sadece hayatından değil Tanrı'dan, Tanrı fikrinden, umuttan, mantıktan, her şeyin bir anlamı olduğu düşüncesinden de uzaklaşıyordu. Sebep-sonuç ilişkileri anlamını yitirmişti, "Böyle olmaması gerekir," diye düşündü Ig. Ölüm günahkârlar için bile böyle bir şey olmamalıydı...

Öfkeli gürültüler ve hiçlikle mücadele etmeye çalıştı ama bir sonuç alamadı. Karanlıktan sıyrılamıyordu. Bazen gökyüzünü görür gibi oluyordu ama hemen ardından karanlık yeniden kucaklıyordu onu. Zayıf düştüğünü, dibe çekildiğini hissetti. Sonra birden birinin onu sürüklediğini, dipten uzaklaştırdığını hissetti. Derken, aniden, altında katı bir şeyin varlığını algıladı. Belki çamur. Bir saniye sonra uzaktan gelen bir çığlık sesi duyuldu ve biri sırtına vurdu.

Vuruşun etkisiyle sarsılan Ig, onu saran karanlıktan sıyrılıverdi. Gözleri açıldı. Acı veren bir kamaşma. Öğürdü. Yuttuğu suları kustu. Çamurda yatıyordu, yan döndüğü için bir kulağı yere yapışmıştı

ve kendi kalbinin sesi veya yaklaşan birinin ayak sesleri olabilecek gürültüler duydu. Evel Knievel Yolu'ndan aşağı uçup nehri boylamıştı. Evet, ama gözlerini ilk açtığında nereye kadar savrulduğunu çözemedi. Burnunun beş santim ötesinde çamurun üzerinde çürümeye yüz tutmuş gibi görünen bir yangın hortumu duruyordu. Onun aslında dev bir yılan olduğunu ancak hortum hareket edip kayarak kıyıdan uzaklaştığında anladı.

Yavaş yavaş gökyüzünde salınan yapraklar netleşti. Biri yanına diz çökmüş, elini omzuna koymuştu. Oğlanlar yavaş yavaş etrafına toplanıyordu. Çalıların arasından geçen insanların ayak sesleri, onu gördüklerinde aniden duruyorlardı.

Ig diz çöken kişinin kim olduğunu göremese de Terry olduğuna emindi. Terry onu sudan çıkarıp yeniden nefes almasını sağlamıştı. Abisinin yüzüne bakabilmek için yuvarlanıp sırtüstü yattı ama gördüğü onun değil cılız, saman sarısı saçlı oğlanın yüzüydü. Lee Tourneau ne yaptığının farkında değilmiş gibi bilinçsizce kravatıyla oynuyordu. Sanki içgüdüsel olarak kravatını düzeltiyordu. Kumaş şortu sırılsıklamdı. Ig'in sebebini sormasına gerek yoktu. Tam o anda, Lee'nin yüzüne ve ellerine bakarken, Ig de o günden sonra kravat takmaya karar verdi.

Terry koşarak çalıların arasından geçti, Iggy'yi görünce durdu. Az kalsın tam arkasından gelen Eric Hannity ile çarpışacaklardı. Şimdiden en az yirmi çocuk etraflarını sarmıştı.

Ig doğrulmayı denedi, dizlerini göğsüne çekti. Lee'ye bakıp konuşmak için ağzını açtı ama ne zaman ses çıkarmaya çalışsa burnundan garip hırıltılar yükseliyordu. Beynine korkunç bir acı saplandı. Burnu kırılmış olabilir miydi? İki büklüm oldu, öksürdü ve ağzında biriken kanları toprağa tükürdü.

"Özür dilerim," dedi. "Üzerine bulaşan kanlar için," diye de ekledi çocuğun anlamadığını görünce.

"Öldüğünü sandım. Ölmüş gibiydin. Nefes almıyordun." Lee tir tir titriyordu.

"Artık nefes alabiliyorum," dedi Ig. "Teşekkürler."

"Ne yaptı?" diye sordu Terry, Lee'yi kastederek.

"Beni sudan çıkardı," dedi delil niyetine Lee'nin ıslak şortunu işaret eden Ig. "Nefes almamı sağladı."

"Kardeşimi kurtarmak için suya mı atladın?" diye sordu Terry.

"Hayır," dedi Lee. Gözlerini kırpıştırdı, şaşkın bir havası vardı, sanki Terry, İzlanda'nın başkenti veya eyaletin sembolü olan çiçek nedir gibi çok zor bir soru sormuştu. "Onu gördüğümde zaten sığ sulardaydı. Yüzmem gerekmedi... Aslında hiçbir şey yapmadım. Çoktan kıyıya..."

"Beni sudan çıkardı," diye lafını böldü Ig. Lee'nin mütevazı tavırlar takınmasına izin vermeyecekti. Suya battığını ve birinin kendisini sudan çıkardığını hatırlıyordu. Sudayken birinin yanında olduğunu hatırlıyordu. "Nefes alamıyordum."

"Ona suni teneffüs mü yaptın?" diye sordu Eric Hannity sırıta sırıta.

Lee başını iki yana salladı, hâlâ şaşkındı. "Hayır. Hayır, öyle bir şey değildi. Tek yaptığım... bayıldığında sırtına vurmaktı... bilinci kapalıyken..." Başka ne söyleyeceğini bilmediğinden olsa gerek sessizliğe büründü.

"Sırtıma vurduğunda öksürmeye başladım," diye onun yerine devam etti Ig. "Çok su yutmuşum. Bütün göğsüm su doluydu, onun sayesinde sular dışarı çıktı." Dişlerini sıkarak konuşuyordu. Burnundan kafasına yayılan her kelime beynine elektrik veriliyormuş gibi canını yakıyordu. Bu elektroşokların bir rengi bile vardı; gözlerini kapadığında parlak sarı şimşekler çakıyordu. Etraflarına toplanan çocuklar şaşkınlıktan kaynaklanan büyük bir sessizlik içinde Ig ve Lee Tourneau'yu izliyorlardı. Az önce yaşanan olay ancak rüyalarında veya televizyonda görebilecekleri türden bir şeydi. Biri ölümün eşiğinden dönmüş, başka biri tarafından son anda kurtarılmıştı. Şimdi kurtarılan kişi ve kurtarıcısı büyük bütçeli bir filmin yıldız oyuncuları gibiydiler, kalanlarsa bir anda figüranlara veya

belki yardımcı oyunculara dönüşmüştü. Bir hayat kurtarmak *biri* olmaktır, *birine* dönüşmektir. Artık Joe bilmem kim değilsinizdir; bir alışveriş arabasıyla çırılçıplak Knowles Nehri'ne uçan ve az kalsın boğulan Ig Perrish'i kurtaran Joe bilmem kimsinizdir. Hayatınız boyunca böyle hatırlanırsınız.

Ig'e gelecek olursak... Lee saplantısının tohumları o an atıldı. Oğlan, hayatını kurtarmıştı. Az kalsın ölecekti ve soru soran mavi gözleri olan, sapsarı saçlı bu çocuk onu hayata döndürmüştü. Protestan kiliselerinin törenlerinde nehre girersiniz ve çıktığınızda yeni hayatınıza adım atarsınız. Lee tarafından sudan kurtarılışı Ig'e o törenleri anımsatmıştı. Ona bir şeyler almak, bir şeyler hediye etmek, favori rock grubunun kim olduğunu öğrenip kendisi de o grubu dinlemek istiyordu. Lee'nin ev ödevlerini yapmak istiyordu.

Çalıların arasından golf arabalarınınkini andıran gürültüler duyuldu. Glenna adlı kız birden karşılarında belirdi, yüzü kızarmıştı ve nefes nefeseydi. Elini beline koyup soluklanmaya çalıştı. "Tanrım yüzüne bak!" dedi Ig'e. Bakışları Lee'ye kaydı, kaşları çatıldı. "Lee? Neler oluyor?"

"Ig'i boğulmaktan kurtardı," dedi Terry.

"Yeniden nefes almamı sağladı," dedi Ig.

"*Lee?*" diye haykırdı kız, yüzünde duyduklarına inanamadığını belli eden hayret dolu bir ifadeyle.

"Ben hiçbir şey yapmadım," dedi Lee başını iki yana sallayarak. Ig'in o anda çocuğa daha da kanı kaynadı.

Burnundan kafasına yayılan acı iyice artmış, alnına, gözlerinin arkasına ve beyninin derinliklerine ulaşmıştı. Artık gözleri açıkken de sarı şimşekleri görüyordu. Terry, kardeşinin yanına gidip bir dizinin üstüne çömeldi ve ayağa kalkmasına yardımcı olmak için elini uzattı.

"Giyinsen iyi olacak. Eve dönmeliyiz," dedi Terry suçluluk kokan bir sesle, sanki bu budalalığın suçlusu Ig değil de kendisiydi. "Sanırım burnun kırılmış." Sonra Lee Tourneau'ya baktı ve teşekkür

edercesine başını salladı. "Hey! Tepede sana söylediklerim için özür dilerim. Tam bir pislik gibi davrandım. Kardeşime yardım ettiğin için teşekkürler."

"Boş ver, lafı bile olmaz," dedi Lee. Oğlanın soğukkanlılığı ve başkalarının iltifatlarını kabul etmekteki gönülsüzlüğü Ig'in ona daha da saygı duymasını sağladı.

"Bizimle gelmez misiniz?" diye sordu Ig, Lee'ye. Acı yüzünden dişlerini sıkarak konuşuyordu. Glenna'ya baktı. "İkinizi de kastediyorum. Annemlere Lee'nin beni kurtarışını anlatmak istiyorum."

"Hey, Ig," diye araya girdi Terry. "Öyle bir şey yapmayacağız. Annemin ve babamın bugün yaşananları öğrenmelerini istemezsin. Soran olursa ağaçtan düştük tamam mı? Dal kırıldı ve kafa üstü yere çakıldın. Böylesi... daha kolay."

"Terry, annemlere anlatmak *zorundayız!* Beni sudan çıkarmasa boğulacaktım."

Ig'in abisi itiraz etmek için ağzını açtıysa da Lee Tourneau ondan hızlı davrandı.

"Hayır," dedi konunun tartışmaya açık olmadığını belli eden bir ses tonuyla. Bakışları Glenna'ya kaydı. Kız da yüzünde aynı garip ifadeyle ona bakıyor, deri ceketini çekiştirip duruyordu. Oğlan ayağa kalktı. "Burada olmamam gerekirdi. Zaten önemli bir şey yapmadım." Glenna'nın elini tutup kızı ardından sürükledi. Bir elinde yepyeni dağ kaykayı, diğerinde Glenna'nın eli, hızlı adımlarla Ig'den uzaklaştı.

"Bekle," diyen Ig ayağa kalkmaya çalıştı. Ama doğrulduğunda gözlerinde şimşekler çakıyor, burnuysa içine cam kırıkları doldurulmuş gibi katlanılamayacak kadar acıyordu.

"Gitmeliyim, burada olmamamız gerekiyor," diye karşılık verdi Lee.

"Tamam. Bir ara bize uğrar mısın?"

"Belki."

"Evimizin nerede olduğunu biliyor musun? Otoyol tarafında, kimbilir..."

"Herkes nerede oturduğunuzu biliyor," dedi Lee ve hemen ardından Glenna'yı da peşinden sürükleyerek ağaçların arasına dalıp gözden kayboldu. Genç kız, oğlanın kendisini sürüklemesine izin vermeden önce diğerlerine son bir tedirgin bir bakış fırlatmış ama tek bir kez bile duruma itiraz etmemişti.

Ig'in burnundaki acı artık daha da şiddetlenmiş ve dalgalar halinde kafasına yayılmayı bırakıp hiç dinmeyen bir acıya dönüşmüştü. Oğlan ellerini yüzünde dolaştırdı ve baktığında avuçlarının kan kırmızısına boyandığını gördü.

"Hadi, Ig," dedi Terry. "Gidip yüzünü bir doktora göstermeliyiz."

"Sanki senin yüzün daha iyi durumda," diye espri yapmaya çalıştı Ig.

Terry gülümsedi, kucağındaki giysi yığınını karıştırıp Ig'in gömleğini buldu. Gömleği görmek Ig'i şaşırttı çünkü o âna dek çırılçıplak olduğunu unutmuştu. Terry on beş yaşında bir genç değil de beş yaşında bir çocukmuş gibi Ig'i giydirdi.

"Büyük ihtimalle benim de doktora gitmem gerekecek. Annemin bu halini gördüğünde döve döve beni hastanelik edeceğine eminim," dedi Terry. Ig, giyinme faslı bittiğinde abisinin endişeli bakışlarıyla karşılaştı. "Anneme söylemeyeceksin ya, Ig? Ciddiyim. Alışveriş arabasıyla yokuş aşağı kaymana izin verdiğimi duyarsa beni öldürür. Bazı şeyleri kendine saklamak daha iyidir."

"Yalan söylemeyi beceremediğimi biliyorsun! Ne zaman yalan söylemeye kalksam annem hemen anlar. Ağzımı açar açmaz yalan söylediğimi bilir."

Terence'ın içi rahatlamış gibiydi. "Ağzını açmanın gerekeceğini kim söyledi? Acı çekiyorsun. Sen oturup ağla. Konuşmaları bana bırak. Biliyorsun ki ağzım iyi laf yapar."

On Dördüncü Bölüm

İki gün sonra, Ig, Lee Tourneau'yu yeniden gördüğünde Lee yine sırılsıklamdı ve tir tir titriyordu. Üzerinde aynı kravat, aynı şort, koltuğunun altında aynı kaykay vardı. Gören olsa nehirdeki olaydan bu yana hiç kurumadığını hatta Knowles Nehri'nden çıkalı birkaç saniye olduğunu düşünürdü.

Gerçekler öyle değildi elbette. Yağmur aniden bastırmış ve Lee sağanağa yakalanmıştı. Beyaz denebilecek kadar açık sarı olan saçları ıslanıp kafasına yapışmıştı. Omzunda giysileri gibi sırılsıklam olmuş keten çantasıyla *Dick Tracy* karikatürlerindeki gazete dağıtıcısı çocukları andırıyordu.

Ig evde yalnızdı. Bu sıradışı bir durumdu. Ailesi John Williams'ın vereceği kokteyle katılmak üzere Boston'a gitmişti. Williams bu yıl son kez Boston Pops'un şefliğini yapıyordu ve veda konserinde Derrick Perrish de orkestrayla birlikte çalacaktı. Giderken evi Terry'ye emanet ettiler. Terry bütün sabahını pijamalarını çıkarmaya dahi zahmet etmeksizin MTV izleyerek ve kendisi kadar sıkılmış arkadaşlarıyla telefonda konuşarak geçirdi. Ses tonu önce keyifli ve tembeldi, sonra meraklı ve boğuk; ve derken donuk. Kulaklarına inanamadığı zamanlarda kullandığı ruhsuz ses tonu. Ig salona geçtiğinde abisinin odayı turladığını gördü –öfkelendiğini gösteren işaretlerden biriydi– ama bu volta uzun sürmedi, Terry telefonu kapayıp merdivenlere koştu. Aşağı döndüğünde çoktan giyinmişti ve elinde babasının Jaguar'ının anahtarları vardı. Dudaklarında hoş olmayan bir gülümsemeyle Eric'in evine gideceğini söyledi. Sanki

birinin pis işlerini halletmesi gerekiyordu, sanki biri eve dönüp bütün çöp tenekelerinin devrildiğini ve çöplerin bahçeye saçıldığını keşfetmiş, sonra da onu yardıma çağırmıştı.

"Araba kullanırken yanında ehliyetli birinin olması gerekmiyor mu?" diye sordu Ig. Terry'ninki henüz acemi ehliyetiydi ve tek başına araba kullanmasına izin yoktu.

"Sadece polis beni durdurursa," dedi Terry.

Abisi dışarı çıktığında Ig kapıyı arkasından kapadı. Ama daha beş dakika geçmeden birinin kapıyı yumrukladığını duyunca tekrar kapıyı açmaya gitti. Kim o diye sormadı. Gelenin Terry olduğunu, bir şeyler unuttuğu için eve döndüğünü varsaymıştı. Yanılıyordu. Karşısında abisini değil, Lee Tourneau'yu buldu.

"Burnun nasıl?" diye sordu Lee.

Ig'in eli burnundaki yara bandına gitti. Şöyle bir dokunup yanlış bir şey yapmış gibi elini çekti. "Fena sayılmaz, o gün de çok kötü değildi zaten. İçeri gelsene."

Lee içeri girdi. Bir adım. Eşiği geçtikten sonra olduğu yerde durdu. Ayaklarının etrafında ufak bir su birikintisi oluştu.

"Görünüşe göre bugün de sen *boğulma* tehlikesi atlatmışsın," dedi Ig.

Lee gülümsemedi. Nasıl gülümseneceğini bilmeyen birinin gülümsemesi. Sanki o sabah ilk kez o yüzle uyanmıştı ve kaslarını nasıl kullanacağını bilmiyordu.

"Güzel kravat," dedi Lee.

Ig başını öne eğip kravata baktı, onu tamamen unutmuştu. Salı sabahı mavi kravatını takıp alt kata indiğinde Terry gözlerini devirip Ig'i süzmüştü. "Boynundaki de ne?" diye sormuştu sonra küçümsemesini saklamaksızın.

Tam o anda mutfağa giren babaları Ig'i şöyle bir süzmüş ve, "Fiyakalı," demişti. "Belki sen de arada bir kravat takmayı denemelisin Terry, ne dersin?" Ig o gün bugündür her gün kravat takıyordu ve bu konu bir daha tartışılmamıştı.

"Ne satıyorsun?" diye sordu çantayı işaret eden Ig.

"Her biri altı dolar," dedi Lee. Çantanın kapağını açıp üç farklı dergi çıkardı. "İstediğini seç."

İlk derginin adı *Gerçek!*'ti Kapakta büyük bir kilisenin sunağının önünde diz çökmüş bir gelin ve damat vardı. Ellerini dua edercesine birleştirmiş, yüzlerini vitraydan süzülen ışığa çevirmişlerdi. Gülme gazı verilmiş gibi sırıtıyorlardı; göze batan yarı deli bir halleri vardı. Tam arkalarında uzun boylu, gri derili çıplak bir uzaylı duruyordu. Üç parmaklı ellerini gelinin ve damadın kafalarına yaslamıştı. Onca neşeye rağmen ikisinin kafasını birbirine çarpıp parçalayacağı ve onları öldüreceği hissine kapılıyordunuz. Başlıkta şöyle yazıyordu: "Uzaylılar Tarafından Evlendirildiler!" Diğer dergiler ise *Vergi Reformu Zamanı* ve *Modern Amerikan Milisleri*'ydi.

"Üçünü birden on beş dolara bırakırım," dedi Lee. "Toplanan para kilisenin aşevine gidecek. *Gerçek!* hiç fena değil. Magazin haberleri ile bilimkurgu karışımı. Gizli servisin Steven Spielberg'e 51. Bölge'yi gezdirişiyle ilgili bir haber bile var. Başka bir makalede de Kiss grubunun üyelerinden birinin yaşadıkları anlatılıyor. Uçaklarına yıldırım düşmüş ve motorlar durmuş. Kendilerini kurtarması için İsa'ya dua etmişler ve derken Paul Stanley uçağın kanadında İsa'yı görmüş. Bir saniye sonra motorlar yeniden çalışmış ve pilot düşüşün hızını kesip uçağı kurtarmayı başarmış."

"Kiss üyeleri Yahudi, niye İsa'ya dua etsinler ki?" diye sordu Ig.

Bu bilgi Lee'yi rahatsız etmiş görünmedi. "Yazanların çoğunun zırva olduğunun ben de farkındayım ama hikâye güzel."

Ig bunun son derece yerinde bir gözlem olduğunu düşündü.

"Üçüne on beş dolar mı demiştin?" diye sordu.

Lee başını salladı. "Eğer yeterince dergi satarsan çeşitli ödüllere hak kazanıyorsun. Ödlekliğimden ötürü bir türlü kullanmadığım dağ kaykayını öyle kazandım."

"*Öyle deme,*" dedi Lee'nin korkaklığı kabullenişindeki sükûnete hayran olan Ig. Ama onun kendisini aşağılayışını duymak Terry'nin tepede ona hakaret edişini duymaktan daha zor geldi nedense.

"Hayır," dedi rahatsız olmuş görünmeyen Lee. "Abinin tespiti doğruydu. Onu gösterip Glenna ve arkadaşlarına hava atabileceğimi düşünmüştüm ama yokuşun tepesine tırmandığımda bir türlü cesaretimi toplayamadım. Riske girmeye değmezdi. Umarım sırf o olaydan ötürü abinde kötü bir izlenim bırakmamışımdır."

Ig bir saniyeliğine bile olsa Lee'ye kendini küçücük hissettirdiği için abisinden nefret etti. "Sanki onun konuşmaya çok hakkı var! Annemlere gerçekte neler olduğunu anlatacağım diye neredeyse korkudan altına yapacaktı. Terry hakkında tek bir şeye güvenebilirsin, koşullar ne olursa olsun önce kendi paçasını nasıl kurtaracağının hesabını yapar, sonra başkalarını düşünür. İçeri gel. Param üst katta."

"Dergilerden birini almaya mı karar verdin?"

"Üçünü de alacağım."

Lee gözlerini kısıp Ig'i süzdü. "*Modern Amerikan Milisleri*'ni niye almak isteyebileceğini anlıyorum, içinde silahlardan ve casus uydulardan bahsediliyor. Ama *Vergi Reformu Zamanı*'nı ne yapacaksın?"

"Neden olmasın? Bir gün benim de vergi ödemem gerekecek."

"O dergiyi genellikle vergi ödememeye çalışan insanlar okur."

Lee, odasına kadar Ig'in peşinden gitti ama hemen içeri girmedi. Önce koridorda durup meraklı gözlerle odayı inceledi. Ig odasının etkileyici bir yanı olabileceğini aklına bile getirmemişti –ikinci kattaki en küçük odaydı onunki– ama şimdi tedirgin olmuştu. Arkadaşı o odanın "zengin çocuğu odası" olduğunu düşünüp bunu Ig'in aleyhine bir puan olarak değerlendirir miydi? Şöyle bir durup odayı süzdü, Lee'nin ona hangi gözlerle baktığını anlamaya çalıştı. İlk dikkatini çeken pencereden görünen yüzme havuzu ve havuzun yüzeyini dalgalandıran yağmur damlalarıydı. Bir de yatağın başucuna asılmış olan imzalı Mark Knopfler posteri vardı; Ig'in babası Dire Straits albümlerinden birinde trompet çalmıştı.

İçinde trompet ile Ig'in kapağı açık trompet kutusu yataktaydı. Kutu başka hazinelere de ev sahipliği yapıyordu: bir deste para,

George Harrison konser bileti, annesinin hoş bir fotoğrafı, kızıl saçlı kızın altın kolyesi. Ig, İsviçre çakısını kullanıp zinciri onarmaya çalışmış ama bir sonuca ulaşamamıştı. Sonunda onu bir kenara bırakıp farklı ama bağlantılı başka bir konuya geçti. Ig, Terry'nin *Britannica Ansiklopedisi*'nin M cildini ödünç alıp mors alfabesini incelemeye koyuldu. Kızın hangi aralıklarla kısa ve uzun sinyaller yolladığını gayet net hatırlıyordu ama onları alfabeye göre yazdığında bir yerlerde bir yanlışlık yaptığını düşündü. Mesaj basitti; kısacık bir kelime ama o kadar şok ediciydi ki ne zaman aklına gelse oğlanın ensesindeki tüyler diken diken oluyordu. Ig uygun bir cevap verebilmek için çalışmalara başlamış, Neil Diamond İncili'ne çizgiler ve noktalar yaparak farklı cevapların nasıl görüneceğini test etmişti. Elbette öylece kızın yanına gidip onunla konuşması beklenemezdi. Kız onunla gün ışığını yansıtarak konuşmuştu ve kendisi de aynı şekilde karşılık vermesi gerektiğini hissediyordu.

Lee odayı incelemeyi bitirdi, bakışları çeşitli nesnelerin üzerinde dolaşıp sonunda duvarın dibindeki CD'lerle dolu dört krom kuleye odaklandı. "Bir sürü albümün var."

"İçeri gel."

Islandığı için daha da ağırlaşan çanta yüzünden kamburu çıkmış olan Lee içeri girdi.

"Lütfen otur," dedi Ig.

Lee örtüyü olabildiğince az ıslatmak için elinden geleni yaparak Ig'in yatağının kenarına oturdu. Başını çevirip omzunun üstünden CD'lere bakmaya çalıştı.

"Müzik mağazaları dışında hiç bu kadar albümü bir arada görmemiştim."

"Ne dinlemek istersin?" diye sordu Ig.

Lee omuz silkti.

Bu, anlaşılamaz bir karşılıktı. Herkesin dinlemekten hoşlandığı birileri olurdu.

"Sende kimlerin albümleri var?" diye sordu Ig.

"Hiç kimsenin."

"Hiç mi?"

"Müziğe pek ilgim yok galiba," dedi Lee sakin bir sesle. "CD'ler pahalı şeyler, değil mi?"

Bu, Ig'in aklının alabileceği bir cevap değildi, bir insanın nasıl olup da müzikle ilgilenmeyebileceğini anlamıyordu. Öylesi mutlulukla ilgilenmemek gibiydi. Ancak birkaç saniye sonra Lee'nin bir sonraki cümlesi kafasına dank etti –*CD'ler pahalı şeyler, değil mi?*– ve ancak o zaman Lee'nin albümlere veya başka bir şeye harcayacak parasının olmadığını kavradı. Oğlanın yepyeni dağ kaykayını düşündü. Ancak onu yardım toplamaktaki başarısından ötürü hediye ettiklerini söylememiş miydi? Kısa kollu gömlek giyiyor, kravat takıyordu. Annesi dergi satmaya gittiğinde düzgün ve sorumluluk sahibi biri gibi görünsün diye öyle giydiriyor olmalıydı oğlunu. Yoksul çocuklar genellikle düzgün giyinir. Uyduruk giyinenler zengin çocuklarıdır, yoksul gibi görünmeye çalışırlar. Aslında seksen dolara alınmış ama ustaca eski görüntüsü verilmiş özel tasarım kot pantolonlar, daha yeni Abercrombie & Fitch'ten alınmış yırtık tişörtler giyerler. Bunlara bir de Lee'nin Glenna ve Glenna'nın arkadaşlarıyla, yoksulun da yoksulu denebilecek karavan parkında yaşayan gençlerle takılması eklenince durum iyice netleşiyordu. Zengin çocukları yaz akşamlarını dökümhanenin etrafında takılıp bok pişirerek geçirmezler.

Ig'in şaşkınlığını fark eden Lee'nin bir kaşı havaya kalktı; bu çocuktan kesinlikle Mr. Spock elektriği yayılıyordu. "Sen neler dinliyorsun?" diye sordu.

"Bilmem ki. Bir sürü şey. Son zamanlarda Beatles'a fena sardım." Son zamanlarda derken, Ig son yedi yılı kastediyordu. "Beatles sever misin?"

"Onları tanıdığımı söyleyemem. Nasıl bir müzik yapıyorlar?"

Herhangi birinin Beatles'ı tanımıyor olabileceği fikri Ig'e o kadar tuhaf geldi ki ne diyeceğini bilemedi. "Meşhur *Beatles*'ı söylüyorum... John Lennon? Paul McCartney?"

"Haa, onlar mı," dedi Lee. Ama bunu öyle bir söyledi ki Ig, oğlanın utandığını ve bu yüzden Beatles'ı duymuş *numarası yaptığını* anladı. Ne var ki ya yalan söylemekte başarılı değildi ya umursamıyordu.

Ig herhangi bir şey söylemek yerine CD'lerin yanına gidip Beatles koleksiyonunu inceledi ve Lee'ye ilk olarak hangi şarkıyı dinletmesi gerektiğine karar vermeye çalıştı. İlkönce Sgt. Pepper's geldi aklına, CD'yi yerinden çıkardı. Sonra Lee'nin hoşuna gitmeyebileceğini düşünüp endişelendi, belki nefesliler, sazlar, akordeon ve sitar oğlanın kafasını karıştırırdı. Ne de olsa farklı tarzların delicesine iç içe geçtiği bir albümdü; rock sololar İngiliz pop şarkılarına karışıyor, pop melodiler yer yer yumuşak bir caza dönüşüyordu. İşe sindirilmesi daha kolay bir albümle başlamaya karar verdi, insanın aklında kalan melodilerin bulunduğu, daha rock'n roll bir şey. Tamam, *White Album*. Ama *White Album* dinlemek ilk yirmi dakikası geçmiş bir filmi izlemeye başlamak gibiydi. Hareketli sahneler iyi hoştur ama önce karakterlerin kimler olduğunu ve neden onları umursamanız gerektiğini öğrenmeniz gerekir. Beatles bir roman gibiydi. Albümlerini dinlemek kitap okumakla bile kıyaslanabilirdi. İşe *Please Please Me* ile başlamalıydınız. Ig bütün albümleri çıkarıp yatağa yaydı.

"Burada dinlenecek bir sürü parça var. Onları ne zaman geri getirmemi istiyorsun?"

Lee bu soruyu sorana kadar Ig'in aklına albümlerini vermek gelmemişti. Kendisini karanlığın içinden çekip çıkaran, ciğerlerine hava dolmasını sağlayan ve karşılığında hiçbir ödül almayan oğlana baktı. Yüz dolarlık bir CD koleksiyonu bir insanın hayatını kurtarmakla kıyaslandığında hiçti. Bir hiç.

"Hepsi senin olsun," dedi Ig.

Lee şaşkınlıkla ona baktı. "Dergiler karşılığında mı? Özür dilerim ama nakit ödeme yapmak zorundasın."

"Hayır, onları sana dergiler için vermiyorum."

"O zaman niçin veriyorsun?"

"Boğulmama izin vermediğin için."

Lee CD'lere bakıp büyülenmişçesine parmaklarını kapaklarında gezdirdi.

"Teşekkürler," dedi. "Ne diyeceğimi bilmiyorum. Sen delirmişsin! Bunları bana vermen gerekmez."

Ig bir şey söylemeye hazırlanıyormuş gibi ağzını açtı ama herhangi bir şey söyleyemeden kapadı. İçinde Lee Tourneau'ya basit bir cevap vermesini engelleyen fırtınalar kopuyordu. Lee, oğlana soru soran gözlerle baktıktan sonra, bakışlarını kaçırdı.

"Sen de baban gibi trompet mi çalıyorsun?" diye sordu, Ig'in trompetini kutusundan çıkararak.

"Abim çalar. Ben nasıl çalınacağını biliyorum ama çalamıyorum."

"Niçin?"

"Nefes alamıyorum."

Lee kaşlarını çattı.

"Astımım var. Ne zaman çalmayı denesem ciğerlerimdeki bütün hava tükenip gidiyor."

"Demek hiçbir zaman meşhur olamayacaksın." Bunu kabalık eder gibi değil, bir gözlemi dile getirir gibi söylemişti.

"Babamın da meşhur biri olduğu söylenemez. Caz yapıyor. İnsan caz yaparak meşhurlar listesine giremez." *Artık*, diye ekledi içinden.

"Babanın hiçbir albümünü dinlemedim. Müzikten anlamam. Caz dediğinde eski gangster filmlerinde fonda çalan müziklerden bahsetmiyor musun?"

"Sayılır."

"Eminim dinlesem hoşuma giderdi. Gangsterler ve mini etekli kızların olduğu sahnelerde çalınan müzik."

"Evet."

"Derken katiller ellerinde makineli tüfeklerle içeri dalar," dedi tanıştıklarından beri ilk kez bir şeyden bahsederken heyecan duyuyormuş gibi görünen Lee. "Fötr şapkalı katiller. Bütün kulübü tarar-

lar. Şampanya kadehleri parçalanır, zenginler ve gangsterler ölür." Bunları söylerken elindeki hayali makineli tüfekle etrafa ateş ediyordu. "Sanırım o müziği sevebilirim. İnsanlar öldürülürken çalan bir müzikten hoşlanabilirim."

"Elimde öyle şeyler de var. Bekle bir saniye." Ig, Glenn Miller ve Louis Armstrong'un albümlerini çıkardı. Onları da Beatles'ların yanına koydu. Sonra gözü Armstrong'ların üstündeki AC/DC albümlerine takıldı. "*Back in Black*'i sever misin?"

"O da ne? Bir albüm mü?"

Ig, *Back in Black*'i aldığı gibi Lee'ye vereceği albümlerin arasına kattı. "İçinde zevk için adam öldürmekten bahsedilen 'Shoot to Thrill' diye bir parça var. Tam makineli tüfekle ateş edilecek ve bir şeyler kırılacak parçadır."

Ama Lee onu dinlemiyordu, trompet kutusuna eğilmiş Ig'in diğer hazinelerine bakıyordu. Kızıl saçlı kızın altın zincirin ucundaki haçını eline aldı. Oğlanın ona dokunduğunu görmek Ig'i rahatsız etti. Lee'nin parmaklarının araya sıkışacağını bile bile bir hamlede trompet kutusunun kapağını kapama arzusuna güçlükle karşı koydu. Üzerinde dolaşan bir örümcekten kurtulmaya çalışıyormuş gibi elini hafifçe sallayarak bu düşünceleri bir kenara attı. Böyle şeyler hissettiği için hayal kırıklığına uğramış, kendi kendini hayal kırıklığına uğratmıştı. Kendisi berbat şeyler düşünürken Lee selden kurtulmuş çocuklar gibi görünüyordu; burnunun ucundan hâlâ sular damlıyordu. Ig keşke onu önce mutfağa götürüp bir fincan sıcak kakao hazırlasaydım diye geçirdi içinden. Lee'ye hiç olmazsa sıcak çorba ve tereyağlı kızarmış ekmek ikram etmek istiyordu. Ona vermek istediği bir sürü şey vardı. Ama haç değil. Hayır, haç olmaz. Ağır adımlarla yatağın yanına dönüp kutudaki paralara uzandı, bunu yaparken Lee'nin yanından sarktığı için Lee doğrulup elini haçtan çekmek zorunda kalmıştı. Ig, bir beşlik ve bir onluk çıkardı.

"Dergiler için," dedi.

Lee paraları katlayıp cebine koydu. "Mal fotoğrafı sever misin?"

"Mal mı?"

"Am." Bunu çok doğal bir şeyden bahsediyormuş gibi söylemişti. Sanki hâlâ müzik konuşuyorlardı. Ig aradaki geçişi her nasılsa kaçırmıştı. "Elbette. Kim sevmez."

"Dergileri aldığım adamda o tür dergilerden de var. Depoda çok garip şeyler gördüm. Aklını başından alacak şeyler. Tamamı çıplak hamile kadın resimlerinden oluşan bir dergi bile var."

"*Öğk!*" dedi gözünün önüne gelen manzaradan hoşlanmayan Ig.

"Bunlar zor zamanlar," dedi Lee, fikri onaylamadığını gösteren bir tepkisizlikle. "Çıplak yaşlı kadın resimleri olan bir dergi bile var. Adı *Hâlâ Azgın*, çok satıyor. Fotoğraflara baksan, hepsi altmış yaşın üzerinde kendilerini okşayan kadınlar. Sende hiç porno var mı?"

Ig'in cevabı yüzünden okunuyordu.

"Göster bakalım," dedi Lee.

Ig oyun kutularının arasından Candy Land'i çıkardı.

"Candy Land," dedi Lee. "Güzel seçim."

Ig başlangıçta oğlanın ne demek istediğini anlamadı, sonra anladı. Dergileri saklarken kutusunu kullandığı oyunun adının şeker diyarı anlamına geldiğini düşünmemişti, dergileri o kutuya koymasının yegâne sebebi kimsenin artık Candy Land oynamamasıydı, sembolik anlamı aklının ucundan bile geçmemişti.

Kutuyu yatağa bırakıp kapağını açtı ve plastik oyun tahtasını çıkardı. Altında Victoria's Secret kataloğu ve kapağında Demi Moore'un çıplak resmiyle *Rolling Stone* dergisi vardı.

"Bunlar sıradan dergiler," dedi Lee kaba sayılamayacak bir sesle. "Onları niçin saklama ihtiyacı duyduğunu anlamadım, Ig."

Lee, *Rolling Stone*'u kaldırdığında altından *Uncanny X-Men* çıktı, kapağında siyah korse giyen Jean Grey'in olduğu sayı. Bilmiş bilmiş sırıttı.

"Bu güzelmiş. Phoenix çok tatlı ve sevgi doludur ve derken *bum!* Onu siyah deriler içinde görürüz. Seni tahrik eden bu mu? İçten içe şeytan olan sevimli kızlar mı?"

"Özel bir tercihim yok," dedi Ig. "Bu dergi nasıl araya karışmış bilmiyorum."

"Herkesin özel bir ilgi alanı vardır," dedi Lee ve elbette haklıydı. Lee ne tür müzikten hoşlandığını bilmediğini söylediğinde Ig neler hissetmişse şimdi de Lee aynını hissediyordu. "Yine de çizgi romanlara bakıp otuz bir çekmek... sağlıklı değil." Bunu sakin bir sesle söylemişti. "Daha önce başkasının sana yardım ettiği oldu mu? Sana otuz bir çektirdiği?"

O an, oda Ig'e birdenbire büyümüş gibi geldi. Sanki içi havayla dolan bir balona hapsolmuşlardı. Bir an Lee'nin kendisine otuz bir çekmeyi teklif edeceğini sandı ve bu gerçekleşirse –düşüncesi bile oğlanın midesini bulandırıyordu– Ig ona eşcinsellere düşman olmadığını ama böyle eğilimlerinin bulunmadığını söyleyecekti.

Ama sohbet o yöne kaymadı. "Pazartesi günü yanımda olan kızı hatırlıyor musun?" diye devam etti Lee. "O bana yaptı. İşim bittiğinde ufak bir sevinç çığlığı bile attı. Duyduğum en komik sesti. Keşke kaydedebilseydim."

"Gerçekten mi?" diye sordu, hem rahatlayan hem şaşıran Ig. "Uzun zamandır mı kız arkadaşın?"

"Öyle bir ilişkimiz yok. Erkek arkadaş-kız arkadaş olayı değil bizimki. Arada bir bize gelir, oğlanlardan ve okulda ona kötü davranan insanlardan bahsederiz. Kapımın ona her zaman açık olduğunu biliyor." Son cümleyi duyduğunda Ig az kalsın bir kahkaha atacaktı, çifte anlamlılığı hoşuna gitmişti ama kendini tuttu, Lee samimi konuşuyordu. "Bana iyilik olsun diye bir iki kez bunu yaptı. Akıllıca. O da olmasa büyük ihtimalle ben de sonunda onu kovardım, hiç durmadan konuşuyor."

Lee, *Uncanny X-Men*'i kutuya bıraktı, Ig, Candy Land'in parçalarını kutuya kaldırıp oyunu yerine koydu. Yatağa döndüğünde haç yeniden Lee'nin elindeydi; onu trompet kutusundan almıştı. Bu manzara Lee'nin kalbinin bir anda sıkışmasına sebep oldu.

"Hoş bir haç," dedi Lee. "Senin mi?"

"Hayır," dedi Ig.

"Tahmin etmiştim. Kızların kullandığı takılara benziyor. Nereden buldun?"

En kolayı yalan söylemek; örneğin kolyenin annesine ait olduğu cevabını vermekti. Ama yalan söylemeye kalktığında Ig'in dili dolanırdı ve Lee'ye hayatını borçluydu.

"Kilisede buldum," dedi, Lee'nin noktalı yerleri dolduracağını tahmin ederek. Bu kadar basit bir konuda doğruyu söylemekle korkunç bir hata yaptığı hissini niçin içinden atamadığını anlamıyordu. Doğruyu söylemek hiçbir zaman yanlış olamazdı. Yoksa olur muydu?

Lee zinciri işaretparmağının etrafına dolamıştı, haç avucunun üstünde sallanıyordu. "Zincir kopmuş," dedi,

"Bulduğumda öyleydi."

"Kızıl saçlının kolyesi mi? Bizim yaşlarımızda olan kızın?"

"Kolyeyi kilisede bırakmıştı. Tamir edip ona geri verecektim."

"Bununla mı?" diye soran Lee, Ig'in zinciri tamir etmekte kullanmayı denediği İsviçre çakısını işaret etti. "Bununla kolye tamir edemezsin. Böyle bir zinciri tamir edebilmek için ince uçlu kerpetene ihtiyacın var. Babamın öyle aletleri var, iddiaya girerim beş dakikada bu kolyeyi tamir edebilirim. Bir şeyleri tamir etmekte ustayımdır." Lee bakışlarını Ig'e çevirdi. Gözlerini oğlanın gözlerine dikti. Aklındaki soruyu kelimelere dökmesine gerek yoktu, ikisi de neyi kastettiğini biliyorlardı. Ig, haçı geçici bir süreliğine bile olsa ona vermek düşüncesinden hoşlanmıyordu. Boğazı, astım krizi geçireceği zamanlardaki gibi kupkuru kesilmişti. Ama kendine saygısı olan, adam gibi bir adamın bu soruya verebileceği tek bir cevap olabilirdi.

"Elbette," dedi Ig. "Niçin onu eve götürüp tamir etmeyi denemiyorsun?"

"Tamam, tamam," dedi Lee. "Kolyeyi tamir edip pazar günü kıza geri veririm."

"Demek öyle..." dedi Ig. Midesinde kasırgalar kopuyor, biri ba-

ğırsaklarını deşmeye, iç organlarını çıkarmaya çalışıyormuş gibi hissediyordu kendini.

Lee başını sallayıp yeniden haça baktı. "Teşekkürler. Böylesi gerçekten çok hoşuma gidecek. Sana nasıl kızlardan hoşlandığını sormuştum ya, ben *onun gibi* kızlardan hoşlanıyorum. Bilirsin işte. Onda bir şeyler var, daha önce hiçbir erkeğin onu çıplak görmediği hemen anlaşılıyor. Belki babası hariç. Zincirin kopuşunu gördüğümü söylemiş miydim? Hemen arkasındaki sırada oturuyordum. Yardımcı olmayı denedim. Tatlı ama ukala bir tip. Güzel kızlar genelde öyle olur. Ta ki, birileri onları becerene dek. Biliyorsun, sahip oldukları en değerli şey bekâretleridir, oğlanlar onu elde edebilmek için o kızların etrafında dolanıp dururlar. Ne düşündükleri bellidir: Kızın bekâretini alan ilk kişi olmayı arzularlar. 'O erkek' olmayı arzularlar. Ama bu gerçekleştiği anda her şey değişir, kız sıradan bir kıza dönüşür. Her neyse. Bunu almama izin verdiğin için teşekkürler. Sayende onunla aramı yapacak bir şeyim oldu."

"Dert etme," dedi altın zincirin ucundaki bir haçtan çok daha fazlasını verdiği hissini içinden atamayan Ig. Aslında adil bir değiş tokuştu. Ig'in hayatını kurtaran ama karşılığında hiçbir ödül almayan Lee iyi şeyleri hak ediyordu. Ig, düşünmesine böyle düşünüyordu da kalbi aynı dilden konuşmuyordu. Ig, bu değiş tokuşun hiç adil olmadığı *hissini* niçin içinden atamadığını merak etti.

Lee'ye yağmursuz bir günde uğramasını, havuzda yüzebileceklerini söylediğinde Lee bu teklifi kabul etti. Ig, oğlanın sesinde sanki ses onun boğazından değil odadaki başka bir şeyden, örneğin radyodan geliyormuş gibi garip bir kopukluk algılıyordu.

Misafiri çantasını omzuna takıp kapının yolunu tuttuğunda, Ig CD'leri almadığını fark etti. "Albümleri unuttun," diye seslendi arkasından. Lee'nin gitmeye karar vermesine sevinmişti. Bir süre yatağına yatıp dinlenmek istiyordu. Karnı ağrıyordu.

Lee gözucuyla albümlere baktı. "Onları dinleyebileceğim bir müzik setim yok," dedi.

Ig yeniden Lee'nin ne kadar yoksul olduğunu merak etti. Karavanda mı yaşıyordu yoksa? Geceleri dışarıdan gelen çığlıklar ve kapıların yumruklanmasıyla uyandığı oluyor muydu? Polislerin gelip sarhoş komşuyu kız arkadaşını dövdüğü için tutukladıkları bir yerde mi yaşıyordu? Haçı aldığı için ona içerlememesi gerektiğini hatırlatan gerekçelerdi hepsi. Lee adına mutlu olamamak, o hediyeyi vermekten zevk alamamak Ig'i rahatsız ediyordu. Ancak mutlu değildi, onu kıskanıyor, haça sahip olmasını istemiyordu.

Utançtan sırtını dönüp masasındaki eşyaları karıştırdı. Kendisine Noel hediyesi olarak verilen portatif CD çaları ve kulaklıkları buldu.

"Teşekkürler," dedi Lee, Ig CD çaları ona verdiğinde. "Bana bunları vermek zorunda değilsin. Ben hiçbir şey yapmadım. Öylece duruyordum ve... bilirsin işte."

Verdiği tepkinin yoğunluğu, her hediyeyle kalbinin hafifleyişi, gülümsemeye alışkın olmayan soluk tenli cılız çocuğa duyduğu sevgi Ig'in kendisini de şaşırtmıştı. Kurtarıldığı ânı hatırlıyordu. O andan sonra yaşadığı her şey bir lütuftu ve Lee sayesinde bu lütuflara kavuşmuştu. Karnındaki düğümlenme hissi geçti, yeniden rahat nefes alabilmeye başladı.

Lee CD çaları, kulaklıkları ve CD'leri çantasına koydu. Ig üst kat pencerelerinden birinden Lee'nin dağ kaykayıyla yağmurun altında yokuş aşağı kayışını seyretti, kalın tekerlekler asfaltın üzerinde ışıldayan ıslak çizgiler bırakıyorlardı.

Yirmi dakika sonra Ig, Jaguar'ın evin önüne yanaştığını duydu, insana macera filmlerinden kareleri hatırlatan tatlı bir sesi vardı arabanın. Üst kat penceresine dönüp siyah arabaya baktı. Kapıların açılmasını, Terry ve Eric Hannity'nin yanlarında kahkahalar atan kızlarla arabadan inmelerini bekledi. Ama Terry yalnızdı, indikten sonra bir süre Jaguar'ın yanında durdu ve sonra beli ağrıyormuş gibi sırtını tutarak, ağır adımlarla eve doğru ilerledi. Sanki kasaba-

nın diğer ucuna gidip gelmiş bir genç değil de saatlerdir araba kullanan bir ihtiyardı.

Siyah saçlarından sular damlayan Terry içeri girdiğinde Ig alt kata inen basamakları yarılamıştı. Merdivenden kendisine bakan Ig'i gördüğünde yüzünde yorgun bir gülümseme belirdi.

"Selam, ufaklık," dedi Terry. "Sana bir hediyem var." Ve onu kardeşine fırlattı. Belki top büyüklüğünde yuvarlak siyah bir nesne. Ig, kendisine fırlatılan şeyi havada yakaladıktan sonra cinsel organı incir yaprağıyla örtülmüş çıplak kızın resmine baktı. Bomba hayal ettiğinden daha ağırdı. Yüzeyi pütür pütürdü ve soğuktu.

"Onu bileğinin hakkıyla kazandın," dedi Terry.

"Ah," dedi Ig. "Teşekkürler. Sanırım olup bitenler yüzünden Eric bunu bana vermeyi unutmuştu." Doğrusunu söylemek gerekirse Ig günler önce Eric Hannity'nin kendisine asla ödülünü vermeyeceği, burnunu bir hiç uğruna kırdığı gerçeğini kabullenmişti.

"Evet. Eh, ona hatırlatmam gerekti."

"Her şey yolunda mı?"

"Artık borcunu ödediğine göre evet, her şey yolunda." Terry duraksayıp elini tırabzana yasladı. "Yokuş aşağı kayarken çırılçıplak olmadığın için biraz mızmızlık yaptı. Neymiş, spor ayakkabıların ayağındaymış..."

"Bu duyduğum en zavallıca bahane. Çok saçma!" dedi Ig. Terry karşılık vermektense başparmağıyla tırabzanı ovalamayı sürdürdü. "Yine de... Bunun için kavga mı ettiniz? Sonuçta öylesine bir havai fişek..."

"Hiç de öyle değil. Hindiye ne yaptığını hatırlasana!"

Bu sözler Iggy'ye garip geldi, verilen cevabın söylediği şeyle bir ilgisi yoktu. Terry özür dilercesine Ig'e baktı. "Onunla ne yapmayı planladığını bilmiyorsun," dedi kardeşine. "Okulda Eric'in hoşlanmadığı bir çocuk var. Bandodan biri. İyi bir çocuk. Ben Townsend. Sorun şu ki, Ben'in annesi sigorta işinde. Şirketlerden birinin çağrı merkezinde çalışıyor. Eric bu yüzden ondan nefret ediyor."

"Annesi sigorta işinde olduğu için mi?"

"Eric'in babasının iyi olmadığını biliyorsundur? Artık eşya taşıyamıyor, çalışamıyor ve çok ağrısı var. Tuvalete bile çıkamıyormuş. Hazin bir manzara. Sigorta parasını çoktan almış olmaları gerekiyordu ama şimdilik ellerine bir kuruş bile geçmemiş. Bence asla alamayacaklar. Eric birinden bunun acısını çıkarmak istiyor ve kafayı Ben'e taktı."

"Annesi, Eric'in babasının canına okuyan sigorta şirketinde çalıştığı için mi?"

"Hayır!" diye bağırdı Terry. "Saçmalığın daniskası! Kadın *bambaşka* bir sigorta şirketinde çalışıyor."

"Kulağa çok mantıksız geliyor."

"Çünkü gerçekten *mantıksız*. Zamanını bunu çözmeye çalışarak harcama, inan bana başaramazsın. Eric bombayı kullanıp Ben Townsend'e ait bir şeyleri havaya uçuracaktı. Kendisine eşlik eder miyim diye sormak için beni aradı."

"Peki, neyi patlatmayı planlıyordu?"

"Çocuğun kedisini."

Ig içinde bir şeylerin parçalandığını hissetti, nefret edilesi bir fikirdi ama insan ne olacağını merak da etmiyor değildi. "Bence yapmazdı. Eric bunu yapacağını *söylemiş* olabilir ama bence seninle dalga geçmiştir. Yapma ama... Kim bir kediye bunu yapmak ister?"

"Ne kadar öfkelendiğimi görünce espri *yapmış gibi* davranmaya çalıştı ama öyle olmadığını görebiliyordum. Ancak babasına bugüne kadar neler yaptığımızı anlatmakla tehdit ettiğimde bombayı bana verdi. Daha doğrusu kafama fırlatıp evinden defolmamı söyledi. Eric'in babasının pek çok kez onu dövdüğünü ve hatta bir iki kez eve polis geldiğini biliyorum."

"Tuvaletini bile yapamayan bir adam mı onu dövmüş?"

"Tuvaletini yapamıyor olabilir ama kemerini sallamasını iyi biliyor. Umarım Eric bir gün polislik mesleğini seçmez. O da babası gibi. Sessiz kalma hakkın var derken çizmeyi adamın gırtlağına bastıracak tiplerden."

"Bombayı sana vermese babasına neler yaptığımızı anlatacak mıydın?"

"Ne? Hayır. Kesinlikle hayır! Kendimi de suçlu durumuna düşürür müyüm? Eric onca şeyi patlatırken yanında ben de vardım. Şantajın altın kuralı budur: Söylediğini yapman değil, karşındakini yapacağına inandırman gerekir." Terry bir saniye kadar sustuktan sonra devam etti. "Birini tanıdığını sanıyorsun. Ama aslında ne görmek istiyorsan onu görüyorsun." Öfkeden parlayan gözlerle Ig'e baktı. "O kötü biri. Eric serserinin *teki*. Onun yanındayken ben de kendimi güçlü biri gibi hissediyorum. Hiçbir zaman bir grubun parçası olmadığın için sen böyle şeyleri bilmiyorsun Ig. Tek yeteneğin trompetle 'America The Beautiful' parçasını çalmaksa erkeklerin korktuğu ve kadınların hayran olduğu birine dönüşmek zordur. Onunlayken insanların bana bakışı hoşuma gidiyor. Arkadaşlığımızdan kazancım buydu. O niye benimle takılıyordu bilmiyorum. Belki sürekli bir şeylerin parasını ödemem ve ailemin ünlü kişileri tanıyor olması hoşuna gitmiştir."

Ig bombayı avucunda çevirdi, bir şeyler söylemesi gerektiğini hissediyor ama ne söyleyeceğini bilmiyordu. Sonunda dudaklarından koşullar düşünüldüğünde uygunsuz sayılabilecek bir cümle döküldü: "Sence bununla neyi havaya uçurmalıyım?"

"Bilmiyorum. Ama şimdi yapacaksan beni bu işin dışında tut, olur mu? Hatta birkaç hafta hiçbir şey yapma. Gerçek ehliyetimi aldıktan sonra çocukları alıp Cod Burnu'na gideceğim. Sen de gelirsin. Sahilde ateş yakacağız. Bombayla orada bir şeyler yaparız."

"Yazın son büyük patlaması," dedi Ig.

"Evet. Gökyüzünden bile görülebilecek bir patlama yaratmak güzel olurdu. Ama bunu yapamayacağımıza göre en azından bir daha yerine yenisi konulamayacak kadar kıymetli ve güzel bir şeyleri patlatalım," dedi Terry.

On Beşinci Bölüm

Kiliseye giderken Ig'in avuçları durmadan terledi, kendini bir garip hissediyordu. Karnı ağrıyordu. Neden rahatsızlandığını biliyor ama kabullenmek istemiyordu. Daha kızın adını bile bilmiyordu ve onunla tek kelime konuşmamıştı. Öyleyse neden bu kadar heyecanlıydı?

Çünkü kız ona mesaj yollamıştı. Kilise insan kaynıyordu, kızın yaşlarında pek çok kişi vardı. Ama kız oğlanın gözlerinin içine bakmış ve alev alev yanan haçıyla ona sinyal yollamıştı. Artık nasıl olup da kızın gitmesine izin verebildiğini, bir beysbol kartını veya CD'yi verir gibi onu başkasına verebildiğini aklı almıyordu. Kendine Lee'nin büyük ihtimalle karavan parkında yaşayan yalnız ve yoksul bir çocuk olduğunu, kıza kendisinden daha fazla ihtiyaç duyduğunu söyledi ve her şeyin olması gerektiği gibi geliştiğine inanmaya çalıştı. İyilik yaptığı için kendini iyi hissetmek istiyordu ama içinde mutluluk yerine gittikçe artan bir öfke ve korku vardı. Dayanılmaz zor bir huzursuzluk. Onu, haçı Lee'ye vermeye zorlayan neydi? Herhalde Lee bugün gelirken haçı da yanında getirirdi. Onu kıza verecekti, kız teşekkür edecekti ve kiliseden kol kola çıkacaklardı. Gözlerini kapadığında onları yan yana yürürken hayal edebiliyordu; geçip giderken genç kız kızıl saçlarını savuracak, belki Ig'in durduğu yöne bakacaktı. Ama bakışları kayıp gidecekti. Oğlanı tanıdığını gösteren herhangi bir işaret yapmayacaktı. Boynunda parıldayan tamir edilmiş haçla Ig'in hayatından çıkıp gidecekti.

Lee oradaydı, aynı sıradaydı ve kızın haçını *kendi* boynuna tak-

mıştı. İçeri girer girmez Ig'in ilk fark ettiği bu oldu ve verdiği tepki basit, neredeyse biyokimyasaldı. Bir fincan kaynar kahveyi bir yudumda içse ancak aynı şeyleri hissederdi. Midesi düğümleniyor, vücudu sızlıyordu. Aşırı dozda kafein almışçasına kan beynine sıçramıştı.

Törenden birkaç dakika öncesine kadar Lee'nin önündeki sıra boş kaldı ve derken geçen hafta kızın oturduğu yere üç yaşlı hanım oturdu. Lee ve Ig ilk yirmi dakikalarını kafalarını sağa sola eğip kızı arayarak geçirdiler ama kız yoktu. Zaten onunki gibi saçları, bakır kabloları andıran örgüleri hayatta kaçırmazdınız. Sonunda Lee başını çevirip koridorun diğer tarafındaki Ig'e baktı ve omuz silkti. Ig de kızla Lee'yi birleştirme komplosunda oğlanın gönüllü suç ortağıymış gibi davranmayı seçerek abartılı bir omuz silkişle karşılık verdi.

Ama değildi. Dua okuma zamanı geldiğinde başını öne eğdi. Ig'in dua okuduğu falan yoktu. Haçı geri istiyordu. Doğru veya yanlış olması umurunda değildi. Onu her şeyden çok istiyordu, onu kara suların ve kükreyen ruhların arasına sıkıştığında yeniden nefes alabilmeyi istediğinden bile çok istiyordu. Kızın adını bilmiyordu ama birlikte eğlendiklerini biliyordu, birbirlerine yakıştıklarını biliyordu, kızın yüzüne ışık yansıttığı on dakika, hayatı boyunca kilisede geçirdiği en güzel on dakikaydı. Kime ne borçlu olursanız olun bazı şeylerden asla vazgeçmezsiniz.

Törenler bittiğinde Ig her zamanki gibi babasının elini omzunda hissetti. Oldukları yerde durup insanların kiliseden çıkışını seyrettiler. Bütün kalabalık mekânlardan en son hep onlar çıkardı. İster kilise olsun ister sinema ister beysbol stadyumu... hiç fark etmezdi. Lee Tourneau önlerinden geçerken boş ver dercesine başını salladı. *Bazen kazanırsın, bazen kaybedersin.*

Koridor boşaldığında, Ig, sıraların arasından geçip kızın önceki hafta oturduğu yere gitti ve ayakkabısını bağlaması gerekiyormuş

numarası yaparak bir dizinin üstüne çömeldi. Babası ne yapmaya çalıştığını sorarcasına ona baktı ama Ig cevap vermek yerine başıyla çıkmalarını işaret etti. Sonradan onlara yetişirdi. Aile üyelerinin dışarı çıktığına emin olana kadar ayakkabısıyla uğraşıyormuş numarası yapmayı sürdürdü.

Mors Alfabesi Yollayan Kız'ın sırasında oturan üç yaşlı kadın hâlâ gitmemişti; çantalarını toplamakla ve yazlık şallarını omuzlarına atmakla meşguldüler. Ig, kadınlara baktığında onları daha önce de gördüğü hissine kapıldı. Önceki pazar günü kızın annesiyle sohbet ederek kiliseden çıkmışlardı, belli ki aralarında bir bağ vardı. Bunu fark eden Ig, kadınların kızın akrabası olup olmadığını merak etti. Teyzeleri olabilirler miydi? Önceki hafta törenden sonra arka koltukta kızın yanında oturan onlardan biri miydi? Ig emin olamıyordu. Öyle olduğuna inanmak istiyor ama hafızasının kendisine oyun oynadığından kuşkulanıyordu. Umut, gerçeklerin önüne geçiyordu belki de.

"Affedersiniz," dedi Ig.

"Evet?" dedi en yakınındaki kadın; saçlarını metalik bir kahverengi tonuna boyamış iriyarı bir kadındı.

Ig parmağıyla sırayı işaret edip başını iki yana salladı. "Geçen pazar günü burada genç bir kız oturuyordu. Giderken bir şey unutmuştu, bugün onu geri verebilmeyi umuyordum. Kızıl saçlı bir kız, acaba tanıyor musunuz?"

Kadın karşılık vermek yerine bir süre kımıldamadan durdu. Oysa istese koridor tamamen boşaldığından rahatlıkla sıraların arasından geçip dışarı çıkabilirdi. Ig, en sonunda kadının göz teması kurmasını beklediğini kavradı ve kadının gözlerine baktığında halden anlayan bir bakışla karşılaştı. Yaşlı kadın gözlerini kısıp şöyle bir oğlanı süzdü, oğlanın kalp atışları hızlandı,

"Merrin Williams," dedi kadın. "Ailesi yeni evlerinin işlemlerini tamamlamak için kasabaya uğramıştı. Evi onlara ben sattığım için biliyorum, bu kiliseye gelmelerini de ben tavsiye ettim. Şimdi Rho-

de Island'dalar, muhtemelen eşyalarını topluyorlardır. Önümüzdeki pazar günü onu görürsün. Ailesini hafta içi göreceğim, istersen Merrin'in unuttuğu her ne ise onu bana verebilirsin, ben kendisine iletirim."

"Hayır," dedi Ig. "Kendim vermeyi tercih ederim."

"Hımm," dedi kadın. "Ben de öyle yapmayı isteyeceğini tahmin etmiştim. Halinden belli oluyor."

"Ne... ne varmış halimde?" diye sordu Ig.

"Kilisede olmasak söylerdim," dedi kadın.

On Altıncı Bölüm

Lee'nin bir sonraki gelişinde havuza girip Ig'in annesi peynirli ve jambonlu sandviçlerini getirene kadar basket oynadılar. Lydia, sıradan anneler gibi kaşar ve jambonla sandviç hazırlamazdı. Sandviçleri bile seçkin olmalı, ne kadar elit biri olduğunu misafirlerine sergilemeliydi. Bu yüzden Brie peyniri kullanır ve sandviçleri şık tabaklarda servis ederdi. Ig ve Lee şezlonglara yayılıp mayolarından sular damlamasına aldırmaksızın sandviçleri afiyetle yediler. Her nedense ne zaman bir araya gelseler ya biri ya öteki sırılsıklam oluyordu.

Lee, Ig'in annesine karşı son derece nazikti ama kadın yanlarından ayrıldığında tostunun ekmeklerini ikiye ayırıp jambona bulaşan erimiş peynire baktı.

"Biri sandviçime boşalmış," dedi.

Ig öyle bir kahkaha attı ki az kalsın ağzındaki lokma boğazına kaçacaktı, sonunda kahkahalar göğsünü sıkıştıran öksürüklere dönüştü. Lee hiç beklemeden oğlanın sırtına vurup onu yeniden boğulmaktan kurtardı. Artık alışkanlık olmuştu, ilişkilerinin doğal bir parçasıydı bile denebilir.

"Çoğu insan için öğle yemeği sadece öğle yemeğidir. Senin içinse hayatını tehlikeye atmanın yeni bir yolu." Lee güneş karşıdan vurduğu için gözlerini kısarak oğlana baktı. "Tanıdığım insanlar arasında en ölmeye meyilli kişi sensin. Hayatın sürekli tehlikeye giriyor."

"Benim işimi bitirmek o kadar kolay değildir," dedi Ig. "Hamamböcekleri gibiyim."

"Bana verdiğin AC/DC CD'sinden hoşlandım," dedi Lee. "İnsan o albümü dinlerken rahat rahat birilerini öldürdüğünü hayal edebiliyor."

"Ya Beatles? Onları dinlerken kendini kimseleri vuruyormuş gibi hissettin mi?"

Lee bütün ciddiyetini toplayıp cevabı düşünüyormuş gibi yaptıktan sonra, "Kendimi," dedi.

Ig bir kahkaha patlattı. Lee'nin garip yanı neredeyse hiç gülmemesiydi, sanki söylediği şeylerin komik olduklarının bile farkında değildi. Onda garip bir tutukluk vardı, bir tür donukluk, asla kaybolmayan bir serinkanlılık. Ig'e savaş başlıklarının kablolarını kesmeye hazırlanan gizli ajanları hatırlatıyordu bu hali veya bomba yerleştirmeye hazırlanan bir casusunkini. Hani filmlerde olur ya... Geri kalan zamanlarda oğlanın yüzü ifadesizdi –ne kendi esprilerine ne Ig'inkilere gülüyordu– sanki Lee uzaylı bir biliminsanıydı ve dünyaya insanların duygularıyla ilgili bilgi toplamaya gelmişti. Robin Williams'ın başrolünü oynadığı *Mork ve Mindy* dizisindeki Mork gibi belki.

Gülüyor olabilirdi ama aslında Ig'in canı sıkılmıştı. Beatles'ı sevmemek neredeyse onlardan haberdar olmamak kadar kötüydü ona göre.

Lee oğlanın surat ifadesinden rahatsızlığını okumuş olacak ki, "CD'lerini sana geri getiririm," dedi. "Onlar senin."

"İstemez," dedi Ig. "Sende dursun ve lütfen dinlemeye devam et. Belki hoşuna gidecek bir parçaya rastlarsın."

"Hoşuma giden parçaları yok değil," dedi Lee ama Ig oğlanın yalan söylediğini biliyordu. "Örneğin bir şarkı vardı..." Cümlesini tamamlamayıp Ig'i en az altmış cevaplı çoktan seçmeli bir soruyla karşı karşıya bıraktı.

Ve Ig doğru tahmin etti. "'Happiness Is a Warm Gun'* mı?"

Lee işaretparmağını ona doğrultup başparmağını havaya kaldırarak ateş ediyormuş gibi yaptı. "Tam isabet, adamım!"

(İng.) Mutluluk Namlusu Tüten Bir Silahtır. –*yhn*

"Ya caz? Hoşuna gitti mi?"

"Sayılır. Emin değilim. Cazı dinlemekle ilgili sorunlarım var."

"Nasıl yani?"

"Ne zaman albümleri koysam, çaldığını unutuyorum. Süpermarketlerde alışveriş yaparken duyduğun müzikler gibi. Hem orada hem değil."

Ig ürperdi. "Büyüyünce kiralık katil mi olmak istiyorsun?" diye sordu.

"Bunu da nereden çıkardın?"

"Çünkü sadece insanları öldürebileceğin müzikleri seviyorsun."

"Hayır. İnsanı harekete geçiren müzikleri seviyorum. Yoksa müziğin ne anlamı var? Her ne yapıyorsan onun arka planında çalan bir şeylerden bahsetmiyor muyuz?"

Lee ile tartışmayacaktı ama cahilliği içler acısıydı. Her şey yolunda giderse arkadaşlıklarının ilerleyen yıllarında Ig, Lee'ye müziğin ne olduğunu, ne kadar gerçek olduğunu öğretmeyi başarırdı: Kaliteli müzik, hayat denilen nehirde sürüklenirken tutunduğunuz dal gibiydi. Onun sayesinde kendinizi hayatın monotonluğundan kurtarır, bir şeyler hisseder, sıradan bir okul gününde yaşayamayacağınız duyguların tadına bakardınız. Aptal aptal televizyon izlemeyi veya akşam yemeğinden sonra tabakları bulaşık makinesine yerleştirmeyi katlanabilir kılan oydu. Ig karavanlarda büyüyen yoksul bir çocuk olduğu için Lee'nin o güne dek güzel şeylerin tadına bakamadığı sonucuna vardı. Açığı kapaması birkaç yıl alacaktı.

"Öyleyse, söylesene büyüyünce ne olmayı *planlıyorsun*?" diye sordu Ig.

Lee sandviçinden kalanları bir kenara bırakıp ağzındaki lokmayı bitirmeden soruyu cevapladı. "Senatoda çalışmak istiyorum."

"Gerçekten mi? Ne iş yapmak istiyorsun?"

"Uyuşturucu kullanan sorumsuz sürtüklerin bakamayacakları çocuklar doğurmalarını engelleyecek kanunlar geçirmek istiyorum," dedi Lee duygusuz bir ses tonuyla.

Ig, oğlanın kendi annesini kastedip kastetmediğini merak etti.

Lee'nin eli boynundaki kolyeye kaydı, parmakları kolyenin ucunda sallanan haçın etrafına dolandı. "Sürekli onu düşünüyorum. Kilisedeki kızı," dedi bir saniye sonra.

"Eminim öyledir," dedi Ig. Bunu espri yapar gibi söylemeye çalışmış ama kendi kulaklarına bile sert gelen bir ses tonuyla konuşmuştu.

Lee bunu fark etmedi. Bakışlarını uzaklara dikmişti, gözleri dalgındı. "İddiaya girerim buralardan değildi. Onu daha önce bizim kilisede hiç görmemiştim. Herhalde akrabalarını ziyarete gelmişti. Bence onu bir daha göremeyeceğiz." Duraksayıp ekledi: "Elden kaçan kız." Bu sözlerde melodramatik bir havadan çok, buruk bir espri anlayışı saklıydı.

Gerçekler, Ig'in dilinin ucuna kadar geldi, bir türlü yutamadığı bir sandviç lokması gibi boğazına demir attı. Cevabı biliyordu, söylenmeyi bekliyordu o kelimeler: *Önümüzdeki pazar kız kilisede olacak*. Söyleyemedi. Beceriksizdi, yalan da söyleyemezdi. Dünyanın görüp görebileceği en kötü yalancıydı, kendisi de bunu bilirdi.

O da konuyu değiştirdi. "Haçı tamir etmişsin."

Lee boynundaki haça bakmadı ama bir eliyle onunla oynamayı sürdürüp gözlerini havuzun ışıldayan yüzeyinde dolaştırdı. "Evet. Dergi satarken ona rastlama ihtimalini düşünüp haçı boynumdan çıkarmıyorum." Kısa bir duraksamanın ardından devam etti. "Sana bahsettiğim porno dergileri hatırlıyor musun? Dağıtımcının deposunda gördüklerimi? *Kirazlar* diye bir dergi var, hesapta oradaki kızların hepsi on sekiz yaşındaki bakireler. Benim favorilerim onlar, hepsinde komşu kızı tipi var. İlk sevgilileri olmayı hayal edebileceğim türde kızlar. Elbette *Kirazlar*'daki kızların hiçbiri aslında bakire falan değil. Bunu bir bakışta anlıyorsun. Kalçalarında rengârenk dövmeler var veya öyle bir göz makyajı yapmışlar ki ne mal oldukları ortada. Zaten hepsinin adları striptizci adları. Belli ki fotoğraf çekimleri için masum kıyafetler giymişler. Başka bir derginin çekim-

leri için de seksi polis veya amigo kız kılığına girebilirler, hepsi aynı ölçüde sahte olur bunların. Ama kilisedeki kız gerçekti." Haçı tutup havaya kaldırdı, başparmağı ve işaretparmağıyla ovaladı.

"Gerçeğini yaşama fikrine kendimi fena kaptırdım. Bir şeyler hissetmek istiyorum. Bana insanlar da hissediyormuş gibi yaptıkları şeylerin çoğunu aslında hissetmiyorlarmış gibi geliyor. Özellikle birilerinin sevgilisi olan kızlar, kıyafet değiştirir gibi tavır değiştirip duruyorlar; hepsi oğlanın dikkatini üzerlerinde tutabilmek için. Glenna'nın arada bir bana otuz bir çekmesiyle aynı mantık. Bunu hoşlandığı için yapmıyor, yalnız kalmaktan hoşlanmadığı için yapıyor. Bir kız bekâretini kaybettiğinde, fiziksel anlamda canı yanabilir ama o duygu gerçektir. Hayatı boyunca yaşayacağı belki de en gerçek ve en mahrem duygudur. Senin başka birinin yaşadığını görebileceğin en mahrem duygudur bu. Sonunda bütün numaralar bir tarafa bırakılmıştır, o an onun gerçek yüzünü görürsün. Kilisedeki kızı düşündüğüm zamanlarda işte bunlar geliyor aklıma."

Ig sandviçin yarısını yediğine pişman oldu. Gün ışığı Lee'nin boynundaki haça çarpıp ışıldamasına yol açıyordu, Ig'in gözlerini kapadığında bile görebildiği ışıltılardı bunlar. Birinin ona yolladığı uyarı mesajı. Başına bir ağrı saplandı.

"Söylesene politikada tutunamazsan geçimini sağlamak için birilerini mi öldüreceksin?" diye sordu gözlerini açtığında.

"Belki."

"Nasıl yapardın? Cinayetlere nasıl bir imza atardın?" Aklından haçı geri alabilmek için Lee'yi nasıl öldürebileceğiyle ilgili teoriler geçiyordu bu soruyu sorarken.

"Kimi öldürmekten bahsediyoruz? Tefeciye borcu olan bir serseriyi mi, yoksa başkanı mı?"

Ig derin bir nefes aldı. "Senin kim olduğunu bilen birini. Savcılığın bir numaralı tanığını. Hayatta kalırsa, kesin hapsi boylayacaksın."

"O içindeyken arabasını yakardım," dedi Lee. "Bomba kullanır-

dım. Sokağın karşısında durur direksiyonun başına geçişini seyrederdim. Arabayı park ettiği yerden çıkardığı anda uzaktan kumandanın düğmesine basardım. Böylece patlamanın ardından araba alevler içinde bir süre daha yola devam ederdi. İlginç bir manzara olurdu."

"Hey, bak aklıma ne geldi," dedi Ig. "Sana göstermek istediğim bir şey var."

Ig, Lee'nin şaşkın bakışlarını görmezden gelip ayağa kalktı ve koşar adım eve girdi. Üç dakika sonra sağ avucunda tuttuğu bir şeyle geri döndü. Lee başını kaldırıp kaşlarını çatarak Ig'in şezlonga oturuşunu izledi.

"Şuna bak," diyen Ig parmaklarını açıp oğlanın kiraz bombasını görmesini sağladı.

Lee hislerini gizlemek için elinden geleni yapıyordu, yüzü plastik bir maske kadar ruhsuzdu ama oğlanı çözmeye başlayan Ig bu tepkisizliği yutmadı. Avucunu açıp kiraz bombasını gösterdiğinde Lee bütün kontrollü tavırlarına rağmen omuzlarını dikleştirmekten kendini alamamıştı.

"Eric Hannity borcunu ödedi," dedi Ig. "Bu, alışveriş arabasıyla çırılçıplak yokuştan kaymamın ödülü. Hindiye ne olduğunu görmüştün, değil mi?"

"Gökten saatlerce Şükran Günü yemeği yağdı."

"Bunu bir arabaya koysak harika olmaz mı? Belki bir yerlerde terk edilmiş bir külüstür buluruz. Bahse girerim bununla arabanın tepesini havaya uçurabilirsin. Terry bana bunların ÇKY öncesinden kalma olduğunu söyledi."

"Ne öncesinden?"

"Çocuk Koruma Yasaları. Yeni üretilen havai fişekler tuvaletteki osuruklardan fazla gürültü patırtı çıkarmıyor ama bunlar farklı."

"Yasalara aykırıysa onları nasıl satabiliyorlar peki?"

"Yenilerini üretmek yasalara aykırı. Bu, yasa değişikliğinden önce üretilmiş bir kutudan çıktı."

"Yapmayı planladığın bu mu? Bir hurda bulup patlatacak mısın?"

"Hayır. Abim İşçi Bayramı'nda Cod Burnu'na gidene kadar beklememi istiyor. Ehliyetini alınca gidecekler, beni de götürecek."

"Bana düşmez ama bence bombayla ne yapacağın onu ilgilendirmez," dedi Lee.

"Beklemek zorundayım. Normalde Eric Hannity tepeden aşağı kayarken spor ayakkabılarım ayağımda olduğu için onu bana vermeyecekti. Çırılçıplak olmam gerekirmiş ama değilmişim. Terry bunun saçmalık olduğunu düşündüğünden Eric'in sözünü tutmasını sağladı. Yani ona borçluyum. O da Cod Burnu'na kadar beklememi istiyor."

Kısa arkadaşlıkları süresince ilk kez Lee bir şeylerden rahatsız olmuş göründü. Suratını ekşitti, aniden bir şeyler sırtına batmaya başlamış gibi şezlongunda kıpırdandı, "Bu bombalara Havva kirazı demeleri çok aptalca, Havva elması demeliydiler."

"Neden?"

"İncil yüzünden."

"İncil'de bilgi ağacının meyvesini yedikleri söylenir. Hiçbir yerde onun elma olduğundan bahsedilmez. Belki de kirazdı."

"O hikâyeye inanmıyorum."

"Ben de inanmıyorum," dedi Ig. "Dinozorlardan yanayım."

"İsa'ya inanıyor musun?"

"Neden olmasın! Bir sürü insan ondan bahsediyor, onu da Sezar'ı yazdıkları kadar yazmışlar."

Gözucuyla profili Sezar'ın gümüş paralara basılan profilini andıran Lee'ye baktı, tek eksiği defne yaprağından bir taç diye düşündü.

"İsa'nın mucizeler gerçekleştirdiğine inanıyor musun?" diye sordu Lee.

"Belki. Bilmiyorum, hikâyenin kalanı doğruysa, mucize gerçekleştirip gerçekleştirmemesi neyi değiştirir?"

"Benim de bir mucizem var."

Ig bunun büyük bir itiraf olduğunu düşünmüyordu. Ig'in babası, Cheap Trick grubuyla turnedeyken Nevada Çölü'nde kafayı çektikleri bir gece UFO gördüğünden bahsetmişti. Bu yüzden Ig nasıl bir mucizeydi diye sormak yerine, "İyi miydi bari?" diye sordu.

Lee başını salladı, masmavi gözleri dalıp gitti. "Ay'ı tamir ettim. Daha küçük bir çocuktum. O gün bugündür bir şeyleri tamir ediyorum. En iyi olduğum alan bu."

"Ay'ı nasıl tamir ettin?"

Lee bir gözünü kısıp elini gökyüzüne doğru kaldırdı, hayali Ay'ı başparmağı ile işaretparmağı arasında tutup hafifçe sağa döndürdü. Dudaklarının arasından yumuşak bir tık sesi duyuldu. "Onu düzeltim."

Ig dinden bahsetmek istemiyordu; yok etmekten ve bir şeyleri patlatmaktan bahsetmek istiyordu. "Bu şeyin fitilini ateşlediğimde gerçek bir mucize olacak," dedi, Lee'nin bakışları yeniden Ig'in elindeki kiraz bombasına kaydı. "Bir şeyleri Tanrı'nın yanına yollamayı planlıyorum. Tavsiyen var mı?"

Lee'nin bombaya bakışları barda oturmuş içki içen bir adamın sahnede striptiz yapan kıza attığı bakışlar gibiydi. İki oğlan uzun zamandır arkadaş değildi ama ilişkilerinin kuralları çoktan şekillenmişti; o an Ig'in bombayı oğlana teklif edeceği andı. Parasını, CD'lerini ve Merrin Williams'ın haçını verişi gibi. Ancak yapmadı, Lee de bombayı vermesini talep etmedi. Ig, CD'leri hediye ettiğinde Lee'yi utandırdığı için bombayı vermediğine kendini inandırmaya çalıştı. Oysa gerçek farklıydı: Ig, elinde bir koz olmasını istiyordu, Lee için haç ne ise Ig için de bomba oydu. Daha sonra, Lee evine döndüğünde Ig içini dolduran bu dürtülerden utanacaktı. O, yüzme havuzu bile olan bir zengin çocuğuydu ama ne yapıyordu? Elindekileri karavan parkında yaşayan zavallı bir çocuğu kıskandırmak için kullanıyordu.

"Bence bir balkabağını patlat," dedi Lee.

"Hindiden pek farklı olmaz," diye karşılık verdi Ig. Sohbet bu şekilde devam etti. Lee öneri getirdi, Ig önerileri değerlendirdi.

Balık öldürüp öldüremeyeceklerini görmek için bombayı nehre atmanın eğlenceli olup olmayacağını, sapanla kilisenin çanına fırlatıp patladığında nasıl bir ses çıkacağını duymanın bombayı harcamaya değip değmeyeceğini tartıştılar. Kasabanın girişindeki büyük reklam panosunda TAM TEÇHİZAT MALZEME DEPOSU – BALIKÇILIK VE DENİZCİLİK GEREÇLERİ yazardı. Lee bombayla en baştaki T harfini patlatmanın komik olacağını söyledi. Lee'nin bir sürü harika fikri vardı anlayacağınız.

"Sen ne tür müziklerden hoşlandığımı çözmeye çalış bakalım," dedi Lee. "Ben sana nelerden hoşlandığımı söyleyeyim. Patlama seslerinden ve kırılan camların şangırtısından hoşlanıyorum. Kulağımın pasını siliyor."

On Yedinci Bölüm

Birinin camı tıklattığını duyup bakmak için başını çevirdiğinde, berber koltuğunda oturmuş sıranın kendisine gelmesini bekliyordu Ig. Glenna'nın kaldırımdan kendisini seyrettiğini gördü, kız burnunu cama yapıştırdığı için aralarında en fazla birkaç santim vardı. Birbirlerine o kadar yakındılar ki aralarında cam olmasa oğlan kızın nefesini boynunda hissedebilirdi. Ama şimdi kızın nefesi camda buğu oluşturuyordu. Kız buğuya şunları yazdı: PİPİNİ GÖRDÜM. Yazının altına da sallanan bir penis karikatürü çizdi.

Ig'in kalbi duracak gibi oldu. Çabucak başını çevirip annesinin yazıyı ve karikatürü fark edip etmediğine baktı. Ama Lydia salonun diğer tarafındaydı, berber koltuğunun arkasında durmuş adama talimatlar yağdırıyordu. Terry'nin saçları kesiliyor, oğlan berber önlüğünün altına gömülmüş sabırla daha yakışıklı birine dönüştürülmeyi bekliyordu. Ig'in fare kuyruğunu andıran saçlarını kesmek şekilsiz bir çalıya biçim vermeye çalışmak gibiydi. Onu güzelleştiremez, sadece durumu kurtarabilirdiniz.

Ig, Glenna'ya bakıp öfkeyle başını salladı: *Git başımdan.* Kız akıl almaz derecede görkemli deri ceketinin koluyla cama yazdıklarını sildi.

Yalnız değildi. Highway to Hell ve iki diğer serseri de onunlaydı. Çöp tenekesinde bok pişiren grubun tamamı. İki oğlan otoparktaki çöp tenekesini karıştırıyordu. Bunların çöp tenekeleriyle derdi neydi böyle?

Glenna tırnaklarıyla cama vurdu. Buz rengine boyanmış uzun,

sivri tırnaklar. Cadı tırnakları. Oğlan, annesini kontrol etti ama kadının onunla ilgilenmediği ortadaydı. Lydia berbere her ne anlatıyorsa kendini fena kaptırmıştı, elini kolunu sallayarak konuşuyor, belli ki nasıl bir saç modeli istediğini anlatmaya çalışıyordu. Becerebilirse on dokuz yaşındaki kuaföre iyi bir bahşiş kazandıracak bir tarif. Kuaför kız başını sallayarak kadını dinliyor, sakızını çiğniyor ve herhalde içinden şu kadın konuşmayı kesse de işimi yapsam diye geçiriyordu.

Ig dışarı çıktığında, Glenna sırtını cama dönmüş, yuvarlak kalçalarını vitrine yaslamıştı. Highway to Hell ve uzun saçlı kankasını izliyordu. İki çocuk çöp tenekesinin iki tarafına geçmiş, çöpün kapağını sonuna kadar açmışlardı. Uzun saçlı oğlan elini diğerinin suratına doğru uzatmıştı, neredeyse şefkatli denebilecek bir hareketti, Highway to Hell ise öteki çocuk ne zaman suratına dokunsa, boş ama neşeli kahkahalar atıyordu.

"Haçı neden Lee'ye verdin?" diye sordu Glenna.

Ig elektrik çarpmışa döndü. Söyleyebileceği onca şey varken kız bula bula bunu mu, oğlanın bir haftadan uzun süredir kendi kendine sorduğu soruyu mu bulmuştu?

"Onu tamir edeceğini söyledi," dedi Ig.

"Tamir etti. Niçin sana geri vermiyor?"

"Çünkü benim değil. O... Bir kız kiliseden çıkarken kolyeyi unutmuştu. Kendim tamir edip geri vermeyi planlıyordum ama beceremedim. Lee, babasının aletlerini kullanıp onu tamir edebileceğini söyledi. Şimdi, kiliseye para toplamak için kapı kapı dolaşıp dergi satarken kızla karşılaşma ihtimaline karşı kolyeyi boynundan çıkarmıyor."

"Kilise için para toplamakmış..." dedi kız. Burnunu çekti. "Haçı geri istemelisin. CD'lerini de geri istemelisin "

"Onun hiç CD'si yokmuş."

"Müzikten *hoşlanmadığı* için CD'si yok," dedi Glenna. "CD isteseydi gidip alırdı"

"Hiç sanmıyorum. CD'ler çok pahalı ve..."

"Eee, ne olmuş? O yoksul değil ki!" dedi Glenna, "Harmon Sitesi'nde yaşıyor. Babam onların bahçıvanlığını yapıyor. Oradan tanışıyoruz. Bir keresinde begonya ekmem için beni onlara yollamıştı. Lee'nin ailesi çok zengin. Sana CD alacak parasının olmadığını mı söyledi?"

Kızın söyledikleri Ig'in kafasını karıştırdı. Lee, Harmon Sitesi'nde mi yaşıyordu? Ailesinin bahçıvanı bile mi vardı? Annesi kaçıp gitmiş bir uyuşturucu bağımlısı değil miydi? Özellikle anne meselesi Ig'in kafasına takıldı. "Annesi ve babası hâlâ birlikte mi?"

"Annesi Exeter Hastanesi'nde çalıştığı ve yol uzun sürdüğü için pek ortalıkta görünmez. Bence böylesi daha iyi. Lee ve annesi pek anlaşamazlar." Ig başını iki yana salladı. Glenna bambaşka birinden bahsediyordu. Anlattıklarının Ig'in kafasında kurguladıklarıyla uzaktan yakından ilgisi yoktu. Onun kafasındaki Lee Tourneau, kamyon şoförü babasıyla karavan parkında yaşıyordu, annesi o daha çocukken uyuşturucu batağına saplanmış ve oğlunu bırakıp gitmişti. En iyi ihtimalle Boston'da fahişelik yapan bir tipti. Lee, Iggy'ye hiçbir zaman karavanda yaşadığını veya annesinin uyuşturucu bağımlısı bir fahişe olduğunu söylememişti ama Lee'nin dünya görüşleri düşünüldüğünde, Ig, konuları açılmamış olsa da bunların ihsas edilmiş gerçekler olduğunu varsaymıştı.

"Sana böyle şeyler alacak parası olmadığını mı söyledi?" diye sordu Glenna.

Ig başını iki yana salladı.

"Öyle söylemesi garip olurdu zaten," dedi kız. Ayakkabısının ucuyla yerdeki çakıltaşlarından birini dürttükten sonra başını kaldırıp Ig'e baktı. "Benden güzel mi?"

"Kim?"

"Kilisedeki kız. Haçı unutan."

Ig nasıl bir cevap vermesi gerektiğini düşündü, ne yazık ki kızı

kırmamanın tek yolu yalan söylemekti ama Ig yalan söylemeyi beceremezdi. Sessizlik zaten başlı başına bir cevaptı.

"Evet," dedi Glenna yüzünde buruk bir gülümsemeyle. "Ben de öyle düşünmüştüm."

Umutsuzca gülümsemesi Ig'i o kadar huzursuz etti ki kendini gözlerini kaçırmak zorunda hissetti. Glenna'nın boş lafa karnı toktu, ne düşünüyorsa onu söylüyordu.

Highway to Hell ve uzun saçlı çocuk çöplerin başında durmuş kahkahalar atıyor, daha doğrusu kargaların gaklamalarını hatırlatan yüksek perdeden sinir bozucu sesler çıkarıyorlardı. Ig oğlanların neye güldüğünü anlayamadı.

"Yakabileceğiniz bir araba biliyor musun?" diye sordu Ig. "Patlatıp paçayı sıyırabileceğimiz bir şey. Kimsenin malı olmayan bir hurda?"

"Niçin soruyorsun?"

"Lee araba patlatmak istiyor."

Kız, Ig'in konuyu neden *buna* kaydırdığını çözmeye çalışıyormuşçasına kaşlarını çattı. Sonra Highway to Hell'e baktı. "Gary'nin babasının, amcamın ormanda bir hurdalığı var. Derry'deki evin orada. Yedek parça işinde. Daha doğrusu kendisi yedek parça işinde olduğunu söylüyor. Müşterisi var mı emin değilim."

"Bence bir ara o hurdalardan Lee'ye bahset," dedi Ig.

Biri camı tıklattı, ikisi birden dönüp baktıklarında Ig'in annesiyle karşılaştılar. Lydia kibirli bir tebessümle Glenna'yı selamladıktan sonra sabırsızlıkla bakan gözlerini Ig'e dikti ve zarifçe elini sallayıp içeri gelmesini işaret etti. Oğlan başını sallayarak karşılık verdi annesine ama kadın sırtını döndüğünde hemen içeriye dönmek için bir girişimde bulunmadı.

Glenna soru sorarcasına başını yana eğdi. "Bir şeyleri kundaklamaya karar verirsek seni de çağırmamı ister misin?"

"Hayır. İşim olmaz. Siz çocuklar eğlenmenize bakın."

"Siz çocuklar?" diye tekrarladı kız. Sırıtarak devam etti konuşmasına. "Saçını nasıl kestireceksin?"

"Bilmem ki, her zamanki gibi."

"Kazıtsana," dedi kız. "Dazlak ol. Çok havalı olurdun."

"Haa? Hayır. Annem hayatta izin vermez."

"En azından iyice kısalttırıp punk bir hava ver. Uçlarını sararttır, bilmiyorum, bir şeyler yap işte! Saç ruhun aynasıdır. İlginç biri olmak istemiyor musun?" Elleriyle saçlarını kabarttı. "Az bir çaba harcayarak ilginç birine dönüşebilirsin."

"Fazla bir söz hakkım yok. Annem ne derse o oluyor"

"Senin için üzüldüm. Ben çılgın saçları severim," dedi Glenna.

"Öyle mi?" dedi Gary, namı diğer Highway to Hell. "O zaman kıçıma bayılacaksın."

Ig ve Glenna başlarını çevirip baktıklarında Gary'nin yanında uzun saçlı çocukla beraber hemen arkalarında durduğunu gördüler. Çöp tenekesinde buldukları takma saçları Gary'nin yüzüne yapıştırıp Van Gogh'un otoportrelerindeki halini andıran kızıl kahve bir sakal yapmışlardı. Gary'nin punk kafasının mavimsi tonlarına kesinlikle uymuyordu.

Glenna suratını buruşturdu. "Tanrı aşkına, bu sakalla kimseyi kandıramazsınız."

"Bana ceketini ver," dedi Gary. "O ceketi giyersem kesin yirmi yaşında olduğuma inanırlar."

"Olsa olsa geri zekâlı olduğuna inanırlar," dedi Glenna. "Bu ceketle tutuklanman riskini göze alamam."

"Güzel ceket," dedi Ig.

Glenna'nın yüzünde gizemli, acınası bir ifade belirdi. "Lee'nin hediyesi. Çok cömert biridir."

On Sekizinci Bölüm

Lee, bir şey söyleyecekmiş gibi ağzını açıp sonra fikrini değiştirerek ağzını kapadı.

"Ne var?" diye sordu Ig.

Lee yeniden ağzını açtı, kapadı, açtı ve bu sefer, "Glenn Miller'ın rat-a-tat-tat'lı parçasını sevdim. Ölüleri bile dans ettirecek bir melodisi var," dedi.

Ig başını salladı ama herhangi bir yorum yapmadı.

Ağustos ayı mevsim normallerindeki sıcaklığa kavuştuğundan artık vakitlerinin çoğunu havuzda geçiriyorlardı. Aniden ortaya çıkan soğuk hava dalgası geçmiş, yağmurlar kesilmişti. Hava 37 dereceydi, gökte tek bir bulut bile yoktu ve Lee yanmasını engellemek için burnuna sürdüğü beyaz güneş kremiyle çok komik görünüyordu. Ig can simidine tutunmuştu, Lee ise deniz yatağındaydı. Havuz o kadar fazla klorlanmıştı ki yükselen buharlar çocukların gözlerini yakıyordu. Hava insanın kılını dahi kıpırdatmak istemeyeceği kadar sıcaktı.

Haç hâlâ Lee'nin boynundaydı. Deniz yatağının kenarından aşağı sarkıyordu. Ig'in yüzdüğü taraftaydı. Sanki Ig, haçı kendine çeken bir mıknatıstı. Güneş haça çarpıp yansıyor, altın parıltılar Ig'in gözünü alıyordu. Güneşin yolladığı kuvvetli bir sinyal. Şimdiki mesajın şifresini çözmek için Ig'in mors alfabesini bilmesine gerek yoktu. Günlerden cumartesiydi ve Merrin Williams ertesi gün kilisede olacaktı. *Son şansın*, diyordu haç. *Son şansın, son şansın.*

Lee'nin dudakları aralandı. Sanki bir şey söylemek istiyor ama

nasıl yapacağını bilemiyordu. "Glenna'nın kuzeni Gary yakında büyük bir şenlik düzenleyecek," dedi sonunda. "Ailesinin ormandaki evinde. Bir tür yaz sonu partisi. İçki falan da olacakmış. Gelmek ister misin?"

"Ne zaman?"

"Bu ayın son cumartesi günü."

"Yapamam. Babam Boston'da John Williams ile çalacak. Açılış konseri. Ailece orada olacağız."

"Mantıklı," dedi Lee.

Lee haçını ağzına alıp düşüncelere daldı. Ardından ağzından bıraktı ve baştan beri söylemek istediği şeyi söyledi. "Onu satmayı düşünür müsün?"

"Neyi?"

"Havva kirazını. Bombayı. Gary'nin evinin arkası hurdalıkmış. Gary istediğimiz her şeyi patlatabileceğimizi söyledi. İstersek gaz döküp yakabilirmişiz bile." Ardından hatasını fark etmiş olacak ki hemen ekledi: "Gelmeni, bombanı da getirirsin diye istemedim. Eğlenceli olacağını düşündüğüm için sordum."

"Anlıyorum," dedi Ig. "Sorun şu ki, sana bir şey satmak bana doğru gelmiyor."

"İyi ama sürekli bana bir şeyler verip duramazsın. Başka biri olsa onu kaça satardın? Dergi satışından gelen bahşişlerini biriktirdim, biraz param var."

Veya annenden bir yirmilik isteyebilirsin, diye düşündü Ig. Bu cümleyi kulağına fısıldayan ses sinsi, baştan çıkarıcı bir sesti, hem kendi sesiydi hem değildi.

"Paranı istemiyorum ama takasa varım," dedi Ig.

"Neye karşılık bombayı verirsin?"

"Ona," diyen Ig, haçı işaret etti.

İşte bu kadar. Laf ağızdan bir kere çıkar. Ig nefesini tuttu, klor kokulu sıcak havayı ciğerlerine hapsedip oğlanın cevap vermesini bekledi. Lee hayatını kurtarmış, boğulmak üzereyken onu nehirden

çıkarıp nefes almasını sağlamıştı ve bunun karşılığında Ig, sahip olduğu her şeyi, hem de her şeyi Lee'ye vermeye hazırdı ama o hariç. Haçı vermesi baştan hataydı. Kız ona sinyal yollamıştı, Lee'ye değil. Ig, Lee ile pazarlık etmeye hakkı olmadığını, ahlaki açıdan kendini haklı çıkaramayacağını biliyordu. Yaptığı doğru dürüst birinin yapacağı şey değildi. Bu nedenle haçı geri istediği anda baştan aşağı ürperdi; kendisini her zaman hikâyedeki iyi adam olarak düşünmüştü. Kahraman. Ama kahramanlar arkadaşlarını oyuna getirmez. Maalesef şu hayatta bazı şeyler hikâyenin kahramanı olmaktan, iyi adam olmaktan daha önemlidir.

Lee dudaklarında alaycı bir gülümsemeyle oğlana baktı. Ig yüzünün kızardığını hissetti ama pişman değildi. Kız için buna değerdi. "Nereden çıktığını bilmiyorum ama galiba ben de ona fena tutuldum. Daha önce söyleyecektim ama yoluna çıkmak istemedim," dedi.

Lee hiç tereddüt etmeden ensesine uzanıp klipsi açtı. "İstemen yeterliydi. Haç senindir. Hep senindi. Onu sen buldun, ben değil. Tek yaptığım onu tamir etmekti. Eğer haçı onarmam kızı tavlamanı sağlarsa ne mutlu bana!"

"Ondan hoşlandığını sanıyordum. Hani senin tipindi? Dememiş..."

Lee boş ver dercesine elini salladı. "Arkadaşım ile adını bile bilmediğim bir kız arasında seçim yapmam gerekirse arkadaşımı seçerim. Hem de tereddütsüz. Bana verdiğin onca şey, örneğin CD'ler var ya? Çoğunu sevmemiş bile olsam onları bana vermeni takdir ediyorum. Minnettarlık nedir bilmeyen biri değilim, Ig. Kızı bir dahaki görüşünde hiç durma. Sonuna kadar seni destekliyorum. Ama bence bir daha onu göremeyeceksin. Kasabaya geri gelmeyecek."

"Gelecek," dedi Ig alçak sesle.

Lee gözlerini dikip arkadaşını süzdü.

Gerçek, Ig kendini durduramadan dudaklarından dökülmüştü. Lee'nin olacakları umursamayacağına emin olmalıydı çünkü artık

gerçekten arkadaştılar. Hayatları boyunca arkadaş olarak kalacaklardı.

Lee'den ses çıkmayınca –ince, uzun yüzünde yarım bir gülümsemeyle öylece Ig'e bakıyordu– devam etti: "Kızı tanıyan biriyle tanıştım. Geçen pazar günü taşınmakla meşgul oldukları için gelmemişler. Rhode Island'a dönüp kalan eşyalarını almaları gerekiyormuş."

Lee kolyeyi avucuna alıp nazikçe Ig'e fırlattı. Ig, suya düşmeden yakaladı onu.

"Sana iyi şanslar, ahbap," dedi Lee. "Haçı bulan sendin ve zaten kız benden hoşlanmış görünmüyordu. Hem hatun kıtlığı çektiğim söylenemez. Glenna dün beni görmeye geldi, Gary'nin evinin arkasındaki hurdalıktan bahsetti ve uğramışken aletimi ağzına aldı. Sadece bir dakikalığına. Ama benim için ilkti." Lee'nin yüzünde yeni bir oyuncuğa kavuşan çocuklarınki gibi bir gülümseme belirdi. "Ne sürtük ha!"

"Harikaymış," dedi Ig gülümsemeye çalışarak.

On Dokuzuncu Bölüm

Iggy, Merrin Williams'ı gördü ama görmemiş gibi yaptı. Kolay bir iş değildi; kalbi yerinden fırlayacakmış gibi atıyor, kapatıldığı hücrenin demir parmaklıklarını yumruklayan öfkeli bir sarhoş gibi kaburgalarına çarpıyordu. Her günün her dakikası olmasa da saatlerce, günlerce bu ânı hayal etmişti. Sinir sistemi neredeyse bu gerginliğe dayanamayıp çökecekti. Kızı son gördüğünden bu yana yeniden karşılaşacakları ânın hayalini kuruyordu. Bu sefer krem rengi bir pantolon ve kollarını kıvırdığı beyaz bir bluz giymişti kız. Saçları açıktı ve ailesiyle beraber sıraların arasındaki koridordan geçerken oğlanın gözlerinin içine baktı. Ama Ig onu görmezden geldi.

Lee ve babası tören başlamadan beş dakika önce kiliseye girmiş ve Ig'in oturduğu taraftaki sıralardan birine geçmişlerdi. Sunağa yakındılar. Lee başını çevirip kızı uzun uzun süzdü. Kız onu fark etmedi çünkü gözlerini Ig'e dikmişti. Sonunda pes eden Lee kızı incelemeyi bırakıp omzunun üstünden Ig'e baktı. Şakacıktan azarlamasına başını sallayıp yeniden önüne döndü.

Merrin törenin ilk beş dakikası boyunca gözlerini Ig'den ayırmadı ve Ig o süre boyunca tek bir kez bile kızla göz göze gelmemeye özen gösterdi. Yumruklarını sıkmıştı, avuçları ter içindeydi, gözlerini Peder Mould'dan ayırmamaya zorluyordu.

Peder Mould, "Şimdi dua edelim," diyene kadar pes etmedi kız. Ama bu sözlerin ardından oturduğu yerden kalkıp diz çöktü, ellerini önünde birleştirdi. Ig o zaman haçı cebinden çıkardı. Onu avucuna alıp güneşe tuttu ve ışığı kıza yansıttı. Altın rengi bir parıltı

genç kızın yanağından kayıp gözüne ulaştı. Başlangıçta ne olduğunu anlamadı kız. Gözlerini kırpıştırdı. İkinci seferde de aynı şekilde karşılık verdi ama üçüncüde oğlana baktı. Oğlan haçı oynatmayı kesti, şimdi avucunun ortasında alev almış altın bir haç varmış gibi görünüyor, üzerinden yansıyan gün ışığı kızın yanağını okşuyordu. Kız cephedeki bir askerin yolladığı hayati önem taşıyan mesajı alan telsiz operatörününkini andıran bir ciddiyet içinde baktı oğlana.

Yavaşça ve son derece hesaplı hareketlerle haçı sağa sola oynatıp önceki hafta ezberlediği mors koduyla yazılmış mesajı kıza iletti. Her şeyi doğru yapmak gözüne çok önemli görünüyor, haçı parmaklarının arasında nitrogliserin tüpünü tutar gibi çok dikkatli bir şekilde tutuyordu. Mesajı tamamladığında bir süre daha gözlerini kızın üstünde tuttu ve sonra parmaklarını haçın etrafına dolayıp bakışlarını kaçırdı. Kalbi o kadar hızlı atıyordu ki yanına diz çökmüş olan babasının bile kalp atışlarını duyduğuna emindi. Ama babası ellerini alnına yaslayıp gözlerini kapamış dua ediyordu.

Ig Perrish ve Merrin Williams tören boyunca bir daha birbirlerine bakmamak için büyük özen gösterdiler. Daha kesin konuşmak gerekirse, birbirlerinin yüzüne bakmadılar ama oğlan kızın gözucuyla kendisini izlediğinin, kız da oğlanın kendisini süzdüğünün, ilahi söyleyişini izlediğinin farkındaydı. Gün ışığında kızın saçları alevden bir hare gibi parlıyordu.

Peder Mould cemaati kutsadı ve onlara birbirlerini sevmelerini öğütledi. Ig'in amacı da tam olarak buydu. İnsanlar yavaş yavaş kiliseden çıkarken, Ig her zamanki gibi omzunda babasının eliyle olduğu yerde kaldı. Merrin Williams, arkasında kendi babasıyla sıraların arasındaki koridora adım attığında, Ig kızın durup selam vermesini ve haçı tamir ettiği için teşekkür etmesini bekledi. Kız oğlanın suratına bile bakmadı. Bunun yerine babasına bakıp onunla sohbet etmeyi sürdürdü. Ig kızla konuşmak için ağzını açacak oldu ama sonra dikkati kızın sol eline kaydı, işaretparmağı sanki arka sıraları

gösteriyordu. Son derece doğal bir hareketti; kız rasgele elini sallamış olabilirdi ama Ig bu hareketin altında daha fazlasının yattığına, kızın orada kendisini beklemesini söylediğine emindi.

Koridor boşaldığında Ig sıraların arasından çıkıp annesinin, babasının ve abisinin önden gidebilmeleri için kenara çekildi. Ama peşlerinden gitmek yerine dönüp sunağa doğru yürüdü. Annesi azarlamasına baktığında arka taraftaki tuvaleti işaret etti. Her seferinde ayakkabısını bağlıyormuş gibi yapamazdı ya! Kadın Terry'nin koluna girip yoluna devam etti. Terry ise gözlerini kısmış, şüpheci gözlerle Ig'i süzüyordu. Fakat annesinin kendisini dışarı sürüklemesine itiraz etme şansı yoktu.

Ig, Peder Mould'un ofisine açılan karanlık koridorda oyalanıp kızın gelmesini bekledi. Kız gerçekten de geldi. Kilise neredeyse tamamen boşalmıştı. Sıraların arasına bakındı ama oğlanı göremedi. Ig ise karanlığa saklanıp kızı izlemeyi sürdürdü. Kız sunağa doğru yürüyüp bir mum yaktı ve istavroz çıkarıp dua etmeye başladı. Diz çöktüğü için öne dökülen saçları yüzünü gizliyordu, bu yüzden ona doğru ilerlediğinde Ig, kızın kendisini görmediğini sandı. Aslında kendini kıza doğru yürüyormuş gibi hissetmiyordu. Bacakları kendisine ait değildi sanki. Biri onu ittiriyordu, kendini yeniden alışveriş arabasındaymış gibi hissetti; midesinde o zamankine çok benzeyen, insanın içini gıdıklayan bir mide bulantısı, yüreğinde benzer bir korku vardı. Kendini her an uçurumun kenarından aşağı düşecekmiş gibi hissediyordu. Tatlı bir heyecandı.

Kız başını kaldırıp kendisine bakana kadar sesini çıkarmadı.

"Selam," dedi genç kızın dua etmeyi bırakıp ayağa kalkmasını beklerken. "Haçını buldum. Bıraktığın yerde. Geçen pazar seni göremeyince onu geri veremeyeceğim diye epey endişelenmiştim." Haçı kıza uzattı.

Kız oğlanın parmaklarının arasında tuttuğu zincirin ucunda sallanan haçı nazikçe okşayıp kolyeyi avucuna aldı.

"Onu tamir etmişsin."

"Hayır," dedi Ig. "Lee Tourneau tamir etti onu. Bir şeyleri onarmakta üstüne yoktur."

"Ah, lütfen ona teşekkürlerimi ilet," dedi kız.

"Buralardaysa kendin de söyleyebilirsin. O da bu kiliseye gelir."

"Takmama yardım eder misin?" diye sordu kız. Sırtını oğlana dönüp kolyeyi takabilmesi için saçlarını topladı ve başını öne eğdi, böylece bembeyaz boynu ortaya çıktı.

Ig terleyen avuçlarını kurulamak için gömleğine sildikten sonra kolyenin klipsini açıp zinciri kızın boynuna taktı. Kızın, ellerinin ne kadar titrediğini fark etmemiş olmasını umuyordu.

"Lee ile tanışmıştınız aslında," dedi Ig, bir şey söylemiş olmak ve heyecanını perdelemek için. "Kolyenin koptuğu gün arkandaki sırada oturuyordu."

"O çocuk mu? Koptuktan sonra kolyeyi boynuma takmayı denedi. Beni onunla boğmaya kalkacağını sandım."

"Umarım benim de seni boğmaya çalıştığımı düşünmüyorsundur?" diye sordu Ig.

"Hayır," dedi kız.

Zincirin klipsini takmakta güçlük çekiyordu. Hepsi titreyen ellerinin suçuydu. Genç kız sabırla bekledi.

"Kimin için mum yaktın?" diye sordu Ig.

"Ablam için."

"Ablan mı var?" diye sordu Ig.

"Artık yok," dedi kız mekanik bir sesle. Ig kendini çok kötü hissetti, bu soruyu sormamış olması gerektiğini görebiliyordu.

"Mesajı çözebildin mi?" dedi konuyu değiştirmek istediği için.

"Ne mesajı?"

"Mors alfabesiyle sana yolladığım mesaj. Mors alfabesini biliyorsun değil mi?"

Kız bir kahkaha attı. Ig'in az kalsın kolyeyi düşürmesine yol açacak, beklenmedik gür bir sesti. Bir saniye sonra, oğlanın parmakları

nihayet ne yapması gerektiğini hatırladı ve kolyeyi kızın boynuna takmayı başardı. Dönüp ona baktı kız. Birbirlerine o kadar yakın durduklarına inanamıyordu Ig. Elini kaldırsa, kızın kalçasına çarpardı.

"Hayır. Birkaç kere izci kızlara katılmışlığım var ama ilginç konular öğretilmeye başlanmadan bıraktım. Ayrıca kamp yapmak konusunda bilmem gereken her şeyi biliyorum. Babam eskiden korucuydu. Bana işaretlerle ne söylemeye çalışıyordun?"

Kız onu hazırlıksız yakalamıştı. Oysa oğlan bütün bu sohbeti önceden, büyük bir dikkatle planlamış, kızın soracağı sorulan ve kendisinin verebileceği cevapları düşünmüştü. Şimdi hepsi boşa gitmişti.

"İyi ama geçen sefer mors alfabesiyle bana bir şeyler *söylemeye* çalışmıyor *muydun*?" diye sordu.

Kız yeniden güldü. "Işığın nereden geldiğini ne zaman keşfedeceğini merak ediyordum. Bakalım, ne kadar uzun süre yakalanmadan ışığı yüzüne tutabilecektim. Sana nasıl bir mesaj yolladığımı *sandın*?"

Ig kıza karşılık vermedi. Boğazı kurumuş, yüzünü ateş basmıştı ve ilk kez o an kızın bırakın ona sinyal yollamayı, onunla konuşacağına inanmakla *bile* ne kadar büyük bir salaklık ettiğini kavradı. Bir de biz dediğini sanmıştı üstelik yolladığı mesajda. Hiçbir kız, tanımadığı bir oğlana sinyalle o kelimeyi yollamazdı. Şimdi düşünüyordu da aslında hepsi gün gibi meydandaydı.

"Bu senin dedim mors alfabesiyle," dedi Ig. Yapabileceği tek akıllıca hamlenin kızın sorusunu görmezden gelmek olduğuna karar vermişti. Dahası kulağa doğruymuş gibi gelse de yalan söylüyordu. O da kıza tek kelimelik bir cevap yollamıştı aslında. O kelime "evet"ti.

"Teşekkürler, Iggy," dedi kız.

"Adımı nereden biliyorsun?" diye sordu oğlan ve kızın yanaklarının birdenbire kızardığını görünce, içini kıpır kıpır ettiren hoş bir şaşkınlık kapladı her yerini.

"Birine sormuştum," dedi kız. "Şimdi niçin sorduğumu hatırlamıyorum, ben..."

"Sen de Merrin'sin."

Kız hayretle ve soru sorarcasına oğlana baktı.

"Ben de birine sordum."

Kız kapıya baktı. "Annemler beni bekliyordur."

"Gidelim o zaman," dedi Ig.

Kapıya ulaştıklarında aynı İngilizce derslerine gireceklerini, kızın Clapham Sokağı'nda oturduğunu ve annesinin Merrin'i ay sonundaki kan bağışı şenliğinde gönüllü olarak çalışmaya zorladığını öğrenmişti. Şansa bakın, Ig de kan bağışına katılacak gönüllülerdendi.

"İsim listesinde adını görmedim," dedi kız. Ancak üç adım attıktan sonra, Ig bu sözlerin kızın isim listesinde onun adını aradığı anlamına geldiğini kavradı. Kıza baktığında yüzünde sır dolu bir gülümseme belirdiğini gördü.

Kapıdan çıktıklarında güneş ışığı o kadar parlak geldi ki Ig'in gözleri kamaştı. Kendisine doğru gelen bir gölgeyi fark etti ve son anda ellerini havaya kaldırıp ragbi topunu yakaladı. Gözlerinin kamaşması geçtiğinde ise aralarında abisi, Lee Tourneau ve Eric Hannity'nin de olduğu başka çocukların Peder Mould'la birlikte bahçede Amerikan futbolu oynadıklarını fark etti. Mould, "Ig, bu tarafa!" diye bağırıyordu. Oğlanın ailesi, Merrin'in ailesinin yanındaydı, Derrick Perrish ve Merrin'in babası iki aile yıllardır birbirini tanıyormuş gibi hararetli bir sohbete dalmıştı. Merrin'in annesi ince uzun bir kadındı, elini gözlerine siper etmiş, hüzünlü hüzünlü kızına gülümsüyordu. Erimiş asfalt kokusu vardı havada, bir de yeni biçilmiş çimenlerin kokusu. Sportif biri olmayan Ig, kolunu geriye alıp bütün gücüyle topu savurdu ve mükemmel bir kavis çizen top havada süzülüp Peder Mould'un nasırlı, iri ellerine düştü. Mould, beyaz yakalı siyah rahip cüppesi içinde elinde topla bahçenin öbür ucuna koştu.

Amerikan futbolu macerası yarım saat kadar devam etti. Ba-

balar, oğullar ve peder bahçede koşturdular. Lee savunmadaydı; o da sportmen biri değildi ama görünüşüne baksanız bunu tahmin edemezdiniz. Yüzünde her zamanki o donuk ifade vardı, kravatını bir omzunun üstünden arkaya savurmuştu. Merrin ayakkabılarını çıkarıp oyuna katıldı. Onca erkek arasındaki tek kız.

"Merrin Williams, pantolonun çimen lekesi olacak ve o lekeleri asla çıkaramayacağız," diye seslendi annesi. Ama babası elini sallayıp kadını susturdu: "Bırak, biraz eğlensin." Amerikan futbolunun softball denen yumuşak bir versiyonunu oynuyorlardı; normalde durdurmak için topu tutan kişiye değmeniz yeterliydi ama Merrin her fırsatta Ig'i yere devíriyor, üzerine atlıyor ve seyircilerin kahkahaları eşliğinde yere yığılmasına neden oluyordu. On altı yaşındaki bir genç kız bile Ig'in pestilini çıkarabiliyordu sahada. Ama bu durum en fazla Ig'i eğlendirdi, kızın ilgisinin tadını çıkardı ve bulabildiği bütün fırsatlarda kızın kendisini yere sermesine izin verdi.

"Topu sana attıklarında kendini yere at istersen," dedi kız, oğlanı beşinci veya altıncı devirişinden sonra. "Çünkü bütün gün bunu yapmaya devam edebilirim. Bunu biliyorsun, değil mi? O kadar komik olan ne?" Oğlan kendinden geçercesine kahkahalar atıyordu.

Kız, Ig'in yanına çömelmiş olduğundan kızıl saçları oğlanın burnunu gıdıklıyordu. Limon ve nane kokuyordu kız. Boynundaki kolye yeniden parlayıp tasvir edilemez hazlar saklayan bir mesaj yolladı oğlana.

"Hiç," dedi Ig. "İnan bana seni gayet iyi anlıyorum."

Yirminci Bölüm

Yazın geri kalanında gözleri sürekli birbirlerini aradı. Karşılaşıp duruyorlardı. Bir keresinde süpermarkette karşılaştılar. Ig annesiyle gitmişti ve Merrin de *annesiyle* oradaydı. İki çocuk annelerinin birkaç adım gerisinden gidip sohbet ederken buldular kendilerini. Derken Merrin kiraz paketlerinden birini eline aldı, annelerinin peşinden giderken bir yandan da kirazları atıştırmaya başladılar.

"Bu yaptığımız hırsızlık sayılır mı?" diye sordu Ig.

"Bütün delilleri yersek kimse bizi bir şeyle suçlayamaz," dedi Merrin, tükürdüğü çekirdeği oğlanın eline tutuştururken. Bütün çekirdekleri ona veriyor ve sakince oğlanın onlardan kurtulmasını bekliyordu. Ig de çekirdekleri cebine koyarak yapıyordu bunu. Eve döndüğünde kot pantolonunun cebinde bebek yumruğu büyüklüğünde tatlı kokulu ıslak bir yığın oluşmuştu.

Jaguar aylık kontrol için Masters Tamirhanesi'ne götürüldüğünde Ig de babasıyla gitti çünkü Merrin'in babasının orada çalıştığını öğrenmişti. Güneşli bir çarşamba akşamıydı, Merrin'in orada olacağına inanmak için Ig'in hiçbir geçerli nedeni yoktu. Fakat oradaydı kız. Babasının masasına oturmuş, oğlanı bekliyormuş da gecikince sabırsızlanmış gibi bacaklarını ileri geri sallıyordu. Otomattan portakallı gazoz alıp arka koridorda, floresanların altında sohbet ettiler. Genç kız Kraliçenin Yüzü denilen kayalıklara gideceğini söyledi ertesi gün. Babasıyla dağ yürüyüşüne çıkacak, belki biraz tırmanış yapacaklardı.

Ig kayalıklara uzanan patikanın, evinin hemen arkasından geç-

tiğini söylediğinde Merrin, onu da kendileriyle gelmeye davet etti. Dudakları içtiği gazozun turuncu rengine boyanmıştı. Baş başayken o kadar rahattılar ki beraberlikleri sanki dünyadaki en olağan şeydi.

Lee'yi aralarına almak da aynı ölçüde doğaldı. O, işlerin ciddileşmesini engelliyordu. Dağ kaykayını kullanabileceği patikaları kontrol etmek istediğini söyleyerek kendini tırmanışa davet ettirdi. Ancak o gün geldiğinde kaykayını yanında getirmeyi unutmuştu.

Yukarı tırmanırken Merrin tişörtünün yakasını tutup serinlemek için ileri geri sallayıp kendini ferahlatmayı denedi. "Nehre girdiğiniz olur mu?" diye sordu Merrin parmağıyla pulları parlayan kara bir yılan gibi sık ağaçlarla kaplı vadinin ortasından akan Knowles Nehri'ni işaret ederek.

"Ig sürekli kendini nehirde bulur," dedi Lee. Ig kahkahayı bastı. Merrin soru sorarcasına gözlerini kısarak onlara baktı ama Ig başını iki yana sallamakla yetindi. "Sana şu kadarını söyleyeyim, Ig'in havuzu nehirden güzel," diye devam etti Lee. "Onu yüzmeye çağırmayacak mısın, Ig?"

Bu soru üzerine Ig'in yanakları kızardı. Defalarca Merrin'i bikiniyle görmenin hayalini kurmuş ama ne zaman onu davet etmeye hazırlansa soru bir türlü dudaklarından dökülememişti.

Kızın ablası Regan'dan ilk haftalarda tek bir kez bahsedildi. Ig neden Rhode Island'dan taşındıklarını sorduğunda Merrin omuz silkti. "Regan öldüğünde annem ve babam çok üzüldü. Annemin çocukluğu burada geçmiş, ailesi yakınlarda oturuyor. Rhode Island'daki ev artık evimiz gibi gelmiyordu. Regan olmayınca eskisi gibi değildi."

Regan yirmisinde, meme kanserinden ölmüştü. Tedaviyi denemişlerdi ama bir sonuç alınamamıştı. Topu topu dört ayda kanser kızın işini bitirmişti.

"Senin için kötü bir dönemdi herhalde," diye mırıldandı Ig. Sıradanlığıyla klişeleşmiş salakça bir cümleydi belki ama söylenebilecek

en risksiz şey gibi görünmüştü ona. "Terry ölse ne yapardım bilmiyorum. O benim en yakın arkadaşımdır."

"Ben de Regan için aynı şeyleri hissediyordum."

Merrin'in yatak odasındaydılar, başını öne eğmiş, sırtını Ig'e yaslamıştı. Saçlarını fırçalıyordu. Oğlana bakmaksızın devam etti. "Hastalandığında feci şeyler söyledi bana... Zalimce şeyler. Hakkımda öyle düşündüğünü bilmezdim. Öldüğü zaman her şeyin bir yalan olduğu, ablamı aslında hiç tanımadığım hissine kapılmıştım. Benim kolay kurtulduğum bile söylenebilir, bir de annemlere söylediklerini duyacaktın. Babama söylediği şeyler için onu affedebileceğimi sanmıyorum." Son cümlesini önemsiz bir konudan bahsediyorlarmış gibi rahat, sakin bir sesle söylemiş olması cümleyi daha da ağırlaştırdı. Oda aniden sessizleşti.

Bir daha yıllarca Regan'dan bahsetmediler ama birkaç gün sonra Merrin gelip doktor olmaya karar verdiğini söylediğinde, Ig ona uzmanlık alanının ne olacağını sormaya gerek duymadı.

Ağustos ayının son günü Ig ve Merrin birlikte kilisenin karşısındaki Kutsal Kalp Salonu'nda kan bağışı şenliği vesilesiyle yine beraberdiler. Kâğıt bardaklarda Tang ikram edip Lorna Doone kurabiyeleri dağıtıyorlardı. Tavandaki vantilatörler aynı sıcak havayı odanın içinde döndürüp duruyordu ve Ig ile Merrin neredeyse dağıttıkları kadar meyve suyu içmişlerdi. Terry içeri girdiğinde oğlan tam cesaretini toplamış, kızı yüzmeye davet etmeye hazırlanıyordu.

Abisi salonun girişinde durup gözleriyle Ig'i aradı. Ig abisinin kendisini görebilmesi için elini kaldırdı. Terry başını geriye devirdi: *Buraya gel* anlamına gelen bir işaret yaptı. Bu harekette gergin ve insanı tedirgin eden bir yan vardı. Aslında Terry'yi orada görmek bile başlı başına tedirginlik vericiydi. Terry güneşli bir öğleden sonrayı kilisenin yakınlarında geçirecek tiplerden değildi. Kan bağışlamaya gelen insanların arasından geçtiği sırada Merrin'in de peşi sıra geldiğinin hayal meyal farkındaydı Ig. Kollarından tüpler

sarkan insanlara aldırmamaya çalışarak oğlanın abisinin yanına gittiler. Salon dezenfektan ve kan kokusuna boğulmuştu.

Ig abisinin yanına ulaştığında Terry kardeşini kolundan yakaladı. Canını acıtacak kadar sertçe sıkıyordu Ig'in kolunu. Onu kapıya sürükledi ve baş başa kalabilmeleri için hole çıkardı.

"Ona mı verdin?" diye kükredi Terry. "Kiraz bombasını ona mı verdin?"

Ig, kimden bahsettiğini sorma ihtiyacı hissetmedi. Terry'nin ses tonunun tınısı onu ürkütmüştü. Nefes almasını güçleştiren bir panik duygusu göğsünü sıkıştırdı.

"Lee iyi mi?" diye sordu Ig. Günlerden pazardı ve Lee önceki gece Gary'lere gitmişti. Ig ancak o zaman Lee'yi sabah kilisedeki törende görmediğini fark etti.

"O ve diğer serseriler kiraz bombasını hurdalığa atılan bir arabanın arka camına yapıştırmışlar. Ama bomba hemen patlamamış. Lee fitilin söndüğünü zannetmiş. Bazen öyle olur. Kontrol etmek için arabanın yanına döndüğü sırada cam patlamış. Her taraf cam kırıklarıyla kaplanmış. *Ig.* Çocuğun sol gözünden kahrolası bir cam parçası çıkardılar. Kırıklar beynine saplanmadığı için şanslı olduğunu söylüyorlar."

Ig çığlık atmak istedi ama göğsü karıncalanıyordu. Ciğerleri Novocain verilmiş gibi uyuşmuştu. Konuşamıyordu, ses çıkarmayı denedi ama başaramadı.

"Ig," dedi oğlanın astımından haberdar olan Merrin. "Astım tüpün yanında mı?" Sakin ve huzurlu bir sesle konuşuyordu.

Ig binbir güçlükle astım tüpünü cebinden çıkardı ama eli titrediği için yere düşürdü. Merrin onu alıp Ig'e uzattı, Ig astım ilacını dudaklarına yaslayıp ilacı ciğerlerine çekti.

"Dinle, Ig," dedi Terry. "Mesele sadece gözü olsa keşke. Arkadaşının başı büyük belada. Ambulansın yanı sıra polislerin de geldiğini duydum. Sürekli yanında taşıdığı dağ kaykayını hatırlıyor musun? Anlaşılan çalıntıymış. Kız arkadaşına hediye ettiği iki yüz

dolarlık deri cekete de el koymuşlar. Polisler sabah babasından izin alıp oğlanın odasını aramış. İçerisi çalıntı eşyalarla *doluymuş*. Lee birkaç hafta alışveriş merkezinde çalışmış diye duydum, evcil hayvan dükkânında. Bu yüzden dükkânların arkasından geçen koridorun anahtarları onda varmış. Oraya bırakılan eşyalardan eline ne geçtiyse yürütmüş. Bay Kâğıt dükkânındaki dergilerden bile çalmış. Üstelik kendi çapında bir dolandırıcılık işine girişmiş, uydurma bir yardım derneği için para topladığını söyleyerek kapı kapı dolaşıp dergileri insanlara satıyormuş. Boğazına kadar boka batmış durumda. Mağazalardan biri suç duyurusunda bulunmaya karar verirse çocuk mahkemesinde yargılanacak. Bazı açılardan, belki kör kalsa daha iyi. En azından ona acırlar, belki hapse..."

"Tanrı aşkına," dedi Ig. *Oğlanın gözünden bir cam parçası çıkarıldığını* duymuş, gerisiyle ilgilenmemişti. Sanki Terry trompetinde deneysel bir parça çalıyordu. Ig, hüngür hüngür ağlayarak Merrin'in elini sıktı. Kız ne zaman elini tutmuştu? Bilmiyordu.

"Gidip onunla konuşmalısın," dedi Terry. "Konuş ve çenesini kapalı tutmasını sağla, yoksa bizim de başımız belaya girer. Ona kiraz bombasını kimin verdiği ortaya çıkarsa... Veya *benim* onu *sana* verdiğim ortaya çıkarsa... Yandık! Ig, beni bandodan bile atabilirler."

Ig konuşmayı denedi ama başaramadı. Astım ilacından bir nefes daha çekti. Tir tir titriyordu.

"Ona bir saniye izin verir misin?" dedi Merrin öfkeyle. "Bırak da soluklansın."

Terry kıza şaşkın, gözlerle baktı. Bir saniye için ağzı açık kaldı. Sonra yavaşça ağzını kapadı ve sessizliğini korudu.

"Hadi, dışarı çıkalım Ig, biraz temiz hava al," dedi Merrin.

Ig kızın peşinden dışarı çıktı, basamakları inerken bacakları titriyordu. Terry geride kalıp gitmelerine izin verdi.

Hava kurşun gibi ağırdı, nemliydi, oğlan nefes almakta her geçen saniye biraz daha güçlük çekiyordu. Sabah tek bir bulut olmayan

gökyüzü, şimdi bombardıman uçaklarının bıraktığı kapkara dumanları andıran bulutlardan görünmüyordu. Nereden geldiği bilinmeyen sıcak bir esinti yüzlerini yaladı. Kızgın demir gibi kokuyordu esinti; güneşte kavrulmuş tren rayları veya fabrika boruları gibi ve Ig gözlerini kapadığında gözünün önüne Evel Knievel Yolu ve yokuşun iki tarafındaki borular geldi.

"Senin hatan değildi," dedi kız. "Seni suçlamayacaktır. Hadi ama! Kan bağışları neredeyse sona erdi. Bize burada ihtiyaçları yok. Eşyalarımızı alıp onu görmeye gidelim. Hemen! Sen ve ben."

Kızla birlikte onu görmeye gitmek fikrini kendine yediremedi Ig. Onun için takas yapmışlardı: Kıza karşılık bomba. Merrin'i yanında götürmek berbat bir fikirdi. Bir de üstüne böbürleniyormuş gibi olacaktı. Lee onun hayatını kurtarmış, Ig ise borcunu Merrin'i ondan uzaklaştırıp duyduklarına bakılırsa oğlanın kör olmasına sebep olarak ödemişti. Merrin ne derse desin Ig, hepsinin kendi suçu olduğunu düşünüyordu. O, kızı ve harika hayatı kapmış, Lee'ye ise cam parçaları ve yıkıntılar kalmıştı. Nefes almakta güçlük çeken oğlan astım ilacını yeniden dudaklarının arasına aldı.

Ciğerlerine konuşabilecek kadar hava doldurmayı başardığında, "Benimle gelemezsin," dedi Merrin'e. Vicdanı şimdiden günahlarının bedelini ödemesinin yegâne yolunun kızla bütün ilişkisini kesmesi olduğunu söylüyordu. Haftalar önce bir karar alıp sadece Lee ile değil, kendi kendiyle de bir anlaşma yapmıştı; Merrin Williams'a layık biri olmak için elinden geleni yapacaktı. Ama kızdan vazgeçmek bile onu bu hikâyedeki iyi adam yapmazdı. Kahraman olma fırsatı çoktan kaçmıştı.

"Neden gelmeyecekmişim? O benim de arkadaşım," dedi kız. Ig önce bu sözlere, sonra bu gerçeği daha önce fark etmediği için kendine şaşırdı.

"Ne söyleyeceğini bilmiyorum. Belki bana kızgındır. Bizim... yaptığımız takasla ilgili bir şeyler söyleyebilir."

Bunları söyler söylemez söylememiş olmayı diledi.

"Ne takası?" Oğlan başını iki yana salladı ama kız yeniden sordu. "Neyle neyi değiştiniz?"

"Kızmayacağına söz veriyor musun?"

"Verememe. Önce söyle, sonra bakarız."

"Haçını bulduğumda tamir etmesi için Lee'ye verdim ama haçı bana geri vermedi. Ben de takasla onu geri aldım. Haça karşılık kiraz bombasını verdim."

Kız kaşlarını çattı. "Eeee?"

Oğlan çaresizce kızın yüzüne bakıp anlamasını sağlamaya çalıştı ama kız anlamıyordu. Bu yüzden tane tane konuşması gerekti. "Haçı seninle tanışabilmek için elinde tutuyordu."

Kız bir süre daha oğlanın neyi kastettiğini anlamadan boş gözlerle ona bakmayı sürdürdü. Sonra gözlerindeki dalgın ifade kayboldu. Duydukları onu kesinlikle eğlendirmemişti.

"Ne yani, sen bu alışverişle beni..." diye söze başladı, sonra aniden sustu. Bir saniye sonra yeniden söze başladı. Artık insanın kanını donduran buz gibi bakışlarla süzüyordu Ig'i. "Bombayı benimle değiştiğini mi düşünüyorsun, Ig? Bu yüzden mi endişelisin? Haçı bana veren kişi sen değil de o olsaydı o zaman Lee'nin ve benim..." Cümlesini tamamlamadı çünkü tamamlasa Ig'le sevgili olduklarını itiraf etmesi gerekirdi oysa bu şimdilik ikisinin de bildiği ama yüksek sesle söylemeye cesaret edemediği bir şeydi. Genç kız üçüncü kez cümlesine başladı: "Ig, kolyeyi *sen* bul diye bıraktım."

"Ben ne... Ha?"

"Çok sıkılmıştım. Ne kadar sıkıldığıma inanamazsın. Öylece oturmuş yüzlerce sabah daha o kilisede dua etmem gerekeceğini düşünüyordum, Peder Mould'un günahlardan bahsedişini dinlerken içten içe öldüğümü hissettim. Geleceğe ümitle bakmamı sağlayacak bir şeylere ihtiyacım vardı. Orada olmayı istememi sağlayacak bir şeylere... Öylece oturup bir rahibin günahlardan bahsedişini dinlemek istemiyordum. Bir şeyler yapmak istiyordum. Sonra uslu

bir çocuk gibi bir kenarda oturduğunu, çok ilginç bir şey anlatıyormuş gibi dikkatle rahibi dinlediğini gördüm. O an anladım, Ig. O an kafanı karıştırmanın beni içine düştüğüm can sıkıntısından kurtaracağını çözdüm."

O gün Ig, Lee Tourneau'yu görmeye tek başına gitti. Merrin ve Ig, pizza kutularını toplamak ve boş meyve suyu şişelerini atmak için salona döndüklerinde neredeyse on saniye süren bir gök gürültüsü duyuldu. Aslında duyulmaktan çok, hissedilen, pes perdeden bir uğultuydu. Ig'in kemikleri sızladı. Beş dakika sonra yağmur damlaları, seslerini birbirlerine duyurabilmek için bağırmalarını gerektirecek kadar sert bir şekilde çatıya düşmeye başladı. Hava birdenbire kararmıştı, bardaktan boşanırcasına yağmur yağıyordu, üstelik kapıdan baktığınızda yolu bile doğru dürüst göremiyordunuz. Yağmur başlamadan önce bisikletlerine atlayıp Lee'yi görmeye gidebileceklerini düşünmüşlerdi ama Merrin'in babası kızını almaya geldi. Böylece birlikte bir yere gitme imkânları kalmadı.

Terry ehliyetine iki gün önce kavuşmuş, ilk denemesinde sürüş testini geçmişti. Ertesi gün arabayla Ig'i Lee Tourneau'nun yanına bıraktı. Fırtına yüzünden ağaçlar parçalanmış ve telefon direkleri yola devrilmişti. Hiçbir yere çarpmamak için Terry'nin sürekli Jaguar'ı yoldaki dalların ve kırık posta kutularının arasından geçirmesi gerekiyordu. Sanki banliyö havaya uçmuştu, son bir patlama bütün kasabayı sarsmış ve Gideon'ı harabeye dönüştürmüştü.

Harmon Sitesi, labirenti andıran dar sokakların etrafına serpiştirilmiş açık sarı evlerden, iki arabalık garajlardan ve birkaç evde bir arka bahçelere serpiştirilen yüzme havuzlarından oluşan bir tür zengin muhitiydi. Lee'nin ellilerinde bir hemşire olan annesi Tourneau'ların evinin önündeki Cadillac'ın üstüne düşen dalları temizlemekle meşguldü. Canı sıkılmış gibi dudaklarını büzmüştü. Terry, Ig'i bıraktı ve geri dönme zamanı geldiğinde aramasını söyledi.

Lee'nin yatak odası bodrum katındaydı. Lee'nin annesi Ig'e ka-

pıya kadar eşlik etti, mağaraya benzeyen odanın kapısını açtı ve sadece televizyondan gelen mavimsi ışığın aydınlattığı boşluğa doğru seslendi. "Ziyaretçin var." O seste duygudan eser yoktu. Ig'in içeri girmesine izin verip çocukların yalnız kalabilmesi için çıkarken kapıyı arkasından kapadı.

Lee tişörtünü çıkarıp yatağın kenarına oturmuştu. Televizyonda *Benson* dizisinin tekrar gösterimleri vardı ama Lee sesi kıstığı için ne olup bittiğini anlamak güçtü. Televizyon hareket eden şekillerin olduğu bir ışık kaynağından ibaretti. Oğlanın sol gözüne bir bandaj yerleştirilmiş ve kafası sargı bezlerinin içinde kaybolmuştu. Bütün perdeler kapalıydı. Oğlan ne Ig'e ne televizyona bakıyordu; başını öne eğmişti.

"İçerisi çok karanlık," dedi Ig.

"Gün ışığı gözümü acıtıyor," dedi Lee.

"Gözün nasıl?"

"Henüz kesin bir şey söylemediler."

"Görme ihtimali..."

"Tamamen kör olacağımı sanmıyorlar."

"Bu da bir şeydir."

Lee olduğu yerde oturmayı sürdürdü. Ig arkadaşının bir şeyler söylemesini bekledi.

"Her şeyi anlattılar mı?"

"Hiçbiri umurumda değil," dedi Ig. "Beni boğulmaktan kurtardın. Gerisi beni ilgilendirmiyor."

Acıyla burnunu çekene kadar Ig, Lee'nin ağladığını fark etmemişti. Sadistçe işkencelere katlanan biri gibi ağlıyordu, sanki biri elinde sigara söndürüyordu. Ig öne doğru bir adım attığında az kalsın yerdeki CD'lere, kendisinin ona hediye ettiği albümlere takılıp düşecekti.

"Onları geri mi istiyorsun?" diye sordu Lee.

"Hayır."

"Ne o zaman? Paranı mı istiyorsun? Çoktan harcadım."

"Ne parası?"

"Yardım topluyorum diye sana sattığım dergilerin parası. *Çaldığım* dergilerin." Çalmak fiilini abartılı bir öfkeyle telaffuz etmişti.

"Para için gelmedim."

"O zaman ne için geldin?"

"Arkadaş olduğumuz için." Ig, arkadaşına doğru bir adım attı. Sonra dudaklarından bir çığlık döküldü. Lee'nin gözünden gözyaşı değil, kan akıyordu. Bandaj kan içindeydi ve yeni damlalar oğlanın sol yanağından aşağı süzülüyordu. Lee farkında olmadan parmaklarını yüzüne götürdü. Parmakları kıpkırmızı oldu.

"İyi misin?" diye sordu Ig.

"Ağladığım zaman canım acıyor. Üzülmemesini öğrenmem gerekecek." Derin bir nefes aldı, omuzları titreye titreye havaya kalkıp indi. "Sana her şeyi anlatmam gerekirdi. O dergileri satmakla adilik ettim. Bir de utanmadan yardım topluyorum dedim. Seni tanıdıktan sonra gerçekleri söylemek istedim ama artık çok geçti. Arkadaşlar arkadaşlara böyle davranmamalı."

"Bunların bir önemi yok. Keşke o bombayı sana hiç vermeseydim."

"Unut gitsin," dedi Lee. "Senin suçun değildi. Onu istedim. Benim kararımdı. Bunları düşünüp endişelenmemelisin. Tek istediğim benden nefret etmediğini söylemen. Birilerinin hâlâ arkadaşım olmayı istediğini bilmeye ihtiyacım var."

Bunları rica etmesine aslında gerek yoktu. Ig onun arkadaşıydı. Yine de bandajın kenarından sızan kanları gördüğü anda bayılacak gibi oldu. Lee'yi kandırmak için ne kadar çaba harcadığını, bombayla neler patlatabileceğini ballandıra ballandıra anlatışını bir türlü aklından çıkaramıyordu. Merrin'i Lee'den, kendisini boğulmaktan kurtaran nehrin karanlık sularından çıkaran kişiden çalmak için az mı uğraşmıştı! Bu ihanetin telafisi olamazdı.

Lee'nin yanına oturdu.

"Sana bir daha benimle takılmamanı söyleyecektir," dedi Lee.

"Kim? Annem mi? Hayır, seni ziyarete geleceğimi duyunca çok sevindi"

"Annen değil. *Merrin*."

"Ne saçmalıyorsun? Merrin benimle seni görmeye gelmeyi istiyordu. Senin için endişeleniyor."

"Öyle mi?" Lee kafasından aşağı kaynar sular boşalmış gibi oldu. "Bunların neden olduğunu biliyorum," dedi sonra.

"Aptal bir kazaydı, hepsi bu."

Lee başını iki yana salladı. "Hayır, bana hatırlatmak içindi."

Ig sessizliğini koruyup arkadaşının söylediklerini biraz daha açmasını bekledi ama Lee devamını getirmedi.

"Neyi hatırlatmak için?" diye sordu Ig,

Lee ağlamamak için kendini zor tutuyordu. Elinin tersiyle yanağından akan bir damla kanı sildiğinde geride pis bir leke kaldı.

"Sana neyi hatırlatmak için?" diye sordu Ig yeniden. Ancak hıçkırıklarını güçlükle bastıran Lee, bu soruyu cevaplamadı ve Ig, oğlanın neyi kastettiğini hiçbir zaman öğrenemedi.

ATEŞ VAAZI

Yirmi Birinci Bölüm

Ailesinin evinden, büyükannesinin yere serilmiş vücudundan, kırılan tekerlekli sandalyeden, Terry'den, Terry'nin korkunç itirafından uzaklaşmak isteyen Ig, arabasına atladı. Nereye gittiğini bilmiyor ve önemsemiyordu. Nereye *gitmediğini* biliyordu ama: Glenna'nın dairesine veya şehre. İnsanları görmeye, birilerinin daha itiraflarını duymaya katlanabileceğini sanmıyordu.

Zihnindeki kapıyı kapalı tutuyor, bütün iradesiyle o kapıya yükleniyordu. Kapının diğer tarafındaysa bütün güçleriyle onu açmaya, genç adamın düşüncelerine sızmaya çalışan iki adam vardı; abisi ve Lee Tourneau. İşgalcilerin son sığınağa da dalmalarını engellemek için bütün iradesini kullanması gerekti. Onları zihninde istemiyordu. Kapıyı açıp içeri girmeyi başarırlarsa ne yapacağını kestiremiyordu.

Ig eyaletler arası otoyola saptı. İki taraftaki ağaçlar, iki şeride indiği bölümlerde otoyola karanlık bir koridor havası veriyordu. Yol kenarına bırakılmış bir alışveriş arabasının önünden geçti ve bir an için bir alışveriş arabasının nasıl olup da hiçliğin ortasındaki bir yolun kenarını boylayabileceğim düşündü. İnsanların bir şeyi bıraktıktan sonra başına ne geleceğini umursamayışlarının ispatıydı o araba. Sonra Merrin Williams'ı bırakıp gittiği gece geldi aklına –gereksiz bir öfke yüzünden, şu dünyadaki en iyi arkadaşını yapayalnız bırakmıştı– sonra neler olduğuna bakın...

On yıl önce alışveriş arabasıyla yokuştan aşağı kayışı geldi aklına. Eli gayriihtiyari, o gün kırılan ve ölene dek yamuk kalacak burnuna

gitti. Zihninde büyükannesinin tekerlekli sandalyeyle evin önündeki yokuştan aşağı uçuşunun görüntüsü belirdi birdenbire, koca kauçuk tekerlekler çimenleri ezip geçmişti. Çite çarptığında kadının bir tarafını kırıp kırmadığını merak etti. Boynunu kırmış olmasını diliyordu. Vera, onu ne zaman görse ölmek istediğinden bahsetmişti, Ig'in yaptığı kadının dileğini yerine getirmekten ibaretti. Her zaman düşünceli bir torun olmamış mıydı? İşte ispatı. Eğer onu öldürmüşse bunu, yeni hayatına iyi bir başlangıç sayacaktı. Ama devamını da getirmek gerekiyordu tabii...

Midesine kramplar saplandığında bunu içinde biriken mutsuzluğun yansımalarından biri olarak gördü. Belki de sabahtan beri bir şey yemediği içindi. Makul bir varsayım. Olabildiği kadar az insanla muhatap olup nereden yiyecek alabileceğini düşünmeye çalıştı ve o anda sol tarafta The Pit'i gördü. Merrin'le geçirdiği son gece, son akşam yemeklerini yedikleri yer. O günden sonra bir daha oraya adım atmamıştı, içeride hoş karşılanacağını sanmıyordu. Ama sırf bu düşünce bile son derece davetkârdı. Ig arabayı otoparka bıraktı.

Öğleden sonranın erken saatleriydi. Öğle yemeği saati geçmiş ama insanlar iş çıkışı bir tek atmak için henüz içeri doluşmaya başlamamışlardı. Otoparktaki az sayıda araba, Ig'in tahminlerine göre katıksız alkoliklerin araçlarıydı. The Pit'in önündeki tabelada şöyle yazıyordu:

Tavuk Kanadı 10 sent & Bud Bira 2 dolar.
Perşembeleri Kadınlar Gecesi, Gelip Bizi Görün Kızlar
Gideon Azizleri

Arabanın önünde durup yazıyı okuduğu sırada arkadan vuran ışık gölgesini zemine düşürdü. Siyah boynuzları olan bir gölge. Boynuzlarının ucu The Pit'in kırmızı kapısını işaret ediyordu.

İçeri girdiğinde Merrin çoktan oturmuştu. Maç seyreden üniversiteli çocuklar yüzünden mekân tıka basa dolu olsa da Ig, genç kadını bir bakışta gördü. Her zamanki masalarına geçmiş onu bekliyordu.

Onu görmenin Ig'in üzerinde ilginç etkileri vardı. Uzun zamandır birlikte olmalarına karşın hiç değişmemişti bu durum. Merrin'i görmek kendi vücudunun, çıplak teninin farkına varmasını sağlardı. Üç haftadır görüşmedikleri gibi Noel'e kadar bir daha görüşme şansları da olmayacaktı. Fakat bugün karides yiyip bira içecek, Merrin'in yeni yıkanmış serin çarşaflarının tadını çıkaracaklardı. Merrin'in annesi ve babası Winnipesaukee'ye kamp yapmaya gittiğinden ev onlara kalmıştı. Akşam yemeğinden sonra kendisini nelerin beklediğini düşündüğünde Ig'in ağzı kurudu. Bir yanı içki içip yemek yemekle vakit kaybetmenin tam bir ziyan olacağını düşündü. Diğer yanı ise acele etmemesi, gecenin tadını çıkarması gerektiğini söylüyordu.

Konuşmaları gereken konular yok değildi. Genç kadın endişeliydi ve neden endişeli olduğunu anlamak için dâhi olmak gerekmiyordu. Ig, ertesi sabah 11.45'te British Airways uçağına atlayıp İngiltere'ye gidecek, Uluslararası Af Örgütü'nün Londra ofisinde çalışmaya başlayacaktı. Altı ay boyunca aralarında koca bir okyanus olacaktı iki sevgilinin. Daha önce hiç bu kadar uzun süre ayrı kalmamışlardı.

Genç adam onun endişeli olduğunu bir bakışta anladı. Böyle olduğunda içine kapanırdı Merrin. Elleriyle bir şeyleri –peçeteleri, eteğini, Ig'in kravatını– düzeltmeye başlardı. Sanki bu tür ufak detayları düzeltmek geleceklerine giden yolu düzeltmek demekti. Kahkahaları kaybolup gider, neşeli genç kızın yerini aşırı olgun, aşırı düşünceli biri alırdı. Merrin'i o halde görmek Ig'e komik geliyordu. Annesinin giysilerini giymiş bir kız çocuğuna benzetiyordu böyle anlarda Merrin'i. Bu halini ciddiye alamıyordu onun.

Genç kadının endişelenmesi için geçerli bir sebep yoktu ama Ig endişe ve mantığın yakın akraba olmadıklarını bilirdi. Ama çok

mantıksızdı: Merrin istemese hatta onu bunu yapmaya zorlamasa Londra'daki işi kabul etmezdi bile. Sevgilisi işi reddetmesine izin vermemiş, sonuna kadar yeni işini savunmuştu. Altı ayını bu işe vermesinden ve İngiltere'ye bir şans tanımasından bir zarar gelmeyeceğini söylemişti. İşi sevmezse sonunda eve dönerdi ama genç adamın işini seveceğine inanıyordu. Her zaman yapmak istediği türde bir işti söz konusu olan, hayallerinin işiydi. İkisi de bunu biliyorlardı. Eğer işi sever –ki sevecekti– ve İngiltere'de kalmak isterse genç kadın onun yanına taşınacaktı. Harvard Üniversitesi'nin, Imperial College London ile ortak yürüttüğü öğrenci değişim programları vardı ve öğrenci değişim programına katılacak adayları seçmekle yükümlü olan görevli, genç kadının Harvard'daki akıl hocası Shelby Clarke'tı; yani kız rahatlıkla programa kabul edilirdi. Londra'da bir daire tutarlardı. Eşofmanlarıyla evde dolaşan Merrin ona çay ve bisküvi ikram ederdi ve sonrasında sevişirlerdi. Bunları duyan Ig pes etti. Nasıl etmesin! Sevgilisinin eşofmanlı haline bayılıyordu, gözünün önüne gelen manzara hoşuna gitmişti. Böylece işi kabul etti ve üç haftalık yaz eğitim programı için New York'a gönderildi. Şimdi geri dönmüş ve sevgilisini peçeteleri düzeltirken bulmuştu. Hayır, şaşırdığı söylenemezdi.

Salonu geçip etten duvar oluşturmuş bedenlerin arasından sıyrılmaya çalışarak Merrin'e doğru ilerledi. Karşısındaki sandalyeye oturmadan önce eğilip onu öpmeye yeltendi. Ama genç kadın onu öpmek için başını yukarı çevirmeyince dudaklarıyla değil, şakağıyla yetinmek zorunda kaldı.

Merrin'in önünde boş bir martini kadehi vardı. Garson geldiğinde kendisi için yeni bir martini, Ig içinse bira sipariş etti. Ig, Merrin'in görüntüsünün tadına vardı, boynunun pürüzsüz dokusu, loş ışıkta parlayan saçları, gözleri... Başlangıçta doğru zamanlarda bir şeyler mırıldanarak ve anlatılanları yarım kulak da olsa dinleyerek sohbete ayak uydurmaya çalıştı. Merrin, Londra'da geçireceği zamanı ilişkilerine de ara verebilecekleri bir dönem, bir tür tatil

olarak görmesini söyleyene dek konuşulanlara dikkatini vermemişti ve bu kelimeleri duyduğunda önce onun espri yaptığını sandı. Başkalarıyla zaman geçirmenin ikisi için de iyi olacağını söyleyene dek onun ne kadar ciddi olduğunu anlamamıştı.

"Çıplak mı?" diye sordu Ig.

"Neden olmasın," dedi Merrin, martinisinin yarısını kafasına dikerken.

Ig'in neler olduğunu kavramasını sağlayan genç kadının kelimeleri değil, içkiyi içiş biçimiydi. Cesaret içkisi. Belli ki söyleyeceklerini söyleyebilmek için cesaretini toplamayı denemiş ve o gelmeden önce en az iki kadeh devirmişti.

"Birkaç ay dayanamayacağımı mı sanıyorsun?" diye sordu Merrin'e. Mastürbasyonla ilgili çocukça bir espri yapacaktı ama kelimeler ağzından dökülemeden onlara garip bir şey oldu; Ig'in boğazına takıldı sözcükler. Tıkandı, nefesi kesildi ve bir anda hiçbir şey söyleyemez hale geldi.

"Önümüzdeki aylarda neler olabileceğini düşünerek endişelenmek istemiyorum. İki üç ay sonra neler hissedeceğini bilemeyiz. Benim ne hissedeceğimi de bilemeyiz. Sırf benimle birlikte olabilmek için eve dönmek zorunda değilsin. Ben de sırf seninle olabilmek için Londra'daki okula transfer olmak istemeyebilirim. Bugünü, bugünde bırakalım. Söylediklerimi bir de şöyle değerlendir: Bugüne kadar kaç kızla birlikte oldun? Hayatın boyunca?"

Genç adam gözlerini dikip Merrin'e baktı. Yüzündeki bu ifadeyi, konsantrasyon sağlamak için kaşlarını çatışını defalarca görmüştü ama daha önce gördüğü manzaradan korktuğu olmamıştı.

"Bu sorunun cevabını biliyorsun," dedi Ig.

"Sadece ben. Bugüne kadar sadece benimle oldun. Kimse böyle yapmaz. Kimse bütün hayatını yattığı ilk kişiyle geçirmez. En azından günümüzde böyle yürümüyor. Dünyada tek bir kadınla yatmış tek bir erkek bile yoktur. Sadece sen. Herkesin kaçamaklara ihtiyacı var. Bu sayı en azından ikiye veya üçe çıkmalı."

"Uygun gördüğün kelime bu mu? 'Kaçamak'? Ne kadar zarif bir kelime tercihi."

"Peki," dedi Merrin. "Daha açık konuşayım, gidip başkalarıyla sevişmelisin."

Kalabalıktan tezahüratlar ve onayladıklarını belli eden bağırışlar yükseldi. Biri gol atmıştı, Ig bir şey söyleyecek gibi oldu ama ağzı o kadar kurumuştu ki konuşmaktansa birasından bir yudum aldı. Bardağın dibinde bir parmak bira kalmıştı kala kala. Ne biranın gelişini hatırlıyordu ne de onu içtiğini. Artık ısınmış olan ve tadı aşırı tuzlu gelen birayı içmek okyanus suyunu ağzına doldurmaktan farksızdı. Merrin bunları söylemek için bugünü, oğlanın okyanusu geçmesine on iki saat kalmasını beklemişti.

"Beni terk mi ediyorsun? Benden ayrılmak istiyordun ve söylemek için bu ânı mı bekledin?"

Garson elinde bir tabak patates kızartması ve plastik bir gülümsemeyle yanlarında belirdi.

"Sipariş vermek ister misiniz?" diye sordu. "Başka bir şey içmek istiyor musunuz?"

"Bira ve martini lütfen" dedi Merrin.

"Bira istemiyorum," dedi Ig, kulağına yabancı gelen şımarık, çocuksu bir ses tonuyla.

"İkimiz de martini alacağız o zaman," dedi Merrin.

Garson geldiği gibi çabucak gözden kayboldu.

"Bütün bunlar ne demek oluyor? Uçak biletimi aldım, bir daire tuttum, bir ofisim var. Pazartesi sabahı işimin başında olmam bekleniyor, sense giderayak bana bu zırvaları söylüyorsun. Bu konuşmadan nasıl bir sonuç elde etmeyi umuyorsun? Yarın onları arayıp, 'En az 700 kişinin başvurduğu işi bana verdiğiniz için teşekkür ederim ama pas geçmek zorundayım,' dememi mi bekliyorsun? Bu, işimi mi yoksa seni mi daha çok sevdiğimi görmek için beni sınadığın bir test mi? Öyleyse çok çocukça ve küçük düşürücü."

"Hayır, Ig. Gitmeni ve başkalarıyla..."

"Başkalarını sikmemi istiyorsun."

Merrin'in omuzları çöktü. Söyledikleri Ig'i de şaşırtmıştı, bu kadar kaba konuşmayı planlamamıştı. Ama Merrin yutkunup başını salladı. "Ya şimdi yaparsın ya sonra. Ama er geç yapacaksın."

Ig abisinin söylediği anlamsız cümlelerden birini hatırladı. *Hayat böyledir. Ya sakat kalacaksın ya ödlek damgası yiyeceksin.* Ig, Terry'nin böyle bir şeyi gerçekten söyleyip söylemediğine emin değildi. Cümleyi uydurmuş olabilirdi ama bu sözler favori şarkısının sözleri gibi ayan beyan beynine kazınmıştı.

Garson saygıyla Ig'in martinisini masaya bıraktı. Genç adam kadehi dudaklarına götürüp üçte birini bir yudumda içti. Hayatında ilk kez martini içiyordu ve içkinin şekerli tadı, boğazını yakışı onu şaşırtmıştı. Yavaşça gırtlağını geçen alkol ciğerlerine yayıldı. Göğsü tam bir fırına döndü ve alnında ter damlaları birikti. Elini boynuna götürüp kravatının düğümünü buldu. Binbir güçlükle gevşetti kravatı. Neden gömlek giymişti ki? Gömleğin içinde pişiyordu. Sanki cehennemdeydi.

"Neler kaçırdığını merak edeceksin, diğer kadınlar her zaman aklının bir köşesinde olacak," diyordu Merrin şimdi. "Erkekler öyledir. Akılcı davranmaya çalışıyorum. Evlendiğimizde seni bebek bakıcımızla basmak istemiyorum. Benim yüzümden yaşayamadığın şeylerin özlemini duymanı istemiyorum."

Ig sabırlı davranmaya, sükûnetini korumaya, keyfinin kaçmasına engel olmaya çalıştı. Sükûnetini korumayı başardı ama keyif konusunda çuvalladı.

"Bana diğer erkeklerin nasıl düşündüğünden bahsetme. Ben ne istediğimi biliyorum. Yıllardır hayalini kurduğum hayatı istiyorum. Kaç kere çocuklarımıza ne ad vereceğimizi konuştuk. Hepsinin yalan olduğunu mu söylüyorsun?"

"Bence bu da sorunun önemli bir parçası. Şimdiden çocuğumuz *varmış*, *evlenmişiz* gibi davranıyorsun. Ancak yok ve evli değiliz. Senin için o çocuklar gerçek çünkü gerçek dünyada değil, bir hayal

dünyasında yaşıyorsun. Bense çocuk yapmayı isteyip istemediğimi bile bilmiyorum."

Ig kravatını çözüp masaya fırlattı. Boynunu sıkan bir şeylerin varlığına katlanamayacaktı.

"Beni kandırabileceğini mi sanıyorsun? Son sekiz bin konuşmamızda çocuk sahibi olma fikri gayet hoşuna gidiyordu."

"Neyin hoşuma gittiğini, neyin gitmediğini bilmiyorum. Tanıştığımız günden bu yana senden uzaklaşma ve nasıl biri olduğumu, nasıl biri olmayı istediğimi düşünme şansım olmadı. Tek bir günümüz bile..."

"Seni boğuyor muyum? Söylemeye çalıştığın bu mu? Hepsi saçmalık."

Merrin başını çevirip boş gözlerle salona bakarak Ig'in öfkesinin geçmesini bekledi. Burnundan çıkan ıslık sesleri Ig'in derin derin nefes almaya çalıştığının göstergesiydi. Ig baştan başladı.

"Ağaç evde geçirdiğimiz günü hatırlıyor musun?" diye sordu. "Beyaz perdeleri olan, bir daha ne kadar ararsak arayalım bulamadığımız ağaç evi soruyorum? Böyle şeylerin sıradan çiftlerin başına gelmediğini söylemiştin. Aşkımızın bizi özel kıldığını, milyonlarca insan arasında sadece ikimize özel bir şey bahşedildiğini söyledin. Birbirimiz için yaratılmışız dedin. Hani işaretleri görmezden gelmek imkânsızdı?"

"İşaret falan yoktu. Birinin ağaç evinde geçirilmiş sıradan bir akşamdı, o kadar!"

Ig yavaşça başını iki yana salladı. Bu haldeyken onunla konuşmayı denemek, ellerini sallayarak arılardan kurtulmaya çalışmak gibiydi. Yaptıkları bir işe yaramıyor, sadece daha fazla canı yanıyordu. Yine de engel olamıyordu kendine.

"Bütün yaz onu aradığımızı unuttun mu? Her gün ağaç evi aradık ama bulamadık. Onun hayalimizde canlandırdığımız bir ağaç ev olduğunu söylememiş miydin?"

"Aramayı kesmemiz için öyle söyledim. Sana tam da bundan

bahsetmeye çalışıyorum, Ig. Sen ve hayal dünyan. Sevişmek bile sadece sevişmek olamıyor, insanın hayatını değiştiren gerçeküstü bir deneyim olmak zorunda. Her şeye bu kadar anlam yüklemek yorucu ve garip. Bütün bunlar normalmiş gibi davranmaya çalışmaktan sıkıldım. Söylediklerini kulağın duyuyor mu? Niçin kahrolası ağaç evden *bahsediyoruz*?"

"Söylediklerin beni iğrendiriyor," dedi Ig.

"Hoşuna gitmedi mi? Sevişmekten bahsetmem seni rahatsız mı etti? Neden, Ig? Kafandaki resme uymuyor mu? Sen karşında gerçek bir insan istemiyorsun. Hayal dünyana uyan kutsal bir imge istiyorsun."

"Sanırım hâlâ ne yiyeceğinize karar veremediniz," dedi yeniden masanın başında beliren garson.

"İki martini daha," dedi Ig. Kadın uzaklaştı.

Uzun uzun bakıştılar. Ig kayıp düşecekmiş veya her an fırlatıp atmaya hazırlanıyormuş gibi masayı iki tarafından tutmuştu.

"Tanıştığımızda daha çocuktuk," dedi Merrin. "İlişkimiz sıradan bir lise aşkından çok daha ileriye gitti. Başkalarıyla biraz vakit geçirirsek ilişkimize de farklı gözlerle bakabiliriz. Belki kaldığımız yerden devam ederiz, belki yetişkin hallerimiz de gençlik hallerimiz gibi birbirine âşık olur. Bilmiyorum. Aradan biraz zaman geçtikten sonra belki birbirimize neler verebileceğimizi baştan değerlendiririz."

"Birbirimize neler verebileceğimizi mi?" diye tekrarladı Ig. "Kredi başvurusunu değerlendiren banka memurları gibi konuşuyorsun."

Merrin gözlerinde hüzünlü bir ifade, bir eliyle boğazını ovalıyordu. Ig ancak o zaman Merrin'in haçı takmadığını fark etti. Bunun özel bir anlamı olup olmadığını merak etti. O haç bir tür nişan yüzüğü gibiydi, hayatlarını paylaşma konusunu tartışmalarından çok önceki günlerden kalmış olsa bile Merrin onu geri aldığından bu yana haçı hiç çıkarmamıştı. Şöyle bir düşününce, Ig gerçekten onu haçsız gördüğü tek bir ânı bile hatırlamıyordu. Bunu fark etmesiyle beraber göğsündeki basınç ve mide bulantısı daha da arttı.

"Başka biri mi var?" diye sordu Ig. "İlişkimize yeni bir açıdan bakmaktan bahsetmenin nedeni sikişmek istediğin başka birinin olması mı?"

"Bunu öyle görme. Söylemeye çalıştığım..."

"Ne söylemeye çalıştığın belli. Kendin de söyledin, bütün mesele bu. Başkalarıyla sevişmemiz gerekiyormuş."

Merrin bir şey söyleyecekmiş gibi ağzını açtı, kapadı ve sonra yeniden açtı. "Evet, sanırım öyle, Ig. Sanırım bu da sürecin bir parçası. Ben de başkalarıyla yatmalıyım. Eğer bunu yapmazsam gidip Londra'da keşişler gibi bir hayat sürersin. Benim birileriyle yattığımı bilirsen senin yatman da kolaylaşacaktır."

"Demek hayatında biri var."

"Bir veya iki kere çıktığım biri var."

"Ben New York'tayken." Soru değildi. Ig bulmacayı çözmüştü. "Kim?"

"Tanıdığın biri değil. Bir önemi yok zaten."

"Kim olduğunu bilmek istiyorum."

"Önemli olan bu değil. Ben tutup da sana Londra'da neler yaptığınla ilgili sorular sormayacağım."

"Ve *kimi* becerdiğimle ilgili," dedi Ig.

"Evet. Her neyse. Bilmek istemiyorum."

"Ama ben her şeyi bilmek *istiyorum*. Ne zamandı?"

"Ne, ne zamandı?"

"O adamla görüşmeye ne zaman başladın? Geçen hafta mı? Ona ne dedin? Ben Londra'ya gidene kadar beklemeniz gerektiğini mi söyledin? Yoksa beklemeye zahmet etmediniz mi?"

Merrin cevap vermek için dudaklarını araladığında Ig o gözlerde korkunun emarelerini gördü ve bilmeyi hiç istemediği bir şeyi öğrenmiş olmanın verdiği nefretle yüzünü ateş bastı. Merrin'in bütün yaz bu konuşmayı yapmaya hazırlandığını, her şeyin işi kabul etmesi için yalvardığı dönemde başladığını anlamıştı birden.

"Ne kadar ileri gittiniz? Seviştiniz mi?"

Kız başını iki yana salladığında Ig, hayır mı diyor, yoksa soruyu cevaplamayı mı reddediyor bir türlü çözemedi. Merrin gözyaşlarını güçlükle tutuyordu. Ig, onun ne zamandır ağlamanın eşiğinde olduğundan emin değildi. Onu rahatlatma ihtiyacı duymadığını keşfettiğinde şaşırdı. Tanımadığı duygularla boğuşuyordu, o güne kadar hiç yaşamadığı heyecan ve öfke karışımı tiksindirici bir duygu kalbini pençelerine almıştı. Kendisine yanlış yapılmasından, onu incitmek için eline bir koz geçmesinden ötürü memnundu bir yanı. Nasıl bir ceza verebileceğini düşünmek hoşuna gitmişti. Bu intikam hisleri Ig'i şaşırttı. Merrin'i soru yağmuruna tutmak istiyordu. Ama zihninde tatsız görüntüler belirmeye de başlamıştı: Dizlerinin üstüne çömelmiş olan Merrin, yatak örtülerinin arasında, perdelerin arasından süzülen ışık vücudunu aydınlatıyor, başka birinin elleri çıplak kalçalarında dolaşıyor. Bu görüntü onu iğrendirdiği kadar tahrik de etti.

"Ig," dedi Merrin alçak sesle. "Lütfen."

"Kes lütfen mütfen demeyi! Bana anlatmadığın şeyler olduğunu görebiliyorum. Her şeyi bilmek istiyorum. Onunla seviştiniz mi? Onunla seviştiysen bana söylemeni istiyorum!"

"Hayır."

"Güzel. Hiç buraya geldi mi? New York'tan seni aradığım zamanlarda o da dairende seninle miydi? Eli eteğinin altında mı geziyordu?"

"Hayır, Ig, böyle şeyler olmadı. Sadece öğle yemeği yedik. Hepsi bu. Arada sırada konuşuyoruz. Çoğunlukla okuldan bahsediyoruz."

"Benimle sevişirken onu hayal ettiğin oluyor mu?"

"Tanrı aşkına, hayır! Nasıl böyle bir şey sorarsın!"

"Çünkü *her şeyi* bilmek istiyorum. Bana söylemediğin bütün rezillikleri, bütün pis sırlarını öğrenmek istiyorum."

"Niçin?"

"Çünkü senden nefret etmemi kolaylaştıracak," dedi Ig.

Garson yeniden masalarına gelip içkilerini bıraktı.

"Neye bakıyorsun, çok mu hoşuna gitti?" diye sordu Ig, gözlerini dikip onlara bakan garsona. Tedirgin olan kadın birkaç adım geri çekildi.

Onlara bakan tek kişi garson değildi. Diğer masalarda oturanlar da başlarını çevirmiş, ikiliyi izliyordu. En yakınlardakiler bir filmi izler gibi kendilerini olup bitene kaptırmıştı, çoğu genç çiftlerden oluşan diğerleri ise merak içinde ve gülmemek için büyük çaba harcayarak konuşmayı dinliyorlardı. Hiçbir şey bir ayrılık sahnesini izlemek kadar eğlenceli değildir.

Ig, bakışlarını garsondan ayırıp Merrin'e çevirdiğinde, genç kadının ayağa kalktığını, sandalyesinin arkasına geçtiğini gördü. Elinde Ig'in kravatını tutuyordu. Ig onu masaya fırlattığında almış ve o andan itibaren huzursuzca katlayıp elleriyle ütülemeye girişmişti.

"Nereye gittiğini sanıyorsun?" diye sordu. Ayağa kalkıp Merrin'i omuzlarından yakaladı. Merrin kurtulmayı denediğinde dengesini kaybedip masaya tutundu. Sarhoş olmuştu. İkisi de sarhoştu.

"Ig, kolumu acıtıyorsun," dedi.

Ig ancak o zaman onun omzunu ne kadar büyük bir güçle, parmaklarını etine geçirircesine sıktığını fark etti. Elini Merrin'i bırakmaya zorlamak için bütün iradesini kullandı.

"Bir yere gitmiyorum," dedi Merrin. "Sadece elimi yüzümü yıkayacağım." Yüzünü işaret etti. Makyajı dağılmıştı.

"Bu konu burada kapanmadı. Bana anlatmadığın şeyler var."

"Sana anlatmak istemediğim şeyler var," dedi Merrin. "Zalimlik olsun diye değil, incindiğini görmek istemediğim için, Ig."

"Biraz geç kalmadın mı?"

"Seni seviyorum,"

"Sana inanmıyorum."

Merrin'i incitmek için söylenmiş sözler. Aslında neye inanıp neye inanmadığını bilmiyordu. Ancak bu sözlerin onun kalbini kırdığını gördüğünde vahşi bir mutluluk doldu içine. Merrin gözyaşla-

rını güçlükle tutuyordu. Yine dengesini kaybeden genç kadın ayakta durabilmek için elini masaya yasladı.

"Senden bir şeyler saklıyorsam, seni korumak için. Ne kadar iyi biri olduğunu biliyorum. Sana yaşattıklarımdan daha iyisini hak ediyorsun."

"Sonunda bir konuda anlaştık," dedi. "Daha iyisini hak ediyorum."

Merrin, bir şeyler daha söylemesini bekledi ama Ig yapamadı. Nefes alamıyordu. Bunun üzerine Merrin dönüp kalabalığın arasından geçerek kadınlar tuvaletinin yolunu tuttu. Ig martinisinin kalanını içip onun ardından baktı. Beyaz bluzu ve inci rengi eteğiyle çok güzel görünüyordu. Ig, üniversiteli gençlerin onu seyredebilmek için başlarını çevirdiklerine şahit oldu ve derken biri diğerine bir şeyler fısıldadı. Öteki genç kahkaha atarak karşılık verdi arkadaşına.

Ig'in öfkeden gözü döndü, kan beynine sıçramıştı. Masanın yanında duran adamı fark etmedi. Adam eğilip yüzünü yüzüne yaklaştırana dek, "Beyefendi!" dediğini duymadı. Belli ki kas çalışan tiplerdendi, omuzları neredeyse beyaz tenis tişörtünü yırtıp dışarı fırlayacaktı.

"Beyefendi!" dedi adam yeniden. "Sizden ve eşinizden gitmenizi istemek zorundayız. Personelimize kötü davranmanıza izin veremeyiz."

"O benim eşim değil. Bir zamanlar siktiğim bir kadın, hepsi bu!"

"Benimle bu şekilde konuşamazsınız," diye karşılık verdi iri yarı adam. "Lütfen kavganıza başka bir yerde devam edin."

Ig kalkıp cüzdanını çıkardı, masaya iki yirmilik bıraktıktan sonra kapının yolunu tuttu. Kapının önünde durduğu sırada her açıdan haklı olduğuna bütün kalbiyle inanıyordu. *Onu bırakıp git*, diye fısıldıyordu bir ses. Karşısında otururken sırlarını zorla ağzından almak istemiş ve bunu yaparken onu olabildiğince mutsuz etmeyi planlamıştı. Ama Merrin uzaklaştığında ve Ig yeniden nefes ala-

bilmeye başladığında ona kendini haklı çıkarma fırsatı tanımanın yanlış olacağına karar verdi. Orada kalıp Merrin'e gözyaşlarıyla nefretini sulandırma fırsatı sunmak, kendisini ne kadar sevdiğinden bahsedişini dinlemek istemiyordu. Anlamak, anlayış göstermek istemiyordu.

Merrin geri dönecek ve masayı boş bulacaktı. Ig'in yokluğu kelimelerle ifade edebileceğinden çok daha fazlasını söyleyecekti ona. Merrin'in arabasının olmaması önemsizdi. Normalde genç kadını evine her zaman Ig bırakırdı. Ancak o bir yetişkindi ve koşullar değiştiğine göre bu seferlik taksi tutup dönebilirdi. Ig İngiltere'deyken başkasıyla sevişmekten bahsedebiliyorsa, yetişkin olmaktan dem vuruyorsa, kendi başına eve dönebilmek de bunun bir parçası değil miydi?

Hayatı boyunca tek bir kez bile kendini o zaman hissettiği kadar haklı hissetmemişti. Kapıdan çıkmak üzereyken alkış sesini andıran bir ses duyduğunu sandı, yere çarpan ayaklar, birbirine çarpan eller. Kapıyı açtığında o güne dek gördüğü en berbat sağanaklardan biri karşıladı onu.

Arabasına ulaştığında giysileri sırılsıklam olmuştu. Farları yakmadan geri geri arabayı otoparktan çıkardı. Silecekleri çalıştırdı ama zavallı silecekler ne kadar uğraşırlarsa uğraşsınlar ön cam sürekli su içindeydi, dünya bulanık görünüyordu. Bir çıtırtı duydu, başını çevirdi ve telefon direğine çarptığını anladı.

Dışarı çıkıp hasarı kontrol etmeyecekti. Bunu yapmak aklının ucundan bile geçmedi. Ama otoyola çıkmadan önce şoför mahallinden dışarı baktı ve camı kaplayan sudan perdenin diğer tarafındaki Merrin'i gördü. Yağmurun altında öylece duruyor, kollarını vücuduna dolamış titreyerek Ig'e bakıyordu. Saçları ıslanıp suratına yapışmıştı. Ig'e bakıyordu bakmasına ama ona durmasını, beklemesini, geri gelmesini işaret etmedi. Ig, ayağını gaz pedalına basıp hızla oradan uzaklaştı.

Yeşillerin ve siyahların birbirine geçtiği empresyonist bir tabloyu

andıran dünya camın önünden geçip giderken yolun kendisini nereye götürdüğüne aldırmaksızın ilerledi. Akşam vakti hava sıcaklığı 37 dereceye kadar çıkmış, Ig de inerken arabanın havalandırmasını kapamamayı seçmişti. Hâlâ açıktı havalandırma. Bu yüzden şimdi dondurucu bir soğukta ıslak giysileri içinde titreyerek oturuyordu arabada.

Bütün duyguları birbirine karışmıştı, her yeni duygu sarsıcı bir şok dalgası gibi beynine çarpıyordu, her nefes verişinde Merrin'den biraz daha nefret ediyor ve bu nefreti onun suratına haykırmayı ve suratının asılışını görmek istiyordu. Nefes alışlarıysa özlem doluydu, çekip gittiği, onu öylece yağmurun altında bıraktığı için vicdan azabı çekiyor, Merrin'e dönmek, kontrollü bir sesle arabaya binmesini rica etmek istiyordu. Zihninde Merrin hâlâ barın önünde, yağmurun altında ıslanıyor ve onu bekliyordu. Bakışları onu görebilecekmiş gibi dikiz aynasına kaydı ama The Pit en az beş yüz metre geride kalmıştı. Merrin yerine arkada, tepesinde portbagaj olan siyah bir polis aracı gördü.

Kaç yaptığına baktığında altmış kilometreyle gidilmesi gereken yolda seksenle gittiğini gördü. Gaz pedalına o kadar sert basıyordu ki baldırları acıdan titriyordu. Ayağını gaz pedalından çekti, kalbi güm güm atarak bir kere daha dikiz aynasını kontrol etti, polis aracı artık peşinde değildi. Yeniden yola baktığında yol kenarındaki kapalı restoran gözüne ilişti. Arabayı otoparka soktu.

Gremlin fazlasıyla hızlı gittiğinden asfalttan otoparkın toprak zeminine çıktığında tekerlekler iki yana savruldu. Polis aracı arkasından geçip gitti. Devriye aracı değildi, tepesine portbagaj yerleştirilmiş siyah bir Pontiac'tı.

Bir süre daha titredi, direksiyonun başında oturdu, kalp atışlarının yavaşlamasını bekledi. Kafasını biraz toparlayınca, o kadar alkollüyken bu havada yola devam etmenin büyük bir hata olacağına karar verdi. Yağmurun dinmesini bekleyecekti, şimdiden hafiflemişti zaten. Bir sonraki düşüncesi Merrin'in, Ig'in sağ salim eve

döndüğüne emin olabilmek için evi arayacağıydı. Telefona muhtemelen Ig'in annesi çıkar ve, "Hayır, Merrin, Ig eve gelmedi. Her şey yolunda mı?" gibisinden bir şeyler söylerdi. Merrin'in ne kadar üzüleceğini düşünmek Ig'e buruk bir tatmin yaşattı.

Sonra cep telefonunu hatırladı. Merrin herhalde ilk olarak cep telefonundan ona ulaşmayı denerdi. Telefonu cebinden çıkarıp kapadıktan sonra yan koltuğa fırlattı. Merrin'in kendisini arayacağına o kadar emindi ki başına kötü bir şeyler gelmiş olabileceğine onu inandırmak fikri hoşuna gidiyordu. Ya kaza geçirmişse? Ya bile bile arabayı bir ağaca sürmüşse... Genç kadın ne kadar kuruntuya kapılırsa, Ig o kadar tatmin olacaktı.

Bir şekilde titremelerden kurtulmanın bir yolunu bulmalıydı. Koltuğu geriye alıp kontağı kapadı, arka koltuktaki yağmurlukla bacaklarını örttü. Ağır ağır Gremlin'in tepesine düşen yağmur damlalarının sesini dinledi, fırtına çoktan hafiflemişti. Gözlerini kapadı, kendini yağmurun ritmine bırakıp rahatladı. Yeniden gözlerini açtığında sabah olmuştu ve ağaçların arasından süzülen gün ışığı her yeri aydınlatıyordu.

Alelacele eve döndü, kendini duşa attı, giyindi, valizini hazırladı. Şehirden bu şekilde ayrılmayı planlamamıştı. Annesi, babası ve Vera mutfakta kahvaltı ediyordu. Onun sağa sola koşturduğunu görmek ailesini güldürdü. Bütün gece nerede olduğunu sormadılar. Bildiklerini sanıyorlardı. Ig'in onlara gerçeği söylemeye gönlü yoktu. Annesinin yüzünde belli belirsiz imalı bir tebessüm vardı. Ig onun kendisi için üzülmesindense tebessüm etmesini tercih ederdi.

Terry, televizyon programı yaz tatilinde olduğundan evdeydi. Önceki konuşmalarında Ig'i Logan Havalimanı'na bırakacağına söz vermişti ama hâlâ uyuyordu. Vera, oğlanın bütün gece arkadaşlarıyla olduğunu ve gün doğana kadar eve dönmediğini söyledi. Gece geç vakitte bir arabanın evin önüne yanaştığını duyarak uyanmış ve camdan baktığında Terry'nin bahçeye kustuğunu görmüştü.

"Buradayken kusması kötü oldu," dedi büyükanne. "Los Ange-

les'tayken kussaydı paparazzilere gün doğardı. Büyük televizyon yıldızı akşam yemeğini çalıların arasına boşaltıyor. Belki o fotoğrafı *People* dergisine bile koyarlardı. Üstelik giysileri farklıydı, dışarı çıkarken giydiği şeyler değildi."

Lydia Perrish artık hiç de eğleniyormuş gibi görünmüyor, huzursuzca greyfurtuyla oynuyordu.

Ig'in babası arkasına yaslanıp gözlerini oğluna dikti. "İyi misin, Ig? Hasta görünüyorsun."

"Bence dün gece kafayı çeken tek kişi Terence değilmiş," dedi Vera.

"Araba kullanabilecek misin? On dakikada giyinirim," dedi Derrick. "Seni ben götürebilirim."

"Sen kahvaltına devam et. Benim hemen çıkmam gerek. Terry'ye umarım kimse ölmemiştir dediğimi iletin. İngiltere'den onu ararım."

Ig herkesle öpüşüp vedalaştı, her birine onları ne kadar sevdiğini söyledi ve kapıdan çıkıp sabah serinliğine bıraktı kendini. Çimenler çiy taneleriyle ışıldıyordu. Kırk beş dakikada Logan Havalimanı'na gitti. Son birkaç kilometreye kadar yolda fazla bir arabayla karşılaşmadı. Ama Suffolk Downs yarış pistini geçtiğinde trafik tıkandı. Ig kendini tepeye dikilen on metrelik dev haçın gölgesinde arabaların ilerlemesini beklerken buldu. Geri kalan her yerde mevsim yazdı ama yolun dev haçın kasvetli gölgesinde kalan kısmına sonbahar gelmişti. Şöyle bir ürperdi. Haça neden Don Orsillo'nun haçı dendiği konusunda doğru olamayacağına inandığı ilginç bir hikâye duymuştu. Don Orsillo, Red Sox'ın spikeriydi.

Sonrasında yollar boştu ama British Airways'in önü tıka basa doluydu. Ig ekonomi sınıfında uçacağından uzun süre sırada beklemek zorunda kaldı. Kontuarların önü insan kaynıyordu; sesler terminalde yankılanıyor, topuklu ayakkabıların mermerle temasından yayılan keskin gürültüler duyuluyor, hoparlörlerden ne olduğu anlaşılmayan anonslar yükseliyordu. Ig, bagajını bırakıp güvenlik kontrolünden geçmek için sıraya girdi. Derken arkadan gelen gü-

rültüleri duydu. Başını çevirdiğinde insanların çelik yelekli, kasklı M16'lı polislere yol vermek için ikiye ayrıldıklarını gördü. Adamlar ona doğru geliyorlardı. Biri elini sallayıp sırayı işaret etti.

Ig başını çevirdiğinde aksi istikametten başka polislerin de geldiğini gördü. İki taraftan ona yaklaşıyorlardı. Ig sıradakilerden birini almaya gelip gelmediklerini merak etti. Belki de güvenlik kontrolünden geçmeyi bekleyen insanlar arasında Büyük Birader'in kara listesinde olan birileri vardı. Ig başını çevirip yaklaşan polislere baktı. Makineli tüfeklerinin namluları yere dönüktü ama saldırıya hazır görünüyorlardı. Kasklarının kurşun geçirmez camlarının arkasından ona bakıyorlardı. Silahlar korkutucuydu ama yüzlerindeki donuk ifade, gözlerindeki boş bakışlar kadar değil.

Yirmi İkinci Bölüm

Iggy, The Pit'ten içeri girdiğinde gözünün sadece televizyondan ve kumar makinelerinden gelen ışıklarla aydınlanan barın karanlığına alışmasını bekledi. Barda karanlıkla bütünleşmiş görünen bir çift oturuyordu. Merrin'in öldüğü gece Ig'i kovan iriyarı adam barın arkasında bira bardaklarını dizmekle meşguldü. Ig adamı bir görüşte tanıdı.

Bunların dışında mekân boş sayılırdı. Buna sevindi. Kimse tarafından görülmek istemiyordu. Sipariş vermesine veya birileriyle muhatap olmasına gerek kalmadan öğle yemeği yiyebilmek istiyordu. Tam bu hedefe ulaşmanın bir yolunu bulmaya çalışırken cep telefonu çaldı.

Arayan abisiydi. Başka türlü bir karanlık Ig'i sarıp kalbini sıkıştırmaya başladı. Telefonu açıp Terry ile konuşmanın düşüncesi bile Ig'in ruhunu, kafasını bulandıran bir nefret ve korkuyla dolduruyordu. Ne söyleyeceğini, ne söyleyebileceğini bilmiyordu. Zil sesi kesilene kadar telefonu elinde tuttu ve cihaz titreşime geçti.

Zilin sesi kesildiğinde Terry'ye sorması gereken bir şey olduğunu düşünüyordu. Vera'nın ölüp ölmediğini merak ediyordu. Kendisi; yani herkesin katil olduğuna inandığı Ig, sonunda gerçekten katil olmuş muydu?

Hayır. Henüz bunu öğrenmeye hazır değildi. Karanlıkta yalnız kalmak, içine kapanmak ve bir süre görmezden gelinmek istiyordu.

Elbette, diye karşılık verdi zihnindeki ses, kendi sesiydi ama her zamankinden alaycıydı. *Son on iki ayı öyle geçirdin. Bir öğleden sonra daha geçirsen ne çıkar?*

Gözleri The Pit'in karanlığına alıştığında köşedeki boş masayı fark etti. Birileri herhalde çocuklarıyla orada oturup pizza yemişti. Bardakların pipetleri hâlâ yerindeydi, kutuda birkaç dilim pizza kalmıştı ve en önemlisi bu pizza şenliğine hangi yetişkin eşlik etmişse birasının yarısını içmeden bırakmıştı. Ig, o masaya geçip yarısı dolu bira bardağını eline aldı. Ilıktı. O birayı son içen kişinin hepatit olması veya daha korkunç hastalıklar taşıması mümkündü elbette. Ancak alnınızda bir çift boynuz çıkmışken mikropları düşünüp endişelenmek kulağa saçma gelir.

Mutfak kapısı aniden açıldı ve garsonlardan biri floresanlarla aydınlatılmış beyaz fayanslı mutfaktan salonun karanlığına adım attı. Bir elinde bez, diğer elinde dezenfektan vardı. Hızlı adımlarla salonu geçip doğrudan onun oturduğu masaya ilerledi.

Ig kadını hemen tanıdı. Birlikte geçirdikleri son gece kendisine ve Merrin'e içkilerini getiren kadındı. Yüzünün iki tarafındaki siyah perçemler sivri çenesini iyice ortaya çıkarmıştı. Filmlerde Harry Potter'ın canını sıkan büyücünün dişi versiyonuna benziyordu. Profesör Snail midir nedir o işte! Ig, Merrin'le çocuklarına o kitapları okumak için nasıl sabırsızlandıklarını hatırladı.

Kadın masadan tarafa bakmıyordu. Ig, ezilip büzüldü, kadının kendisini görmemesini diledi. Maalesef fark edilmeden oradan kaçmasına artık imkân yoktu. Masanın altına saklanmayı düşündüyse de bu fikri rahatsız edici bulup vazgeçti. Bir saniye sonra kadın masaya doğru eğilmiş, tabakları toplamaya başlamıştı. Masanın tepesinde, telin ucunda sallanan tek bir ampul vardı ve Ig gölgelerin arasına karışmaya çalışsa bile ampulün ışığı boynuzlarının gölgesini düşürüyordu masaya. Kadın önce gölgeyi gördü, sonra başını kaldırıp Ig'e baktı.

Gözbebekleri kocaman açıldı. Yüzü bembeyaz oldu. Şokun etkisiyle tabakları masaya düşürdüyse de hiçbiri kırılmadı. Garson derin bir nefes alıp bağırmaya hazırlandı. Derken boynuzları fark etti.

Atacağı çığlık dudaklarından dökülemeden kaybolup gitti. Kadın donup kalmıştı.

"Tabelada dilediğiniz masaya geçin yazıyordu," dedi Ig.

"Evet. Doğru. Bırakın masayı toplayayım ve... size bir mönü getireyim."

"Gerek yok," dedi Ig, "çoktan yedim." Tabakları işaret etti.

Kadının gözleri boynuzlardan Ig'in yüzüne, sonra yeniden boynuzlara kaydı.

"Sen o adamsın," dedi. "Ig Perrish."

Ig başını salladı. "Bir yıl önce kız arkadaşıma ve bana içki getirmiştiniz. Birlikte geçirdiğimiz son geceydi. O gece söylediğim şeyler ve tavrım için özür dilemek istiyorum. En kötü halimi gördünüz demek isterdim ama şimdiki halimle kıyaslandığında o hiç sayılır."

"Kendimi hiç kötü hissetmedim..."

"Ah, güzel. Ben de canınızı sıktığımı düşünmüştüm."

"Onu kastetmiyorum," dedi kadın. "Polise yalan söylediğimde kendimi hiç kötü hissetmedim. Keşke bana inansalardı."

Ig'in bağırsakları düğümlenir gibi oldu. Yine başlıyordu. Kadın kendi kendine, daha doğrusu kendi içindeki şeytan ile konuşur gibi konuşuyordu. O şeytanın veya iblisin Ig Perrish gibi görünmesinin bir önemi yoktu. Genç adam bunu kontrol etmenin –boynuzların etkisini azaltmanın– bir yolunu bulamazsa yakında delirecekti.

Belki de çoktan delirmişti.

"Ne yalanı?"

"Polislere kızı tehdit ettiğini söyledim. Onu ittirdiğini söyledim."

"İyi ama bunu neden yaptın?"

"Cinayetten paçayı sıyıramaman için. Yanına kalmaması için. Şu haline bak. O öldü ama sen hayattasın. Yine de paçayı sıyırdın, aynı anneme ve bana yaptığı onca şeye rağmen babamın paçayı sıyırdığı gibi. Hapse düşmeni istedim." Dalgın dalgın başını salladığında perçemler arkaya savruldu. "Ayrıca gazetelere çıkmak istedim.

Davanın kilit şahidi olacaktım. Seni yargılasalardı televizyona bile çıkabilirdim."

Ig dik dik kadına baktı.

"Elimden geleni yaptım," dedi kadın. "O gece sen çıktıktan sonra kız arkadaşın da senin peşinden gitti. Ceketini unutmuştu. Geri verebilmek için ceketi alıp arkasından koştum ve o zaman kızı yağmurun altında öylece bırakıp basıp gittiğini gördüm ama polise öyle söylemedim. Onlara dışarı çıktığımda onu zorla arabaya tıktığını gördüğümü söyledim. Gaza basıp uzaklaştı, dedim. Orada çuvallamışım, gaza basıp uzaklaşmış olamazmışsın çünkü geri geri giderken telefon direğine çarpmışsın. Gürültüyü duyan müşterilerden biri başını kaldırıp baktığında neler olduğunu görmüş. Polise kızı bırakıp gittiğini anlatan başka müşteriler de varmış. Dedektiflerden biri hikâyemin doğruluğunu ispatlamam için yalan makinesine bağlanmamı önerdiğinde ifademi geri çekmek zorunda kaldım. O zaman söylediğim hiçbir şeye inanmadılar. Ama neler olduğunu gayet iyi biliyorum. Birkaç dakika sonra geri gelip onu aldın."

"Yanılıyorsun. Onu başka biri aldı." Kimin aldığını düşününce Ig'in midesi bulandı.

Ama garson tahminlerinin yanlış olmasıyla ilgilenmiyordu. Ig hiçbir şey söylememiş gibi devam etti konuşmasına. "Bir gün yeniden karşılaşacağımızı biliyordum. Beni zorla otoparka sürükleyecek misin? Beni bir yerlere götürüp işkence edecek misin?" Ses tonundaki umut tınısı kaçırılacak gibi değildi.

"Ne? Hayır! Sen ne saçmalıyorsun!"

Kadının gözlerindeki heyecan kısmen söndü. "Beni tehdit bile etmeyecek misin?"

"Hayır."

"Ettiğini söyleyebilirim. Reggie'ye beni uyardığını söyleyebilirim. Arkanı kolla, dedi derim. Öylesi daha ilgi çekici bir hikâye olur." Gülümsemesi kayboldu, gözucuyla bardaki iriyarı adama baktı. "Muhtemelen bana inanmaz. Reggie sürekli yalan söylediğimi dü-

şünüyor. Ona kalırsa yalan söyleme saplantım varmış. Galiba haklı. Hikâye uydurmayı seviyorum. Yine de... Reggie'ye erkek arkadaşım Gordon'ın Dünya Ticaret Merkezi'nin kuleleri yıkıldığında öldüğünü söylememeliydim çünkü Sarah'ya –buradaki garsonlardan biridir– çoktan Gordy'nin Irak'ta öldüğünden bahsetmiştim. Dedikodumu yapacaklarını bilmem gerekirdi. Hoş, Gordon gerçekten *ölmüş* bile olabilir. Benim için öldü. Benden e-posta yollayarak ayrıldı, lanet olsun ona. Sana bütün bunları niye anlatıyorum?"

"Çünkü kendini tutamıyorsun."

"Doğru. Tutamıyorum," dedi. Cinsel çağrışımlarla dolu bu cevapla beraber vücudu ürperdi hafifçe.

"Baban, annene ve sana ne yaptı? Seni... seni incitti mi?" diye sordu Ig, alacağı cevabı duymak istediğine emin olmasa da.

"Bize bizi sevdiğini söylerdi ama hepsi yalandı. Beşinci sınıf öğretmenimle Washington'a kaçtı. Yeni bir aile kurdu, benden daha çok sevdiği başka bir kızı oldu. Eğer beni gerçekten sevseydi sürekli mutsuz ve öfkeli bir sürtük olan annemle bırakmak yerine yanında götürürdü. Hayatımdan çıkmak istemediğini söylemişti ama bu da yalandı. Yalancılardan nefret ederim. Kendim dışındakilerden. Benim hikâyelerimin kimseye bir zararı yok. Sen ve kız arkadaşınla ilgili hikâyemi duymak ister misin?"

Yediği pizza Ig'in midesine oturmuştu. "Herhalde istemem."

Kadının yüzü heyecandan kızardı, dudaklarına bir tebessüm yayıldı. "Bazen insanlar ona neler yaptığını soruyor. Bir bakışta ne duymak istediklerini anlıyorum. Bazıları sadece hikâyenin ana hatlarıyla ilgileniyor. Kalanlar en iğrenç detayların peşinde. Üniversiteliler genellikle çirkin detayları duymak ister. Onlara kızın beynini parçaladığını, sonra da cesedine tecavüz ettiğini söylüyorum."

Ig ayağa kalkmayı denedi ama dizleri masanın kenarına, boynuzları ise ampule çarptı. Ampul sallandığında boynuzların gölgesi garsona doğru uzayıp yeniden küçüldü, ileri geri... ileri geri... Dizi acıyan Ig yeniden oturma ihtiyacı hissetti.

"Onu ben öldürmedim..." diye söze başladı Ig. "Sen ne hakla... Hasta sürtüğün tekisin!"

"Evet öyleyim," dedi garson, biraz da gururla. "Ben kötü bir kızım. Fakat onlara hikâyemi anlattığımda suratlarında beliren ifadeyi görmelisin. Özellikle kızlar tecavüzü dinlemeye bayılıyor. Başka birinin *iğfal* edildiğini duymanın heyecan verici bir yanı vardır. Herkes seks cinayetlerine bayılır, bana soracak olursan biraz sadomazoşizmin renklendiremeyeceği hikâye yoktur."

"Âşık olduğum kadından bahsettiğinin farkında mısın?" diye sordu ciğerlerinin yandığını hisseden Ig. Nefes almak zorlaşmıştı.

"Elbette," dedi kadın. "Bu yüzden onu öldürdün, insanlar bu yüzden cinayet işler. Nefret ettikleri için değil. Sevdikleri için. Bazen babamın annemi ve beni; önce bizi, sonra kendini öldürecek kadar sevmesini istiyorum. O zaman sıradan ve sıkıcı bir ayrılık hikâyemiz değil, yürek sızlatan bir trajedimiz olurdu. Çifte cinayet işleyecek kadar cesur olsaydı hepimiz televizyona çıkardık."

"Sevgilimi ben öldürmedim," dedi Ig.

Garson en nihayetinde genç adamın söylediği bir şeye tepki verdi, kaşlarını çatıp hayal kırıklığına uğramışçasına dudaklarını büzdü. "Eh, öyleyse *seninki* de eğlenceli bir hikâye değilmiş. Birilerini öldürsen çok daha ilgi çekici biri olurdun. Tabii, alnından çıkan boynuzlar var. En azından onlar ilginç! Mod'lardan mı?"

"Mod da ne?"

"Vücut modifikasyonu. Şimdilerde yaptırıyorlar ya! Yoksa kendi kendine mi yaptın?"

Her ne kadar önceki gece yaşadıklarını hâlâ tam hatırlamıyor olsa da –sarhoş olup öfke içinde haça saldırdığını hatırlıyordu ama sonra film kopmuştu– bu sorunun cevabını biliyordu, hiç tereddüt etmeden ve kendiyle çelişkiye düşmeden cevapladı kadını.

"Evet," dedi. "Bunu kendim yaptım."

Yirmi Üçüncü Bölüm

Garson birini öldürse çok daha ilginç bir karaktere dönüşeceğini söylemişti, öyleyse neden Lee Tourneau'yu öldürmüyordu?

En nihayetinde nereye gideceğini bilerek arabaya binmek büyük bir zevkti. Artık bir hedefi vardı. Vitesi o kadar hızlı değiştirdi ki tekerleklerin altındaki çakıltaşları etrafa saçıldı. Lee kırk dakikalık mesafede, kongre üyesinin Portsmouth, New Hampshire'daki ofisinde çalışıyordu. Ig de araba kullanmaktan keyif aldığı günlerden birindeydi. Yolda geçireceği zamanı arkadaşını nasıl öldüreceğini planlayarak değerlendirebilirdi.

Önce onu çıplak elleriyle öldürmeyi düşündü. Merrin'i boğazladığı gibi boğazlayabilirdi onu. Lee'yi canı gibi seven Merrin, annesinin öldüğü gün onu teselli etmeye giden Merrin. Ig, Lee'yi boğazlıyormuşçasına direksiyona yapıştı ve garip sesler çıkmasına neden olacak kadar büyük bir şiddetle sıktı. Lee'ye duyduğu nefret Ig'in bir yıldır hissettiği en güçlü duyguydu.

Daha sonra bagajda bir kriko olabileceği geldi aklına. Onu yağmurluğunun içine saklayabilirdi. Veya yağmurluğu giyer, krikoyu koluna saklardı. Lee karşısında belirdiğinde krikoyu çıkarır ve adamın kafasına indirirdi. Ig, Lee'nin kafatası kırılırken çıkacak olan çat sesini hayal ederken zevkten dört köşe oldu.

Sorun şu ki demirle kafasına vuracak olursa Lee çabucak ölürdü. Belki başına ne geldiğini bile anlamazdı. İdeal bir dünyada yaşıyor olsalar Ig, Lee'yi arabaya binmeye zorlar ve onu tenha bir yerlere götürüp boğardı. Kafasını suyun altına sokup debelenişini seyre-

derdi. Bu düşünce de Lee'yi gülümsetti. Genişleyen burun deliklerinden çıkan dumanların farkında değildi. Oysa arabanın içi bir anda duman dolmuş, içeriye donuk bir yaz sisini andıran bir karanlık çökmüştü.

Lee, sol gözü neredeyse tamamen kör olduğunda sesi soluğu çıkmayan birine dönüşmüştü. Kendi işine bakıyordu. Eşya çaldığı her mağazada yirmişer saat gönüllü çalıştı. Otuz dolarlık ayakkabı çaldığı mağaza ile iki yüz dolarlık deri ceketi çaldığı mağaza arasında herhangi bir fark gözetilmedi. Gazeteye suçlarını bütün detaylarıyla açıklayan, dükkân sahiplerinden, arkadaşlarından, annesinden, babasından ve kilise cemaatinden özür dilediği bir mektup yazdı. İmana geldi, hem de kelimenin her anlamıyla... O günden sonra Meryem'in Kutsal Kalbi Kilisesi'nin bütün organizasyonlarında gönüllü olarak görev aldı. Yazları Ig ve Merrin'le Galilee Kampı'nda çalıştı.

Ve sonrasında her yaz en az bir kere Galilee Kampı'nın pazar ayinlerine konuşmacı olarak katıldı. Konuşmasına çocuklara bir zamanlar nasıl bir günahkâr olduğunu anlatarak başlardı, çalmış ve yalan söylemiş, arkadaşlarını dolandırmış, anne ve babasını kandırmıştı. Çocuklara, o zamanlar aslında kör olduğunu, şimdi her şeyi bütün netliğiyle görebildiğini anlatırdı. Neredeyse her yaz en az bir kere aynı nutku atardı. Ig ve Merrin kilisenin arka sıralarından onu dinlerlerdi ve Lee kendi suratını işaret edip "Kutsal Babamız" duasından alıntılar yaptığında Ig'in tüyleri diken diken olurdu. Ig, onu tanıdığı için kendini şanslı sayıyor, Lee ile gurur duruyor, hikâyede kendisinin de rolü olduğu için önemli bir şey yapmış gibi hissediyordu. Hikâye de ne hikâyeydi ama! Özellikle kızlar ona bayılıyordu. Bir zamanlar serserinin teki olan Lee'nin kendine çekidüzen verişini dinlemek hoşlarına gidiyordu; ruhunun kurtuluşundan ve çocukların kendisini ne kadar sevdiğinden bahsedişini dinlemeye bayılıyorlardı. Yaptığı şeyleri büyük bir soğukkanlılıkla itiraf edişinde öylesine asil bir yan vardı ki olayların utanç verici tarafları kay-

bolup gidiyordu. Onunla çıkan kızlar, onu baştan çıkarabilen tek şeyin kendileri olduğunu düşünmekten hoşlanıyorlardı.

Lee, Maine'in Bangor ilçesindeki bir din okuluna kabul edildi ama annesi rahatsızlanınca teoloji eğitimini yarıda kesip ona bakmak için eve döndü. Annesi ve babası çoktan boşanmış, babası ikinci eşiyle Güney Carolina'ya taşınmıştı. Lee annesine ilaçlarını veriyor, çarşaflarının temiz olmasına özen gösteriyor, gerektiğinde altını değiştiriyordu. Birlikte televizyon seyrediyorlardı. Annesiyle olmadığı zamanlarda üniversitedeydi; Medya Bilimi Bölümü'nden mezun oldu ve cumartesileri New Hampshire'ın en yeni kongre üyesinin ofisinde çalışmak üzere Portsmouth'a gidip gelmeye başladı. Başlangıçta gönüllü olarak çalışıyor, emeklerinin karşılığında herhangi bir para almıyordu ama annesi öldüğünde tam zamanlı bir çalışan olarak kongre üyesinin ekibine katıldı. Din odaklı programların başına getirildi. Pek çok kişi kongre üyesinin seçilmesini sağlayan kişinin Lee olduğuna inanıyordu. Eski bir yargıç olan rakibi, hamile kalan bir mahkûmun kürtaj olmasına izin veren mahkeme kararını imzalamış ve Lee seçim döneminde bunu doğmamış bir çocuğa verilen idam cezası olarak lanse ederek yargıcın işini bitirmişti. Üşenmemiş, eyaletteki kiliseleri tek tek dolaşıp pazar ayinlerinde bu olayı anlatmıştı. Kürsüye çıktığında harika görünürdü. O ve bembeyaz gömlekleri, mükemmel bağlanmış kravatları. Ne kadar büyük bir günahkâr olduğunu itiraf etmek için hiçbir fırsatı kaçırmazdı, cemaat üyeleri de bayılırdı buna.

Lee'nin seçim kampanyası için yürüttüğü çalışmalar, Merrin'le yaptığı ilk ve tek kavganın temelini oluşturdu. Gerçi taraflardan biri kendini savunmak için hiçbir şey söylemediğinde buna kavga denebilir mi bilinmez. Merrin kürtaj meselesinde açtı ağzını yumdu gözünü ama Lee genç kadının söylediklerine büyük bir sükûnetle karşılık verdi. "Benden işimi bırakmamı istersen, Merrin, hemen yarın istifamı veririm," dedi genç kadına. "Bir saniye bile tereddüt etmem. Ancak işimin başında kalacaksam yapmam gerekenleri yap-

mak zorundayım ve işimi iyi yapacağıma emin olabilirsin." Merrin, "Sende hiç utanma yok mu?" dedi Lee'ye. Lee ise kendisinde utançtan başka hiçbir şey olmadığını söyleyerek karşılık verdi. "Tanrı aşkına, bana ukalalık taslama," dedi Merrin ama bu sözlerin ardından onu rahat bıraktı.

Lee elbette genç kadının güzel olduğunu düşünüyordu. Ig bazen onu Merrin'i süzerken yakalardı. Örneğin, masadan kalkarken eteğinin hafifçe sıyrılışına bakarken. Evet, Lee baştan beri Merrin'i güzel buluyordu ama Lee'nin ona bakması Ig'i rahatsız etmezdi. Merrin kendisine aitti ve zaten Lee'nin görme yetisini kaybetmesinin Ig'in suçu olduğu düşünülürse –en azından Ig öyle düşünüyordu– güzel bir kadını süzdüğü için ona kin tutmaya hakkı yoktu. Lee çoğu zaman tamamen kör kalabileceği halde öyle olmadığı için şanslı olduğunu söyler ve o günden beri gördüğü bütün güzelliklerin tadını çıkarmaya çalıştığını anlatırdı. Onun için enfes bir dondurmanın son lokması gibiydi. Lee böyle şeyler söylemekte ustaydı, kimsenin kendisiyle alay etmesinden korkmaksızın zevklerini ve hatalarını itiraf ederdi. Zaten onunla alay eden de yoktu. Tam tersine, herkes Lee'yi ayakta alkışlıyordu. Hayatını değiştirmesi, kendini yenilemesi ilham vericiydi. Bir gün kongreye aday olabileceği bile söyleniyordu. Bundan bahsedildiğinde Lee bu tür sözlere gülüp geçerdi. Genellikle Groucho Marx'ın sözleriyle karşılık verirdi bu konudaki sorulara: "Beni kabul edecek hiçbir kulübe üye olmaya değmez." Ama Ig, Sezar'ın da tahtı üç kere reddettiğini gayet iyi biliyordu.

Ig'in şakakları biri kızgın demirle kafasına vuruyormuşçasına zonkluyordu. Bitmek bilmeyen bir çınlama duyuyordu kulaklarında. Eyaletler arası yoldan çıkıp kongre üyesine verilen ofislerinin yer aldığı binaya giden yola saptı. Boydan boya camdan bir koridordan geçilerek giriliyordu binaya. Sanki biri camdan bir tankeri binanın önüne yanaştırmıştı. Ig binanın arka tarafına dolaştı.

Arkadaki otoparkın üçte ikisi boştu, asfalt öğle güneşinde iyice kızmıştı. Ig arabayı park edip mavi yağmurluğu arka koltuktan ala-

rak araçtan indi. Hava yağmurluk giyilemeyecek kadar sıcaktı, zaten yağmur da yağmıyordu. Yine de yağmurluğu sırtına geçirdi. Güneşin sıcaklığını yüzünde, asfaltın sıcaklığını da ayaklarında hissetmek hoşuna gitti birden.

Arabanın bagajını açıp içindekileri inceledi. Kriko yan taraftaki metal panele vidalanmıştı ama vidalar öylesine paslıydı ki açmaya çalışırken ellerini acıtmanın ötesine geçemedi. Sonunda pes etti, acil yardım çantasını gözden geçirdi. İçinde arabanın kaza yapması halinde yol kenarına bırakılmak için tasarlanmış karanlıkta parlayan kalın camlı, magnezyumlu tüplerden vardı. Sırıttı. Magnezyumla çubuk, krikodan çok daha iyiydi. Cam kırılırsa içindeki sıvı Lee'nin güzel yüzünü yakar, belki diğer gözünü de kör ederdi. Öylesi onu hemen öldürmekten daha zevkliydi. Ayrıca alev alev parlayan işaret çubuğu Ig'e demirden daha çok yakışıyordu. Alevlerin şeytanın yegâne arkadaşı olduğu söylenmez mi?

Ig yaz sıcağının tadını çıkararak otoparkı geçti. On yedi yılda bir çiftleşen cırcırböceklerinin sesleri geliyordu otoparkın arkasındaki ağaçlık araziden. Sesler Ig'in beynine doldu; baş ağrısının sesi, deliliğinin sesi, açığa çıkan öfkesinin sesi. Vahiy kitabından bir cümleyi hatırladı: *Ve sonra cırcırböceklerinden dumanlar yükselecek.* Cırcırböcekleri on yedi yılda bir çiftleşir ve sonra ölürler. Lee Tourneau da bir böcekti, cırcırböceğinden daha iyi değildi hatta daha bile kötüydü. Çiftleşme kısmını tamamladığına göre şimdi ölme zamanı gelmişti. Ig de seve seve bunu yapmasına yardımcı olacaktı. Yağmurluğunun koluna sakladığı magnezyum çubuğuyla otoparkı geçip içeri girdi.

Saygın New Hampshire kongre üyesinin adının yazılı olduğu kapıların önüne gelince durdu. İsmi parlak metal bir plakaya kazımışlardı ve Ig, ona baktığında kendi yansımasını görebiliyordu: Yağmurluğunun fermuarını sonuna kadar çekmiş ter içinde ne idiği belirsiz bir adam. Bir bakışta suç işlemeye hazırlandığı anlaşılıyordu. Bir de boynuzlar vardı elbette. Artık derisini yırtıp dışarı çıkan

kemiklerin uçları pıhtılaşan kan yüzünden pembeye dönmüştü. Boynuzlardan daha korkunç olan ise yüzündeki sırıtıştı. Camın diğer tarafında olsa ve kendisinin geldiğini görse hiç tereddüt etmeden kapıyı kilitler ve acil servisi arardı.

Kapıyı ittirip halı kaplı, havalandırmalı hole adım attı. Asker tıraşı olmuş şişko bir adam girişteki masanın başına geçmiş mikrofondan birileriyle konuşuyordu. Masanın sağ tarafında güvenlik kontrolüne ayrılmış bölüm ve metal detektörü vardı. X-Ray makinesinin başında sakız çiğneyen, ellilerinde bir eyalet polisi duruyordu. Duvara New Hampshire haritası asılmış, altındaki masaya monitörler yerleştirilmişti. İkinci bir eyalet polisi, iriyarı, geniş omuzlu bir adam, o masanın başında oturmuş evrak kontrol ediyordu. Ig adamın yüzünü göremiyordu ama kalın ensesine ve dazlak kafasına bakılırsa adam dalaşılacak bir tipe benzemiyordu.

Eyalet polisleri ve metal detektörü Ig'i tedirgin etti. Aklına Logan Havalimanı'nda yaşadıkları geldi. Bütün vücudunu ter bastı. Lee'yi görmeye son gelişinin üzerinden neredeyse bir yıl geçmişti ve önceden ofisin girişinde bu tür güvenlik önlemleri yoktu.

"Görüşürüz, hayatım," dedi danışmadaki adam mikrofona. Ardından masasındaki bir düğmeye basıp Ig'e baktı. Ay suratlı biriydi, adı kesin Chet veya Chip'tir diyeceğiniz tiplerden. Kare camlı gözlüğünün arkasındaki bezgin gözleri Ig'in üzerinde dolaştı.

"Size nasıl yardımcı olabilirim?" diye sordu Ig'e.

"Siz acaba..."

Derken Ig'in gözü başka bir şeye takıldı. Camekânın arkasındaki odadaki güvenlik monitörü. Danışmayı çeken kameraların elde ettiği görüntüler o ekrana veriliyordu; saksılar, kanepe ve Ig. Ama ekranda bir bozukluk vardı, Ig sürekli ikiye ayrılıp birleşiyordu; geri kalan her şey netti ama Ig'in görüntüsü titreşip duruyordu. Bir tarafta Ig'i gerçek haliyle görüyordunuz; ince, uzun, saçları seyrelmiş, keçi sakallı, boynuzlu bir adam, bir de ikinci görüntü vardı. Karanlıktı ve hatlarını seçmek zordu, bir belirip bir kayboluyordu. Bu

ikinci görüntü, Ig'in boynuzsuz haliydi. Şimdi olduğu kişi değil, bir zamanlar olduğu kişiydi. Ekranı izlemek ruhunun içine demir atan iblisten kendini kurtarmaya çalışmasını takip etmek gibiydi.

Boş odada oturan eyalet polisi de monitördeki garipliği fark etmiş, ekrana yakından bakmak için koltuğundan kalkmıştı. Ig polisin yüzünü göremiyordu, görüş alanına giren kulağı ve kalın ensesiydi. Bir saniye sonra polis uzanıp monitörün tepesine vurdu, görüntüyü düzeltmeyi denedi. Fakat o kadar sert vurmuştu ki bütün ekran karardı.

"Beyefendi?" diye tekrarladı danışma memuru.

Ig bakışlarını monitörden uzaklaştırdı. "Acaba... Acaba Lee Tourneau'ya Ig Perrish'in kendisini görmeye geldiğini haber verebilir misiniz?"

"İçeri girebilmeniz için ehliyetinizi görmem gerekiyor, sonra vereceğim kimlikle içeri geçebilirsiniz." Duygusuz bir sesle söylemişti bu ezber cümleleri ama gözleri Ig'in boynuzlarındaydı.

Ig, gözucuyla bir kere daha güvenlikçilerin durduğu yöne baktı. Kolunda magnezyumdan çubukla oradan geçemezdi.

"Ona, burada kendisini bekleyeceğimi söyleyin. Beni görmek isteyecektir."

"Hiç sanmıyorum," dedi danışma görevlisi. "Herhangi birinin sizi görmek istemesine ihtimal vermiyorum. Korkunçsunuz. Boynuzlarınız var ve iğrençsiniz. Size baktıkça bugün işe gelmemiş olmayı diliyorum. Az kalsın gelmeyecektim. Ayda bir kez kendime akıl sağlığı günü adını verdiğim bir günlük izinler veririm, evde kalıp annemin iç çamaşırlarını giyer ve süslenirim. İhtiyarlamış olmasına karşın ne seksi çamaşırları var bilemezsiniz. Örneğin arkası kopçalı siyah saten bir korsesi var. Çok hoş." Adamın gözleri donuklaştı, ağzı aralık kaldığı için tükürükler dudağının kenarında birikti.

"Bugünü akıl sağlığı günlerinizden biriymiş gibi düşünün," dedi Ig. "Lee Tourneau'yu çağırın lütfen."

Danışma görevlisi döner koltuğunda doksan derece döndükten

sonra, mikrofonuna bir şeyler mırıldandı, söylenenleri dinledi ve, "Tamam," diye karşılık verdi. Yeniden Ig'e baktığında yüzü ter içindeydi.

"Bütün sabah toplantısı varmış."

"Ona ne yaptığını bildiğimi söyleyin. Aynen bu kelimeleri kullanın lütfen. Ona, Lee benimle konuşmak isterse beş dakika boyunca otoparkta onu bekleyeceğimi söyleyin."

Danışmadaki görevli önce boş gözlerle ona baktı, sonra başını sallayıp yeniden Ig'e sırtını döndü. "Bay Tourneau?" dedi mikrofona. "Ig Perrish diyor ki... Ne yaptığınızı biliyormuş?" Cümleyi son anda soruya dönüştürmüştü.

Ig danışmadaki memurun başka neler söylediğini duyamadı çünkü bir saniye sonra gayet iyi tanıdığı ama yıllardır duymadığı bir ses dikkatini dağıttı.

"Kodumu Iggy Perrish'i," dedi Eric Hannity.

Ig başını çevirip baktığında kurşun geçirmez camlı odadaki güvenlik monitörünün başında oturan kel eyalet polisini karşısında buldu. On sekiz yaşındayken Eric, sağlam vücudu ve kısa kıvırcık saçlarıyla Abercrombie & Fitch kataloğundaki gençlere benzerdi. Ayakkabısız ve üstü çıplak dolaşmaya bayılır, neredeyse üzerinden düşecekmiş gibi görünen bol kotlar giyerdi. Artık otuzlarındaydı ve yüzü onu seçkin kılan bütün özellikleri yitirip sıradanlaşmıştı. Saçları seyrelmeye başladığında kazanamayacağı bir savaşa girmektense hepsini kazıtmayı seçmişti adam. Muhteşem bir kelliği vardı şimdi; bir kulağına küpe taksa televizyon reklamlarındaki Mr. Clean'i oynayabilirdi. Muhtemelen başka bir seçeneği olmadığından baba mesleğini seçmişti. Ona arada bir insanları incitme hakkını veren ve yasal olarak arkasını kollamasını sağlayan bir meslek. Ig ve Lee'nin hâlâ arkadaş oldukları dönemde (eğer gerçekten öyle bir dönem varsa) Lee, Eric'in kongre üyesinin güvenliğinin başına getirildiğinden bahsetmişti. "Eric çok değişmiş," demişti. Lee'nin bir iki kere onunla balığa çıkmışlığı vardı. "Elbette yem olarak bağırsaklarını

deştiği protestocuların ciğerlerini kullanıyor," diye dalga geçmişti. "Bundan ne anlam çıkarmak istersen çıkarabilirsin."

"Eric," dedi bir adım gerileyen Ig. "Nasılsın?"

"Mutlu," dedi Eric Hannity. "Seni gördüğüme sevindim. Sen nasılsın, Ig? Nasıl gidiyor? Bu hafta kimseyi öldürdün mü?"

"Ben iyiyim," dedi Ig.

"İyi görünmüyorsun. İlacını almayı unutmuş gibi görünüyorsun."

"Ne ilacı?"

"Herhalde hastasın *ki* dışarısı 35 derece olduğu halde yağmurluk giymişsin ve domuz gibi terliyorsun. Ayrıca alnında boynuzlar var ve kimse *bunun* normal olduğunu iddia edemez. Elbette sağlıklı biri olsaydın kız arkadaşının suratını parçalayıp cesedini ormanda bırakmazdın. Kızıl saçlı küçük sürtük," dedi Hannity. Gözlerinde belirgin bir tatminle Ig'e baktı. "Yıllardır sana hayran olduğumu biliyor musun, Ig? Yalan değil. Züppe ailenin er geç bir yerden açık vereceğini biliyordum. Sinirime dokunuyordunuz. Hele parası ve etrafındaki mankenlerle abin yok mu... Hayatında bir gün bile gerçekten çalışmamıştır. Derken sen tuttun, yaptığın şeyi yaptın. Ailenin adını lekeledin ve bu lekeyi asla temizleyemeyecekler. Enfes bir durum! Cila çekmek için daha ne yapabilirsin bilmiyorum. Gösteriyi tekrarlamaya mı hazırlanıyorsun, Ig?"

Dizleri titreyen Ig güçlükle ayakta duruyordu, ondan en az elli kilo daha ağır ve on santim daha uzun olan Hannity, Ig'in tepesine dikildi. "Buraya Lee ile konuşmaya geldim," dedi Ig.

"İkinci bir gösteri yapmak istersen iyi bir önerim var," dedi Eric Hannity, Ig hiçbir şey söylememiş gibi. "Kafanda delice fikirler ve yağmurluğunun altına sakladığın bir silahla kongre üyesinin ofisine gelirsin. Silahlısın, değil mi? Bu yüzden yağmurluk giydin. Silahı saklamak için. Seni vuracağım ve Terry Perrish'in akli dengesi yerinde olmayan kardeşini vurduğum için *Boston Herald*'a manşet olacağım. Sence de harika olmaz mı? Abisini son gördüğümde Los

Angeles'a yolum düşerse gösterisine gidebilmem için bedava bilet vereceğini söylemiş, ne kadar büyük adam olduğunu suratıma vurmaya çalışmıştı. Oysa ben bir daha kimseyi öldürmene fırsat vermemek için senin işini bitiren adam olmayı tercih ederim. Bir kahraman. Sonra cenazede Terry'ye hâlâ biletleri bana vermeyi isteyip istemediğini sorarım. Sırf suratındaki ifadeyi görmek için. Hadi, Ig! Metal detektöründen geç de seni vurmak için bir bahanem olsun, o deli bozuk götünü patlatayım."

"İçeri girmeyeceğim. Dışarıda bekleyeceğim," dedi kapıya doğru gerileyen Ig. Kolları ve avuçları terden ıslanmıştı. Dirseğiyle ittirip kapıyı açtığında magnezyum çubuğu kayar gibi oldu. Ig bir an çubuğun Hannity'nin gözleri önünde elinden kayıp yere düşeceğini sandı ama son anda parmağıyla tutup düşmesini engelledi.

Eric Hannity hayvanlarınkini andıran aç gözlerle Ig'in dışarı çıkışını seyretti.

Binanın serin havasından dışarının sıcağına çıkmak Ig'i sersemletti. Dünya aydınlandı, karardı ve yine aydınlandı.

Kongre üyesinin ofisine gelirken ne yaptığının bilincindeydi. Planı son derece basit görünmüştü gözüne, doğru görünmüştü. Ama şimdi bunun hata olduğunu anlıyordu. Lee Tourneau'yu arabalar kaza yapmasın diye otoyola bırakılmak üzere tasarlanmış bir magnezyum çubuğuyla öldürmeyecekti. (Komik denecek kadar saçma bir fikirdi.) Belli ki Lee onunla konuşmak için dışarı bile çıkmayacaktı.

Otoparkı bir baştan bir başa geçerken Ig'in adımları ve kalp atışları hızlandı. Tek seçeneği oradan ayrılıp arka sokaklardan Gideon'a dönmekti. Yalnız kalabileceği sessiz bir yer bulmalı, dikkatlice düşünmeliydi. Kafasını toplamalıydı. O gün yaşadıklarından sonra bunu yapmaya ihtiyacı vardı. Buraya gelmek o kadar sorumsuzca ve o kadar içgüdüsel bir eylemdi ki buna izin vermekle kendini korkutmuştu, içinden bir ses bir an evvel uzaklaşmazsa Eric Hannity'nin destek kuvvetlerini toplayıp peşine düşeceğini ve kendisinin o oto-

parktan sağ çıkamayacağını söylüyordu. (Ama başka bir ses şöyle fısıldıyordu kulağına: *On dakika sonra Eric buraya uğradığını bile hatırlamayacak. Seninle hiç konuşmadı. O kendi içindeki şeytanla konuşuyordu.*)

Ig çubuğu Gremlin'in bagajına kaldırıp bagaj kapağını çarparak kapadı. Tam arabanın etrafını dolaşıp şoför kapısına varmıştı ki Lee'nin kendisine seslendiğini duydu.

"Iggy?"

Lee'nin sesini duyduğu anda Ig'in vücut ısısı değişti; çok soğuk bir içeceği bir dikişte içmiş gibi birkaç derece birden düştü vücut ısısı. Ig başını çevirip eski dostuna baktı. Asfalttan yükselen buharlar arasından geçen Lee... Silik bir siluet, bir var bir yok, sanki insan değil de bir ruh... Beyazımsı saçları güneş altında alev almış gibi parlıyordu. Tehditkâr dazlak kafasıyla Eric Hannity ise kollarını göğsünde kavuşturmuş, ellerini koltuk altlarına sokmuş adamın arkasını kolluyordu.

Hannity kongre üyesinin ofisinin girişinden fazla uzaklaşmadı ama Lee, Ig'e doğru yürümeye başladı. Aslında yürümüyor, uçarcasına ilerliyordu, sıcaklık yüzünden eriyen asfaltta kayıp gidiyordu adımları. Yaklaştıkça görüntüsü netleşti. Buharlar içindeki vücudu olmayan bir ruh olmaktan çıktı, ısının ve ışığın yarattığı illüzyon kayboldu, göz oyunları kayboldu, adam ayakları yere basan sıradan bir insana dönüştü. Kot ve beyaz gömlek giymişti, politikacıdan çok marangoz gibi görünmesi amacıyla bilinçli olarak tasarlanmış gerçek bir işçi kıyafeti. Lee, Ig'e yaklaşırken aynalı gözlüklerini çıkardı. Boynunda gün ışığında parlayan altın bir zincir vardı.

Lee'nin sağ gözünün mavisi ağustos göğünün mavisiyle aynı tondaydı. Sol gözündeki hasar sıradan bir kataraktla sonuçlanmamıştı, hayır öyle olsa gözü beyazımsı bir tabakayla kaplanmış olurdu. Lee'de kortikal katarakt diye bir şey vardı. Gözü açık mı açık bir maviye dönmüştü bunun sonucunda. Kara gözbebeğinin ortasına beyaz bir yıldız hapsolmuş gibi görünürdü bazen. Sağ gözü açıktı,

dikkatliydi, Ig'e dönüktü ama diğer gözü dışarıya değil, kendi içine bakıyor veya uzaklarda bir noktaya odaklanmış gibi görünüyordu. Lee net olmasa da o gözüyle de görebildiğini söylemişti. Köpüklerle kaplı bir pencereden bakmak gibi demişti. Lee sağ gözüyle Ig'i süzüyordu. Sol gözünün ne gördüğünü kim bilebilirdi ki!

"Yolladığın mesajı aldım," dedi Lee. "Demek biliyorsun."

Bu sözler Ig'i hazırlıksız yakaladı çünkü boynuzların etkisi altında bile Lee'nin bu kadar çabuk, bu kadar cüretkârca her şeyi itiraf edeceğini düşünmemişti. Bu eylem Ig'in kalkanları indirmesine neden oldu, Lee'nin yüzündeki özür dileyen utangaç ifadeye bakılırsa genç adam, Ig'in kız arkadaşına tecavüz edip öldürmeyi, yeni bir halıya çamur bulaştırmak gibi basit bir şeymiş veya bir gafmış gibi hafife alıyor, önemsemiyordu. Duruşundan bu sonuç çıkıyordu en azından.

"*Her* şeyi biliyorum, seni sikik!" dedi Ig titreyen bir sesle.

Lee bembeyaz oldu, yanakları kızardı. Bir saniye dur dercesine sol elini yukarı kaldırdı. "Ig. Özür dilemek için bahane uydurmayacağım. Yaptığımın yanlış olduğunu biliyorum. Çok sarhoştum ve kızın bir dosta ihtiyacı vardı. Sonra her şey kontrolden çıktı."

"Kendini savunmak için söyleyeceklerin bu kadar mı? Her şey kontrolden çıktı? Buraya seni öldürmeye geldiğimi biliyorsun."

Lee bir süre bakışlarını Ig'in üzerinde dolaştırdıktan sonra omzunun üstünden Eric Hannity'ye baktı ve yeniden Ig'e döndü, "Sicilin düşünülürse Ig, böyle espriler yapmamalısın. Merrin olayından sonra kanun adamlarının karşısında ne söylediğine dikkat etmelisin. Özellikle Eric gibi bir kanun adamının karşısında... Espriden anlamaz."

"Espri değildi."

Lee boynundaki altın zinciri çekiştirdi. "Bilmem senin için bir anlam ifade eder mi ama kendimi kötü hissediyorum. Aynı zamanda, bunu öğrendiğine sevinmemiş değilim. Ona ihtiyacın yok, Ig. Onsuz daha iyisin."

Ig kendine engel olamadı, dudaklarından pes perdeden acı ve öfke dolu bir inleme döküldü. Lee'nin üzerine yürüdü. Lee'nin gerilemesini bekliyordu ama adam olduğu yerde durup Eric'e bakmakla yetindi. Eric başını sallayarak karşılık verdi ona. Ig de Eric'e baktı ve donup kaldı. İlk kez o an Eric Hannity'nin tabanca kılıfının boş olduğuna dikkat ediyordu. Kılıf boştu çünkü adam silahı eline almış, koltuk altına soktuğu elinde tutuyordu. Ig silahı göremiyor ama kendi elindeymiş gibi ağırlığını hissediyordu. Eric ateş etmekten çekinmezdi. Ig'in şüphesi yoktu bundan. Terry Perrish'in kardeşini vurup gazetelere çıkmak istiyordu. KAHRAMAN POLİS SAPIK KATİLİ VURDU. Ig, Lee'ye dokunacak olursa ona aradığı bahaneyi vermiş olacaktı. Boynuzlar gerisini halleder, Hannity'yi en çirkin dürtülerine uymaya iterdi. İşlevleri buydu.

"Umurunda olacağını düşünmemiştim," dedi Lee sonunda, yavaş, derin nefesler alarak. "Tanrı aşkına Ig, kız fahişenin biri. İyi kalpli biri ama Glenna ben bildim bileli sürtüğün tekidir. Onunla kalmanın yegâne nedeninin ailenin evinden kurtulmak olduğunu sanıyordum."

Ig onun neden bahsettiğini anlamadı. Bir an tüm dünya dondu, cırcırböceklerinin insanı delirten sesleri bile kesildi. Derken Glenna'nın sabahki itirafını hatırlayan Ig, onun neden bahsettiğini anladı. Boynuzların bir insanın dudaklarından kopardıkları ilk itiraf. Sonra, *daha bu sabahtı*, diye düşündü, oysa ona yıllar geçmiş gibi geliyordu.

"*Ondan* bahsetmiyorum," dedi Ig. "Nasıl olur da ondan bahsettiğimi sanırsın?"

"Öyleyse neden bahsediyorsun?"

Ig hiçbir şey anlamıyordu. Geri kalan herkes suçlarını itiraf etmişti. Ig'i gördükleri anda, boynuzları gördükleri anda sırlar dudaklarından kayıp gitmişti. Ellerinde değildi. Danışma görevlisinin annesinin iç çamaşırlarını giymek istemesi, Eric Hannity'nin Ig'i vurup gazetelere çıkma arzusu... Şimdi sıra Lee'deydi. Sorun

şu ki Lee'nin itiraf ettiği tek şey sarhoşken Glenna'yla işi pişirmiş olmaktı.

"Merrin," dedi Ig öfkeyle. "Merrin'e yaptıklarından bahsediyorum."

Lee başını hafifçe yana eğdi. Uzaklardan gelen sesi dinleyen bir köpek gibi sağ kulağını gökyüzüne dikti. Ardından derin bir nefes alıp ciğerlerindeki bütün havayı yavaşça boşalttı. Usul usul başını iki yana salladı.

"Seni anlamıyorum, Ig. Ne yaptığımı sanıyorsun..."

"Onu öldürdün. Senin öldürdüğünü *biliyorum*. Onu öldürdün ve Terry'yi çenesini tutmaya zorladın."

Lee gözlerini kısarak uzun uzun Ig'i süzdü. Ne söyleyeceğini hesaplıyordu besbelli. Gözucuyla yeniden Eric Hannity'yı kontrol etti. Eric'in konuşulanları duyacak kadar yakında olup olmadığını kontrol ediyordu. Değildi. Buna emin olan Lee yüzünde maskeyi andıran buz gibi bir ifadeyle Ig'e döndü. Değişim o kadar köktendi ki Ig az kalsın korkudan çığlık atacaktı. Tam aksi olması gerekirken, bir şeytanın insandan korkması komik bir tepkiymiş gibi gelebilir ama karşısındaki kişi Ig'in kanını dondurmuştu.

"Terry mi söyledi?" dedi Lee. "Öyle yaptıysa, bil ki yalancının teki o."

Lee'nin her nasılsa boynuzların etkisine bağışıklığı vardı. Ig neler olduğunu anlamıyordu. Adamın beyninde öyle bir duvar vardı ki boynuzlar onu aşamıyordu. Ig boynuzları *zorlamayı* denedi, kısa bir süre için kanının ısındığını, vücudunun terlediğini ve beynindeki basıncın arttığını hissetti ama uzun sürmedi. İçine paçavra tıkılmış bir trompeti çalmaya çalışmak gibiydi. Ne kadar üflerse üflesin o trompetten ses çıkmayacaktı.

"Umarım bunu başkalarına da söylememiştir. Umarım sen de söylememişsindir," diye devam etti Lee.

"Henüz değil. Ama yakında herkes ne yaptığını öğrenecek." Lee boynuzları *göremiyor* muydu? Onlardan bahsetmemişti. Onlara bakmamıştı bile.

"Bilmeseler daha iyi olur," dedi Lee. Sonra aklına bir fikir gelmişçesine suratı asıldı. "Bu konuşmayı kaydediyor musun?" diye sordu.

"Evet," dedi Ig ama cevabı verirken bir saniye tereddüt etmişti ve zaten cevap yanlıştı. Bir konuşmayı kaydetme girişiminde bulunan kişi asla bunu itiraf etmez.

"Hayır kaydetmiyorsun. Yalan söylemeyi hâlâ öğrenememişsin, Ig," dedi Lee. Gülümsedi. Sol eli boynundaki altın zincirde, diğer eliyse cebindeydi. "Senin için üzülüyorum. Bu konuşmayı kaydediyor olsaydın, belki bir sonuç elde ederdin. Şu anki durumda hiçbir şeyi ispatlayamazsın. Belki abin sarhoşken ağzından bir şey kaçırmıştır, bilmiyorum ama sana her ne anlattıysa yerinde olsam hemen unuturdum. Söylenenleri tekrarlayarak ortalıkta dolaşmamalısın. Bu tür dedikoduların kimseye faydası olmaz. Şöyle bir düşün. Terry'nin polislere gidip Merrin'i öldürdüğümle ilgili delice bir hikâye anlattığını varsayalım, ne olacak? Onun sözüne karşı benimki. Üstelik bütün bir yıl susmuş. Söylediklerini ispatlayacak delilleri var mıymış? Delil yoksa dava da yoktur, Ig. Bu masalı anlatacak olursa en iyi ihtimalle işini kaybeder, en kötü ihtimalle ikimiz birden hapsi boylarız. İnan bana, gidersem onu da götürürüm."

Lee elini cebinden çıkarıp gözünü ovuşturdu. Bir an için sağ gözü kapalıydı ve Ig'e sadece yaralı gözüyle, içinde beyaz lekeler olan gözle bakıyordu. O zaman Ig, ilk kez o gözün korkunç olan yanının ne olduğunu, iğrenç olan yanının ne olduğunu anladı. Sorun gözün *ölü* olması değildi, başka işlerle... ilgilenmesiydi. Sanki iki Lee Tourneau vardı. İlki Ig'in on yıldan uzun süredir arkadaşı olan, çocuklara günah işlediğini itiraf eden ve yılda üç kere Kızılhaç'a kan veren adamdı. İkinci Lee ise ancak bir alabalığa yakışacak duygudaşlıkla dünyayı süzüyordu.

Lee öne doğru ilerledi. Ig aralarındaki bir metrelik mesafeyi korumak için geri çekildi. Neden gerilediğini, Lee Tourneau'yla arasında en az birkaç adım mesafe olmasının neden birdenbire ölüm kalım meselesine dönüştüğünü bilmiyordu ama içgüdüleri ona dik-

katli olmasını söylüyordu. Ağaçların arasında dolaşan böceklerin çıldırtıcı vızıltısı Ig'in beynine doldu.

"Senin arkadaşındı, Lee," dedi gerileye gerileye arabanın yanına gelen Ig. "Sana güvenirdi, sense ona tecavüz edip öldürdün. Cesedini ağaçların arasına bıraktın. Bunu nasıl yapabildin?"

"Bir şeyi yanlış anlamışsın, Ig," dedi Lee sakin, kontrollü, kısık bir sesle. "Tecavüz etmedim. Eminim buna inanmayı istiyorsundur ama gerçek şu ki, onu sikmemi *istiyordu*. Aylardır peşimdeydi. Bana mesajlar yolluyordu. Garip kelime oyunları, imalar... Arkandan bir sürü iş çeviriyordu. Londra'ya gitmen için sabırsızlanıyordu, böylece rahat rahat küçük maceramızı yaşayabilecektik."

"Hayır," dedi boynuzlarının ısındığını hisseden Ig. Onu hasta eden bir acı beynine yayıldı. "Başka biriyle yatabilirdi ama seninle asla yatmazdı, Lee."

"Sana başkalarıyla yatmak istediğini söyledi. Kimden bahsettiğini sanıyordun. Şöyle bir baksana, kızlarla hikâyen hep aynı, Ig. Merrin, Glenna... Er geç benim kucağıma düşüyorlar." Hiçbir rahatlatıcı yanı olmayan bütün dişlerini sergilediği saldırgan bir sırıtış belirdi yüzünde.

"Sana karşı koydu."

"Buna inanmayacağına eminim Ig ama ona yaptığım her şeyi yapmamı istiyordu. İtirazlarını duymazdan gelip ipleri elime almamı istiyordu. Belki buna *ihtiyacı* vardı. Ancak bu sayede sınırlarını aşabilecekti. Herkesin karanlık bir yanı vardır, onunki de buydu. Sikiştiğimiz zaman orgazm olduğunu biliyor muydun? Ormandaki o gece? Hem de nasıl! Bence tecavüze uğramak, ormanın ortasına sürüklenmek fantezilerinden biriydi. Birkaç çiziği ve mücadeleyi umursadığını sanmıyorum."

"Ya kafasına inen kaya?" diye sordu Ig. Artık o kadar gerilemişti ki Gremlin'in yolcu kapısının hizasındaydı. Lee de adım adım onu takip etmişti. "O da mı fantezisinin bir parçasıydı?"

Lee yürümeyi kesip öylece durdu. "Terry ile konuş. O bölüm onun işi."

"Yalan söylüyorsun," diye fısıldadı Ig.

"Gerçek diye bir şey yok. Olsa da fark etmez," dedi Lee. Sol eli gömleğinin içine gitti. Zincirin ucundaki haç gün ışığında parıldadı. Haçın ucunu ağzına sokup bir süre emdikten sonra yere bıraktı. "O gece gerçekte neler olduğunu kimse bilmiyor. Onu ben mi öldürdüm, Terry mi, yoksa sen mi? Kimse gerçekleri bilmeyecek. Elinde polise verebileceğin deliller yok, ben de kimseye hiçbir şey itiraf etmeyeceğim. Şimdi bana ne istediğini söyle?"

"Acı ve korku içinde ölmeni istiyorum," dedi Ig, "Pislik içinde. Aynı Merrin gibi."

Lee iltifat edilmişçesine gülümsedi.

"Yap o zaman," dedi. "Gel ve bitir işimi." Hızla öne doğru atılıp Ig'e saldırdı ama Ig yolcu kapısını açıp Lee'ye doğru savurdu.

Kapı Lee'nin bacaklarına çarptı ve bir şey asfalta düştü. *Çat! Çınn!* Ig yere düşen altı santimlik bıçağı açılmış İsviçre çakısını gördü. Lee yalpaladı, nefes alamıyormuş gibi oldu ve toparlanmak için ciğerlerini havayla doldurmayı denedi. İlk sarsıntının etkisini atlatmak için derin derin nefes aldı. Ig ise fırsatı değerlendirip direksiyonun başına geçti. Yolcu kapısını kapamadı.

"Eric!" diye bağırdı Lee. "Eric, adamın bıçağı var!"

Ig'in ayağı daha ilk saniyede gaz pedalını buldu ve Gremlin canlandı. Araba hızla ileri atıldığında yolcu tarafının kapısı kendiliğinden kapandı. Dikiz aynasına bakan Ig, Eric Hannity'nin elinde tabancasıyla koşa koşa Lee'nin yanına geldiğini gördü.

Arka tekerleklerin havaya savurduğu asfalt parçaları altın tozları gibi parıldadı gün ışığında. Ig arabasıyla uzaklaşırken son bir kez dikiz aynasına baktı. Toz bulutunun ortasındaki Eric ve Lee. Lee yine sağlam gözünü kapamış, eliyle toz bulutundan kurtulmaya çalışıyordu. Yarı kor gözüyse açıktı ve daha önce orada olmayan bir hayranlıkla bakıyordu Ig'e.

Yirmi Dördüncü Bölüm

Dönerken eyaletler arası yoldan ayrılmadı. İyi ama nereye dönüyordu? Bilmiyordu bu sorunun cevabını. Otomatik vitese takmıştı kafasında, şu yöne gideyim diye bir düşünce yoktu. Az önce neler olduğuna emin değildi. Neler olduğuna emindi ama ne anlama geldiğini bilmiyordu. Lee'nin söylediği veya yaptığı bir şey değildi mesele; söylemedikleri ve yapmadıklarıydı. Boynuzlar onu etkilememişti. Bütün gün karşılaştığı onca insan arasından sadece ve sadece Lee, Ig'e ne söylemek istiyorsa onu söylemişti; itirafı karşı konulamaz bir dürtünün değil, hesaplı bir kararın sonucuydu.

Ig olabildiğince çabuk yoldan ayrılmak istiyordu. Lee polisi arayıp onlara Ig'in tehditler savurduğunu, bıçak çekip üzerine yürüdüğünü anlatır mıydı? Hayır, bunu yapmazdı. Seçme şansı olduğu sürece Lee güvenlik güçlerini işe karıştırmamayı tercih ederdi. Ig yine de hız sınırına uymaya özen gösterdi ve dikiz aynasını sık sık kontrol edip peşinde devriye aracı olmadığına emin oldu.

Soğukkanlı olabilmeyi, Dr. Dre gibi kontrollü olmayı isterdi ama sinirleri gerilmişti ve nefes alamıyordu. Sonunda duygusal çöküşün sınırına yaklaşmıştı. Vücudu pes ediyordu. Böyle devam edemezdi. Başına gelenleri kontrol altına almanın bir yolunu bulmalıydı. Bir *testereye* ihtiyacı vardı, dişleri keskin bir testere bulacak ve o kahrolası şeyleri kafasından kesip atacaktı.

Ağaçların arasından süzülen gün ışığı, hipnotize edici bir ritimle arabanın camına çarpıyordu. Rahatlatıcıydı. Görüntüler de aynı ritimle Ig'in zihninde beliriyordu. Yere düşen İsviçre çakısı, Vera'nın

tekerlekli sandalyeyle tepeden aşağı uçuşu, Merrin'in on yıl önce o gün haçıyla ona sinyal gönderişi, kongre üyesinin ofisinin güvenlik monitöründeki boynuzlu görüntüsü, Lee'nin boynundaki altın haçın ışıltısı... Bir anda irkilen Ig'in dizleri direksiyona çarptı. Aklına son derece tuhaf, son derece rahatsız edici bir fikir geldi. Akıl almayacak bir şey: Lee, *Merrin'in* haçını mı takıyordu? Onu hatıra niyetine kızın cesedinden mi almıştı? Ama hayır, birlikte geçirdikleri o son gece, haç kızın boynunda değildi. Yine de Lee'nin boynundaki haç onun haçıydı. Diğerleri gibi bir haçtı, üzerinde kime ait olduğunu gösteren bir işaret yoktu ama genç adam, onun Merrin'i ilk gördüğü gün kızın taktığı haç olduğuna emindi.

Ig huzursuzca keçi sakalını çekiştirdi, bu kadar basit olabilir miydi, acaba Merrin'in haçı bir şekilde boynuzların etkisini ortadan mı kaldırmıştı? Haçlar vampirleri uzak tutmaya yaramaz mıydı? Hayır, zırvaca şeylerdi bunlar, hiç mantıklı değildi. Daha o sabah kiliseye girmiş ve Peder Mould da Rahibe Bennett da boynuzların etkisine kapılmış, ona sırlarını anlatıp günah işlemek için izin istemişlerdi.

Ama Peder Mould ve Rahibe Bennett kilisede değillerdi. *Bodrumdaydılar*. Kutsal bir mekânda değillerdi. Orası spor salonuydu. Normalde ikisi de haç takardı ama spor yaparken de takıyorlar mıydı? Ig, Peder Mould'un haçının ağırlıkların kenarında sallandığını hatırlıyordu. Rahibe Bennett'inki boynundaydı. *Buna* ne diyeceksin, Ig Perrish? Ig Perrish hiçbir şey söylemedi, araba kullanmayı sürdürdü.

Dunkin' Donuts'ın yanından geçtiğinde ormana yaklaştığını anladı. Eski dökümhane yoluna pek bir şey kalmamıştı. Yani Merrin'in öldürüldüğü, dün gece Ig'in gittiği, öfke krizine kapıldığı, işlediği ve sızdığı yerle arasında yaklaşık bir kilometre vardı. Bütün gün yaptığı her şey kaçınılmaz olarak ona çemberi tamamlatmış, Ig'i başladığı noktaya geri döndürmüştü.

Yavaşlayıp direksiyonu kırdı. Gremlin iki tarafında ağaçlar olan tek şeritli toprak yola saptı. Yirmi metre gittikten sonra yolun, üze-

rinde Geçiş Yok tabelası olan bir zincirle kesildiğini gördü. Yoldan çıkıp arabayla zincirin yanından geçti ve dökümhaneyi görene kadar durmadı.

Fazla bir mesafe de yoktu zaten. Kısa süre sonra dökümhane ağaçların arasında belirdi. Çayırın ötesinde, tepedeki boş arsanın ortasındaydı, aydınlık olması gerekirdi ama karanlıktı, bir şeyin, belki güneşi kesen bir bulutun gölgesinde kalıyordu. Ig gözlerini kısıp camdan dışarı baktığında bulutsuz bir gökyüzüyle karşılaştı.

Çayırın bitip dökümhanenin kalıntılarının başladığı noktaya kadar arabayla gitmeye devam etti. Sonra arabayı durdurdu. Motoru çalışır durumda bırakıp dışarı çıktı.

Ig küçükken dökümhanenin Grimm Kardeşler'in masallarından fırlamış bir kalenin yıkıntıları olduğunu hayal ederdi. Kötü yürekli bir prensin, masum bir genç kızı kandırıp kalbini deşmek için götürebileceği, karanlık ormanın derinliklerindeki bir yerdi sanki. Sonuçta öyle de olmuştu. Ama yetişkin gözüyle baktığında yıkıntının gerçekte ormanın derinliklerinde olmadığını görmek onu şaşırttı. Yol ile aralarında en fazla elli metre vardı. Ig kızın cesedinin bulunduğu yere doğru ilerledi. Kızın arkadaşlarının ve ailesinin onu anmak için bıraktıkları eşyalar eski yerlerindeydi. Merrin'in ölümünün ardından defalarca oraya gittiği için yolu ezbere biliyordu. Yılanlar peşinden gitti ama Ig, onları görmemiş gibi davrandı.

Kara kiraz ağacı önceki gece bıraktığı yerdeydi. Ağacın dalından kızın fotoğraflarını koparışını hatırladı. Şimdi çalıların ve otların arasına saçılmıştı fotoğraflar. Ig aletini çıkarıp çalılara, kendi ayağına ve kökler arasındaki boşluğa bırakılmış plastik Bakire Meryem heykeline işemişti. Anlamsız bir hikâyenin sembolü olduğu için küçümsemişti Meryem'i, salakça gülümsediği için kızmıştı ona. O, kimseye iyilik etmeyen bir Tanrı'nın hizmetkârıydı. Tecavüze uğrayıp öldürülürken, Merrin'in Tanrı'dan yardım istediğine emindi. Kelimelerle değilse bile kalbiyle... Bu yalvarmalara Tanrı'nın cevabı çağrı yoğunluğu sebebiyle ölene kadar onu beklemeye almak olmuştu.

Ig gözucuyla Meryem heykeline baktı, bakışlarını kaçırdı ve sonra yeniden baktı. Heykelin yakılmış gibi bir havası vardı. Tebessüm eden dudaklarının sağ tarafı kararmıştı, kutsal yüzü siyah lekeler içindeydi. Kamp ateşinde gereğinden uzun süre tutulan lokumları andırıyordu. Yüzünün diğer tarafı ise balmumuna dönmüştü. Erimiş ve şekli bozulmuştu. Ig bir an bayılacakmış gibi oldu, o görüntüde bir şeyler vardı, dengesini kaybediyor gibi oldu, hafifçe sallandı. Sanki ayaklarının altındaki toprak sarsılıyordu ve–

–yeniden geceye döndü, gökyüzü yıldızlarla dolmuştu. Başını kaldırıp dallara bakışını, esintinin yaprakları beşik gibi sallamasını izleyişini hatırladı. "Seni görüyorum," demişti birine. Kime? Tanrı'ya mı? Topukları üzerinde sallandığını, gecenin ılık olduğunu ve sonra–

–poposunun üstüne düştü. Kendini toprağa yapışmış olarak buldu. Ayaklarının dibine baktığında yanlışlıkla bir şarap şişesine bastığını fark etti. Önceki gece bizzat kendisinin getirdiği şişe. Doğrulup şişeyi aldı. Şöyle bir salladı. İçinde hâlâ şarap vardı.

Kalkıp kiraz ağacının dallarına huzursuz bir bakış fırlattı. Yapraklar yavaşça sallanıyordu. Yutkunmaya çalıştı, ağzına ekşi bir tat geldi. Dönüp arabasının yolunu tuttu.

Yolda bir iki yılanın üstünden geçti. Onları görmezden gelmeyi sürdürdü. Şarabın mantarını çıkarıp bir yudum aldı. Güneşte kaldığı için iyice ısınmıştı ama Ig'in umurunda değildi. Şarabın tadı ona Merrin'in tadını anımsattı: zeytin ve bakır. Ayrıca ot tadı vardı, sanki bir şekilde, ağacın altında geçirdiği gecenin ardından yazın kokusunu içine hapsetmişti şişe.

Ig etrafı bürüyen otları ezip geçerek dökümhaneye kadar gitti. İyice yaklaştığında etrafta birileri var mı diye kontrol etti. Onun çocukluğunda, böyle bir yaz gününde Gideon'daki çocukların en az yarısı yıkıntılara toplanmış olurdu. Kimi ot, kimi bira içer, kimi öpüşür, kimi de Evel Knievel yokuşunda ölümsüzlüklerini test ederdi. Ama görünüşe bakılırsa bugünlük dökümhane tamamen terk edilmişti. Belki Merrin öldürüldükten sonra çocuklar oraya gelmekten

vazgeçmişlerdi. Belki dökümhanenin perili olduğuna inanmışlardı. Belki gerçekten öyleydi.

Binanın arka tarafına dolaşıp arabayı Evel Knievel yolunun kenarına, meşe ağacının gölgesine park etti. Biri çamaşır kurutmak ister gibi fırfırlı mavi bir eteği, uzun siyah çorapları ve bir yağmurluğu ağacın dallarına asmıştı. Arabanın burnu suya açılan paslı borulara bakıyordu. Motoru kapayıp etrafa göz atmak için arabadan indi.

Ig yıllardır dökümhaneye girmemişti ama bir değişiklik yoktu. Her şey hatırladığı gibiydi. Çatı büyük ölçüde yıkılmıştı, tuğla kemerler ve sütunlar kızıl günbatımına meydan okuyordu. Duvarlarda birbiri üzerine binen en az otuz yıllık grafitiler vardı. Kimin ne yazdığını çözmek imkânsızdı ama belki de kişisel mesajların bir önemi yoktu. Ig hepsinin özlerinde aynı anlama geldiğine inanıyordu: *Varım; Vardım; Var Olmak İstiyorum.*

Duvarlar kısmen yıkılmıştı. Ig yıkıntıların arasından geçti. İçi paslanmış alet edevatla dolu bir el arabası, bacanın bulunduğu büyük oda. Demir fırınının kapağı aralıktı. Bir insan ezilip büzülerek de olsa bu fırına girebilirdi.

Ig aralıktan içeri baktığında bir şilteyle ve kırmızı mumlarla karşılaştı. Bir zamanlar mavi olsa da pislikten kahverengiye dönmüş leş gibi bir battaniye şiltenin kenarına ittirilmişti. Daha geride, baca deliğinin tam altına gelen noktada bir kamp ateşinin kalıntıları görülüyordu. İçeri giren Ig battaniyeyi alıp kokladı. Sidik ve sigara kokusu genzini yaktı. Battaniye parmaklarının arasından kayıp yere düştü.

İçki şişesini ve cep telefonunu almak için arabasına geri döndü, artık yılanların onu takip ettiğini kabullenmişti. Onları *duyabiliyordu.* Kuru çimenler arasından kıvrıla kıvrıla geçen mahlukattan yükselen tıslamaların farkındaydı. En az bir düzine yılan. Çalıların arasındaki beton parçalarından birini alıp yılanlara fırlattı. Bir tanesi kayarak yana çekildi. Kolayca. Taş hiçbirine isabet etmedi. Oldukları yerde durup günün son ışıkları eşliğinde adamı seyrettiler.

Onlara değil, arabaya bakmaya çalıştı; yarım metrelik bir yılan

meşe ağacından Gremlin'in tepesine düşmüştü. Önce bir çığlık attı, sonra arabasını kurtarmak için yılana saldırdı.

Ig, onu kafasından yakaladığını sanıyordu ama ortalarından bir yerlerden yakalamıştı, yılan kıvrılıp dişlerini onun eline geçirdi. Kendini eline zımba saplanmış gibi hissetti Ig. Homurdanıp yılanı çalılara fırlattı. Parmağını emip kanın tadına baktı. Zehirlenmiş olmaktan endişelenmiyordu çünkü New Hampshire'da zehirli yılan yoktur. Ya da hayır, tam olarak öyle denemez. Dale Williams, Ig ve Merrin'i sık sık dağlara götürürdü ve onları çıngıraklıyılanlar konusunda uyarmıştı. Ama öyle dalga geçercesine söylerdi ki bunu, Ig adamın onları kandırmaya çalıştığını zannederdi. Başka kimsenin çıngıraklıyılanlardan bahsettiğini duymamıştı.

Etrafını saran sürüngenlere baktı. Yirmiye yakındı.

"Defolun gidin başımdan!" diye bağırdı.

Yılanlar donup kaldı. Altın rengindeki yılanlar gözlerini dikip çimenlerin arasından onu takip ettiler ve dağılmaya başladılar, sürünerek uzaklaşıp çalıların arasında kayboldular. Ig, hayal kırıklığına uğramış gözlerle çekip giden yılanların ardından bakakaldı. Bu kadar çabuk pes etmelerini beklememişti.

Dökümhanenin duvarındaki boşluğa doğru yürüyüp yerden yarım metre yukarıda kalan açıklıktan içeri girdi. Son bir kez ormana çöken alacakaranlığa baktı. Tek bir yılan sözünü dinlememiş ve harabelere kadar peşinden gelmişti. Girişin dibinde huzursuzca tıslayıp duruyordu. Onda bir rock yıldızının balkonunun altında bekleyen heyecanlı hayranların havası vardı, görülmek arzusuyla yanıp tutuşuyor, farkına varılmasını istiyordu.

"Git başka yerde tısla!" diye bağırdı Ig.

Belki hayal görüyordu ama dişi yılan öncekinden de hızlı kıvrılmaya başladı. Neredeyse huşu içinde. Erotik enerjiyle rahim yolundan içeri süzülen spermleri anımsattı Ig'e. Çok rahatsız edici bir düşünceydi. Dönüp koşmadan ne kadar hızlı gidilebilirse o kadar hızlı adımlar atmaya özen göstererek oradan uzaklaştı.

Şişesini alıp fırının içine oturdu, şaraptan aldığı her yudumla etrafını saran karanlık genişledi, zenginleşti. Şarabın son yudumunu da aldığında ve artık şişeyi kafasına dikmenin bir anlamı kalmadığında yılanın ısırdığı yaralı parmağını emdi.

Gremlin'de uyumayı düşündü ama arabada son uyuduğu geceyle ilgili çok kötü anıları vardı ve uyandığında kendini kapısı bacası yılanlarla kaplı bir arabada bulmak istemiyordu. Mumları yakmanın bir yolunun olmasını isterdi ama arabaya gidip çakmağı almaya değeceğine emin değildi. Karanlıkta hâlâ dışarıda beklediklerine inandığı yılanların arasından geçmek istemiyordu.

Fırında bir çakmak olması ihtimali vardı. Ekranından gelen ışığı içeriyi aydınlatmakta kullanabileceğini düşünerek cep telefonunu çıkarmak için elini cebine soktu. Ancak eli cebine girdiğinde orada telefonun dışında bir şeyle daha karşılaştı, ufak karton bir kutu, sanki... Olamaz ki...

Bir kutu kibrit. Kutuyu cebinden çıkarıp kibritlere baktığında kollarındaki tüyler diken diken oldu. Sigara içmezdi, ayrıca kibritleri nereden bulduğu konusunda en ufak bir fikri yoktu.

LUCIFER KİBRİTLERİ yazıyordu süslemeli harflerle kutunun üzerinde. Bir de zıplayan siyah bir şeytan çizimi vardı; yaratık başını arkaya devirmiş boynuzlarını meydan okurcasına gökyüzüne doğrultmuştu.

Bir an için kendini yeniden orada buldu, önceki gece neler yaşandığını, ne yaptığını hatırlamaya bu sefer çok yaklaşmıştı ama tam uzanıp dokunacakken o an yeniden yitip gitti. Otların arasındaki yılanlar gibi kaygandı. Ig bir türlü yakalayamıyordu onu.

Lucifer Kibritleri'nin kutusunu açtığında siyah başlı birkaç düzine kibritle karşılaştı. Büyük, kalın ve mutfaklarda kullanılan türden kibritler. Nedense kutudan çürük yumurta kokusuna benzer bir koku yükseliyordu. Ig eski oldukları hissine kapıldı, belki o kadar eskiydiler ki yakabilmesi bile mucize olacaktı. Kibritlerden

birini şeride sürttü. Hayret, daha ilk denemesinde kibrit tıslayarak alev aldı.

Ig mumları yakmaya başladı. Altı taneydi. Hilal oluşturacak şekilde dizilmişti mumlar. Bir süre sonra mumların kızıl ışıkları tuğlaları aydınlattı ve Ig tavana düşen gölgesini gördü. Gölgenin en dikkat çekici yanı hiç şüphesiz boynuzlardı. Bakışlarını eline çevirdiğinde kibritin alevlerinin parmaklarına ulaştığını gördü. Durumu fark etmemiş, derisinin yandığını hissetmemişti. Acı çekmemişti. Başparmağıyla işaretparmağını birbirine sürtüp kibrit kalıntılarını temizledi. Yılanın ısırdığı yer artık hiç acımıyordu. O ışıkta yarayı göremedi bile, belki o da kaybolup gitmişti.

Saatin kaç olduğunu merak etti. Saati yoktu ama cep telefonu vardı. Açtığında dokuza yaklaştığını gördü. Şarjı bitmek üzereydi.

Telesekretere beş mesaj bırakılmıştı. Telefonu kulağına götürüp mesajları dinledi.

İlki: "Ig, ben Terry. Vera'yı hastaneye kaldırdık. Tekerlekli sandalyenin freni boşalınca yokuş aşağı uçup çite çarpmış. Hayatta olduğu için şanslı. Yüz kemiklerinden birkaçı ve kaburgaları kırılmış. Yoğun bakıma aldılar. Sarhoş olmak için de çok erken bir saat. Beni ara." Tıkırt sesi ve hepsi bu. Sabahki karşılaşmalardan bahsetmemişti ama bu durum Ig'i şaşırtmadı. Terry için öyle bir olay hiç yaşanmamıştı.

İkincisi: "Ig. Ben annen. Terry'nin arayıp Vera'nın durumunu haber verdiğini biliyorum. Şimdilik bilincinin açılmasına izin vermiyorlar, sürekli morfin yüklüyorlar ama hayati tehlikeyi atlattı. Glenna'yla konuştum. Nerede olduğunu bilmiyormuş. Beni ara, seninle konuştuğumuzu hatırlıyorum ancak kafam çok karışık. Ne konuştuğumuzu hatırlamıyorum. Seni seviyorum."

Bu söz Ig'i güldürdü. Boş laflar. Kendilerine, başkalarına ne kadar rahatça yalan söylüyorlardı.

Üçüncüsü: "Hey, evlat. Ben baban. Herhalde büyükanne Vera'nın çite çarptığını duymuşsundur. Öğle uykusuna yatmıştım ve uyandı-

ğımda bahçede ambulans vardı. Anneni ara. Çok üzüldü." Kısa bir duraksama. "Senin de olduğun çok garip bir rüya gördüm."

Sonraki mesaj Glenna'dandı. "Büyükannen acilde. Tekerlekli sandalyesi kontrolden çıkmış, kadıncağız çite çarpmış. Nerede olduğunu veya ne yaptığını bilmiyorum. Abin seni bulmak umuduyla eve uğradı. Bu mesajı alırsan haberin olsun, ailenin sana ihtiyacı var. Hastaneye gitmelisin." Glenna geğirdi. "Pardon. Sabah süpermarketten aldığım kurabiyelerin hepsini yedim. Galiba kurabiyeler bozukmuş. Sabahtan beri karnım ağrıyor." Kısa bir duraksamanın ardından devam etti. "Seninle hastaneye gelirdim ama büyükannenle hiç tanışmadım ve annenleri tanımıyorum. Daha bu sabah onlarla beni tanıştırmamanın ne kadar garip olduğunu düşünüyordum. Belki de değildir. Sen dünyadaki en nazik insanlardan birisin, Ig. Her zaman böyle düşündüm ama bence içten içe Merrin'den sonra benimle olduğun için utanıyorsun. O çok temiz, çok iyi, çok mükemmel biriydi. Hiç hata yapmazdı. Benimse her yanım hata. Bir sürü kötü alışkanlığım var. Benden utandığın için seni suçlamadığımı bil. Bir anlamı olur mu bilmem ama ben de kendimle gurur duymuyorum. Senin için endişeleniyorum. Büyükanneni ziyaret et. Kendine iyi bak."

Bu mesaj onu hazırlıksız yakaladı veya belki onu hazırlıksız yakalayan mesaj değil, kendisinin ona verdiği tepkiydi. Glenna'yı küçümsemeye, ondan nefret etmeye hazırdı ama ondan neden hoşlandığını hatırlamaya hazır değildi. Glenna, dairesi ve vücudu konusunda cömert davranmış, Ig'in ezikliğini ve ölen kız arkadaşına olan saplantısını ona karşı koz olarak kullanmamıştı. Söylediklerinde doğruluk payı vardı: Ig onunlaydı çünkü kendisi kadar berbat durumda olan birilerinin etrafında olmak, arada bir yukarıdan bakabileceği biriyle olmak ona iyi gelmişti. Glenna tatlı bir kızdı ama kafası karışıktı. Ne zaman yaptırdığını hatırlamadığı bir Playboy tavşanı dövmesi vardı (anlaşılan çok sarhoşmuş), konserlerde kavga çıkardığı için polislerin ona biber gazı sıkışıyla ilgili hikâyeler an-

latırdı. Her biri diğerinden kötü altı ilişkisi olmuştu: evli bir adam, onu taciz eden bir uyuşturucu satıcısı, çıplak fotoğraflarını çekip arkadaşlarına gösteren bir başkası. Ve elbette Lee.

Kadının Lee Tourneau'yla ilgili itirafını düşündü. Lee, Glenna'nın ilk aşkıydı. Onun için hırsızlık yapmıştı. Ig cinsel anlamda Glenna'yı sahiplenebileceğini hiç düşünmemişti. İlişkilerinin bir yere gittiği yoktu, birbirlerine bağlı değildiler. Onlar geleceği olan bir çift değil, habire sevişip duran oda arkadaşlarıydı. Ama Glenna'nın dizlerinin önüne çöküp Lee Tourneau'nun fermuarını açışını hayal etmek Ig'in midesini bulandırıyordu. Ahlaki açıdan büyük bir yanlış olduğunu düşünüyordu bunun. Lee Tourneau'nun Glenna'ya yaklaştığını düşünmek bile onu hasta ediyor, ayrıca genç kadın için korkuyordu. Fakat şimdi bunu düşünecek zaman yoktu. Telefonda son bir mesaj daha vardı. Bir saniye sonra Ig yeniden Terry'nin sesini duydu.

"Hâlâ hastanedeyim," dedi abisi. "Dürüst olmak gerekirse beni Vera'dan daha çok endişelendirmeye başladın. Kimse nerede olduğunu bilmiyor, lanet olası telefonunu açmıyorsun. Seni bulmak umuduyla dairene uğradığımda Glenna dün geceden beri seni görmediğini söyledi. Kavga mı ettiniz? İyi görünmüyordu." Terry duraksadı, yeniden konuştuğunda hesaplanmış, özenle seçilmiş kelimeler döküldü ağzından. "Seninle konuştuğumu hatırlıyorum ama herhangi bir plan yaptık mı yapmadık mı hatırlamıyorum. Kafamda bir sis bulutu var. Bu mesajı alırsan beni ara. Nerede olduğunu haber ver." Ig mesajın bu kadar olduğunu, Terry'nin telefonu kapayacağını sandı. Ama öyle olmadı. Huzursuz bir soluğun ardından ürkmüş bir sesle devam etti abisi. "Niçin son karşılaşmamızda ne konuştuğumuzu hatırlamıyorum?" diye sordu kardeşine.

Her mum tavana ayrı bir gölge düşürdüğünden Ig'in etrafını altı şeytan sarmıştı. Karalar içindeki yaratıklar. Sadece kendilerinin duyabildiği şekilde fısıldaşıyorlardı.

Ig, Glenna için endişeleniyor, Lee Tourneau'nun kendisini bul-

mak için genç kadının evine uğrayıp uğramayacağını merak ediyordu. Fakat onu aramaya çalıştığında telefon doğrudan telesekretere düştü. Ig mesaj bırakmadı. Ne söyleyeceğini bilmiyordu. *Hey, bebeğim, bu gece gelmeyeceğim... Alnımdan çıkan boynuzları ne yapacağıma karar verene kadar dönmeyeceğim. Bu arada, lütfen bu gece Lee Tourneau'nun sikini yalama. O herif sağlam pabuç değil.* Telefonu açmıyorsa çoktan uyumuş demekti. İyi olmadığını söylemişti zaten. Şimdilik Ig bu kadarıyla yetinmek zorundaydı. Lee gecenin bir vakti elinde baltayla kadının evine dalmazdı. Lee, bir tehdit olarak gördüğü Ig'i, kendisini en az şaibe altında bırakacak yöntemlerle ortadan kaldırmayı deneyecekti.

Ig şişeyi dudaklarına götürdü ama içinde tek bir damla bile kalmamıştı. Şişenin boş olduğunu görmek onu öfkelendirdi. Sürgüne yollandığı yetmezmiş gibi bir de ayık kalması mı gerekiyordu? Şişeyi fırlatmaya hazırlanırken durdu ve gözlerini aralık duran kapıya dikti.

Yılanlar içeri girmenin yolunu bulmuştu, sayıları o kadar fazlaydı ki Ig'in korkudan dili tutuldu. Yüz tane var mıydı? Muhtemelen. Kapının dibindeydiler, illüzyonistlerin iç içe geçmiş halkalarını andırıyorlardı, kara gözleri mum ışığında parlıyordu. Bir saniyelik kararsızlığın ardından Ig, fırlatma eylemini tamamladı ve şişe yılanların önüne düşüp tuzla buz oldu. Hayvanların çoğu kayarak uzaklaştı, tuğla yığınlarının arkasına saklandılar, çatlaklara girip gözden kayboldular. Bazıları biraz geri çekildikten sonra durup gözlerini suçlarcasına adama dikti.

Fırının kapısını yılanların suratına kapayıp kir pas içindeki yatağa uzandı, kirden rengi görünmeyen battaniyeyle üstünü örttü. Düşünceleri birbirine karışmıştı, insanların bağırışlarını, günahlarını itiraf edişlerini, daha fazla günah işlemek için izin isteyişlerini aklından çıkaramıyordu. Uyuyabileceğini hiç zannetmiyordu ama uyku ondan daha inatçı çıktı. Gözlerine bir ağırlık çöktü ve bilinci kapanıp gitti. Altı saat boyunca ölü gibi uyudu.

Yirmi Beşinci Bölüm

Iggy, fırının içinde çiş kokulu battaniyeye sıkı sıkı sarılmış halde uyandı. Zeminden rahatlatıcı bir serinlik yayılıyordu. Kendini güçlü ve iyi hissetti. Yavaş yavaş toparlanırken aklına bir fikir geldi. Sıradan bir fikir de değil, belki de hayatının en parlak fikirlerinden biriydi. Hepsi bir rüyaydı, hem de hepsi. Önceki gün yaşadığını zannettiği şeyleri rüyasında görmüştü.

Sarhoş olmuş, haçın ve Meryem'in üstüne işemiş, Tanrı'ya ve kendi hayatına lanetler okumuştu. Yakıcı bir öfkeye kaptırmıştı kendini. Evet, bütün bunlar gerçekti. Ama sonrasını hatırlamıyordu. Bir şekilde dökümhaneye girip sızmış olmalıydı. Yaşadığını zannettiği şeyler gerçekçi bir kâbustan ibaretti: boynuzlarının çıktığını keşfetmek, üst üste korkunç itiraflar duymak ve en kötüsü Terry'nin dehşet verici akıl almaz sırrı; tekerlekli sandalyenin frenini boşa alıp Vera'yı yokuştan aşağı ittirmek, kongre üyesinin ofisini ziyaret, Lee Tourneau ve Eric Hannity ile yüzleşmek ve sonra dökümhaneye dönüp hayranı olan yılanların kuşattığı fırında uyuyakalmak.

İçi rahatlayan Ig ellerini şakaklarına götürdü. Hayır... Boynuzlar hâlâ yerlerindeydi ve üzerlerinden rahatsız edici bir sıcaklık yayılıyordu. Çığlık atmak için ağzını açtı ama biri ondan hızlı davrandı.

Demir kapı ve tuğla duvarlar sesi boğsa da uzaktan gelen acı dolu bağırışı ve peşi sıra atılan kahkahaları duymamak imkânsızdı.

Bir kızdı bağıran. *"Yalvarırım!"* diye bağırıyordu. *"Yapma, dur!"* Kalbi hızlı hızlı çarpmaya başlayan Ig, fırının kapısını ittirdi.

Dışarı çıktığında kendini aydınlık bir ağustos sabahının ortasın-

da buldu. Yeni bir korku veya acı çığlığı geldi solundan, dışarıya açılan çatlağın olduğu yerden. Ig o zaman çığlığı atanın bir kız değil, sesi panik yüzünden tizleşmiş bir oğlan olduğunu anladı. Ig ayaklarının çıplak olmasına aldırmaksızın beton zeminde koştu ve paslı aletlerle dolu el arabasının yanından geçerken ne olduğuna çok dikkat etmeden eline geçen ilk nesneyi kaptı. Tek istediği saldırganın kafasına savurabileceği bir şeylere sahip olmaktı.

Dışarıdaydılar, asfaltta... Üçü giyinikti, kendisine küçük gelen bir iç çamaşırı giymiş olan bir diğeri çamur içinde yatıyordu. İç çamaşırlı cılız çocuk en fazla on üç veya on dört yaşlarındaydı. Diğerleri daha büyüktü, muhtemelen liseliydiler.

Liselilerden biri, kafası kazınmış olan oğlan, çıplak çocuğun üstüne oturmuş sigara içiyordu. Birkaç adım gerisinde yüzü ter içinde şişko bir çocuk vardı. Keyfi yerindeydi ve bir ayağından diğerine zıplayıp duruyordu. Oğlanlardan en büyüğü bir yılanı kuyruğundan yakalamıştı. Ig yılanı tanıdı –kulağa imkânsız geliyor ama gerçek– önceki gün ona özlem dolu bakışlar fırlatan yılandı o. Kıvrılıyor, oğlanın elini ısıracak kadar yükselmeye çalışıyor ama başaramıyordu. Bu üçüncü oğlanın diğer elinde bahçe makası vardı. Binanın duvarındaki çatlaktan onları izleyen Ig'e sırtları dönüktü. Oğlanların en az bir buçuk metre yukarısındaydı Ig.

"Bu kadar yeter!" diye bağırdı iç çamaşırlı çocuk. Yüzü pislik içindeydi ama gözyaşları yüzünde pembe çizgiler oluşturmuştu. *"Dur Jesse! Bu kadar yeter!"*

Sigarasını tüttüren çocuk, Jesse, oğlanın üzerinden kalkmadı, küllerini oğlanın suratına silkeledi. "Kes sesini, seni amsalak! Ben yeter dediğimde yeter!"

Amsalak'ın her tarafı sigara yanıkları içindeydi. Ig, oğlanın göğsündeki parlak kırmızı yara izlerini görebiliyordu. Jesse sigarasının ucunu yanık izlerinin üzerinde dolaştırdı, Amsalak'ın teni ile sigaranın ucu arasında en fazla birkaç milim vardı. Sigaranın ucu üçgen şeklindeki yanıklarda dolaştı.

"Niçin seni üçgen çizecek şekilde yaktığımı biliyor musun?" diye sordu Jesse. "Naziler ibneleri böyle işaretlermiş. Bu *senin* damgan. Bu kadar kötüsünü yapmak istemezdim ama sen de götten veriyormuşsun gibi ciyaklamayacaktın. Ayrıca ağzın yarak kokuyor."

"Haha!" diye bağırdı şişko. "Süper espriydi, Jesse!"

"Ben de tam ağzındaki kokuyu giderecek bir şey var!" dedi yılanı tutan oğlan. "Ağzını pırıl pırıl yapacağız."

Bunları söylerken bahçe makasıyla yılanın kafasını bir hamlede kopardı. Kafa asfalta düştü. Gürültüsü kauçuk bir topun düşerken çıkardığı sesten çok da farklı değildi. Yılan kasılıp tısladı, vücudunun geri kalan kısmı kramplar geçiriyormuş gibi kıvrılıp büküldü.

"Ayyy!" diye bağırdı şişko, olduğu yerde zıplayarak. "Yaratığın kellesini uçurdun, Rory!"

Rory, elinde kanlı yılanla Amsalak'ın yanına çömeldi.

"Em bakalım," dedi Rory, yılanı Amsalak'ın suratına doğru sallayarak. "Bunu emersen Jesse seni rahat bırakacak."

Jesse bir kahkaha atıp sigarasından derin bir nefes çektiğinde sigaranın ucundan zehirli kızıl ışıltılar saçıldı.

"Bu kadar yeter!" diye bağırdı Ig, kendi kulaklarına bile yabancı gelen bir sesle. Bacanın dibinden yankılanarak dışarıya ulaşan, derin ve güçlü bir sesti bu. O bunu söylerken Jesse'nin dudaklarının arasındaki sigara kaybolup gitti, beyaz bir kül yığınına dönüştü.

Jesse çığlık atıp Amsalak'ın üzerinden kalkmayı denedi ama dengesini kaybedip çimenlerin arasına yuvarlandı. Ig aşağı atlayıp çalıların arasına daldı ve elindeki nesnenin sapıyla şişkonun midesine vurdu. Lastiğe iğne batırmak gibiydi. Süngere vurmuş gibi garip bir etkiyle karşılaştı ve alet, tramboline düşen bir top gibi geri geldi. Şişko öksürerek dizlerinin üstüne yığıldı.

Ig dönüp aletin sivri tarafını Rory adlı oğlana doğrulttu. Rory yılanı bıraktı. Asfalta çarpan gövde bir iki kere daha hâlâ canlıymış ve kaçıp gidebilecekmiş gibi çaresizce kıvrıldı.

Rory yavaşça ayağa kalktı ve tahta parçalarının, bira kutuları-

nın ve paslı kabloların durduğu yöne doğru geriledi. Ig'in ucunu kendisine doğrulttuğu nesneye baktı: Üç çatallı, paslanmış eski bir yaba.

Ig'in ciğerlerinde astım krizi geçireceği zaman yaşadığına benzeyen bir sıkışma oluştu. Nefes almaya çalıştı, göğsündeki baskıyı azaltmaya çalıştı ama olmadı. Burun deliklerinden dumanlar tütüyordu. Gözucuyla iç çamaşırlı çocuğun doğrulduğunu, titreyen elleriyle gözyaşlarını sildiğini gördü.

"Kaçmak istiyorum," dedi Jesse.

"Ben de," dedi şişko.

"Rory'yi ölüme terk edebiliriz," dedi Jesse. "Zaten bizim için bugüne kadar ne yaptı ki?"

"Bir keresinde okulun tuvaletini tıkadığım için onun yüzünden iki hafta cezaya kalmıştım. Üstelik tuvaleti su basmasının suçlusu ben değildim," dedi şişko. "Tesadüfen oradaydım. Siktir et onu! Ben yaşamak istiyorum!"

"O zaman kaçsanız iyi olur," dedi Ig onlara. Jesse ve şişko koşa koşa ağaçların arasına daldılar.

Ig yabanın ucunu yere çevirip toprağa sapladı, tahta sapına yaslandı. Çöp yığınının üzerinde oturan oğlana baktı. Rory ayağa kalkmayı denemedi, büyülenmiş gözlerle Ig'i izliyordu.

"Bana bugüne kadar yaptığın en kötü şeyi söyle, Rory?" diye sordu Ig. "En kötüsü bu mu, yoksa daha kötüsünü yaptın mı bilmek istiyorum."

Rory hiç tereddüt etmeden cevap verdi. "Bira almak için annemden kırk dolar çaldım. Abim John paraya ne olduğunu bilmediğini söylediğinde annemi dövdü. John, annemin parayı kazı kazana yatırdığını ve yalan söylediğini düşündü. Ağzımı açıp tek laf etmedim çünkü beni de dövmesinden korktum. Abimin attığı dayağı dinlemek birinin karpuz tekmeleyişini dinlemek gibiydi. Annemin yüzü hâlâ düzelmedi. Ne zaman bana iyi geceler öpücüğü verse vicdan azabı çekiyorum." Konuşurken Rory'nin şortunun ön tarafında

koyu renk bir leke belirdi, ıslaklık aşağı doğru yayıldı. "Beni öldürecek misin?"

"Bugün değil," dedi Ig. "Git. Serbestsin." Rory'nin çişinin kokusu midesini bulandırmıştı ama belli etmemeye çalıştı.

Rory zar zor ayağa kalktı. Bacakları titriyordu. Paslı tenekelerin arasından yan yan geçip ormana doğru geriledi. Gözleri Ig'de ve Ig'in yabasındaydı. Nereye gittiğine bakmadığı için az kalsın spor ayakkabıları ve iç çamaşırı dışında hâlâ çırılçıplak olan Amsalak'a takılıp düşecekti. Amsalak dedikleri çocuk giysilerini kucağına toplamış ölü veya hastalıklı bir yaratığa bakar gibi bakıyordu Ig'e. Sanki her yanı yaralarla kaplı biriyle karşılaşmış ve iğrendiği için donup kalmıştı.

"Yardım ister misin?" diye sordu oğlana doğru giden Ig.

Bu hareketiyle beraber Amsalak ayağa fırlayıp birkaç adım geri çekildi. "Benden uzak dur."

"Sana dokunmasına izin verme," dedi Rory.

Ig, Amsalak'la göz göze geldi. Öfkesine engel olmaya çalışarak, "Sadece yardım etmeye çalışıyordum," dedi ona.

Amsalak'ın suratında kırgın bir ifade belirdi ama gözlerinde Ig'in alışmaya başladığı dalgın ve mesafeli bakış vardı: Boynuzların kontrolü ele geçirdiğini gösteren ifade.

"Yardım falan etmedin," dedi oğlan. "Her şeyi mahvettin."

"Seni yakıyordu!" dedi Ig.

"Ne olmuş yani? Yüzme takımına kabul edilen bütün birinci sınıflar damgalanır. Tek yapmam gereken yılanı emip kanın tadını çıkarmaktı. Sonra onlarla aramız harika olacaktı ama sen müdahale edip her şeyi batırdın."

"Defolun buradan! İkiniz de!"

Rory ve Amsalak koşarak kaçtılar. Diğer ikisi ağaçların orada onları bekliyordu. Rory ve Amsalak yanlarına ulaştığında, hepsi ağaçların gölgesinde durup son bir kez Ig'e baktılar.

"O da neydi?" diye sordu Jesse.

"Her ne idiyse ürkütücüydü," dedi Rory.

"Gitmek istiyorum," dedi şişko. "Bütün bunları unutmak istiyorum."

O zaman Ig'in aklına yeni bir fikir geldi. Onlara doğru birkaç adım attı. "Hayır," dedi kendisini duyabilmeleri için bağırarak. "Unutmayın. Burada korkutucu bir şeylerin olduğunu hatırlayın. Haberi herkese yayın, insanlara eski demir dökümhanesinden uzak durmalarını söyleyin. Burası artık benim." İnsanları bir şeyleri unutmamaya ikna etmenin yeni güçlerinin limitleri dahilinde olup olmadığını merak etti, ne de olsa şimdiye kadar herkes her şeyi unutmuştu. Ancak diğer konularda gayet ikna edici olabildiğine göre belki bunu da başarırdı.

Oğlanlar bir süre boş gözlerle ona baktılar. Derken şişko diğerlerinden ayrılıp koşmaya başladı. Ötekilerin de onu takip etmesi uzun sürmedi. Ig çocuklar gözden kaybolana dek arkalarından baktı. Sonra yabanın ucuyla yılanın gövdesini yerden aldı. Kesikten kanlar akıyordu. Onu yıkık binaya götürüp tuğlaların arasına gömdü.

Yirmi Altıncı Bölüm

Sabahın erken saatlerinde kakasını yapmak için ormana daldı, şortunu bileklerine kadar indirip işini gördü. Şortunu yukarı çektiğinde paçasına otuz santimlik bir yılan saklanmıştı. Bir çığlık atıp yılanı kuyruğundan yakaladı ve ağaçların arasına fırlattı.

Eski gazetelere silindi ama hâlâ kendini pis hissediyordu. Evel Knievel yokuşundan nehre indi. Akarsuyun tenini okşayışının tadını çıkardı, gözlerini kapadı, kıyıdan uzaklaşıp kendini akıntıya bıraktı. Böceklerin melodisi bir alçalıp bir yükselerek her zamanki gibi devam ediyordu. Nefes almakta güçlük çekmiyordu Ig ama gözlerini açıp suyılanlarının torpidolar gibi altında dolaştıklarını gördüğünde yeniden bir çığlık atıp koşar adım kıyıya seğirtti. Nehrin sularının çarpa çarpa yumuşattığı uzun bir kütük olduğuna inandığı şeyin üstüne oturdu ama kütük çimenlerin arasından kayarak uzaklaşınca bir çığlık daha koparıp ayağa fırladı. Gövdesi kütük kalınlığında bir yılanın üstüne basmıştı yanlışlıkla.

Yılanlardan kaçabilmek için dökümhaneye sığındı ama kaçış yoktu. Gözlerini kısıp fırının içinden demir kapının önüne toplanışlarını, tuğlalar arasındaki deliklerden içeri süzülüşlerini, pencerelerden binaya dalışlarını seyretti. Fırının bulunduğu oda sanki dev bir küvetti ve biri, dolsun diye muslukları açmıştı. Ne var ki o musluklardan su değil yılan akıyordu. İçeri doluştular, yere yayıldılar, birbirlerine karışarak Ig'in her yanını sardılar.

Ig mutsuz gözlerle yılanları süzdü, kafasında cırcırböceklerinin gürültülerini andıran tiz bir uğultu belirdi. Böceklerin şarkısı or-

manda yankılanıyordu, erkekler bitmek bilmeyen delirtici bir sinyal yollayarak dişileri çağırıyorlardı.

Boynuzlar. Boynuzlardan da aynı böceklerin sevişme çağrısı gibi bir sinyal yayılıyordu. Yılan Radyosu'ndan hiç durmadan yayın yapıyorlardı: *Bir sonraki şarkı siz deri değiştiren sevgililer için.* "Yılan Boggie'si." Boynuzlar, yılanları ve günahları saklandıkları yerlerden çıkmaya davet ediyordu.

Bir kere daha bir testere bulup boynuzları kesmeyi düşündü. El arabasında büyük ama paslanmış bir testere görmüştü. Sonra vazgeçti, onlar vücudunun bir parçasıydı, kafatasıyla birleşmiş, kemiklerine lehimlenmişlerdi. Başparmağını sol taraftaki boynuzun ucuna götürdüğünde iğne batmış gibi bir acı hissetti. Elini çekti ve parmağının ucunda beliren bir damla kanı gördü. Boynuzları son derece gerçekti, sağlamdı. Testereyi ileri geri sürtüp birini kesmeyi denediğini hayal ettiğinde fenalaşır gibi oldu. Saçılacak kanlar ve çekeceği acı gözlerinin önünde canlandı. Ayak bileğini kesmeye çalışmaktan farksız olurdu bu. Boynuzların kesilmesi için ağır uyuşturucular ve bir cerrah gerekliydi.

Ne yazık ki onlarla karşılaşan bir cerrah ağır uyuşturucuları hemşireye verip ardından, hemşire bayıldığında ameliyat masasında kadını sikerdi. Ig'in vücudundan parçalar kestirmeden sinyali durdurmanın bir yolunu bulmaya ihtiyacı vardı, Yılan Radyosu'nun yayını sona ermeli, bir şekilde boynuzlar susturulmalıydı.

Bunu başaramazsa, yapabileceği en iyi şey yılanların gelemeyeceği bir yere gitmekti. On iki saattir yemek yememişti ve Glenna cumartesi sabahları kuaförde çalışıyordu. Glenna evde olmayacağına göre daire ve buzdolabı Ig'e kalırdı. Zaten parası ve giysileri de evdeydi. Belki ona Lee hakkında bir not yazabilirdi. (*"Sevgili Glenna! Sandviç yiyip eşyalarımı almak için uğramıştım, bir süre buralarda olmayacağım. Lee Tourneau'dan uzak dur, önceki kız arkadaşımı o öldürmüş, Sevgiler, Ig."*)

Gremlin'e bindi ve Glenna'nın apartmanının önüne varıncaya kadar ayağını gazdan çekmedi. On beş dakika sonra arabadan inmişti. Dışarı adım attığı anda cehennem sıcakları her yanını sardı; sanki bir fırının içine dalmıştı ama sıcak Ig'in umurunda bile değildi.

Polislerin evi gözetlemediğine ve önceki gün Lee Tourneau'yu bıçaklamaya çalıştığı için tutuklanmayacağına emin olmak için birkaç kere apartmanın etrafını turlamayı düşündüyse de vazgeçti. Şansını denemeye ve yürüyüp içeri girmeye karar verdi. Eğer Sturtz ve Posada onu bekliyorlarsa Ig, boynuzlarını kullanıp onlara hayatlarının eğlencesini yaşatacaktı, belki altmış dokuz denilen pozisyonu denemelerini bile sağlayabilirdi. Bunun düşüncesi onu gülümsetti.

Duvara yansıyan üç metrelik boynuzlu gölgesi dışında Ig'i bekleyen kimse yoktu. Merdiven boşluğunda yankılanan ayak sesleri eşliğinde en üst kata çıktı. Glenna'nın kapıyı kilitlemediğini fark edince şaşırdı. Hiç kadına göre değildi. Belki aklı başka yerde olduğu için kapıyı kilitlemeyi unutmuştu. Acaba Ig'i düşünüp endişelendiği için mi dikkatsizlik etmişti? Veya belki uyuyakalmış ve alelacele evden çıkması gerekince kapıya dikkat etmemişti. Glenna'nın çalar saati Ig'di, sabahları onu uyandırır ve kahvesini hazırlardı. Glenna'nın erken kalkmaktan keyif alan insanlardan olduğu söylenemezdi.

Ig kapıyı içeri doğru ittirerek açtı. Daha dün evi terk etmişti ama daireye baktığı zaman sanki orada hiç yaşamamış gibi, Glenna'nın dairesini hayatında ilk kez görüyormuş gibi geliyordu. Mobilyalar bahçe satışlarından toplanmış ikinci el ucuz eşyalardı: Onlardan önce kimbilir kaç kişinin kullandığı leke içinde bir kanepe, süngerleri taşan bir puf. Evde Ig'e ait neredeyse hiçbir şey yoktu; ne fotoğraflar ne herhangi bir eşya, yalnızca raftaki bir iki kitap, birkaç CD ve üzerine isim kazınmış cilalı bir kürek. Kürek, Galilee Kampı'nda *yılın danışmanı* seçildiği yazdan kalmaydı. Diğer bütün danışmanlar ve kamptaki çocukların hepsi ona oy vermişti. Ig küreği ne zaman daireye getirdiğini ve onunla ne yapmayı planladığını hatırlamıyordu.

Ara camdan mutfağa baktı. Tezgâhta içi boş bir pizza kutusu vardı. Lavabo ağzına kadar kirli tabaklarla doluydu. Üstlerinde sinekler uçuşuyordu.

Glenna arada bir yeni tabak çanağa ihtiyacı olduğunu söylerdi ama Ig onun neyi kastettiğini hiç anlamamıştı. İlişkileri boyunca Glenna'ya hoş bir şey alıp almadığını hatırlamaya çalıştı. Aklına gelen tek şey bira oldu. Lise yıllarında, Lee Tourneau en azından ona bir deri ceket çalma kibarlığını göstermişti. Lee'nin herhangi bir açıdan kendisinden daha iyi bir sevgili olduğu fikri Ig'in midesini bulandırdı.

Şimdi Lee'yi düşünmek istemiyordu, o aklına geldikçe kendini iğrenç hissediyordu. Ig hafif bir kahvaltı hazırlayacak, eşyalarını toplayacak, mutfağı temizleyecek ve bir not bırakıp çekip gidecekti. Aynı bu sırayla. Birinin –annesi, abisi, polis, Lee Tourneau– onu aramaya gelmesi ihtimaline karşı evde olmak istemiyordu. Dökümhane daha güvenliydi, orada birileriyle karşılaşma ihtimali düşüktü. Hem zaten dairenin loş ve havasız atmosferi, nemli, ağır havası onu huzursuz ediyordu. Daha önce evin bu kadar kasvetli olduğunu fark etmemişti, sonra panjurların kapalı olduğunu anladı. Acaba neden? Aylardır orada yaşıyordu, bir kere bile kapatıldıklarını görmemişti. Bir tencere buldu, suyla doldurup ocağa koydu. Dolapta sadece iki yumurta vardı. Haşlamak için onları suya attı. Ardından koridoru geçip yatak odasına gitti, Glenna'nın fırlatıp attığı etek ve iç çamaşırına basmamaya özen göstererek yatağa doğru ilerledi. Her nedense yatak odasının panjurları da kapalıydı ama onların kapalı olması Ig'i salonunkilerin kapalı olması kadar rahatsız etmedi. Işığa ihtiyacı yoktu, neyin nerede olduğunu biliyordu.

Komodine döndü, duraksadı, kaşlarını çattı. Çekmeceler, hem kendisininkiler hem kadınınkiler açıktı. Nedenini çözemedi; çekmeceleri asla açık bırakmazlardı. Birinin eşyalarını karıştırdığı hissine kapıldı. Terry kardeşine neler olduğunu çözebilmek ümidiyle eşyalarını gözden geçirmiş olabilir miydi? Ama hayır, Terry bu tür

özel dedektiflik numaraları yapmazdı. Ig yavaş yavaş ipuçlarını birleştirip resmin bütününü görmeyi başardı: Açık olan ön kapı, kimse dairenin içini göremesin diye kapatılmış panjurlar, karıştırılmış çekmeceler. Bütün bunlar bir araya geldiğinde tek bir şeye işaret ediyordu ama Ig o şeyin ne olduğunu tam olarak çözemeden tuvaletten gürültüler geldi. Biri sifonu çekti.

Şaşırmıştı çünkü Glenna'nın arabasını otoparkta görmemişti, ayrıca onun bu saatte evde olması için hiçbir geçerli sebep düşünemiyordu. Tam ona seslenip eve geldiğini haber verecekken kapı açıldı ve Eric Hannity tuvaletten çıktı.

Bir eliyle pantolonunu çekiştiriyordu, diğer elinde *Rolling Stone* dergisi vardı. Kafasını kaldırdığında Ig ile göz göze geldiler. Eric, *Rolling Stone* dergisini elinden düşürdü. Pantolonunun düğmesini ilikleyip kemerini bağladı. Mavi lastik eldivenler vardı ellerinde.

"Burada ne işin var?" diye sordu Ig.

Eric kemerindeki halkadan üzeri kırmızı lekelerle kaplı tahta bir cop çıkardı.

"Lee seninle konuşmak istiyor," dedi Eric. "Önceki gün sen söyleyeceğini söyledin ama o, söyleyeceklerini söylemedi henüz. Lee Tourneau'yu bilirsin, son sözü söyleyen taraf olmayı sever."

"Bula bula seni mi buldu?"

"Gelirsen diye daireyi gözetlemem için buralarda olmamı söyledi." Eric kaşlarını çattı. "Kongre üyesinin ofisine gelmek yapıp yapabileceğin en düşüncesizce şeydi. Bence kafandaki boynuzlar bir şekilde zihnimi etkiliyor. Onları yeniden görene kadar var olduklarını dahi unutmuştum. Lee dün seninle konuştuğumuzu söylüyor ama neden bahsettiğimizi hatırlamıyorum." Bir yandan da copu avucuna vuruyordu. "Gerçi bir önemi yok. Çoğu sohbet boş laftan ibarettir. Sohbet etme işini genellikle Lee'ye bırakırım. Ben eylem adamıyım."

"Şimdi nasıl bir eylem yapmayı düşünüyorsun?" diye sordu Ig.

"Senin işini bitirmeyi düşünüyorum."

Ig'in başından aşağı kaynar sular döküldü. "Çığlık atarım."

"Evet," dedi Eric. "O ânı sabırsızlıkla bekliyorum."

Ig koşup kapıya ulaşmaya çalıştı ancak çıkış kapısı tuvaletin kapısıyla aynı yöndeydi ve Eric sağa kayıp yolunu kesmekte hiç güçlük çekmedi, Ig onun vücudu ile duvar arasında kalan boşluktan sıyrılmayı umarak hızını artırdı. Belki Eric'i geçmeyi başarırdı ama bunun hesabını yaparken bile zihninde aynı korkunç düşünce dolaşıyordu: *Başaramayacaksın*. Eric copu, Amerikan futbolu topunu taşır gibi kucağına almıştı. Onu her an Ig'e fırlatmaya hazırdı.

Ig'in ayağı bir şeye takıldı, öne doğru adım atmayı denedi ama beceremedi. Eric ona saldırdığında Ig, çoktan yere yuvarlanmıştı ve belki de bu sayede coptan kıl payı kurtuldu. Sopanın kafasının üstünden geçerken çıkardığı ıslığa benzer sesi duydu, derken bir tak sesi ve kapıya çarpan copun havada uçuşmasına yol açtığı ahşap parçacıkları.

Onu ikinci kez burnunu kırmaktan kurtaran muhtemelen kollarını öne savurmayı akıl etmesiydi. Dirseklerinin arasından yere baktığında ayağının takıldığı şeyin Glenna'nın fırlattığı iç çamaşırı olduğunu gördü. Kırmızı şeytan figürleri olan siyah ipek bir çamaşır. Bir tekmede onu uzaklaştırdı. Eric'in arkadan saldıracağına ve ayağa kalkmayı denerse copun kafasına ineceğine emindi. Bu yüzden ayağa kalkmaya çalışmadı. Yerde süründü ve çılgınca bir hamle yapıp aniden onun ayaklarına saldırdı. Polis kırk beş numara Timberland ayakkabısıyla Ig'in kıçına bir tekme indirip onu yeniden yere indirdi. Ig bu sefer çene üstü yere çakıldı. Suratı cilalı çam parkelere yapıştı ve omzu duvarda asılı olan küreğin altına çarpınca kürek Ig'in üstüne düştü.

Ig yana yuvarlanıp ne yaptığını çok düşünmeksizin küreği yakaladı. Amacı ayağa kalkabilmek için kürekten destek almaktı. Eric Hannity ise copunu kaldırmış hışımla üzerine yürüyordu. Gözünü kan bürümüştü ama bakışları boştu, boynuzların etkisine kapılan insanlar nasıl görünürse öyle görünüyordu. Boynuzlar insanlara

korkunç şeyler yaptırıyordu ve Ig, şimdi Eric'i de yapabileceğinin en kötüsünü yapmaya ittiklerini anlamıştı.

Hiç düşünmeden harekete geçti. İki eliyle gökten kendisine bahşedilmiş bir lütuf olduğuna inandığı küreği sıkıca kavradı. Gözleri küreğin sapındaki yazıya takıldı: *"En yakın arkadaşı Lee Tourneau'dan Ig'e... Gelecek sefer daha başarılı olman dileğiyle."*

Eric copla saldırdı, kürek ikiye bölündü, ince uzun ucu Ig'in elinde kaldı, geniş tarafı ise savrulup olanca şiddetiyle Eric'in suratına indi. Dengesini kaybeden Eric homurdanıp bir adım geriledi. Ig, küreği bütün gücüyle bir kere daha onun kafasına doğru savurdu. Sağ şakağını tutturdu. Eric'e fazla bir şey olmadı ama Ig bu sayede ayağa kalkma fırsatı yakaladı.

Eric'in çabuk toparlanmasını beklemiyordu ama hasmı kavgaya alışkındı. Hannity'nin ayağa fırlayıp saldırıya geçmesi bir saniye bile sürmedi. Ig geri sıçradı. Cop o kadar yakınından geçti ki tişörtünün kenarı yırtıldı. Eric copu hiç durmadan savuruyordu, sonunda televizyonun ekranına isabet etti. Camda örümcek ağını andıran çatlaklar oluşurken camın kırılışını televizyonda belirip kaybolan beyaz bir ışık takip etti.

Ig kahve masasına kadar gerilemişti ve az kalsın takılıp yeniden yere düşecekti ama kendini toparladı ve Hannity copu televizyondan kurtarmaya çalışırken dönüp masanın üzerinden kanepeye atladı. Minderlerin arkasına geçip Eric'le arasındaki mesafeyi açtı. İki adım daha, sonrasında mutfaktaydı.

Kafasını toparlamaya çalıştı. Nefes nefeseydi. Mutfağa girip kapının camından dışarıyı kontrol ettiğinde Eric Hannity'nin de kendisine baktığını gördü. Mutfaktan çıkarsa yeniden Eric ile yüzleşmesi gerekecekti. Sağa veya sola gidebilirdi ama hangi yönü seçerse seçsin kendisini yeniden salonda Eric'le burun buruna bulacaktı, onu aşmadan merdivenlere ulaşamazdı.

"Buraya seni öldürmeye gelmedim, Ig," dedi Eric Hannity. "Aklını başına toplaman gerektiğini söylemeye geldim. Lee Tourneau'dan

uzak durman gerektiğini anladığına emin olmak istiyorum ama kendimi kontrol edemiyorum. Merrin Williams'a yaptıkların yüzünden kafatasını parçalamak istiyorum. Bence kafasında boynuz olan insanların yaşamalarına izin verilmemeli. Seni öldürmekle New Hamsphire'a iyilik etmiş olacağım."

Boynuzlar. Eric boynuzlar yüzünden böyle konuşuyordu.

"Beni incitmeni yasaklıyorum," dedi Eric Hannity'yi iradesi altına almaya çalışan Ig. Bütün gücüyle boynuzlarına odaklandı. Sızlıyordu, acıyordu; üstelik normalde hissettiğine benzeyen bir heyecan da hissetmiyordu. Boynuzlar öyle çalışmıyordu. Bu şarkıyı söylemeyeceklerdi, Ig'in hayatı buna bağlı bile olsa Eric'in günah işlemesini engellemeye çalışmayacaklardı.

"Bokumu yasaklıyorsun!" dedi Hannity.

Ig mutfak camından ona baktı. Kan beynine sıçradı, kulaklarında kaynayan suyun sesini andıran bir fokurtu duydu. Su kaynamıştı! Başını çevirip ocağa koyduğu tencereye baktı. Yumurtalar etraflarındaki beyaz köpüklerle suda yüzüyordu.

"Seni öldürmek ve boynuzlarını kesmek istiyorum," dedi Eric. "Belki de önce onları keser, *sonra* seni öldürürüm. Eminim işimi görecek büyükçe bir mutfak bıçağın vardır. Kimse seni benim öldürmüş olabileceğimi tahmin etmez. Merrin Williams'a yaptıklarından sonra eminim şehirde ölüp gitmeni isteyen yüzlerce insan vardır. Kimse işini benim bitirdiğimi bilmese de kahraman olacağım. Nihayet babamın benimle gurur duymasını sağlayacak bir şey yapabileceğim."

"Evet," dedi Ig iradesiyle yeniden boynuzlarını zorlayarak. "Ne duruyorsun, gel de işimi bitir! Ne yapmak istediğini biliyorsun. Hiç durma! Hadi, *gelsene*!"

Bu sözler Hannity'nin kulağına tatlı bir melodi gibi geldi, mutfak kapısına yüklenip bir çırpıda içeri girdi. Dudakları dişlerini ortaya çıkaracak şekilde aralandığından yüzünde öfke veya acı ifadesi olarak yorumlanabilecek bir sırıtış ortaya çıkmıştı. Elini mutfak

tezgâhına yasladı. Bunu fırsat bilen Ig kaynar suyu onun kafasına savurdu.

Hannity'nin refleksleri hızlıydı, kendini korumak için elini havaya kaldırdı ama suyun neredeyse yarısı kollarına ve kel kafasına yayıldı. Bir çığlık atıp copu elinden düşürdü. Önünü göremediği için masadaki lambaya çarptı ve lambanın patlamasına yol açtı. O zaman Ig onu geçip koşarak merdivenlere ulaştı, beşer beşer basamakları indi, sanki boynuzları değil de kanatları çıkmıştı.

Yirmi Yedinci Bölüm

Şehrin güneyine ulaştığında arabayı yolun kenarına yanaştırdı ve titremelerinin geçmesini beklemek için inip kaldırıma oturdu.

Öfke krizinden beslenen titreyişler dalga dalga vücuduna yayıldı. Bir süre hiç geçmeyeceklerini sandı ama kaldırımda oturdukça titremeler de hafifledi ve bir süre sonra tamamen kayboldu. Tüm enerjisi tükenmiş gibiydi. İlk rüzgârda savrulup gidecekmiş gibi, akçaağaç yaprakları kadar hafif hissediyordu kendini. Cırcırböceklerinin hiç bitmeyen gürültüleri, bilimkurgu filmlerine yakışacak bir fon müziğiydi: Uzaylıların ölüm ışınlarının sesleri.

Demek haklıydı, durumu doğru değerlendirmişti. Lee her nedense boynuzlardan etkilenmiyordu. Diğerlerinin aksine dün Ig'i gördüğünü unutmamış, Ig'in savurduğu tehditleri hatırlamıştı. Ig onun işini bitirmenin bir yolunu bulamasa bile, o, Ig'in işini bitirmenin bir yolunu bulmayı deneyecekti. İyi bir plan yapmalıydı Ig. Kahvaltı planı bile başarısızlığa uğramış biri için kötü haber... Artık açlıktan başı dönüyordu.

Arabaya dönüp ellerini direksiyona yasladı. Nereye gideceğine karar vermeye çalıştı. Aniden o günün büyükannesinin doğum günü olduğunu ve kadının seksenine bastığını hatırladı. Bu kadar uzun yaşaması büyük şanstı. Zihninde beliren ikinci düşünce ise neredeyse öğlen olduğuydu, muhtemelen bütün aile üyeleri hastaneye toplanmış "İyi ki Doğdun" şarkısını söylüyor ve yatağının kenarına oturmuş pastalarını yiyorlardı. Bu da annesinin buzdolabı tamamen savunmasız kalmış demekti. "Gidecek yeriniz kalmadığında iyi

bir yemek için her zaman evinize dönmelisiniz," demezler miydi eskiler? Belki bu deyişin doğruluğunu test etmenin zamanı gelmişti.

Elbette hastanenin ziyaret saatlerinin daha geç olması gibi bir ihtimal de vardı, ancak arabayı sürmeye başladığında aklına gelmişti bu düşünce. Evi boş bulacağının garantisi yoktu. İyi ama aile üyeleriyle karşılaşması gerçekten fazla bir şeyi değiştirir miydi? Yanlarından geçip giderdi ve odadan çıktığı anda onu gördüklerini bile unuturlardı. Bu da ikinci bir soruyu gündeme getiriyordu: Eric Hannity, Glenna'nın dairesinde yaşananları unutacak mıydı? Ya Ig'in kafasından aşağı kaynar su boşaltışım? Ig bu soruların cevaplarını bilmiyordu.

Ailesinin yanından fark edilmeden geçip gidebileceğine de emin değildi. Terry'yi görmezden gelemezdi. Lee Tourneau'yla hesaplaşmanın bir yolunu bulmalıydı. Ancak Terry ile de görülecek bir hesabı vardı. Onu bu işin dışında tutmak ve Los Angeles'taki hayatına geri dönmesine izin vermek hata olurdu. Terry'nin Los Angeles'a dönüp yeniden televizyon programına başlayacağını ve meşhur film yıldızlarına göz kırpacağını düşünmek bile Ig'in içini ilham verici bir nefretle dolduruyordu. Kahrolası Terry'nin hesabını vermesi gereken şeyler vardı. Onu evde tek başına yakalasa hoş olmaz mıydı? Ancak bunun olacağını ummak fazlasıyla iyimser davranmak olurdu. Ancak şeytan o kadar şanslıdır.

Ig evin yarım kilometre ötesine arabayı park edip arka tarafa dolaşmayı, duvardan atlamayı, gizlice içeri girmeyi düşündü ama sonra siktir et dedi kendi kendine ve Gremlin'i eve doğru sürdü. Hava böyle maceralara atılamayacak kadar sıcak, Ig'in karnı da daha fazla beklemeyeceği kadar kazınıyordu.

Evin önündeki yola park edilmiş tek araba Terry'nin kiralık Mercedes'iydi. Ig aracını onunkinin yanına park edip motoru kapadı. Havaya kalkan tozlar Gremlin'in üzerine kondu. Evi şöyle bir süzdü ve öğle sonrası sakinliğinin tadını çıkardı. Belki Terry arabayı bırakıp anne ve babasıyla beraber hastaneye gitmişti. Evet, öyle olması

son derece muhtemeldi. Sorun şu ki, Ig öyle olduğuna inanmıyor, abisinin evde olduğunu biliyordu.

Gürültü yapmamak için herhangi bir çaba harcamadı. Tam aksine arabadan indiğinde Gremlin'in kapısını öyle bir çarptı ki evde biri varsa o sesi duymamasına imkân yoktu. Belirsiz bir kararsızlık ânının ardından evi gözetledi, ikinci katta bir hareketlenme gördüğünü sandı, Terry perdeyi aralayıp kimin geldiğine bakıyor olabilir miydi? Ancak Ig penceredekinin kim olduğunu görmedi.

İçeri girdi. Salondaki televizyon kapalıydı, annesinin çalışma odasındaki bilgisayar da kapalıydı. Mutfaktaki paslanmaz çelik eşyalar düzgün bir şekilde yerlerine dizilmişti. Ig, buzdolabının önüne bir tabure çekip kapağı açtıktan sonra tabak çanağa koymadan doğrudan dolaptan yemeye başladı. Sekiz yudumda sütün yarısını içti. Ne zaman hızlı süt içse beynine saplanan ağrıya hazırlıklıydı. Boynuzlarının kafasıyla birleştiği yerde yoğunlaşan keskin acı bir an gözlerinin kararmasına sebep oldu. Baş ağrısı geçtiğinde yeniden dünyayı net görebilmeye başladı. Hazır yemek paketlerinden birinin altında "şeytan yumurtası" da denilen yumurtalı yemekten buldu. Herhalde annesi onları Vera'nın doğum günü için hazırlamıştı. Serum takıldığına göre yaşlı kadının zaten onları yeme şansı yoktu. Ig en ufak bir vicdan azabı çekmeksizin yumurtaları mideye indirdi. Hem de çatal bıçakla değil, ellerini kullanarak. Glenna'nın ona pişirdiği haşlanmış yumurtalardan 666 kat daha iyiydi.

İki eliyle tabağı tutmuş direksiyonla oynar gibi sağa sola çevirir ve diliyle tabağa yapışan parçaları temizlerken, üst katta birinin kendi kendine mırıldandığını duydu. Donup kaldı, bütün dikkatini konuşmaya verdi. Önce hiçbir şey anlamadı ama sonra ses belirginleşti. Ig, tabağı lavaboya bırakıp duvardaki mıknatıslı paneldeki bıçaklardan en büyük bıçağı eline aldı. Çeliğin çelikten ayrılırkenki çınlaması... Bıçakla ne yapacağına emin değildi. Ama bıçaklı olmanın bıçaksız olmaktan daha akıllıca olacağına karar vermişti. Dairesinde yaşananların ardından herhangi bir yere silahsız gitmenin

akıllıca olmayacağına inanıyordu. Merdivenleri çıktı. Abisinin eski odası, uzun ikinci kat koridorunun en sonundaydı.

Ig bıçağıyla aralık kapıyı ittirdi. Oda birkaç yıl önce, Ramada Oteli'nin kişiliksiz odalarını andıran bir misafir odasına dönüştürülmüştü. Abisi odadaydı, sırtüstü uzanmış, bir eliyle gözlerini örtmüştü. Hoşnutsuzluğunu belli eden birtakım sesler çıkarıyor ve dudaklarını şapırdatıyordu. Ig'in bakışları komodindeki Benadryl kutusuna kaydı. Ig'in astımı vardı, abisinin ise her şeye alerjisi: arılara, fıstığa, polene, kedi tüyüne, New Hamsphire'a, tanınmamaya... Homurdanmalar ve mırıldanmalar anlaşılan Terry'nin aldığı alerji ilaçları yüzündendi. Ne zaman onları içse huzursuz ama derin bir uykuya dalardı. Şimdi de vahim ama mühim birtakım sonuçlara varmışçasına kendi kendine bir şeyler mırıldanıyordu.

Ig yatağın etrafını dolaşıp masaya oturdu. Bıçak hâlâ elindeydi. Öfke veya nefretten gözü dönmemişti ama bıçağı Terry'nin göğsüne saplamayı düşünmedi değil: Bu eylemi net olarak gözünde canlandırabiliyordu; abisini yatağa çivilemek için diziyle üzerine nasıl abanacağı, kaburgalar arasındaki boşluğu nasıl bulacağı ve iki eliyle birden yüklenerek Terry ne kadar mücadele ederse etsin bıçağı nasıl saplayacağı...

Terry'yi öldürmeyecekti. Öldüremezdi. Ig, Lee Tourneau'yu bile uykusunda öldürebileceğinden şüpheliydi.

"Keith Richards," dedi Terry açık ve net bir sesle. Kelimeler o kadar belirgindi ki Ig şaşkınlıktan irkildi. "Ne harika gösteri!"

Ig abisini inceleyip elini gözlerinden çekmesini, doğrulmasını ve kendine gelebilmek için gözlerini kırpıştırmasını bekledi. Fakat abisi uyanmamıştı, yalnızca rüyasında konuşuyordu. Hollywood'dan, lanet olası işinden, rock yıldızlarıyla kadeh tokuşturmaktan, yüksek izlenme oranlarından ve modelleri becermekten bahsediyordu. Vera hastanedeydi, Ig kayıptı, Terry ise *Hothouse* programında yaşadığı harika anları görüyordu rüyasında. Bir saniye için Ig'in kalbi nefes almasını dahi güçleştiren bir nefretle doldu, ciğerlerine elin-

den geldiğince oksijen doldurmaya çalıştı. Hiç şüphesiz Terry ertesi gün uçakla batı yakasına dönecekti, bu aptal şehirden nefret eder ve Merrin'in hayatta olduğu dönemde bile kalması gerekenden bir saniye daha uzun süre orada kalmazdı. Ig, abisinin bütün parmakları eksiksiz olarak geri dönmesi için geçerli bir sebep görmüyordu. Terry o kadar derin uyuyordu ki Ig rahatlıkla trompet çalarken kullandığı eli tutup komodine yaslayabilir ve abisi uyanmadan tek hamlede parmaklarını kesebilirdi. Ig hayatının aşkını kaybetmişse, Terry'nin de hayatının aşkını kaybetmesinden daha adil ne olabilirdi?

"Senden nefret ediyorum seni bencil pislik," diye fısıldadı Ig ve abisinin bileğini tutabilmek için gözlerini bir saniyeliğine yüzünden ayırdı. Ve ona dokunduğu anda—

Terry irkilip uyanıyor; boş gözlerle etrafa bakmıyor, nerede olduğunu bilmiyor. Tanımadığı bir arabada, tanımadığı bir yolda, yağmur o kadar şiddetli ki silecekler damlalarla baş edemiyor, gecenin karanlığına rağmen fırtınanın ağaçların yapraklarını savurduğunu görebiliyor. Bir eliyle yüzünü silip kafasını toparlamaya çalışıyor, etrafa bakınıyor, her nedense kardeşini yanı başında bulmayı bekliyor ama orada gördüğü kişi gözlerini karanlığa dikmiş olan Lee Tourneau.

Yavaş yavaş gecenin kalanını hatırlıyor, parçalar yerli yerine oturuyor ama hâlâ düzensizler, bir yapbozun rasgele yerleştirilen parçaları gibiler. Sol elinde bir şey var: Esrar, üstelik uyduruk mallardan değil, başparmak büyüklüğünde bir Tennessee Vadisi Otu. Bu gece iki bara uğradı ve eski köprünün orada bir şenlik ateşi yakıp Lee ile ot tüttürdüler. Esrarı ve alkolü fazla kaçırdığını, ertesi sabah buna pişman olacağını biliyor. Sabah olduğunda Ig'i havalimanına götürmesi gerekecek çünkü kardeşi İngiltere'ye doğru yola çıkacak. Tanrı kraliçeyi korusun. Sabaha daha birkaç saat var. O an için Terry kimseyi hiçbir yere götürecek durumda değil ve gözlerini kapadığında Lee'nin Cadillac'ı kızgın tavada kayıp duran bir tereyağı parçası gibi sağa

sola savruluyormuş gibi geliyor. Onu uykusundan uyandıran da bu sallantı oluyor.

Doğrulup kendini etrafında gördüğü şeylere adapte etmeye çalışıyor. Galiba şehirden çıkan otoyollardan birindeler, Gideon'dan ayrılmışlar ama bu, ona hiç mantıklı gelmiyor. O bölgede eski dökümhane ve The Pit dışında hiçbir şey yok. İkisi de işlerine yaramaz. Kumsaldan ayrıldıktan sonra Terry, Lee'nin kendisini eve bırakacağını varsaydı ve buna minnettardı. Yatağını, tertemiz beyaz çarşafları ve kuştüyü yastığı düşündükçe vücudu zevkten titriyordu. Evde olmanın en güzel yanı eski odasında kalmak, eski yatağında uyumak, sabah alt kattan gelen kahve kokusuyla uyanıp perdelerin arasından gün ışığının süzülüşünü seyretmek. Kendisini ışıl ışıl bir günün beklediğini bilmek. Ama Gideon'ın geri kalanı Terry için hiçbir anlam ifade etmiyor, bu kasabayı geride bıraktığına memnun.

Bu gece de neler kaçırmadığının en güzel örneklerinden. Terry bir saat kadar şenlik ateşinin başında vakit öldürdü ama diğerlerinin arasına karışamadı, kendini camın arkasından ötekileri izliyormuş gibi hissetti. Kıyıya park edilmiş kamyonlar, kuytu köşelerde kızlarla oynaşan sarhoş arkadaşları... Müzik setinden lanet olası dört dize ve bir nakaratla şarkı bestelemeyi matah bir iş sayan Judas Coyne şarkıları yükseliyor. İşte size taşra hayatı. Gök gürlediğinde ve ilk ılık yağmur damlaları düşmeye başladığında Terry şansın kendisinden yana olduğunu varsaymıştı. Terry babasının nasıl olup da yirmi yıl bu şehre katlanabildiğini bilmiyor. Kendisi yetmiş iki saat kaldığında bile çıldıracak gibi oluyor.

Şehirle baş etmekte kullandığı bir numaralı yöntem şimdi sol elinde olan şey ama bu sefer sınırlarını aştığının farkında. Bir parçası esrarı yakıp bir nefes daha çekmesini söylüyor. Yanındaki Lee Tourneau dışında biri olsa yapardı. Lee yakınacağından veya ona pis bakışlar atacağından değil. Ancak o, uyuşturucuya savaş açmış bir kongre üyesinin yardımcılarından biri ve bir şekilde yakalanacak olurlarsa göt altına gidecek kişi Lee olur.

Lee altı buçuğa doğru Ig'le vedalaşmak için eve uğramıştı. Ig, Terry ve Derrick Perrish ile poker oynadılar; Ig bütün elleri kazandı, ötekilerin üç yüz dolarını cebe indirdi. "İşte," dedi Terry bir avuç yirmiliği kardeşine fırlatırken. "Merrin ile işiniz bittiğinde bir şişe şampanya açın, böylece bizi de hatırlarsınız. Ne de olsa parası bizden çıktı." Ig gülmüş, hem memnun hem utanmış görünerek ayağa kalkmıştı. Babasını yanaklarından öpmüş ve sonra Terry'nin alnına bir öpücük kondurmuştu. Hazırlıksız yakalandığı için Terry'nin irkilmesine neden olan bir sürpriz. "Dudaklarını benden uzak tut," demişti Terry. Ig bir kahkaha daha atıp yanlarından ayrılmıştı.

"Gecenin kalanında ne yapacaksın?" diye sordu Lee, Ig gittiğinde Terry'ye. "Bilmiyorum, Family Guy*'a göz atmayı düşünüyordum, Sen ne yapacaksın? Şehirde olup biten ilginç bir şeyler var mı?" diye yanıtladı Terry de. İki saat sonra kumlarda dolaşıyorlardı. Derken Terry'nin liseden adını bile hatırlamadığı bir arkadaşı ona esrarlı sigarayı verdi.*

Sonra barları dolaşıp birkaç tek atmışlardı. Terry eski günlerden hatırladığı insanlarla selamlaştı. Lee, Terry'ye kongre üyesinin televizyon programına bayıldığını ve müsait olduğu bir zamanda onunla tanışmak istediğini söyledi. Terry başını salladı, bira şişesini Lee'ninkiyle tokuşturdu ve, "Evet kesinlikle, yakınlarda bir gün bunu gerçekleştirelim," dedi. Lee'nin böyle bir şeyler soracağını tahmin ettiğinden bu ricası onu Terry'nin gözünden düşürmedi. Herkes gibi Lee'nin de yapması gereken bir işi vardı ve Lee'nin işi yalakalığın yanı sıra bir sürü yardım projesini de içeriyordu: Terry, Yoksullar İçin Evler projesini, Lee'nin yazları Galilee Kampı'nda Ig ile birlikte yoksul ve engelli çocuklarla çalıştığını biliyor. Lee ve Ig'in yaptıklarını izlemek yıllar içinde Terry'nin az da olsa suçluluk duymasına yol açtı. Kendisi dünyayı kurtarmayı isteyen kişilerden değildir. Terry'nin yegâne arzusu trompetini çalması için birilerinin para vermesi. Şey, bu ve eğlenmesini seven bir kız bulmak... Los Angeles'lı mankenlerden birini istemiyor, sürekli cep telefonuyla konuşan araba takıntılı

bir kız olmamalı. Eğlenceli, gerçek ve şehvetli biri. Doğu yakasından, kot pantolon giyip Foreigner CD'si dinleyen biri. Şimdilik iyi bir işi var, müzik yapmak için para alıyor; yani mutluluğa giden yolu yarıladı sayılır.

"Burada ne işimiz var?" diye soruyor Terry, sağanağa bakarak. "Bu gecelik eğlenceyi sona erdireceğimizi sanıyordum."

"Sen zaten geceyi beş dakika önce bitirdin. Horladığını duyduğuma yemin edebilirim. Terry Perrish'in salyalarını ön koltuğuma akıttığını insanlara anlatmak için sabırsızlanıyorum. Kızlar bu hikâyeye bayılacak. Artık televizyon tarihinde benim de ufak bir yerim var."

Terry cevap vermek için ağzını açıyor –bu yıl iki milyon dolardan fazla para kazanacak ve bu rakamı kısmen ağzının iyi laf yapmasına borçlu– ama söyleyecek söz bulamıyor. Kafası bomboş. Bunun yerine Lee Tourneau'ya hareket çekiyor.

"Sence Ig ve Merrin hâlâ The Pit'te midir?" diye soruyor Terry. Mekân birazdan sağ taraflarında belirecek.

"Göreceğiz," diyor Lee. "Bir dakika sonra varırız"

"Sen benimle dalga mı geçiyorsun? Gidip onları görmek istemiyorum. Onlar da bizi görmek istemiyor. Birlikte son geceleri!"

Lee sağlam olan gözüyle Terry'ye şaşkın, meraklı bir bakış fırlatıyor. "Nereden biliyorsun? Merrin sana söyledi mi?"

"Neyi söyledi mi?"

"Ondan ayrılacağını. Bunun son geceleri olduğunu."

Bu sözlerle Terry kendisini sanki elektrik çarpmış gibi hissediyor, o kadar sarsılıyor ki kafasını toparlayamıyor.

"Ne demek istiyorsun?"

"İlişkileri başladığında çocuk olduklarını düşünüyor. Çok uzamış. Artık başka erkeklerle çıkmak istiyor."

Terry bu haberi şaşkınlıkla karşılıyor, duyduklarından hoşlanmıyor, söyleyecek söz bulamıyor. Hiç düşünmeden parmaklarının arasındaki esrarlı sigarayı dudaklarına götürüyor ama yanmadığını hatırlıyor.

"Gerçekten bilmiyor muydun?" diye soruyor Lee.

"Ig'in İngiltere'ye gidişinden önceki son geceleri olduğunu kastetmiştim."

"Haa."

Terry boş gözlerle sileceklerin silemediği yağmur damlalarına bakıyor. Araba yıkama makinelerinin içinden geçmek gibi, sular aralıksız camlara çarpıyor. Ig'i Merrin'siz hayal edemiyor, nasıl birine dönüşeceğini kestiremiyor. Bu haber onu o kadar sersemletti ki, apaçık ortada olan soruyu sorması zaman alıyor.

"İyi ama sen nereden biliyorsun?"

"Merrin anlattı," diyor Lee. "Ig'i incitmekten korkuyor. Bu yaz Boston'daydım. Kongre üyesinin işlerini hallediyordum, Merrin de oradaydı. Arada bir buluşup sohbet ediyorduk. Büyük ihtimalle geçen oyu onu Ig'den fazla görmüşümdür."

Terry sular altındaki dünyaya baktığında sağ tarafta kızıl ışıklar görüyor. Neredeyse vardılar.

"Neden buraya gelmemiz gerektiğini düşündün?"

"Merrin onu eve bırakacak birine ihtiyacı olursa arayacağını söylemişti," diyor Lee. "Aramadı."

"Demek ki onu eve bırakacak birine ihtiyacı yok."

"Belki arayamayacak kadar üzgündür. Yalnızca Ig'in arabası hâlâ orada mı bakmak istiyorum. Nasıl olsa öne park etmiştir. Durmamız bile gerekmez!"

Terry, Lee'nin neyin peşinde olduğunu anlamıyor; niçin oradan geçmek ve Ig'in arabasına bakmak istiyor? Ayrıca ayrıldılarsa Merrin'in onları da görmek istemeyeceği kesin.

Ama Lee yavaşlamaya başladı bile, başını çevirip Terry'nin oturduğu taraftan otoparka bakıyor.

"Görmüyorum..." diyor, artık Terry'den çok kendi kendine konuşan Lee. "Yok... Merrin onunla gitmemiştir..." Sesi neredeyse endişeli.

Onu ilk gören Terry oluyor. Merrin yolun kenarında durmuş, yağmurdan sırılsıklam, ağacın altına sığınmış damlalardan korunmaya çalışıyori "İşte Lee, bak, orada."

Kadın da aynı anda arabayı görüp ağacın altından çıkıyor. Elini kaldırıp onları selamlıyor. Yolcu tarafının camı su içinde olduğundan Terry kızı karnavallardaki garip aynalardan izlermiş gibi hissediyor. Bakır saçlı bir kızın empresyonist tarzda çizilmiş bir portresi, elinde mumu andıran bir şey var. Arabayı kenara yanaştırdıklarında kız onlara doğru geliyor. O zaman kızın elindekinin siyah topuklu ayakkabıları olduğunu anlıyor Terry, kız yalınayak yağmurun altında onlara doğru koşuyor.

Cadillac iki kapılı arabalardan. Terry, Lee'nin söylemesine gerek kalmadan emniyet kemerini çözüp koltuktan kalkmaya hazırlanıyor. Tam koltuğu çekip arkaya geçecekken Lee kalçasına dirsek atıp dengesini bozuyor ve böylece Terry arka koltuğa değil de koltuğun önündeki boşluğa düşüyor. Nedendir bilinmez yerde metal bir alet kutusu var. Terry'nin şakağı kutunun kenarına çarpıyor. Güçlükle doğrulup koltuğa oturuyor Terry. Avucuyla kafasını çarptığı yeri yokluyor ama yaraya dokunması hataydı, bir anda midesi bulanıyor. Devin biri arabayı eline almış da havada sallıyormuş gibi hissediyor kendini. Gözlerini kapayıp deniz tutmasını andıran bu mide bulantısının ve baş dönmesinin geçmesini umut ediyor.

Kendine gelip etrafa bakmayı başardığında Merrin arabada, Lee Tourneau kıza bakabilmek için yan dönmüş, Terry'nin avucunda kan damlaları var. Başlangıçtaki şiddetli acı geçmiş olsa da kendini fena yaralamış ve sızı geçecek gibi değil. Kanı pantolonuna silip öndekilere bakıyor.

Belli ki Merrin yakın zamana kadar ağlıyormuş. Yüzü bembeyaz ve vücudu ateşli bir hastalığa yakalanmış veya yeni kurtuluyormuş gibi titriyor. Merrin'in gülümseme denemesi o kadar yürek parçalayıcı ki bakışlarını kaçırma ihtiyacı duyuyor Terry.

"Beni aldığınız için teşekkür ederim," diyor kız. "Hayatımı kurtardınız."

"Ig nerede?" diye soruyor Terry.

Merrin şöyle bir ona baksa da göz teması kurmaktan kaçınıyor ve Terry de bu soruyu sorduğuna pişman oluyor.

"Bi... bilmiyorum. Çekip gitti."

"Ona söyledin mi?" diye soruyor Lee.

Merrin çenesini sıkıyor. Başını öne eğiyor. Camdan dışarıya The Pit'e bakıp cevap vermekten kaçınıyor.

"Nasıl karşıladı?" diye soruyor Lee.

Terry camdan kızın yüzünün yansımasını görebiliyor, dudaklarını ısırışı ağlamamak için kendiyle mücadele edişi... "Gidebilir miyiz?" oluyor kızın cevabı.

Lee başını sallayıp farları yakıyor. U dönüşünün ardından yeniden yola çıkıyorlar.

Terry kızın omzuna dokunmak, ona her şeyin yoluna gireceğini söylemek, The Pit'te neler yaşanmış olursa olsun ondan nefret etmediğini, hakkında kötü şeyler düşünmediğini söylemek istiyor. Ama dokunmuyor, dokunmayacak, asla dokunmaz. Onu tanıdığı yıllar içinde her zaman aralarındaki arkadaşça mesafeyi korumaya özen gösterdi. Hayallerinde bile. Tek bir kez bile kızla hayallerini süslemedi. Bir zararı olmazdı, yine de bu kadarının bile bir şeyleri riske atmak olduğunu düşündü. Neyi riske atmak diye sorsanız bir cevap veremez. Terry için "soul" kelimesi ruh anlamına gelmez, sadece bir müzik türüdür.

"Ceketimi ister misin tatlım?" diyor bunun yerine çünkü kız tir tir titriyor ve giysileri sırılsıklam.

İlk kez o zaman Lee de kızın ne kadar titrediğini fark ediyor – yola bakması gerekirken bile kıza baktığı düşünülürse aslında bunu bu kadar geç fark etmesi oldukça garip– ve ancak o zaman havalandırmayı kısıyor.

"Önemli değil," diyor kız ama Terry çoktan ceketini çıkarıp kıza uzattı. Kız ceketle bacaklarını örtüyor. "Teşekkürler, Terry," diyor cılız bir sesle. "Benim korkunç biri olduğumu düşünüyor..."

"Hiçbir şey düşünmüyorum," diyor Terry. "Rahat ol."

"Ig..."

"Ig'in iyi olduğuna eminim. Endişelenme."

Genç kadın hüzünlü ama minnettar bir gülümsemenin ardından ona doğru eğiliyor. "Sen iyi misin?" Uzanıp Terry'nin kafasını alet kutusuna çarptığı noktaya dokunuyor. O dokunuşla beraber irkiliyor Terry. Kız parmaklarını çektiğinde uçlarında kan görüyor. Önce kanlı ellerine sonra adama bakıyor. "Bir doktora görünmelisin."

"Ben iyiyim, boş ver," diyor Terry.

Kız başını sallayıp öne dönüyor. Gülümsemesi kayboluyor, gözleri dalgınlaşıyor. Boşluğa veya kimsenin görmediği birine bakıyor artık. Elinde bir şey var. Katladığı, açtığı ve yeniden katladığı bir şey. Bir kravat. Ig'in kravatı. Böylesi onu gözü yaşlı görmekten bile kötü. Terry bakışlarını kaçırıyor. Esrarın bütün etkisi geçti. Artık kendini iyi hissetmiyor. Hiç kıpırdamadan yatmak ve birkaç dakika gözlerini dinlendirmek istiyor. Uyumak, dinçleşmek ve yeniden kendi olmak. Gece çekilmez bir hal aldı, birilerini suçlamaya, birilerine kızmaya ihtiyacı var. Ig'de karar kılıyor.

Ig'in öylece çekip gitmesini, kızı yağmurun altında yapayalnız bırakmasını aklı almıyor. Çok çocukça, gülünesi bir tepki. Gülünesi ama şaşırtıcı değil. Merrin onun aşkıydı, koruyucusuydu, yol göstericisiydi. Dünyayla arasındaki kalkandı ve Ig'in en yakın arkadaşıydı. Onlara baksanız on beş yaşındayken evlendiklerini düşünürdünüz. Fakat tüm bunlara rağmen bu ilişki, bir lise aşkı olarak başlamış ve öyle devam etmişti. Terry, Ig'in bırakın başka bir kızla yatmayı, başka bir kızı öpmediğine dahi emin. Ve şimdi kardeşi biraz daha tecrübe kazanmış olsa onun için daha kolay olacağını düşünüyor. Merrin'le olmasını istemediğinden değil... Çünkü... Çünkü aşk bir

bağlam içinde değerlendirmeyi gerektirir. Çünkü ilk ilişkiler doğaları gereği büyük bir toylukla yaşanır. Demek Merrin ikisinin de büyüme zamanlarının geldiğine karar vermiş. Ne var bunda?

Ertesi sabah Logan Havalimanı'na giderken Terry, Ig'le baş başa olacak ve kafasını toplamasına yardım edecek. Merrin ve ilişkileriyle ilgili görüşlerini onunla paylaşacak, bunun kaderlerinde yazdığı, onun diğer kızlardan mükemmel olduğu, aşklarının diğer bütün aşklardan mükemmel olduğu, beraberliklerinin ufak bir mucize bile sayılabileceği gibi şeylerin saçmalık olduğundan bahsedecek. Aslında ileride onu boğacak bir tuzağa düşmüştü. Eğer Ig, artık Merrin'den nefret ediyorsa gerçek neden kadının kusurları, ihtiyaçları ve dünyayı deneyimleme arzusu olan gerçek bir birey olduğunu keşfetmesi. O, Ig'in yarattığı bir karakter değil. Merrin, Ig'i sevdiği için gitmesine izin verdi ve Ig de onu seviyorsa aynısını yapmalı. Birini seviyorsanız onu özgür bırakmalısınız. Kahretsin, bu sözler bir Sting şarkısından.

"Merrin, iyi misin?" diye soruyor Lee. Genç kadın hâlâ tir tir titriyor,

"Hayır. E... evet. Ben... Lee, lütfen arabayı kenara çek. Arabayı kenara çek." Son üç kelimedeki endişe apaçık ortada.

Sağda eski dökümhaneye giden yol var. Aslında o hızla giderken dönüş yapmaları riskli, Lee yine de dönüyor. Terry, Merrin'in koltuğunu sıkı sıkı kavrayıp canının yandığını belli etmemeye çalışıyor. Yolcu tarafındaki tekerlekler çakıl taşlarına takılıp kayıyor, araba ağaçlara doğru savruluyor.

Çalılar tamponu çiziyor. Cadillac köklere takılıp sarsılarak ilerliyor, hâlâ aşırı hızlı gidiyorlar, otoyol arkalarında gözden kayboluyor, öndeyse yol bir zincirle kesilmiş. Lee aniden fren yaptığında arabanın arkası savruluyor. Farların zincire değmesine birkaç santim kala araba duruyor. Merrin kapıyı açıp başını dışarı uzatıyor ve kusuyor. Bir kere. Sonra yeniden. Lanet olası Ig; o an Terry kardeşinden o kadar nefret ediyor ki.

Lee'den hoşlandığı da söylenemez. Arabayı öyle kullanmamalıydı.

Durdular ama Terry'ye hâlâ hareket ediyorlarmış gibi geliyor. Eğer esrarlı sigara elinde olsaydı onu camdan dışarı atardı –onu dudaklarına götürmek fikri bile midesini bulandırıyor, karafatmayı yutmaya çalışmak gibi– ama sigarayla ne yaptığını hatırlamıyor, artık parmaklarının arasında değil. Yeniden şakağındaki yaraya dokunup acıyla inliyor.

Damlalar ağır ağır cama çarpmaya devam ediyor ama artık dökülenler yağmur damlaları değil. Ağaçların dallarında birikmiş olan sular. Beş dakika önce yağmur damlalarının yola çarpıp sekecek kadar hızlı yağdığı şiddetli bir yaz fırtınasının ortasındaydılar. Bütün yaz fırtınaları gibi bu da başladığı kadar çabuk sona erdi.

Lee arabadan inip genç kadının yanına çömeliyor. Kulağına bir şeyler mırıldanıyor, sakin bir ses, mantıklı cümleler. Ama kadının verdiği cevaptan hoşlanmıyor. Teklifini tekrarlıyor, bu sefer kızın verdiği cevabı duymamak imkânsız, ses tonu hiç dost canlısı değil, "Hayır, Lee! Tek istediğim eve dönmek, kuru giysiler giymek ve yalnız kalmak."

Lee ayağa kalkıp bagaja gidiyor, açıyor, biraz karıştırdıktan sonra bir spor çantası çıkarıyor bagajdan,

"İstersen spor yaparken giydiğim giysiler var. Tişört, pantolon. Hem kurudur hem de seni sıcak tutar. Ayrıca ikisi de temiz."

Merrin, Lee'ye teşekkür edip nemli, böceklerin uçuştuğu, ıslak, rüzgârlı geceye adım atıyor, Terry'nin ceketi omuzlarında. Lee'nin elindeki çantaya uzanıyor ama Lee onu kadına hemen vermiyor.

"Bunu yapmak zorundaydın. Öbür türlüsü delilik olurdu. Senin, ikinizden *birinin..."*

"İzin verirsen üstümü değiştirmek istiyorum, olur mu?"

Spor çantasını alan Merrin ıslak eteği bacaklarına yapışmış olarak farların üzerinden geçiyor. Bluzu da ıslandığı için neredeyse şeffaflaşmış. Terry kadına baktığını fark ettiğinde kendini gözlerini kaçırmaya zorluyor ve o zaman Lee'nin ona baktığını görüyor. İlk kez o gece Lee Tourneau'nun, belki de Merrin Williams'a âşık olabileceğini düşünüyor. Âşık değilse bile arzuluyor onu. Merrin yol boyunca ilerle-

meyi sürdürüyor. Başlangıçta farların ışığının oluşturduğu tünelden ayrılmıyor, sonra yoldan çıkıp karanlığa dalıyor, bu Terry'nin onu son canlı görüşü.

Lee yolcu kapısı tarafında durmuş arabaya dönüp dönmemek konusunda kararsızmış gibi kadının arkasından bakıyor. Terry ona oturmasını söylemek istiyor ama hiç enerjisi yok ve iradesini toparlayamıyor. Terry de bir süre kadının arkasından bakıyor. Bir şeyler yanlış. Gecenin nefes alıp verişi, terleyişi, kasılışı hoşuna gitmiyor adamın. Farların ışığında gözü dökümhanenin arkasındaki açıklığa takılıyor, çimenlerin karanlıkta huzursuzca sallanmaları hiç hem de hiç hoşuna gitmiyor. Kapı açık olduğundan seslerini duyabiliyor. Otlar hışırdıyor. Orada olmak hayvanat bahçesini ziyaret etmek gibi. Ayrıca mide bulantısı hâlâ geçmedi. Şakağındaki acı da şiddetleniyor. Ayaklarını yukarı çekip arka koltuğa uzanıyor.

Böylesi daha iyi. Gerçi yapraklardan oluşan sürekli devinim içindeki kahverengi gök de mide bulandırıcı ama olsun, böylesi iyi. Kafayı bulmuşsanız bu kadarıyla sıyırmak şans sayılır. En azından artık ıslak çimenlerin heyecan içinde hışırdadıklarını duymuyor.

Düşünecek bir şeylere ihtiyacı var, onu sakinleştirecek bir şeylere, zihnini yatıştıracak bir hayale. Yapımcılar bir sonraki sezon için şimdiden konukları sıraya dizmeye başladı, her zamanki gibi yeni isimler, eski isimler, siyahlar ve beyazlar; Mos Def ve Def Leppard, Eels ve Croms ve pop kültürün diğer bütün canavarları. Terry'yi en çok heyecanlandıran Keith Richards, birkaç ay önce Viper Room'a gittiğinde Johnny Depp ile oradaydılar. Terry'ye programının şahane olduğunu ve katılmaktan mutluluk duyacağını söyledi. "Niçin daha önce sormadın?" dedi ona. Yapabilse ne harika olur, Richards'ı programa çıkarabilirse ona en az yarım saat ayırır. Fox'taki yöneticiler Terry'nin standart formatın dışına çıkıp şovu konsere döndürmesinden nefret ederler –bunu yaptığında en az yarım milyon izleyiciyi Letterman'a kaptırdığı söyleniyor– ama Keith Richards'la Fox'un yöneticileri arasında seçim yapması gerekirse yöneticiler Keith Richards'ın buruşuk taşaklarını yesin.

Biraz sonra sızmaya başlıyor. Rüyasında belki seksen bin kişilik bir kalabalığın önünde Keith Richards'la konser verdiğini görüyor, nedendir bilinmez herkes eski dökümhaneye toplanmış. Birlikte "Sympathy for the Devil"ı çalıyorlar ve Mick, Londra'da olduğundan şarkıyı Terry söylüyor. Mikrofonu eline alıp heyecan içindeki kalabalığa kendisinin zengin ve zevkli bir adam olduğundan bahsediyor, şarkının dizelerinden biri ama aynı zamanda gerçek. Derken Keith Richards, Telecaster'ını havaya kaldırıp Şeytan Blues'u denilen solosunu atıyor. İnsanın yüreğine işleyen gitar solosunun aslında ninnilerle uzaktan yakından ilgisi yok ama onun sayesinde Terry Perrish kendini derin bir uykunun şefkatli kollarında buluyor.

Yeniden yola çıktıklarında şöyle bir uyanıyor. Cadillac gecenin karanlığında yol almakta, Lee direksiyonun başında, yolcu koltuğu ise boş. Terry'nin ceketi geri gelmiş, biri onu dikkatlice bacaklarının üstüne sermiş. Herhalde arabaya döndüğünde Merrin yapmıştır, tam ona göre düşünceli bir jest. Ancak ceket sırılsıklam, pis ve üzerinde bütün ağırlığıyla adamın kucağına oturan bir şey var. Terry ne olduğunu anlamak için uzanıyor, devekuşu yumurtası büyüklüğündeki ıslak bir taş olduğunu fark ediyor. Kenarında çimen izleri ve çamur var. O taşın bir anlamı olmalı –Merrin'in onu oraya koymasının bir sebebi olmalı– ama Terry espriyi anlayamayacak kadar yorgun. Taşı yere bırakıyor. Üzerinde salyangozların bıraktıkları izi andıran yapış yapış bir şeyler de var. Terry parmaklarını gömleğine silip örtü olarak kullandığı ceketi düzelttikten sonra yeniden uyumaya hazırlanıyor.

Kafasını kutuya çarptığı yer hâlâ zonkluyor, sol elini yaraya götürdüğünde yeniden kanamaya başladığını fark ediyor.

"Merrin'i sağ salim evine bıraktık mı?" diye soruyor Terry.

"Ne?" diye soruyor Lee.

"Merrin? Onunla ilgilendik mi?"

Lee bir süre cevap vermeksizin arabayı kullanmayı sürdürüyor. "Evet, ilgilendik," diyor sonra.

Bu cevaptan tatmin olan Terry başını sallıyor. "O iyi bir kız. Umarım Merrin ve Ig sorunlarını çözmeyi başarırlar."

Lee arabayı kullanmayı sürdürüyor.

Terry yeniden kendini Keith Richards'la sahnede gördüğü rüyaya dönüyor. Kendisi kalabalık için gösteri yapıyor olabilir ama kalabalık da en az onun kadar ona gösteri yapıyor. Derken, tam rüyaya kapılıp gidecekken bilincinin yitip rüyasının başladığı noktada bir düşünce beliriyor kafasında ve daha ne olduğunu anlayamadan dudaklarından bir soru dökülüyor:

"Taş niye burada?"

"Delil," diyor Lee.

Terry başını sallıyor. Bu cevap her nedense mantıklı geldi. "Güzel. Hapse düşmemeyi tercih ederim."

Lee bir kahkaha atıyor, öksürüğü andıran kaba, nemli bir ses, boğazına tüy yumağı takılan kedilerin çıkardığı sesler gibi. Terry, o an daha önce Lee'nin güldüğünü hiç duymadığını ve bundan hoşlanmadığını fark ediyor. Sonra dünya kaybolup gidiyor, Terry'nin bilinci kapanıyor. Ancak bu sefer onu bekleyen güzel rüyalar yok. Kaşlarını çatıyor uykusunda, yüzündeki ifade ipuçlarını birleştirip bulmacayı çözmeye çalışan bir insanın yüzünde beliren ifade. Sanki cevabı çoktan bulmalıydı.

Gözlerini açtığında arabanın hareket etmediğini kavrıyor. Belli ki Cadillac, bir süre önce park edilmiş. Bunu nereden bildiğine emin değil ama öyle olduğunu biliyor.

Hava aydınlanmış. Henüz sabah olmamış, şafak sökmek üzere, son yıldızlar da yakında kaybolup gidecek. Gökyüzü açık renkli dev bulutlarla kaplı, geceki fırtınanın kalıntıları. Terry camdan gökyüzünü bütün çıplaklığıyla görebiliyor. Şafağın kokusunu alabiliyor, yağmur suyuyla ıslanmış çimenlerin ve ısınan toprağın kokusunun karışımı. Oturduğunda Lee'nin şoför tarafının kapısını aralık bıraktığını görüyor.

Ceketini almak için yere uzanıyor. Oralara bir yerlere düşmüş ol-

malı. Uyurken ceketin üzerinden kaydığını varsaydı. Alet kutusu orada ama ceket yok. Şoför koltuğunu öne ittirip arabadan çıkıyor.

Kollarını iki yana açıp gerindiğinde omurgasından çatırtılar yükseliyor. Sonra bütün vücudu kaskatı kesiliyor. Görünmez bir haça çivilenmiş bir adam gibi kollarını gökyüzüne doğru uzatıyor. Annesinin evinin basamaklarına oturmuş sigara içen Lee'yi görüyor. Artık burasının onun evi olduğunu hatırlıyor. Lee'nin annesi altı hafta önce öldü. Terry, Lee'nin yüzünü göremiyor, sadece sigarasının dumanı. Neden diye sorsanız söyleyemez ama Lee'nin verandanın basamaklarına oturmuş kendisini beklediğini görmek Terry'yi huzursuz ediyor.

"Ne geceydi ama," diyor Terry.

"Henüz bitmedi." Lee sigarasından okkalı bir nefes aldığında sigaranın ucu kızıla dönüyor ve bir an için o loş ışıkta Terry, Lee'nin yüzünün yarısını görüyor. Kötü yarısını, ölü gözün olduğu bölümü. Sabahın loş ışığında o göz dumanla dolmuş bir küreyi andırıyor. "Başın nasıl?"

Terry elini şakağına götürüyor ama dokunmadan geri çekiyor. "Bir şeyim yok."

"Ben de bir kaza geçirdim."

"Ne kazası? İyi misin?"

"Ben iyiyim ama Merrin değil."

"Ne demek istiyorsun?" Aniden Terry'nin vücudunu ter basıyor. Akşamdan kalma. Hiç hoş olmayan tedirgin edici bir hisle beraber üstünü başını inceliyor. Gömleğinde siyah parmak izleri var, çamur veya başka bir şey bulaşmış, hayal meyal elini gömleğine sildiğini hatırlıyor. Lee'ye bakıyor ama söyleyeceklerini duymaya korkuyor içten içe.

"Gerçekten kazaydı," diyor Lee. "Ona yardım etmeye çalıştığımda her şey için çok geçti. Durumun ne kadar ciddi olduğunu anlayamadım."

Terry gözlerini Lee'ye dikip sadede gelmesini bekliyor. "Söylediklerinden bir şey anlaşılmıyor, dostum. Neler oldu?"

"Çözmemiz gereken bu. Bu işin altından birlikte kalkacağız. Seninle bunu konuşmak istiyordum. Diğerleri onu bulmadan ne anlatacağımız konusunda anlaşmalıyız."

Terry yapabileceği tek şeyi yapıp bir kahkaha atıyor. Lee'nin berbat bir espri anlayışı vardır ve güneş doğmuş olsaydı veya Terry kendini bu kadar hasta hissetmeseydi bu espriyi takdir edebilirdi. Fakat Terry'nin sağ eli Lee'nin espri yaptığını düşünmüyor, Terry'nin sağ eli kendi başına buyruk hareket edip Terry'nin ceplerini karıştırmaya, cep telefonunu aramaya başlıyor.

"Terry, korkunç olduğunu biliyorum ama dalga geçmiyorum," diyor Lee kısık sesle. "Başımız belada. İkimizin de bir suçu yok –kimsenin suçu yok– ama başımız bundan daha belada olamazdı. Hepsi bir kazaydı ama onu öldürdüğümüzü söyleyecekler."

Terry gülmek istiyor. "Kes şunu," diyor bunu yapmak yerine.

"Yapamam. Anlatacaklarımı duymak zorundasın."

"Merrin ölmedi."

Lee sigarasından bir nefes çektiğinde ucu yeniden parlıyor ve ölü göz dumanların arkasından Terry'ye bakıyor. "Çok sarhoştu, bana asıldı. Herhalde Ig'le ödeşmek istedi. Soyunup üstüme atladı. Onu ittirdiğimde... Bunu yapmak istememiştim. Bir köke takılıp düşmüş olmalı. Kafasını kayaya çarptı. Onu orada bıraktım. Aklım başıma gelip geri döndüğümde... korkunç bir manzaraydı. Söylediklerime inanıp inanmadığını bilmiyorum ama ona acı çektirmektense sağlam gözümün oyulmasını tercih ederdim."

Terry nefes almaya çalışıyor ama ciğerlerine dolmaya çalışan şey oksijen değil dehşet; nefes verdiğinde kendini zehirli gazları kusuyormuş gibi hissediyor. Midesi bulanıyor, başı dönüyor, ayaklarının altındaki toprak sarsılıyormuş gibi geliyor. Birilerini aramalı. Telefonunu bulmalı. Yardım çağırmalı; bu böyle durumlarla baş etmesini bilen kişilere, yetkililere haber verilmesini gerektiren durumlardan biri. Arabaya dönüp ceketini bulmak umuduyla arka koltuğa uzanı-

yor. Cep telefonu ceketinin cebindedir. Ancak ceket tahmin ettiği gibi yerde değil. Ön koltukta da değil.

Lee'nin elini ensesinde hissetmek Terry'nin havaya sıçramasına ve ufak bir çığlık atmasına sebep oluyor. Hıçkırığı andıran bir haykırışın ardından adamdan uzaklaşıyor.

"Terry, ne söyleyeceğimizi belirlemeliyiz," diyor Lee.

"Belirlenecek bir şey yok. Telefonumu bulmalıyım."

"İstersen evdeki telefonu kullanabilirsin." Terry, Lee'yi ittirip verandaya doğru yürüyor. Lee sigarasını atıp acele etmeksizin onu takip ediyor.

"Polisleri aramak istersen seni durdurmayacağım. Seninle beraber dökümhaneye girip onlarla buluşuruz," diyor Lee. "Onlara cesedi nerede bulacaklarını gösteririz ama o telefonu etmeden önce polislere ne anlatacağımı duymak isteyebilirsin, Terry." Terry basamakları ikişer üçer çıkıp verandayı geçiyor, sinekliği açıp kapıyı ittiriyor. Karanlık hole dalıyor. Oralarda bir yerlerde bir telefon varsa bile karanlıkta onu göremiyor. Mutfak sol tarafta.

"Hepimiz sarhoştuk," diyor Lee. "Biz sarhoştuk, sense uçuyordun. Fakat en kötü durumda olan Merrin'di. Polislere ilk söyleyeceğim bu olacak. Arabaya bindiği andan itibaren ikimize birden asıldığını söyleyeceğim. Ig ona fahişe demiş, o da Ig'i haklı çıkarmaya karar vermiş."

Terry anlatılanları doğru dürüst dinlemiyor. Ciddi bir havası olan ufak yemek salonundan geçerken dizini sandalyelerden birine çarpıyor, şöyle bir yalpalıyor ama mutfağa doğru yola devam ediyor. Katlanılamaz sakinlikte bir ses tonuyla konuşmayı sürdüren Lee ise hâlâ peşinde.

"Islak giysilerinden kurtulmak için arabayı kenara çekmemizi söyledi ve sonra farların önüne geçip bize ufak bir gösteri yaptı. Bunlar olurken tek bir şey bile söylemedin, onu izliyor, Iggy'nin ona bu kadar kötü davrandığı için başına gelenleri hak ettiğini anlatışını dinliyor-

dun. Bir süre benimle öpüştükten sonra sana asılmaya başladı. Öyle sarhoştu ki öfkelendiğini fark etmedi. Sana kucak dansı yaparken Terry Perrish'le sevişti̇ğini bulvar gazetelerine anlatarak ne kadar para kazanabileceğinden bahsetmeye başladı. Ig'den intikam almak için buna değer, dedi. O zaman ona vurdun. Ben daha neler olduğunu anlayamadan kafasına taşı indirdin."

Terry mutfakta, tezgâhın önünde, eli bej renkli telefonda ama ahizeyi yerinden kaldırmıyor. İlk kez başını çevirip sarı-beyaz saçlı, uzun boylu, soğukkanlı Lee'ye ve korkunç, gizemli beyaz gözüne bakıyor. Terry elini Lee'nin göğsüne yaslayıp onu o kadar sertçe ittiriyor ki genç adam duvara yapışıyor. Camlar çatırdıyor. Lee öfkelenmiş görünmüyor.

"Kimse bunlara inanmaz."

"Kimin neye inanacağını kim bilebilir?" diyor Lee Tourneau. "Taşta parmak izlerin var."

Terry, Lee'yi gömleğinden yakalayıp duvardan uzaklaştırıyor ve tekrar tekrar sağ eliyle ittirerek onu duvara çarpıyor. Tezgâhtaki kaşık yere düştüğünde çan sesini andıran bir çınlama duyuluyor. Hiç sarsılmış görünmüyor Lee.

"İçtiğin esrarı cesedin yanında düşürdün. Kafanı Merrin yaraladı," diyor Lee. "Seninle mücadele etti. Öldüğünde kanlarını onun iç çamaşırıyla sildin. Kızın iç çamaşırlarında senin kanın var."

"Sen neden bahsediyorsun?" diye soruyor Terry. İç çamaşır kelimesi de aynı yere düşen kaşığınki gibi garip bir çınlamayla beyninde yankılanıyor.

"Şakağındaki yaradan bahsediyorum. Sen baygınken kızın iç çamaşırını alıp yarayı temizlemekte kullandım. Durumu iyi anlamanı istiyorum, Terry. Sen de benim kadar bu işe bulaştın. Belki daha bile fazla."

Terry yumruğunu sıkıp havaya kaldırıyor, derken son anda kendine hâkim oluyor. Lee'nin yüzünde hevesi andıran, beklenti dolu bir ifade var, solukları heyecan içindeymiş gibi hızlandı. Terry ona vurmuyor.

"Ne bekliyorsun?" diye soruyor Lee. "Ne duruyorsun, ne yapacaksan yapsana!"

Terry hayatı boyunca öfkesine yenilip başka birine vurmadı; neredeyse otuz yaşında ve tek bir kez bile yumruk atmışlığı yok. Okul kavgalarına bile karışmadı. Herkes onu severdi.

"Bana zarar verecek olursan polisi bizzat ben ararım. Hikâyem daha inandırıcı olur. Merrin'i savunmaya çalıştığımı söylerim."

Terry birkaç adım gerileyip elini indiriyor. "Ben gidiyorum. Kendine iyi bir avukat bul. Gidip avukatımla görüşeceğim. Ceketim nerede?"

"Taşın ve kızın iç çamaşırının yanında. Güvenli bir yerde. Burada değil. Eve dönerken bir yere uğradım. Bana delilleri toplayıp hepsinden kurtulmamı söylemiştin ama kurtulmaktansa..."

"Kes sesini..."

"...bütün suçu bana atmaya çalışabileceğin aklıma geldi. Hadi, durma, Terry! Polisi ara. Yemin ederim, suçu bana atmaya kalkacak olursan seni de beraberinde sürüklerim. Karar sana kalmış. Televizyonda başarılı bir programın var. İki gün sonra Los Angeles'a dönüp iç çamaşırı mankenleriyle hayatına devam edeceksin. Yine de o kadar ahlaklıysan hiç durma, doğru olanı yap. Vicdanını rahatlat. Unutma ki kimse sana inanmayacaktır. Kardeşin bile. Uyuşturucu alıp kafayı bulduğuna ve âşık olduğu kadını öldürdüğüne inanacak, bu yüzden hayatı boyunca senden nefret edecek. Başlangıçta anlatacaklarıma inanmayabilir ama zamanla inanacaktır. Ahlaklı biri olduğun için hapishanede kendini takdir edebileceğin yirmi yıl geçireceksin. Tanrı aşkına Terry, kız dört saattir ölü! Suçsuz görünmek için ceset hâlâ sıcakken suçu polise bildirmen gerekirdi. Şimdi ne olursa olsun saklamak istediğin şeyler olduğunu düşünecekler."

"Seni öldüreceğim," diye fısıldıyor Terry.

"Elbette yapabilirsin," diyor Lee. "Tamam. Ancak o zaman açıklaman gereken iki ceset olur. Keyfine bak."

Terry başını çevirip çaresizce telefona bakıyor, birkaç saniye içinde

ahizeyi kaldırıp birilerini aramazsa hayatında güzel olan ne varsa parmaklarının arasından kayıp gidecek. Yine de elini telefona gitmeye zorlayamıyor. Kendini ıssız adadaki bir kazazede gibi hissediyor, gökyüzünden bir uçağın geçtiğini görüyor ama ona işaret yollamasına imkân yok ve böylece son kurtulma şansı da uçup gidiyor.

"Veya ikinci bir seçeneği değerlendiririz," diyor Lee. "Onu sen veya ben öldürmemişsek yabancının teki öldürmüştür. Böyle şeyler hep olur. Dateline *programını hiç izlemedin mi? Onu aldığımızı kimse görmedi. Dökümhane yoluna saptığımızı kimse görmedi. Gece yanımızda olan herkes ateşin başından ayrıldıktan sonra bana geldiğimizi sanıyor. Poker oynamış ve spor kanalını izlerken sızıp kalmış olabiliriz. Evim dökümhanenin tam aksi istikametinde. Kimse oradan geçtiğimizi düşünmez."*

Terry'nin göğsü sıkışıyor. Soluk alıp vermekte zorlanıyor. Astım krizi geçirdiğinde Ig herhalde böyle hissediyordur diye düşünüyor. Bir türlü ahizeyi kaldıramaması o kadar tuhaf ki!

"İşte, söyleyeceğimi söyledim. Seçeneklerin ortada: Hayatını ya bir tutuklu ya bir korkak olarak geçireceksin. Hangisini seçeceğin sana kalmış. Ama inan bana korkakların hayatı daha eğlencelidir."

Terry kıpırdamıyor, hiçbir şey söylemiyor ve Lee'nin yüzüne bakamıyor. Kalbi neredeyse duracakmış gibi çarpıyor.

"Bak ne diyeceğim," diyor Lee küçük bir çocukla konuşuyormuşçasına. "Seni uyuşturucu testine sokarlarsa ipliğin pazara çıkar, bu haldeyken polislere gitmek istemezsin. Yalnızca üç saat uyudun, sağlıklı düşünemiyorsun. Kız bir gecedir ölü, Terry. Niçin olup bitenleri makul ve mantıklı bir şekilde değerlendirmek için kendine zaman tanımıyorsun? Onu daha günlerce bulamayabilirler. Aceleci davranma, daha sonra düzeltemeyeceğin bir şey yapma. Ne yapmak istediğine emin olana kadar bekle."

Kulağa korkunç geliyor —onu daha günlerce bulamayabilirler— insanın aklına çimenlerin ve taşların arasında yatan Merrin'in görüntüsü geliyor. Yağmur suları gözlerine dolmuş, saçlarında böcekler

dolaşıyor. Bu sahneyi Merrin'in yolcu koltuğuna oturduğu an takip ediyor. Islak giysileri içinde tir tir titreyen, mutsuz gözlerle utangaç bakışlar fırlatan genç bir kadın. Beni almaya geldiğiniz için teşekkürler. Hayatımı kurtardınız.

"Eve gitmek istiyorum," diyor Terry. Sert, kendinden emin bir sesle söylemek istedi bu cümleyi ama dudaklarından dökülen bir fısıltıdan fazlası değil.

"Elbette," diyor Lee. "Seni evine bırakırım. Ama dur da sana temiz gömleklerimden birini vereyim. Üzerindekinde Merrin'in kanı var." Eliyle Terry'nin gömleğine sildiği pisliği işaret ediyor ama şafağın ilk ışıklarıyla onun kurumuş kan olduğunu anlıyor genç adam.

Ig bir dokunuşta bütün bunları gördü, sanki yol boyunca arabada onlarlaydı. Bunları gördüğü yetmezmiş gibi daha fazlasını da gördü. Otuz saat sonra Lee'nin mutfağında Terry ve Lee arasındaki çaresiz yalvarışlara şahit oldu. Güneşin hiç olmadığı kadar parladığı ama mevsime uygun olmayan serin bir havanın hüküm sürdüğü sıradan bir gündü; çocuklar sokakta bağırıp duruyor, gençler komşunun havuzunda birbirine su fırlatıyordu. Aşırı ölçüde canlı, hareketli bir gündü. Sanki dünya Ig'in hapse atılışını ve Merrin'in bir morgun dondurucusuna kapatılışını gündelik hayatın normalliğiyle dengelemeye çalışıyordu. Lee mutfak tezgâhına yaslanıp Terry'nin düşüncelerden düşüncelere, duygulardan duygulara atlayışını seyretti. Sesi bazen öfke doluydu, bazen de ne kadar acı çektiği anlaşılıyordu. Çaresizdi.

Lee, Terry'nin içinde ne varsa hepsini dökmesini bekledi. Sonra şöyle dedi ona: *Kardeşini serbest bırakacaklar. Sakin ol. Olay yeri ekibinin bulduğu deliller onunla uyuşmayacak, aklanacak.* Bunları söylerken bir şeftaliyi bir elinden diğerine geçirip duruyordu.

Ne delili?

Ayakkabı izleri, dedi Lee. *Tekerlek izleri. Kimbilir daha neler bulurlar? Belki kan. Beni tırmalamış olabilir. Kanım Ig'inkini tutmaya-*

caktır. Ayrıca beni test etmeleri için bir sebep yok. En azından senin iyiliğin için umarım benim kanımı test etmeye kalkışmazlar. Bekleyip göreceğiz. Sekiz saat içinde onu hapse atar, hafta sonuna doğru da temize çıkarırlar. Tek yapman gereken bir süre daha sessizliğini korumak. Sonra ikiniz de özgür olacaksınız.

Onun tecavüze uğradığını söylüyorlar, dedi Terry. *Bana Merrin'e tecavüz ettiğini söylemedin.*

Etmedim. Seks, ancak karşı taraf sevişmek istemiyorsa tecavüzdür, diyen Lee şeftaliden bir ısırık aldı.

Ig'in gördüğü en kötü şey Terry'nin beş ay sonra yapmaya kalktığı şeydi, garajındaydı, Viper'ının şoför koltuğuna geçip camları kapamış, garajın kapısını indirip motoru çalıştırmıştı. Egzoz dumanları yükselirken Terry kendinden geçmek üzereydi. Derken garaj kapısı açıldı. Hayatı boyunca tek bir cumartesi sabahı bile eve uğramayan kâhyanın bugün uğrayacağı tutmuştu, işte oradaydı. Şoför camından Terry'ye bakıyordu, elinde adamın kuru temizlemeye yolladığı giysiler vardı. Elli beş yaşında Meksikalı bir göçmendi kâhya ve İngilizcesi yeterince iyiydi. Ancak Terry'nin gömlek cebindeki notu okuyup anlamasına imkân yoktu:

İLGİLİ KİŞİNİN DİKKATİNE,
Geçen yıl kardeşim Ignatius Perrish, en yakın arkadaşı Merrin Williams'a tecavüz edip öldürmek suçundan gözaltına alındı. KENDİSİ MASUMDUR. Benim de arkadaşım olan Merrin'e tecavüz eden ve onu öldüren Lee Tourneau'dur. Olay sırasında orada olduğum için bunu biliyorum ve her ne kadar suça ortaklık etmemiş olsam da katilin cinayeti örtbas etmesine yardımcı oldum ve buna daha fazla dayanabileceğimi—

Ig daha fazlasını öğrenmeye gerek duymadı, elektrik çarpmış gibi aniden Terry'nin elini bıraktı. Abisi gözlerini açtığında karanlıkta gözbebekleri büyümüştü.

"Anne?" dedi Terry yarı uykulu bir sesle. Oda karanlıktı, o kadar karanlıktı ki Ig abisinin karşısındakinin kim olduğunu seçebileceğinden şüpheliydi. Elini arkaya alıp bıçağın kabzasını sıkı sıkı tuttu.

Bir şey söylemek için ağzını açacak oldu; Terry'ye uyumaya devam etmesini söylemeyi istiyordu. Ne kadar saçma. Derken garip bir şey oldu. Ig konuşmaya başlamadan önce kan boynuzlarına hücum etti. Ve ağzını açtığında gırtlağından dökülen ses annesininkiydi. Taklit falan da değildi üstelik, bire bir onun sesiydi. *"Uyumaya devam et, Terry,"* dedi kadının sesini kullanarak.

Ig kendi yaptığı şeye öylesine şaşırmıştı ki birkaç adım gerileyip kalçasını komodine çarptı. Bardak da lambaya çarptı. Terry gözlerini kapadı ama her an kalkacakmış gibi kıpırdanmayı sürdürdü.

"Anne," dedi. "Saat kaç?"

Ig abisine bakarken Lydia'nın sesini nasıl taklit ettiğini değil, yeniden taklit edip edemeyeceğini düşünüyordu. Nasıl yaptığını çözmüştü. Şeytan insanlarla sevdiklerinin sesiyle konuşur, onlara duymayı istedikleri şeyleri söyler. Dillerin lütfu... Şeytanın en büyük yeteneği.

"Şışş," dedi Ig. Boynuzlar tatlı tatlı zonkladı. Sesi yine Lydia Perrish'in sesiydi. O kadar kolay bir numaraydı ki, özel bir çaba harcamasına gerek yoktu. *"Şışşş tatlım, hiçbir şey yapman gerekmiyor. Kalkman gerekmiyor. Dinlen. Kendine dikkat et."*

Terry iç çekip Ig'e sırtını döndü.

Ig kendini her şeye hazırlamıştı ama Terry'ye acımak bunlar arasında yer almıyordu. Merrin'in yaşadıklarının verdiği acı değişmemişti ama şimdi aynı gece sadece sevgilisini değil, abisini de kaybettiğini anlıyordu.

Karanlıkta yere çömelip örtülerin altına sığınmış olan Terry'yi seyretti ve bir süre sahip olduğu bu yeni gücü düşündü. Sonunda dudaklarını araladığında yine Lydia'nın sesiyle konuşuyordu: *"Yarın eve dön. Hayatına geri dön, tatlım. Provalarına başla. Halletmen*

gereken şeyler var. Büyükanneni düşünüp endişelenme. Büyükannen iyileşecek."

"Ya Ig?" diye sordu Terry. Hâlâ sırtı dönüktü ve fısıldayarak konuşuyordu. "Ig'in nereye kaybolduğunu öğrenene kadar kalmam gerekmez mi? Onun için endişeleniyorum."

"Belki şu sıralar yalnız kalması gerekiyordur," dedi Ig, annesinin sesiyle. *"Yılın hangi döneminde olduğumuzu biliyorsun. Eminim iyidir ve ona soracak olsan işinin başına dönmeni tercih eder. Bu seferlik kendini düşünmelisin. Yarın hemen Los Angeles'a dön, Terry."* Son cümleyi emir kipiyle söylemesi ve bütün iradesini kullanması boynuzların karıncalanmalarına sebep oldu.

"Eve döneceğim," dedi Terry. "Tamam."

Ig geri çekilip kapının yolunu tuttu. Gün ışığına çıkmayı hiç bu kadar istememişti.

Yine de odadan çıkamadan Terry'nin son sözleri onu bir kez daha hazırlıksız yakaladı.

"Seni seviyorum," dedi abisi.

Ig kapının eşiğinde duraksadı, güçlükle nefes alıyor, kalbi duracakmış gibi çarpıyordu.

"Ben de seni seviyorum, Terry," dedi ikisini birbirinden ayıracak kapıyı kapamadan hemen önce.

Yirmi Sekizinci Bölüm

Öğleden sonra Ig arabasına atlayıp otoyoldan kasabaya gitti. Doğrudan markete dalıp peynir, salam, hardal, iki somon ekmek, iki şişe kırmızı şarap ve tirbuşon aldı.

Dükkân sahibi, yaşlı kadınlarınki gibi gözlükler takıp önden düğmeli kazak giymiş, profesörleri andıran yaşlıca bir adamdı. Kasanın başında oturuyor, çenesini eline yaslamış *New York Times*'ın kitap ekini karıştırıyordu. Özel bir ilgi göstermeksizin gözucuyla Ig'e bakıp malları kasadan geçirdi.

Kasanın düğmelerine basarken Ig'e kırk yıllık eşinin Alzheimer'a yakalandığını ve arada bir kadını bodrum merdiveninden aşağı itmeyi düşündüğünü itiraf etti. Kadının boynunu kırışına kaza gözüyle bakılacağına emindi. Wendy onu deliler gibi sevmiş, adam askerdeyken her hafta ona mektup yazmış ve iki harika kız doğurmuştu. Ancak adam kadının öfke krizlerinden, onu yıkamak zorunda olmaktan ve sürekli kontrol etme gerekliliğinden bıkmıştı. Boca Raton'da yaşayan eski bir arkadaşlarıyla; Sally ile yaşamak istiyordu. Eşi öldüğünde yedi yüz elli bin dolarlık sigorta parasını alabilecekti. O zaman istediği gibi golf ve tenis oynayabilir, kalan yıllarını Sally ile refah içinde geçirebilirdi. Ig'in bu konuda ne düşündüğünü öğrenmek istedi. Ig adama cehenneme gideceğini söyledi. Dükkân sahibi omuz silkti, elbette, dedi Ig'e, orası belliydi zaten.

Ig'le Rusça konuştu. Anadili buydu ve Ig Rusça bilmemesine ve hiç Rusça eğitimi almamış olmasına rağmen ona aynı şekilde karşılık verdi. Hak etmediği yabancı dil becerisi bu sefer onu şaşırtmadı,

Terry ile annesinin sesiyle konuşmakla kıyaslandığında önemsiz sayılırdı. Ayrıca günahın dili evrenseldi: asıl Esperanto.

Ig kasadan uzaklaşırken Terry'yi kandırışını düşünüyordu, içindeki bir şeyler, abisinin duymak istediklerini algılamış ve dile getirmişti. Gücünün sınırlarını ve başka bir zihni ne kadar zorlayabileceğini merak ediyordu. Kapıda durup dergisini okumaya dönen dükkân sahibine baktı.

"Telefona bakmayacak mısın?" diye sordu Ig.

Dükkân sahibi ona bakmak için bakışlarını dergiden ayırdı. Şaşkınlıkla kaşlarını çattı.

"Telefon çalıyor," dedi Ig. Boynuzlarında garip bir basınç hissetti, bunu büyük bir tatmin duygusu takip etti. Dükkân sahibi ses çıkarmayan telefona baktı. Ahizeyi kaldırıp kulağına götürdü. Ig dükkânın öbür ucundaydı ama ahizeden gelen sinyal sesini duyabiliyordu.

"*Robert, ben Sally,*" dedi Ig ama dudaklarından dökülen ses kendi sesi değildi. Genizden gelen bir kadın sesiydi, Bronx aksanıyla konuşuyordu. Ig'in o güne kadar duymadığı bir sesti, yine de onun Sally bilmem kime ait olduğuna emindi.

Dükkân sahibinin kafası karışmıştı. "Sally? Daha birkaç saat önce konuşmuştuk," dedi çalışmayan telefona, "şehirlerarası görüşmelere bu kadar para harcamamamız gerektiğini söylemiştin."

Boynuzlar büyük bir zevkle titreşti.

"*Seni her gün aramam gerekmese bu kadar telefon parası ödemek zorunda kalmazdım,*" dedi Ig, Boca Raton'lu Sally'nin sesiyle. "*Ne zaman buraya geleceksin? Beklemek beni hasta ediyor.*"

"Yapamam," dedi dükkân sahibi. "Yapamayacağımı söylemiştim. Wendy'yi bir bakımevine yatırmak kaça patlar, biliyor musun? O zaman *biz* neyle yaşarız?" dedi ahizeye.

"*Rockefeller gibi yaşamamız gerektiğini kim söyledi? İstiridye yememiz gerekmiyor. Tonbalığıyla idare ederiz. Karın ölene kadar beklemek istiyorsun ama ya önce ben ölürsem? O zaman bize ne olur?*

Artık genç bir kadın değilim, sen de genç bir adam değilsin. Onu iyi bakılacağı bir bakımevine yerleştir, sonra da uçağa atlayıp buraya gel. Ben sana *bakarım."*

"Ona, hayatta olduğu sürece onu bir bakımevine kapamayacağıma söz vermiştim."

"O, artık senin o sözü verdiğin kişi değil. Onunla yaşamaya devam edersen yapabileceğin şeylerden korkuyorum. İkimizin de vicdanımızı sızlatmayacak günahı seç. Biletini aldığında beni ararsın, gelip havalimanından seni alırım."

Ig o zaman adamla arasındaki bağı kopardı, gitmesine izin verdi. Boynuzlardan gelen tatlı basınç kayboldu. Dükkân sahibi telefonu kulağından uzaklaştırıp şaşkın şaşkın ahizeye baktı. Sinyal sesi hâlâ devam ediyordu. Ig kapının yolunu tuttu. Dükkân sahibi bir daha dönüp ona bakmadı, varlığını bile unutmuştu.

Ig bacanın altında bir ateş yaktıktan sonra ilk şarabı açıp dinlenmesini beklemeden içti. Kafası bulandı, başı döndü. Tatlı bir boğulma hissi. Boğazını sıkan sevgi dolu eller. Bir plan yapması gerektiğini biliyordu. Lee Tourneau'nun işini bitirmenin doğru dürüst bir yolunu bulmalıydı ama ateşe bakarken düşünmekte güçlük çekiyordu. Alevlerin dansı onu büyülemişti. Kıvılcımlara ve turuncu közlere baktı, şarabın tadını çıkardı. Onun sayesinde düşünceler birer birer kafasından uçup gitti. Huzursuzca keçi sakalıyla oynadı, sakal sayesinde seyrelen saçlarının daha kabul edilebilir olduğunu düşündüğünden ona dokunmaktan büyük bir keyif alırdı. Ig küçük bir çocukken bütün kahramanları sakallı adamlardı. İsa, Abraham Lincoln, Dan Haggerty.

"Sakallarım," diye mırıldandı. "En azından yüzümdeki tüyler gür."

Ateşin kendisine bir şeyler fısıldadığını, çeşitli plan ve komplolar önerdiğini duyduğunda ikinci şişeyi açmıştı. Tıslayan bir sesle onu cesaretlendirdi alev, bilinmez teolojik savlar ileri sürdü. Ig başını

kaldırıp büyük bir dikkatle, büyülenmiş gözlerle alevleri dinledi. Arada bir söylenenlere katıldığını belli etmek istercesine başını salladı. Ateşin sesi mantıklı şeyler söylüyordu. Sonraki bir saat içinde Ig pek çok şey öğrendi.

Hava karardığında kapağı açıp Kelam'ı duymayı bekleyen inançlı güruhunu, yılanlarını buldu. Halı misali önüne serilmişti hayvanlar. Sayıları en az bini bulmuştu, birbirlerinin üzerine çıkmış, kuyruklarını birbirlerine dolamışlardı. Yürüdüğü sırada geçebilmesi için ikiye ayrıldılar. Ig, yılan dolu odanın ortasındaki tuğlaların üstüne tırmandı. Bir elinde yaba, diğerinde ikinci şarap şişesi vardı. Kürsüsünden halkına seslendi.

"Ruhun korunması inanç meselesiyse bırakın mahvolsun ve tüketilsin," dedi Ig onlara. "İsa havarilerini, ruhlarını cehenneme gönderip yok edecek şeyler konusunda uyarmıştı. Şimdi sizlere böyle bir inancın matematiksel açıdan imkânsız olduğunu söylüyorum. Ruh asla yok edilemez. Sonsuza kadar var olacaktır. Aynı pi sayısı gibi, onun da bir başlangıcı veya sonu yoktur. Pi sabit bir sayıdır, parçalara ayrılamaz, kendinden başka bir şeye bölünemez. Ruh da onun gibidir, onu denklemin diğer yarısından, yani kendinizden ayıramazsınız. Yok edilse, ruhun şeytana bir yararı olmazdı. Ayrıca şeytanın denetimine girdiğinde pek çoklarının iddia ettiği gibi kaybolup gitmez. Şeytan her zaman onu nerede bulacağını bilir." Kalın kahverengi bir yılan tuğlalara tırmanmaya cesaret etti. Ig, yılanın çıplak ayaklarına dolandığını hissetti ama başlangıçta ona aldırmadı, cemaatine ruhani nutkunu atmayı sürdürdü.

"Şeytanın 'düşmanımız' olduğunu söylüyorlar ama Tanrı kadınlardan şeytandan korktuğundan bile çok korkar; üstelik haklı. *Kadın* dünyaya hayat getirme yetisine sahip olan taraftır, yaratıcının imgesinden yaratılan aslında odur, erkek değil. Yapılmayı erkeklerden çok daha fazla hak eder. Tıraş olmaya bile zahmet etmeksizin dünyanın sonuyla ilgili nutuklar atan İsa'dan çok daha özeldir ka-

dın. Tanrı kurtarır ama şimdi değil, burada değil. İsa'nın insanlığı kurtarışı ise bir tür kandırmaca. O da bütün dolandırıcılar gibi. Bütün bedelleri şimdi ödemenizi ve ödülü daha sonra alacağınıza inanmanızı bekliyor. Oysa kadınlar erkeklere çok daha başka bir kurtuluş sunuyor. Çok daha hızlı ve çok daha tatmin edici. Onlar sizi uzaktan sevmiyor, ödülleri hemen veriyorlar ve verdikleri ödüller hemen ve burada aldığımız ödüller; ne yazık ki o ödüllere çoğu zaman onları en az hak eden insanlar kavuşuyor. Benim örneğim böyle. Pek çoklarınınki de öyle. Şeytan ve kadın başlangıçtan beri Tanrı'ya karşı işbirliği yapmaktadır; şeytan yılan kılığında ilk insana görünüp Âdem'in kulağına mutluluğun duada değil, Havva'nın amında olduğunu söylediğinden beri bu böyledir."

Yılanlar kıvrıldı, tısladı ve onun ayaklarının dibine serilmek için birbirleriyle mücadele etti. Öne geçebilmek için birbirlerini ısırdılar. Ayağının dibindeki kalın kahverengi yılan Ig'in ayak bileğine dolandı. Genç adam eğilip bir eliyle yılanı havaya kaldırdı. En sonunda gözlerinin içine baktı yılanın. Derisi, sonbaharda dökülen yaprakların rengini andıran bir kahverengiydi, sırtına ise ışıl ışıl turuncu bir çizgi çekilmişti görünmez eller tarafından. Kuyruğunun ucunda çıngırak vardı. Ig o güne dek Clint Eastwood filmleri haricinde hiç çıngıraklıyılan görmemişti. Dişi yılan Ig'in onu havaya kaldırmasına izin verdi, kaçmak için herhangi bir çaba harcamadı. Altın gözlerini Ig'e dikti. Siyah dilini arada bir dışarı çıkarıp havanın tadına bakıyordu. Derisi buz gibiydi. Kuyruğu (belki de kuyruk demek doğru değil çünkü yılan denilen şey baştan sona kuyruktan ibaret) Ig'in kolundan aşağı sarkıyordu. Bir saniye sonra Ig yılanı omuzlarına aldı, ipek bir eşarp veya düğümü çözülmüş bir kravat gibi onu boynuna bağladı. Çıngırağı Ig'in çıplak göğsüne çarpıyordu.

Dinleyicilerine bakarken bütün söyleyecekleri aklından uçup gitti. Kafasını geriye devirip şaraptan bir yudum daha aldı. İçki, tatlı bir alev gibi yakarak geçti boğazından. İsa hiç olmazsa içki seçimini doğru yapmıştı, şarap da cennet bahçesinin meyvesi gibi özgürlük,

bilgi ve felaket getiriyordu beraberinde. Ig ciğerlerinde biriken dumanları dışarı üfleyip söylemeyi planladığı şeyleri hatırladı.

"Sevdiğim ve beni seven kıza, o güzel kızın başına gelenlere bakın. Boynunda her zaman haç taşır ve düzenli olarak kiliseye giderdi. Oysa kilise, parasını alıp bu da yetmezmiş gibi ona bir de günahkâr yaftası yapıştırdı. Merrin, İsa'yı kalbinde taşır ve her gece ona dua ederdi. Ne kadar yararı olduğu ortada. Çarmıhındaki İsa. Pek çok kişi, acı çeken tek kişi oymuş gibi çarmıha gerilen İsa için ağladı. Sanki milyonlarca insan çok daha korkunç ölümlerle cezalandırılmamıştı o güne dek, sanki hepsi unutulmamıştı. Platus zamanında yaşıyor olsaydım, acısıyla gurur duyan o adama mızrağımı saplamaktan ben de zevk alırdım.

"Merrin ve ben birbirimizi bir erkek ve bir kadın birbirlerini nasıl severse öyle sevdik. Ancak o daha fazlasını istedi, yeni bir hayat, kendini keşfetme şansı istedi. Başka âşıklar istedi ve bana da başkalarıyla olmamı önerdi. Bunu söylediği için ondan nefret ettim. Tanrı da bu yüzden ondan nefret etti. Bacaklarını başka bir erkek için açabileceğini düşünmek bile rezillikti. O zaman Tanrı ona sırtını döndü ve Merrin, Tanrı'ya seslendiğinde cezası tecavüze uğrayıp öldürülmek oldu. Tanrı onu duymuyormuş gibi yaptı. Eminim fahişe olduğu için hak ettiğine kavuştuğunu düşünmüştür. Bense artık Tanrı'yı hiçbir yaratıcılığı olmayan bir roman yazarı olarak görüyorum, zarafetten uzak, sadist hikâyeler uyduruyor, sürekli kimi nasıl seveceklerini seçen kadınlardan duyduğu korkuyu yansıtıyor hikâyelerine. Aşkın tanımını kendilerince yapan kadınlar korkutuyor Tanrı'yı, kendi yaptığı tanımı sorgulayanlardan hoşlanmıyor. Bu yazar, kendi karakterlerini hak etmiyor. Bu yeteneksiz yazar bozuntusunun hak ettiği sert eleştiriyi yüzüne vuran da ilk edebiyat eleştirmeni olan şeytan."

Boynundaki yılan, kafasını Ig'in bacaklarına doğru kaydırdı. Genç adam nazikçe yılanın başını okşadı. "Sadece şeytan insanları oldukları gibi sever ve birbirlerine kurdukları tuzaklardan, utanmak nedir bilmeyen meraklarından, otokontrol eksikliklerinden, duyar

duymaz kuralları çiğneme arzularından ve ölümsüz ruhlarını kurabiyeyle değiş tokuş etme heveslerinden zevk alır. Şeytan, sadece ve sadece aşk uğruna ruhlarını riske atmaya cesareti olanların bir ruha sahip olmaya hakkı olduğuna inanıyor.

"Öyleyse Tanrı nerede *duruyor*? Hepimize Tanrı'nın insanları sevdiği öğretildi ama sevgi sözlerle değil, eylemlerle ispatlanmalıdır. Eğer bir teknedeyseniz ve boğulan birini kurtarmazsanız cehennemde yanacağınız kesindir; oysa bütün kudretine rağmen Tanrı, gücünü kullanıp tek bir kişinin bile acı çekmesini engellemeye zahmet etmez. Yine de ona tapar ve saygı duyarız. Adalet bunun neresinde? Bana gösterebilir misiniz? Gösteremezsiniz, çünkü yok. Sadece şeytan eylemleriyle kendini gösterir. Âşık olmayı ve hissetmeyi seçenlere, dünyayı zehir edenleri cezalandırmaya söz verir.

"Tanrı'nın öldüğünü iddia etmiyorum. Hâlâ hayatta ve iyi ama kimseye kurtuluş sunacak durumda değil, vurdumduymazın teki o. Korumasını sunmadan önce kendisine servet sunulmasını ve tapılmasını talep ettiği anda zaten kaybetmeye mahkûmdu. Bu, bir mafya babasının yapacağı pazarlıktır. Oysa kimse şeytanın vurdumduymaz olduğunu iddia edemez. Şeytan her zaman günah işlemeye hazır olanların yanındadır. Ki, günah işlemek yaşamak demektir. Cehennemin telefon hatları her zaman açık, operatörler her zaman hazır bekliyor."

Iggy'nin omuzlarına dolanmış olan yılan onaylarcasına çıngırağını salladı. Genç adam bir eliyle başını kaldırıp buz gibi kafasını öptükten sonra yılanı yere bıraktı. Ardından fırınına dönmek üzere harekete geçti, yılanlar yine ikiye ayrılıp ona yol verdiler. Yabayı fırının demir kapısının yanındaki duvara yasladı, içeri girdi ama hemen yatmadı. Bir süre ateşin ışığında Neil Diamond İncili'ni okudu. Duraksadı, gergin hareketlerle keçi sakalını ovuşturup farklı türden ipliklerle dokunmuş kumaşların giyilmesini yasaklayan Tesniye metnini düşündü. Kitabın sorunlu bölümlerinden biri, detaylıca incelenmesi gereken bir başlık.

"Sadece şeytan insanın birbirinden farklı, rahat tarzlar arasında seçim yapabilmesi için pek çok farklı türde kumaş olmasını arzular," diye mırıldandı kendi kendine. Yeni bir özlü söz söylemiş gibi hissediyordu kendini. "Yine de polyesterin affı olamaz. O konuda Tanrı ve şeytan aynı fikirdeler."

Yirmi Dokuzuncu Bölüm

Iggy garip bir takırtıya eşlik eden metalik gıcırtıyla uyandı. Doğrulup küf kokulu karanlığa bakarak gözlerini ovuşturdu. Ateş söneli çok olmuştu. Fırının kapısını kimin açtığını anlayabilmek umuduyla gözlerini kısıp boşluğa baktığı sırada demir bir boru suratına indi. Darbe o kadar sertti ki Ig'in kafası yana savruldu. Genç adam ağzında kan tadıyla dizlerinin ve dirseklerinin üstüne yığıldı. Sert bir şeyin diline döküldüğünü hissetti. Yere tükürdü; kan ve diş, hem de üç tane.

Siyah eldivenli bir el Ig'i saçlarından yakalayıp dışarı sürükledi; çıkarken genç adamın kafasının demir kapağa çarpmasına aldırmadı. Ig'in kafası kapağa çarptığında müsabakanın sona erdiğini belli eden gonklarınkini andıran bir çınlama duyuldu. Saldırgan, Ig'i beton zemine fırlattı. Ig toparlanmayı denedi, kollarına yüklenip ayağa kalkmaya çalıştı ama bu çabalarının karşılığında çelik burunlu bir çizme sertçe böğrüne indi. O zaman kolları pes etti, Ig yere yığıldı, çenesi betona çarptı. Dişleri filmin yeni bir sahnesinin başladığını haber veren klaket gibi birbirlerine çarptı: *Sahne 666, çekim bir, motor!*

Yabası. Yabayı fırının yanına, duvara yaslamıştı. Yuvarlanıp ona ulaşmaya çalıştı ama parmakları sapına değdiğinde tarım aleti büyük bir gürültüyle yere düştü. Ig ona uzanmayı denediğinde Lee Tourneau çizmesinin topuğunu bütün gücüyle Ig'in eline indirdi. Ig, elindeki kemiklerin çatırdadığını duydu. Kuru dalların kırılışını andıran bir çatırtı. Başını çevirip Lee'ye baktığında, Lee demiri ye-

niden eski arkadaşının kafasına indirdi. Tam alnının ortasına. Ig'in gözlerinde beyaz şimşekler çaktı, dünya dev bir parıltının içinde kaybolup gitti.

Gözlerini açtığında dökümhanenin zemininde sürüklenmekteydi. Lee gömleğinin yakasından tutmuş sürükleyerek onu bir yerlere götürüyordu. Ig'in dizleri betona sürtünmekten acımaya başlamıştı. Elleri önde, koli bandını andıran bir şeyle birbirine bağlanmıştı. Doğrulmayı, kurtulmayı denediğinde tek yapabildiği zayıf bir tekme savurmak oldu. Dünya çekirgelerin korkunç gürültüleriyle dolmuştu. Ama hayır! Ancak bir saniye sonra bu gürültülerin yalnızca kendi zihninde var olduklarını anladı çünkü çekirgeler o saatlerde şarkılarını söylemez.

Eski dökümhanenin durumu düşünüldüğünde dışarısı ve içerisi diye bir ayrım yapmak yanlıştı. Öncelikle çatı yoktu. İçerisi zaten dışarısıydı. Ama Ig kapıdan dışarı sürüklendiğini hissedip kendini gecenin kollarında bulduğunda, dizlerinin altında hâlâ tozlu betonu hissetse de bir şekilde artık içeride olmadıklarını düşündü. Başını kaldırıp bakacak durumda olmasa da açık alanda oldukları, duvarların geride kaldığı hissine kapılmıştı, Lee'nin Cadillac'ının gürültüsü geliyordu uzaklardan. Demek ki binanın arka tarafındaydılar, Evel Knievel yokuşu tarafında. Dilini dudaklarında dolaştırdı, kan denizinde yüzen bir yılanbalığını andırıyordu dili. Dilinin ucu, bir zamanlar dişinin yer aldığı boşluğa takıldı.

Eğer boynuzların gücünü Lee'nin üzerinde kullanmayı deneyecekse şimdi tam zamanıydı. Lee her ne yapmayı planlıyorsa harekete geçmeden önce bir çözüm üretmeliydi. Ama konuşmaya çalıştığında katlanılamaz bir acı dalgası vücuduna yayıldı. Çığlık atmamak için bütün iradesini kullanmaktan fazlası gelmiyordu elinden. Çenesi kırılmış veya belki çatlamıştı. Dudaklarından kanlar akıyordu. Elinde olmadan inledi.

Beton basamakların tepesindeydiler. Soluk soluğa kalan Lee du-

raksadı. "Tanrı aşkına, Ig," dedi. "Bu kadar ağır olabileceğin aklıma gelmezdi. Bu tür işlerin altından kalkacak kadar dinç değilim."

Ig'i basamaklardan aşağı yuvarladı. Birinci basamak omzuna, ikincisi yüzüne çarptı. Çenesinin sağlam kalan bölümleri de kırıldı böylece. Bu sefer elinde olmadan bir çığlık *attı* ama ağzını oynatamadığı için çığlıktan çok hırıltıyı andıran acınası bir sesti. En alt basamağa kadar yuvarlanıp toprağa yığıldı. Suratı pisliğe gömüldü.

Düşüş sona erdiğinde hiç kıpırdamamaya özen gösterdi. Kımıldamamanın dünyadaki en önemli şey olabileceğini hissediyordu. Suratındaki acının hafiflemesini umdu. Uzaktan, çizmelerin beton basamaklara çarpışının gürültüsü duyuldu. Bir arabanın kapısı açıldı. Kapandı. Yine çizmelerin topuklarının çıkardığı sesler. Ig, neye ait olduğunu çözemediği tıkırtılar ve hışırtılar duydu.

"Seni burada bulacağımı biliyordum, Ig," dedi Lee. "Onun öldüğü yerden uzak duramadın, değil mi?"

Ig başını çevirip Lee'ye bakmak için bütün enerjisini kullandı. Başardı da. Herif yanı başındaydı. Koyu renk kot ve kaslarını ortaya çıkaracak şekilde kollarını yukarı sıyırdığı beyaz bir gömlek giymişti. Yüzünde sakin bir ifade hatta neşeli bir ifade vardı. Bir eli farkında olmadan göğsündeki altın haça kaymıştı konuşurken.

"Birkaç saat önce Glenna beni aradığında seni burada bulacağımı anladım." Bir an için dudağının kenarında bir gülümsemenin izi belirdi. "Eve döndüğünde dairenin altüst edildiğini görmüş. Kırılan televizyon, etrafa saçılan eşyalar... İlk işi beni aramak oldu. Hüngür hüngür ağlıyordu, Ig. Kendini çok kötü hissediyor. Her nasılsa bizim ufak kaçamağımızı –otoparktaki ufak maceramıza kaçamak denir mi bilmiyorum ya– öğrendiğini ve ondan nefret ettiğini sanıyor. Kendine zarar vermenden korkuyor. Glenna'ya, kendine değil ona zarar vermenden korktuğumu ve geceyi benimle geçirmesinin daha doğru olacağını söyledim. Beni geri çevirdiğine inanabiliyor musun? Senden korkmadığını ve ilişkimizi daha fazla ilerletmeden önce seninle konuşması gerektiğini söyledi. Bildiğin Glenna işte.

Çok tatlıdır. İnsanları memnun etmek için bitmek bilmeyen bir açlık duyar. Sanırım güvensizlikten. Sürtüğün teki. Rahatlıkla feda edilebilecek ikinci insan parçası. İlki sensin."

Ig çenesinin kırıldığını unutup Lee'ye Glenna'dan uzak durmasını söylemeye çalıştı. Ama ağzını açtığında çıkarabildiği tek ses yeni bir çığlıktı. Kırık kemikten yayılan acı bütün vücudunu sardı. Gözleri karardı. Yavaş yavaş dünyanın kaybolduğunu hissetti. Bayılmamak için derin derin nefes aldı ama bu sefer de burnundaki kan gırtlağına doldu. Mücadeleyi bırakmadı, bütün iradesini kullanıp karanlığı uzaklaştırdı.

"Eric, sabah Glenna'nın dairesinde neler yaşandığını hatırlamıyor," dedi Lee, Ig'e eski günleri hatırlatan yumuşacık bir sesle. "Neden hatırlamıyor, Ig? Tek bildiği suratına kaynar su döktüğün. Fakat o dairede bir şeyler olmuş. Kavga mı ettiniz? Ne olduğunu bilmiyorum ama *bir şeyler* yaşandığı kesin. Belki buraya gelirken Eric'i de yanımda getirmeliydim. Öldüğünü görmekten hoşlanacağına eminim. Ya yüzü? Onu fena yakmışsın, Ig. Neredeyse hastanelik etmişsin. Acısı katlanılamaz noktaya gelseydi onu bir hastaneye götürüp nasıl kaza geçirdiğiyle ilgili sağlam bir yalan uydurmam gerekecekti. Glenna'nın dairesine girmemesi gerekirdi. Bazen o adamın kanunlara hiç saygısı olmadığına inanıyorum." Bir kahkaha attı. "Belki onun bu işe karışmaması daha iyidir. Ortada şahit olmadığında cinayet işlemek daha kolay."

Lee yere çömelmiş ellerini dizlerine yaslamıştı, paslı demir boruyu sağ elinde tutuyordu.

"Eric'in, Glenna'nın evinde yaşananları hatırlamayışını anlayabilirim. Kafasından aşağı kaynar sular dökülmesi kişinin hafızasını fena etkiler. Ama dün kongre üyesinin ofisine geldiğinde yaşananlara akıl sır erdiremiyorum. Üç kişi içeri girişini izledi. Resepsiyonda Chet, güvenlikteki Cameron ve Eric. Sen çıktıktan beş dakika sonra hiçbiri oraya geldiğini dahi hatırlamıyordu. Sadece ben. Ona güvenlik kaydını göstermesem Eric söylediklerimin doğru olduğuna

bile inanmayacaktı. Bir de kayıt meselesi var. Bir şeyler yanlış. Sanki biri onunla oynamış..." Kaydı gözünde canlandırıyormuşçasına bir an sustu. "Görüntüde, sadece senin olduğun karelerde bir bozukluk vardı. Kasete ne yaptın? *Adamlarıma* ne yaptın? Ayrıca niçin ben bunlardan etkilenmiyorum? Asıl öğrenmek istediğim bu." Ig cevap vermeyince Lee demiri kaldırıp ucuyla arkadaşının omzunu dürttü. "Söylediklerimi dinliyor musun, Ig?"

Ig söylenenlerin her kelimesini dinlemişti, Lee konuşup dururken kalan gücünü toplayıp ona saldırmaya hazırlanıyordu. Dizlerini göğsüne çekip derin bir nefes almış ve doğru zamanı kollamaya başlamıştı. İşte doğru zaman. Ayağa kalkıp demiri ittirdikten sonra Lee'nin üstüne atlayıp omzuyla göğsüne sert bir darbe indirdi.

Böylece rakibinin sırtüstü yere yuvarlanmasını sağladı. Ig ellerini kaldırıp parmaklarını Lee'nin gırtlağına—

—ve vücutları birbirine değdiği anda az kalsın yeniden çığlık atacaktı. Bir an için kendini Lee'nin zihninde bulmuştu ve ona soracak olursanız Knowles Nehri'nde yaşadıklarından farksızdı; karanlık akıntıların içinde boğuluyor, dibe çekiliyor, kendini çaresizliğin ve karanlığın hüküm sürdüğü soğuk bir diyara sürükleniyormuş gibi hissediyordu. O temas ânında Ig her şeyi öğrendi; öğrenmemiş olmayı diledi, bu bilgiden kurtulmak için, ***bilmemek*** için ***her şeyini*** vermeye razıydı.

Demirin ucu hâlâ Lee'nin elindeydi ve toparlanmakta gecikmeyen adam onu Ig'in karnına indirdi. Ig öksürükler içinde kaldı. Lee ondan kurtulmuştu kurtulmasına ama Ig kenara savrulurken Lee'nin boynundaki altın zinciri kavramayı başardı. Zincir çatırdayarak koptu, haç gecenin karanlığına karıştı.

Lee, Ig'den kurtulmayı başardığı anda yeniden ayağa fırladı. Ig ise dizlerinin ve dirseklerinin üzerine yığılmış, nefes almaya çalışıyordu.

"Beni boğmayı denedin seni pislik," diyen Lee, Ig'in böğrüne bir tekme attı. Kaburgalarından biri kırılan Ig inleyip yüzüstü yere yığıldı.

İlk tekmeyi ikinci ve üçüncü tekmeler takip etti. Üçüncü tekme o kadar güçlüydü ki acı Ig'in böbreklerine ve bağırsaklarına yayıldı. Kafasında bir ıslaklık hissetti. Lee ona tükürmüştü. Ardından kavga bir saniyeliğine de olsa kesildi, ikisi de soluklanmaya çalıştılar.

"Kafandaki o lanet olası şeyler de ne?" dedi Lee en sonunda. Şaşkınlığı samimiydi. "Tanrı aşkına Ig, onlar *boynuz* mu?"

Ig sırtından, böğründen, elinden ve yüzünden vücuduna yayılan acı dalgaları yüzünden zangır zangır titriyordu. Sol eliyle toprağı tırmaladı, tırnaklarını pisliğe geçirerek bilincini açık tutmaya çalıştı. Bayılmamak için bütün enerjisini ve iradesini kullanıyordu. Lee az önce ne demişti? Boynuzlarla ilgili bir şeyler.

Lee, "Güvenlik *kaydındaydılar*," dedi nefes nefese. "Boynuzların vardı. Lanet olsun! önce kaydın bozulduğunu düşündüm. Ancak bozuk olan kayıt değilmiş, senmişsin! Biliyor musun, dün de sakat gözümle sana bakarken onları gördüğümü zannettim. O gözle baktığımda her şeyi sadece siluetler halinde görüyorum. Karanlık gölgeler. Ama sana baktığımda... *Hah*..." Cümlesini tamamlamadı, parmakları boğazına kaydı. "Şu işe bak!"

Ig gözlerini kapadığı zaman parlak, pirinç bir Tom Crown marka surdin geldi gözünün önüne; trompetlerin sesini boğmak istediğinizde uçlarına taktığınız tıkaçlardan. Sonunda boynuzları susturacak bir şey bulmuştu. Merrin'in haçı onlardan yayılan sinyali bozuyordu. Lee Tourneau'yu koruyan ve boynuzlardan etkilenmemesini sağlayan o olmuştu. Haç kopup gittiği için Lee artık boynuzlara karşı savunmasızdı. Maalesef bunun Ig'e bir yararının dokunacağı şüpheliydi.

"Haçım," dedi boynuna dokunan Lee. "Merrin'in haçı. Onu koparmışsın. Beni boğazlamaya çalıştığında zincir kopmuş. Bunlara gerek yoktu, Ig. Sana bunu yapmayı istediğimi mi sanıyorsun? İstemiyorum. *İstemiyorum*. Bunları komşum olan on dört yaşındaki kıza yapmak istiyorum, sana değil. Arka bahçede güneşlenmekten hoşlanıyor, bazen yatak odamın penceresinden onu izliyorum.

Amerikan bayrağı desenli bikinisiyle tam bir fıstık. Bir zamanlar nasıl Merrin'i hayal ediyorsam şimdi de bu kızı hayal ediyorum. Gerçi ona elimi bile *süremem*. Risk çok yüksek. Komşuyuz. İlk şüphelilerden biri ben olurum. İnsan yemek yediği kaba pislememeli. Şayet... şayet paçayı sıyıracağına yüzde yüz emin değilse. Ne diyorsun, Ig? Sence onu becermeli miyim?"

Kaburgalarına saplanan acıya, çenesinin şişmesine ve elinin parçalanmasına rağmen Ig, Lee'nin ses tonunun değiştiğini fark etmişti. Düşmanı artık rüyadaymış gibi, kendi kendine konuşan insanların ses tonuyla konuşuyordu. Boynuzlar geri kalan herkesi etkilediği gibi Lee'yi de etkilemeye başlamıştı. Ig başını sağa sola sallayıp soruya olumsuz cevap verdi. Bu cevap Lee'yi hayal kırklığına uğrattı.

"Hayır. Ben de iyi bir fikir olmadığının farkındayım. Ama sana şu kadarını söyleyeyim, az kalsın birkaç gece önce Glenna'yla buraya *gelecektim*. Bunu yapmayı ne kadar istediğime inanamazsın. Bardan birlikte çıktığımızda gerçekten sarhoştu, onu eve bırakmamı istedi. Glenna'yı eve götürmek yerine buraya gelebileceğimizi ve dolgun memelerini sikebileceğimi düşündüm. Kafasını parçalayıp bırakabilirdim. Yine senden bilirlerdi. Manşetleri düşünsene: Ig Perrish yeniden saldırdı, bir kız arkadaşını daha öldürdü. Fakat Glenna, tutup üç kişinin gözleri önünde otoparkta benimle iş tutmaya başlayınca onu öldürmek gibi bir seçeneğim kalmadı. Bir sürü insan bizi birlikte görmüştü. Neyse, artık başka bir zaman. Glenna gibi kızların sorunu budur, sabıkaları ve dövmeleri vardır, içki ve uyuşturucu kullanırlar. Kimse ortadan kaybolmalarına aldırmaz ve insanlar kayboluşlarının üzerinden altı ay geçtiğinde onların var olduğunu bile unutur. Ve bu gece Ig, bu gece en azından senin işini bitirebileceğim."

Eğilip Ig'i boynuzlarından yakaladı. Onu çalıların arkasına sürükledi. Ig kendinde onunla mücadele edecek gücü bulamadı, tekme atacak enerjisi bile yoktu. Ağzından kanlar akıyor, sağ eli oynatamayacağı kadar sızlıyordu.

Lee, Ig'in Gremlin'inin ön kapısını açıp adamı arabaya yerleştirdi. Ig yüzüstü koltuğa yığıldığında bacakları kapının dışında kaldı. Onu arabaya bindireceğim derken Lee, az kalsın yere devrilecekti. Ig onun da yorulduğunu hissedebiliyordu. Sonunda bir elini sırtına yaslayıp diziyle kıçından ittirerek Ig'i içeri yerleştirdi. Bir tek ayakları kalmıştı dışarıda.

"Hey Ig, tanıştığımız günü hatırlıyor musun? Yine burada, Evel Knievel yokuşundaydık. Düşünsene, o gün boğulsaydın belki daha bakireyken Merrin benim olurdu ve belki bu felaketlerin hiçbiri yaşanmamış olurdu. Gerçi asla bilemeyiz. O zamanlar ukala bir sürtüktü." Duraksadı. "Bilmen gereken bir şey daha var, Ig. Yıllarca bu yüzden suçluluk duydum. Şey... Suçluluk denemez ama kendimi *garip* hissettim diyelim. İşte sana gerçekler: Seni... gerçekten... boğulmaktan... ben... kurtarmadım... Sana bunu kaç defa söylediğimi bilmiyorum, niçin bana inanmadığını da bilmiyorum. Sulardan kendi kendine kurtuldun. Yeniden nefes almanı sağlamak için sırtına vurmak gibi bir niyetim bile yoktu. Yanlışlıkla, senden kurtulmak için seni tekmeledim. Suları kusup kendine geleceğini nereden bileyim... Yanı başında dev bir yılan vardı. Yılanlardan nefret ederim. Neyse, belki seni sulardan o yılan kurtarmıştır. Bir insanı dışarı çekebilecek kadar büyüktü. Kahrolası bir itfaiye hortumu kadar vardı." Eldivenli eliyle nazikçe Ig'in kafasına dokundu. "İşte. Bunu itiraf ettiğime seviniyorum. Şimdiden kendimi daha iyi hissediyorum. İtiraflar hakkında ne dediklerini bilirsin. Ruha iyi *geldiğini* söylerler."

Ig'in ayaklarını tutup dizlerini bükerek arabaya girmelerini sağladı. Ig o kadar yorgundu ki içten içe artık öleceğine seviniyordu. Hayatının en güzel günlerini Gremlin'de geçirmişti. Merrin ile orada sevişmiş, en tatlı sohbetlerini o arabada yapmışlardı. Uzun yolculuklarda genç kız hiçbir şey söylemeksizin oğlanın elini tutar ve hoş bir sessizliği paylaşırlardı yol boyunca. Arabadayken Merrin'e kendini yakın hissediyordu. Başını çevirip bakabilse yolcu koltuğunda onu görebileceğine, uzanıp elini tutabileceğine inanıyordu.

Arka taraftan gelen birtakım tıkırtılar ve şırıltılar duydu. Bu sefer sesin kaynağını çözdü. Metal bir bidondan dökülen sıvı. Doğrulmaya çalıştığı sırada sıvı sırtından aşağı akıp gömleğini ıslattı. İçerisi göz yaşartıcı bir gaz kokusuyla doldu. Ig yana kayıp arabadan çıkmaya çalıştıysa da beceremedi. Lee onu ıslatmayı bitirdiğinde tenekeyi son bir kez sallayıp bir kenara fırlattı. Ig dumanlardan korunmak için gözlerini kırpıştırdı, havada leş gibi bir gaz kokusu vardı. Lee cebinden ufak bir kutu çıkardı. İçerdeyken Ig'in Lucifer Kibritleri'ni almıştı demek.

"Bunu yapmayı hep istemişimdir," diyen Lee kibriti çakıp açık camdan içeri fırlattı.

Yanan kibrit Ig'in alnına çarpıp yere düştü. Ig'in elleri koli bandıyla bağlıydı ama önden bağlanmış olduklarından refleksleri sayesinde kibriti havada yakalamayı başardı. Akıllıca bir hareket değildi, bir saniye sonra elleri alev almıştı, parmaklarından altın rengi ışıltılar yükseliyordu.

Ardından bütün vücudu alevler tarafından kuşatıldı. Ig canlı bir meşaleye dönüştü. Bir çığlık attı ama kendi sesini dahi duyamadı çünkü o sırada arabanın içi alev almıştı ve derinden bir uğultu, havadaki tüm oksijeni çekivermişti. Camdan baktığında Lee'nin Gremlin'den uzaklaştığını gördü, alevler adamın şaşkın yüzünü aydınlattı. Uzun zamandır hayalini kurduğu bir sahne olsa da alev alan arabanın görüntüsü onu hazırlıksız yakalamıştı: Gremlin alevden bir kuleye dönüşmüştü.

Ig kapı kolunu çevirmeyi, bir şekilde kapıyı açıp dışarı çıkmayı denedi. Lee alevler içindeki arabaya yaklaşıp aralanan kapıyı bir tekmede kapadı. Gremlin'in ön tarafındaki siyah plastik eridi. Camlar kararadı. Her şeye rağmen Ig hâlâ gecenin karanlığını ve Evel Knievel yokuşunu görebiliyordu. Nehir yokuşun aşağısında bir yerlerdeydi. Görmeyen gözlerle alevlerin arasında vitesi bulup boşa aldı, diğer eliyle el frenini indirdi. Frenin kolunu tutmayı bıraktığında plastik parçaları eriyip eline yapışmıştı.

Bir kere daha şoför mahallindeki camdan dışarı baktı. Lee uzaklaşıyordu. Alevlerin ışığında yüzü her zamankinden solgundu. Derken Lee çok gerilerde kaldı, Ig önce ağaçların hareket ettiğini zannetti, neden sonra Gremlin'in yokuş aşağı gittiğini kavradı. Önünü görmek için farlara ihtiyacı yoktu çünkü arabanın alevleri altın rengi ışıltılarıyla karanlığı aydınlatıyordu. *Eve dönüyorum*, diye geçirdi Ig içinden.

Ağaçların sayısı artarken araba dikenli çalılara çarparak ilerlemeyi sürdürdü. Ig on yıldan uzun süre önce alışveriş arabasıyla yokuştan aşağı kaydığından beri bir daha oraya uğramamıştı. Şimdi alevler içindeki bir arabada diri diri yanarak nehre doğru uçuyordu. Aradan geçen yıllara rağmen avucunun içi gibi bildiği bir yoldu. Yokuş iyice dikleştiğinde, Ig arabayla uçurumdan aşağı uçtuğu hissine kapıldı. Arka tekerlekler havalandı ve sert bir takırtıyla yeniden yola yapıştı. Yolcu tarafının camı sıcaktan patladı. Dışarıdan çalılaın arabaya sürtünüşünün sesi duyuluyordu. Ig'in elleri direksiyondaydı. Ne zaman onu kavradığına emin değildi ama plastiğin eriyip Dali'nin o ünlü tablosundaki saatler gibi akmaya başladığını hissediyordu. Şoför tarafındaki tekerlek bir şeye takıldı, alevler içindeki Gremlin yoldan çıkacak gibi oldu. Ancak direksiyonu sıkı sıkı tutan Ig, arabanın yoldan çıkmasını engelledi. Nefes alamıyordu. Her şey alevler içindeydi.

Gremlin, Evel Knievel yolunun sonuna ulaştığında araba havalanıp alevler içindeki bir kuyrukluyıldız gibi nehre uçtu. Geride roketlerin bıraktığı gibi dumandan bir iz kaldı. Öne doğru çok hızlı savrulduğundan Ig'in suratındaki alevler iki yana açılmış, sanki görünmez eller kırmızı bir perdeyi ikiye ayırmıştı. Suların tıpkı yolların pürüzsüz bir siyah mermerle asfaltlanması gibi her yanını sardığını gördü. Gremlin'in ön camı darbenin etkisiyle parçalandı ve nehrin suları arabaya doldu.

Otuzuncu Bölüm

Lee Tourneau nehrin kenarında durmuş akıntının Gremlin'i sürükleyişini izliyordu. Arabanın ön tarafı tamamen suyun altındaydı, arka tarafı ise dışarıda kalmıştı. Alevler sönmüş olsa da arabanın her tarafından beyaz dumanlar yükseliyordu. Gremlin her saniye biraz daha derine gömülürken Lee, demir boruyu elinden bırakmaksızın bu manzarayı seyretti. Ayağının dibinde bir hareketlenme hissedene dek gözlerini nehirden ayırmadı. Bakışlarını yere çevirdiğinde bir çığlık atıp geriye sıçradı ve ayağına sürtünen suyılanlarını bir tekmede çimenlerin arasına savurdu. Yılan kayarak nehre doğru gitti. İğrenen Lee oradan uzaklaşırken ikinci ve üçüncü yılanlar ilkinin peşinden suya daldı. Nehri aydınlatan ay ışığında suya düşen gümüş parçalarını andırıyorlardı. Lee, son bir kez batan arabaya bakıp yokuş yukarı tırmandı.

Ig sudan çıkıp kıyıdaki çalıların arasına yığıldığında Lee çoktan gitmişti. Vücudundan dumanlar tütüyordu. Titreyen bacaklarla altı adım atıp dizlerinin üstüne yığıldı. Sırtüstü yere uzanırken dökümhane tarafında bir arabanın kapısının kapandığını duydu. Muhtemelen Lee Tourneau'nun Cadillac'ına atlayıp uzaklaştığının deliliydi. Ig, nehir kenarındaki ağaçların altında öylece yattı.

Artık solgun, balıketi beyazlığında bir teni yoktu, yanık izlerine bakılırsa derisi cilalanmış ahşap gibi kızıla dönmüştü. Ama hayatı boyunca bu kadar rahat nefes aldığı başka bir an hatırlamıyordu. Ne zaman nefes alsa kaburgaları alışkın olmadığı bir rahatlıkla esniyordu. Yirmi dakikadan kısa süre önce kaburgalarından birinin

kırıldığını kendi kulaklarıyla duymuştu ama acı hissetmiyordu. Vücudundaki morlukların geçmeye başladığını ise çok sonradan anladı. Ağzını açıp kapadı çenesini oynattı, acı yoktu. Diliyle dökülen dişlerini kontrol ettiğinde hepsinin yerli yerinde olduğunu fark etti. Kırılan parmaklarını oynatmayı denedi, avcunu açıp kapadı. Hiç sorun yoktu. Eline baktığında kemikleri seçebiliyordu, hepsi düzgündü, kırık çıkık yoktu. Olay ânında dikkat etmemiş bile olsa şimdi garip bir gerçeğin daha farkına varmıştı: Yanarken hiç acı çekmemişti. Tam aksine alevlerin arasından sapasağlam ve düzelmiş olarak çıkmıştı. Ilık gece havasına rağmen nehir gaz ve erimiş plastik kokuyordu. Ig'in hafızasını tetikleyen kokular. Merrin'in limon ve nane karışımı tatlı kadınsı kokusu nasıl Ig'in içinde bir şeyler uyandırıyorsa, yanık kokusu da kalbindeki bir şeyleri ateşlemişti. Iggy Perrish gözlerini kapayıp kokuyu ciğerlerine doldurdu, derin bir nefes aldı ve gözlerini yeniden açtığında çoktan güneş doğmuştu.

Kaslarını ve kemiklerini sıkı sıkı saran bu yeni derinin tertemiz olduğunu hissetti. Hayatı boyunca kendini hiç bu kadar temiz hissetmemişti. Vaftiz olmak herhalde insanlara kendilerini böyle hissettiriyordu, diye düşündü. Kıyı boyunca uzanan meşe ağaçlarının gökyüzünü yeşil ve kahverengi tonlarına boyayan yapraklarının arasından mavi göğe bakarak yeniden doğuşunun tadını çıkardı.

Merrin yapraklar arasındaki ağaç evi aynı böyle bir günde görmüştü. Sabahı, kiliseyi boyayan gönüllülere yardım ederek geçirmişlerdi ve şimdi, Ig'le birlikte bisikletlerini ittirerek ağaçların arasındaki yoldan eve dönüyorlardı. İkisinin de üzerlerinde her tarafı beyaz boya içinde kalmış bol tişörtler vardı. O patikadan sık sık geçmelerine rağmen daha önce ikisi de oradaki ağaç evi görmemişti.

Onu fark etmemek kolaydı. Ig'in ne ağacı olduğunu bilmediği bir ağacın dalları üzerine, yerin üç metre yukarısına inşa edilmişti ev. Etrafı onu gözlerden saklayan koyu yeşil yapraklarla kaplıydı. Başlangıçta Merrin evin olduğu yönü işaret ettiğinde Ig, sevgilisinin

hayal gördüğünü düşündü. Orada hiçbir şey yoktu. Derken, vardı. Gün ışığı yaprakların arasından süzülüp evin beyaz tahtalarını aydınlattı. O tarafa gidip ağacın tam altında durduklarında evi bütün netliğiyle gördüler. Dörtgen pencereleri olan beyaz bir kutucuktu, pencerelere ucuz naylon perdeler asılmıştı. Sıradan bir marangozun işi değildi, belli ki ne yaptığını iyi bilen biri tarafından inşa edilmişti, yine de gösterişli bir yanı olduğu söylenemezdi. Eve uzanan bir merdiven yoktu, merdivene gerek de yoktu. Ağacın dalları kapıya kadar uzanan doğal bir merdiven oluşturuyordu. Evin alt tarafındaki kapağın yanına o gün ikisine de komik gelen bir cümle yazılmıştı: İÇERİ GİRDİĞİNİZDE TÜM LÜTUFLAR SİZİNLE OLSUN.

Ig evi incelemek için duraksadı ve yazıyı okuduğunda hafifçe suratını buruşturdu ama Merrin hiç oyalanmadı. Bisikletini ağacın dibindeki çimenlere bırakıp tırmanmaya başladı, sporculara özgü bir çeviklik ve özgüvenle daldan dala sıçrayarak evin alt tarafındaki kapağın yolunu tuttu. Ig aşağıda kalıp bu tırmanışı seyretti ve Merrin'in eteğinin altındaki manzaranın tadını çıkardı. Genç kız kapağa ulaştığında başını çevirip genç adama baktı. Ig kızın kalçalarına değil, yüzüne bakmak için kendini zorladığında ne yaptığını fark eden Merrin'in sırıttığını gördü. Kız herhangi bir şey söylemek yerine kapağı ittirip içeri süzüldü.

Ig ağaca tırmanıp eve girdiğinde Merrin çoktan giysilerini çıkarmıştı. Köşede yosun rengi bir koltuk, yerde tozlu bir halı vardı. Dokuz mumlu pirinç bir Musevi şamdanı kenardaki masaya, porselen bibloların yanına yerleştirilmişti. Pencerenin önündeki yapraklar rüzgârla sallandıkça gölgeleri kızın vücudunda dans ediyordu. Yumuşak gıcırtılar yükseliyordu ağaç evin tahtalarından. İnsanın aklına alaycı sözleri getiren bir melodi: *Ig ve Merrin, ağaçta ö-pü-şü-yor.* Hayır, o tekerleme değil öteki. *Çık ağaca, salla yaprakları.* Ig kapağı kapayıp başkasının açamaması için koltuğu kapağın üzerine kaydırdı. Böylece kimsenin onları basması riski olmayacaktı. Soyundu ve birlikte ağacın yapraklarını salladılar.

"Mumlar ve biblolar da neyin nesi sence?" diye sordu kız sevişmekten sonra.

Ig emekleyerek biblolara bakmaya gittiğinde, genç kız fırsat bu fırsattır diyerek oğlanın poposuna bir şaplak indirdi. Oğlan bir kahkaha atıp ondan uzaklaştı.

Masanın başına çömeldi. Menorah denilen şamdan, üzerinde İbranice yazılar olan bir bezin üzerine konmuştu. Menorah'taki mumlar yarı yarıya erimiş, şamdanın kenarlarında balmumundan desenler oluşmuştu. Roma giysilerini andıran cüppesiyle kibirli görünüşlü meleğin önüne diz çökmüş Meryem biblosu oldukça dikkat çekiciydi. Kadın elini uzatmış meleğe dokunmaya çalışıyordu ama bibloları yapan kişi düşüncesizlik etmiş olacak ki Meryem uzanıp dokunabilse bile elinin değeceği yer meleğin eli değil aleti olurdu. Melek ise onaylamadığını belli eden bakışlar fırlatıyordu Meryem'e. Biraz ötelerinde başını gökyüzüne çevirmiş ikinci bir melek vardı, altın trompetli bu melek diğer ikisine sırtını dönmüştü.

Garip bir espri anlayışı olan biri bu sahneye bir de gri derili patlak gözlü bir uzaylı biblosu eklemişti. Uzaylı, Meryem'in yanına diz çökmüş kulağına bir şeyler fısıldıyordu. Bu son biblo porselen değil kauçuktu; herhalde meşhur uzaylı filmlerinden birindendi. Belki *Üçüncü Türden Yakınlaşmalar*'dan.

"Bu yazının hangi dilde olduğunu biliyor musun?" diye sordu masanın önüne diz çöken Merrin.

"İbranice," dedi Ig. "Sanırım bir tür Musevi örtüsü."

"Nasıl yani?" diye sordu genç kız.

"Museviler bunlarla başlarını örter."

"Onlara takke dendiğini sanıyordum."

"Hayır. Onu kafalarına giyerler. Bunu bazen başlarını örtmekte kullanıyorlar, bazen de kollarına doluyorlar. Tam hatırlamıyorum."

"Orada ne yazıyor?"

"Bilmiyorum. Herhalde kutsal bir metindir."

Genç kız trompeti olan meleği işaret etti. "Abine benziyor."

"Hayır, benzemiyor," dedi Ig... Gerçi şöyle bir düşününce gerçekten Terry'nin trompet çalan halini andırıyordu. Hoş, Terry'ye hayatta öyle bir cüppe giydiremezdiniz.

"Bütün bunlar ne sence?" diye sordu Merrin.

"Biri bir tür tapınak yapmak istemiş," dedi Ig.

"Kim için?" Uzaylıyı işaret etti. "Sence biri E.T. için bir tapınak yapmaya mı niyetlenmiş?"

"Bilmiyorum. Belki bu biblolar biri için önemlidir. Belki ona birini hatırlatıyorlardır. Bence biri bu mekânı dua etmek için inşa etmiş."

"Sanırım haklısın."

"Dua etmek ister misin?" diye sordu Ig hiç düşünmeden. Sonra, birkaç saniye önce orada seviştiklerini hatırlayıp ne kadar aptalca bir laf ettiğini anladı. Genç kızın alınmasından çekindi.

Bu tedirginliği fark eden Merrin gözlerini devirerek ona baktı ve neredeyse sinsi denilebilecek bir gülümseme fırlattı genç adama. O zaman Ig, Merrin'in kendisinden gelen delice önerilere alışmaya başladığını anladı. Kız bakışlarını evin içinde dolaştırıp pencerenin önündeki sararan yaprakları ve soluk gün ışığının aydınlattığı eski duvarları seyretti. Ardından Ig'e dönüp başını salladı.

"Neden olmasın, kilisede dua etmekten daha hoş olacağı kesin," dedi ona.

Ig ellerini birleştirip başını öne eğdi; bir dua mırıldanmak için dudaklarını araladı ama Merrin onu durdurdu.

"Mumları yakmayacak mısın?" diye sordu. "Önce kutsal bir hava yaratmamız gerekmez mi? Az önce eve porno film seti muamelesi yaptığımızı unutma."

Yerde sararmış bir kibrit kutusu buldular. Ig, kibritlerden birini çaktığında kibritten beyaz alevler yükseldi. Genç adam birer birer mumları yaktı. Elinden geldiğince hızlı hareket ediyordu ama dokuzuncuya vardığında kibritin alevi parmaklarına ulaşmıştı. Çığlık atıp kibriti yere fırlattığında Merrin yanına koştu.

"Tanrı aşkına, Ig," dedi. "İyi misin?"

"İyiyim," dedi parmaklarını sallayan Ig. İyiydi. Garip ama ateş aslında parmaklarını yakmamıştı, verdiği tepki içgüdüseldi, canı yandığı için değil. Merrin kibrit kutusunu alıp inceledikten sonra masanın çekmecesine kaldırdı.

"Hımmm," dedi.

"Ne oldu?

"Hiç," diyen genç kız çekmeceyi kapadı.

Sonra başını öne eğip ellerini birleştirerek bekledi. Kızın o halini gördüğünde Ig'in başı döndü. Merrin'in bembeyaz pürüzsüz tenine, küçük göğüslerine ve kızıl saçlarına baktı. İlk kez birbirlerini çıplak görmüyorlardı ama hayatı boyunca kendini hiç bu kadar çıplak hissetmemişti. Kızı o halde görmek, sabırla dua etmeyi bekleyişini seyretmek içini hoş duygularla doldurdu Ig'in. Genç kıza ne kadar âşık olduğunu ilk kez o an anladı.

Birlikte, çırılçıplak dua ettiler. Ig, birbirlerine iyi davranmak ve merhamet etmek ile ilgili bir dua okudu. Yaratıcıdan kendilerini korumasını istediği sırada Merrin'in eli oğlanın bacağına kaydı. Ig, duayı tamamlayabilmek için konsantrasyonunu toplamakta büyük güçlük çekti. Bitirdiğinde, "Âmin," dedi ve Merrin de ona dönüp kulağına, "Âmin," diye fısıldadıktan sonra genç adamın kucağına oturup ona sarıldı. Yeniden seviştiler ve sonra birbirlerinin kollarında uyuyakaldılar.

Merrin uyandığında gündüzün sıcağından eser kalmamış, ağaç ev kasvetli akşam karanlığına bürünmüştü. Genç kız her nedense koluyla çıplak göğüslerini örtme ihtiyacı duyarak giysilerini aradı.

"Kahretsin," dedi. "Gitmeliyiz. Annem ve babam bizi akşam yemeğine bekliyor. Nerede kaldığımızı merak etmişlerdir."

"Sen giyinmeye başla, ben de mumları söndüreyim." Yarı uykulu bir halde mumları söndürmek için şamdana doğru eğildiğinde garip, yeni bir keşfin verdiği heyecan dalgası bütün vücudunu sardı.

Biblolardan birini atlamışlardı. Şeytanınkiydi. Şamdanın arka-

sında kaldığı için onu görmemişlerdi, yapraklar nasıl ağaç evi saklıyorsa şamdan da şeytanı saklamıştı. Yumruğunu meydan okurcasına havaya kaldırmış, kahkahalar atan bir şeytan betimlemesiydi. Sapsarı gözleri mutluluktan ışıldıyordu.

Şeytanı gören Ig'in tüyleri diken diken oldu. Onun da diğerleri gibi sıradan bir biblo olduğunu, garip espri anlayışı olan birinin ilginç bir sahneyi betimlemek için bibloları o şekilde sıraladığını düşünmesi gerekirdi ama içinden bir ses öyle olmadığını söylüyordu. O biblodan nefret etti. Onu görmemiş olmayı diledi. Toynakları üzerinde dans ediyormuş gibi görünen şeytan biblosunda kötü bir enerji vardı. Diğerlerinin aksine komik değildi, içinden o evde asla dua etmemiş olmayı diledi o an. İçerisi birdenbire soğumuş gibi ürperdi. Aslında yanılmıyordu, güneş bulutların arkasında kaldığından oda kararmış ve içerisi soğumuştu. Sert bir rüzgâr dalların arasından geçip pencereden eve süzüldü.

"Gitmek zorunda olmamız ne üzücü," dedi eteğini giyen Merrin. "Sence de hava çok hoş, değil mi?"

"Evet," dedi aslında hiç de öyle düşünmeyen Ig.

"Cennetimiz buraya kadarmış," dedi Merrin. Tam o sırada bir şey evin altındaki kapağa çarptı. İkisi birden çığlık attılar. Kapak, üzerindeki koltuğa rağmen birkaç kere tıkırdadı, biri o kadar büyük bir güçle yükleniyordu ki bütün ev sallanıyordu.

"Bu da neydi?" diye bağırdı Merrin.

"Hey!" diye bağırdı Ig. "Orada biri mi var?"

Kapak yeniden yukarı kalkıp koltuğun kaymasına yol açtı. Fazla değil, belki birkaç milim. Kapak kapalı kaldı. Ig ürkek bakışlar attı Merrin'e. Aynı anda kalan giysilerini topladılar. Genç kız sutyenini iliklerken Ig şortunu giydi. Kapak yeniden gümbürdedi. Öncekinden de sertçe ittirdi aşağıdaki her kimse. Masadaki biblolar takırdadı, Meryem yere düştü, şamdanın arkasındaki şeytan açığa çıktı.

"Kes şunu lanet olasıca!" diye bağırdı korkudan yüreği ağzına gelen Ig. *Çocuklar* olmalı diye düşündü. *Olsa olsa lanet çocuklardır.*

Ama buna inanmıyordu. Kapıyı zorlayan çocuklarsa neden gülmüyorlardı? Neden kahkahalar atarak ağacın dallarında tepinmiyorlardı?

Ig giyinmişti ve hazırdı. Koltuğu kenara ittirmeye yeltendi ama o an korktuğunu fark etti. Durup ayakkabılarını giymekte olan Merrin'e baktı.

"Hadi," diye fısıldadı ondan cesur çıkan genç kız. "Bakalım dışarıdaki kimmiş?"

"Bakmak istemiyorum."

Gerçekten bakmak istemiyordu. Dışarıdaki her kimse veya her neyse onu içeri almak fikri Ig'i korkutuyordu. En kötüsü ise aniden oluşan sessizlikti. Kapıyı zorlayan kişi her kimse pes etmişti. Kendi rızalarıyla kapıyı açmalarını bekliyordu. Merrin spor ayakkabılarının bağcıklarını bağlayıp başını salladı.

"Dinle, aşağıdaki kişi, her kimsen sana sesleniyorum... Eğleneceğin kadar eğlendin. Bizi yeterince korkuttun," diye seslendi Ig.

"Ona bunu söyleme," diye fısıldadı Merrin.

"Şimdi dışarı çıkıyoruz."

"Tanrı aşkına, bunu da söylememeliydin," diye fısıldadı Merrin.

Bakıştılar. Ig yüreğini saran korkuya aldırmamaya çalışarak kapağa doğru ilerledi. Açtığında ikisine de zarar verecek bir şeyin içeri gireceğine dair mantıksız bir korkuya kapılmıştı. Ancak başka seçenekleri yoktu, sonsuza kadar orada kalamazlardı. Kıza bakıp başını salladı ve koltuğu kapağın üstünden çekti. Bunu yaparken kapağın iç tarafında başka bir yazı, beyaz boya ve büyük harflerle yazılmış kelimeler olduğunu gördü. Ne yazdığını okumakla oyalanmadı, sürgüyü çekmekle yetindi. Kenara çekildi ve kendine korkup fikir değiştirme şansı tanımamak için uzun uzadıya düşünmeden kapağı açtı. Aşağıda onları bekleyen biri varsa bir tekmede yere düşürebilmeyi umuyordu, şansları yaver giderse saldırgan boynunu kırardı. Kapağı açarken Merrin'in geride kalacağını varsaymıştı. Ne de olsa kadını korumak erkeğin göreviydi. Ama Merrin öyle düşünmüyor

olacak ki genç adamdan hızlı davrandı ve ayağını ağaç evin basamaklarına ilk koyan o oldu.

Ig'in kalbi deliler gibi atıyordu, bütün dünyanın tehlikelerle dolu olduğu hissine kapılmıştı. Kapağı bırakmaksızın kızın yanındaki dala adım attı. Alt dalları kontrol etti, güçlükle nefes alıyordu; kız da nefes almakta güçlük çekiyordu. İkisi de korku ve heyecan girdabındaydı. Aşağıda kimse yoktu. Ayak sesleri duymayı bekleyerek boşluğu dinlediler. Birilerinin koşturuşu, dalların çatırdayışı... Ama hayır. Tek duydukları rüzgârın dallarının ağaç evi okşayışının sesiydi.

Genç adam, dalların arasından geçerken önceden orada birilerinin olduğuna dair izler arayarak yavaş yavaş aşağı indi. Hiçbir şey bulamadı. Ağaçların arasını kontrol etti. Geri döndüğünde Merrin hâlâ ağaç evin altındaki kalın dallardan birinde duruyordu.

"Kimseyi görmedin," dedi genç kız. Soru değildi bu.

"Hayır," dedi genç adam. "Galiba hain kurdu kaçırmayı başardık."

Çocuk masalına yapılan bu göndermenin ikisini de güldüreceğini ummuştu ama bir türlü içindeki huzursuzluktan kurtulamıyor, bir şeylerin yanlış gittiği hissini içinden atamıyordu.

Genç kız huzursuz olmuşsa bile bunu belli etmedi. Son bir kez sevgiyle ağaç eve bakıp kapağı kapadı. Daldan dala sıçrayıp aşağı indi, bisikletinin yanına döndü. Bisikletlerine binmektense gidonlarından tutup yürümeyi tercih ettiler. Her adımlarında korkutucu anlar, biraz daha geride kaldı. Patika ılıktı, akşam olmasına rağmen aydınlık olduğu bile söylenebilirdi. Ig tekrar eski huzuruna kavuştu. Merrin'in yanında olmaktan, güneş omuzlarına vururken ağır adımlarla patikayı arşınlamaktan büyük bir zevk alıyordu.

"Yarın yeniden buraya gelmeliyiz," dedi Merrin. Tam Ig, "Bu evden yararlanmanın bir yolunu bulmalıyız," derken, kahkahayı bastılar.

"Belki puflardan alabiliriz," dedi Ig.

"Bir hamak. Böyle bir eve hamak yakışır," dedi Merrin. Bir süre konuşmadan yürüdüler.

"Belki bir de yaba edinmeliyiz," dedi Merrin. Ig, genç kız yabanın adını anmamış da kendisini onunla dürtmüş gibi irkildi.

"Yabayı ne yapacağız?" diye sordu.

"Gelen her kimse onu korkutmak için. Belki çıplak olduğumuz bir sırada tekrar bizi rahatsız etmeyi dener."

"Tamam," dedi Ig. Serin rüzgâr pencereden içeri süzülürken, yeniden sevişmenin düşüncesi bile onu heyecanlandırmaya yetmişti. "Güzel plan."

Ig, iki saat sonra tek başına ormana döndü, aynı patikadan geçti. Akşam yemeğini yerken mumları söndürmeyi unuttuklarını hatırlamış ve içi bir türlü rahat etmemişti. Ağaç evin etrafındaki meşelerin yapraklarının alev almasından ve ormanda yangın çıkmasından korkuyordu. Her an dumanlarla karşılaşmayı bekleyerek ağaç eve doğru koştu.

Ama burnuna gelen tek koku yaz çiçeklerinin, güneşin sararttığı çimenlerin ve Knowles Nehri'nin kokusuydu. Evi nerede bulacağını gayet iyi bildiğine emindi. O bölgeye yaklaştığında adımlarını yavaşlattı. Loş ışıkta gözleri ağaçların arasında dolaştı ama haziran karanlığından başka bir şeyle karşılaşmadı. O ağacı bulmayı denedi. Türünü bilmese de gözden kaçıramayacağı kadar büyük bir ağaçtı. Ne var ki gecenin karanlığında bir ağacı diğerinden ayırmak zordu ve patika gündüz olduğundan farklı görünüyordu. Sonunda evi çoktan geçtiğine karar verip geri döndü. Nefes almakta güçlük çektiği için ağır adımlarla ilerliyordu. Ağaç evin olması gerektiğine inandığı yerleri birkaç kere daha kontrol etti ama nafileydi. Rüzgârın mumları söndürdüğüne kanaat getirdi. Belki de kendi kendilerine eriyip gitmişlerdi. Zaten ormanda yangın çıkarma korkusu paranoyaklık sayılırdı. Mumlar ağır demir bir şamdandaydılar ve şamdan devrilmediği sürece herhangi bir şeyi tutuşturmaları imkânsıza yakındı. Ağaç evi arama işini başka bir zamana bırakmaya karar verdi.

O evi bir daha bulamadılar. Pek çok öğleden sonralarını onu arayarak geçirdiler. Hem patikayı hem ormandan geçen diğer yürüyüş

parkurlarını kontrol ettiler. Büyük bir sabırla sistematik bir şekilde ağaç evi aradılar. Bulamadılar. Belki de orası hayallerinin ürünüydü. Zamanla Merrin buna emin oldu: Saçma bir teoriydi ama ikisi de bunu kabullendiler. Ev, ona ihtiyaç duyduklarında bir saatliğine onlar için var olmuş, sonra da yok olup gitmişti.

"Ona ihtiyacımız mı vardı?" dedi Ig.

"Seni bilmiyorum ama *ben* tam o anda seninle sevişmeyi çok istiyordum," dedi Merrin.

"İhtiyacımız olduğu anda karşımızda beliren yer. Zihnin Ağaç Evi. Ig ve Merrin'in tapınağı," dedi Ig. Kulağa ne kadar abartılı gelirse gelsin öyle olduğunu düşünmek Ig'e büyük zevk verdi.

"Bence öyleydi," dedi Merrin. "Kutsal Kitap'ta ne dendiğini bilirsin: 'İnsan her istediğini elde edemez ama gerçekten ihtiyaç duyduğu şeyler er geç onu bulur.'"*

"Bu söylediğin Kutsal Kitap'ın neresinde yazıyor?" diye sordu Ig, kıza. "Keith Richards İncili'nde mi?"

The Rolling Stones'un "You Can't Always Get What You Want" şarkısına bir gönderme. *–yhn*

HER ŞEYİ TAMİR EDEN ADAM

Otuz Birinci Bölüm

Annesi yan odada cansız yatıyordu ve Lee Tourneau hafif sarhoştu. Saat daha sabahın onuydu ama ev fırın gibiydi. Annesinin evin önündeki yolun iki tarafına ektiği güllerin kokusu açık pencereden içeri giriyor ve çürüyen cesedin kokusuna karışıyordu. Yani evin boklu bir parfüm gibi koktuğu söylenebilirdi. Lee, sarhoş olmak için aşırı sıcak olduğuna kanaat getirmiş ama ayık kafayla annesinden yükselen kokuya katlanamayacağına inandığından içmeyi sürdürmüştü.

Evin havalandırması vardı ama kapalıydı. Lee haftalardır havalandırmayı kapalı tutuyordu çünkü annesi hava nemliyken nefes almakta daha da güçlük çekiyordu. Kadına acı çektirmek Lee'nin hoşuna giderdi. Annesiyle evde yalnız kaldıklarında Lee havalandırmayı kapatır ve yaşlı sürtüğün üzerine birkaç battaniye daha örterdi. Acı çektiğine emin olmak için ona verilen morfini de keserdi. Battaniyelerin ağırlığı ve sıcak. Tanrı biliyor ya, Lee de sırf annesi acı çeksin diye sıcağa katlanmak zorunda kalmıştı. Öğleden sonraları ter içinde çırılçıplak ortalıkta dolaşırdı, sıcakla baş etmenin tek yolu buydu. Bazen bağdaş kurup annesinin yatağının kenarına oturur ve kadın örtülerin altında acı çekerken ona çağdaş medya teorilerinden bahsederdi. Kadın hiçbir zaman neden sıcağa katlanmak zorunda olduğunu kavrayamadı. Susadığı zamanlarda, "Su!" diye bağırırdı. Annesinin hâlâ kullanabildiği tek kelime buydu. Bunama ve böbrek yetmezliği kadının işini bitirmişti. Annesi su diye bağırdığında Lee, kalkıp bir bardak buz gibi su doldururdu. Buz parçalarının cama çarpışını duyduğunda kadının boğazı tepki verir, susuzluğu daha

da artardı. Gözleri suya kavuşacak olmanın hayaliyle parlardı. Fakat oğlu yatağın kenarına oturur ve annesinin gözleri önünde suyu kendi içerdi. Kadının yüzündeki bütün heyecanın ölüp gidişine, yerini kafa karışıklığı ve acıya bırakışına şahit olurdu. Hiç eskimeyen bir şaka. Annesinin bunadığını iyi biliyordu ve ne zaman aynı şeyi yapsa kadın için ilk olduğunun farkındaydı.

Bazen de ona tuzlu su getirir ve sonuna kadar içmeye zorlardı. Boğulacak gibi olurdu kadın. Bir yudum bile annesinin öksürmesine, suratını buruşturmasına, suyu tükürmeye çalışmasına yeterdi. Bütün bu muameleye rağmen o kadar uzun süre hayatta kalması oldukça merak uyandırıcıydı. Lee kadının haziranın ikinci haftasına çıkmasını beklemiyordu ama bu korkunç koşullara rağmen kadın temmuza kadar dayanmayı başardı.

Giysilerini misafir odasındaki kütüphanenin rafında tutardı. Böylece Ig veya Merrin aniden ziyaretine gelecek olurlarsa çabucak giyinme fırsatı oluyordu. Asla içeri girip annesini görmelerine izin vermez, onlara kadının uyuduğunu, dinlenmeye ihtiyaç duyduğunu söylerdi. Kadının odasının ne kadar sıcak olduğunu öğrenmelerini istemiyordu.

Ig ve Merrin ona DVD, kitap, pizza ve bira getirirdi. Bazen birlikte bazen ayrı ayrı gelirlerdi; ona destek olmak, ellerinden geldiğince yardım etmek istiyorlardı. Lee, Ig'in kıskandığı için geldiğine, içten içe kendi annesinin veya babasının da onun bakımına muhtaç kalmalarını arzuladığına inanıyordu. Böylece ne kadar fedakâr, ne kadar asil ruhlu biri olduğunu ispatlama fırsatı yakalayacaktı. Merrin'in geliş sebebiyse farklıydı; Lee'ye göre fırını andıran evde onunla olmaktan hoşlandığı için uğruyordu genç kadın. Martini içmeyi, bluzunun üst düğmesini açıp yarı çıplak göğsünü vantilatöre tutmayı seviyordu. Kapıdaki Merrin ise Lee genellikle tişörtünü giymeye gerek duymazdı, ikisi evde yalnızken yarı çıplak olmak onu heyecanlandırıyordu. İkisi yalnız sayılmazlardı gerçi, bir de anne vardı ama artık onun için "var" denemezdi.

Lee'ye verilen talimatlar annesinin durumu kötüye giderse doktoru çağırması yönündeydi ama kadının durumu düşünüldüğünde ölmek onun için ilerleme sayılırdı. En azından Lee böyle düşündüğünden aradığı ilk kişi Merrin oldu. O sırada çıplaktı, çırılçıplak. Karanlık mutfakta durup Merrin'in telefonda söylediği teselli edici sözleri dinlemek çok güzel bir histi. Genç kadın hemen üzerini değiştirip geleceğini söyledi ona ve Lee içinde bulunduğu koşullara rağmen kızın yatak odasına geçip soyunuşunu hayal etmekten kendini alamadı. İpek iç çamaşırlarının durduğu çekmecenin önüne gidişi, muhtemelen pembe çiçek desenli genç kızlara yakışacak türden bir iç çamaşırı seçişi... O bunları hayal ederken Merrin, "Bir şeye ihtiyacın var mı?" diye soruyordu. "Bir arkadaşa ihtiyacım var," dedi Lee.

Telefonu kapadıktan sonra kendine bir kadeh içki doldurdu. Genç kızın etek seçişini, giysilerini giydikten sonra aynanın önüne geçip hayran gözlerle karşısındaki manzarayı süzüşünü hayal etti. Ardından tahrik olduğu için bunları düşünmeyi bıraktı. Kendisi de giyinse iyi olurdu. Gömlek mi, tişört mü giymesi gerektiğine karar vermeye çalıştı. O sabah kızın karşısına üstü çıplak çıkması uygun olmazdı. Dün giydiği beyaz gömlek ve kot pantolon çamaşır sepetindeydi. Üst kata çıkıp temiz giyecekler almayı düşündüyse de umurunda olmadığına karar vererek kirli giysileri üzerine geçirdi. Leş gibi kırış kırış giysiler yas havasına daha çok uyuyordu. Lee hayatının çoğunu, "Başkaları ne düşünür?" yaklaşımıyla geçirmiş ve bu sayede gerçek düşüncelerini saklamayı ve beladan uzak durmayı başarmıştı.

Genç kadının birkaç dakika içinde geleceğine inanıyordu. O arada yapması gereken başka telefon görüşmeleri vardı. Doktoru arayıp annesinin öldüğünü haber verdi. Florida'daki babasını aradı. Kongre üyesinin ofisini arayıp yaklaşık bir dakika boyunca bizzat kongre üyesiyle konuştu. Adam birlikte dua etmek isteyip istemediğini sordu Lee'ye, hemen oracıkta, telefonda kısa bir dua okumak

istemez miydi? Lee buna memnun olacağını söyledi. Birlikte dua ettiler, Lee kendisine annesiyle geçirdiği son üç ayı bahşettiği için Tanrı'ya şükretti. Bu, hayatının en kıymetli dönemiydi. Ardından kongre üyesi de, Lee de bir süre sessizliklerini korudular. Sonunda kongre üyesi hafifçe öksürüp Lee'ye başsağlığı diledi. Lee teşekkür edip telefonu kapadı.

Son aradığı kişi Ig'di. Haberi aldığında ağlayacağını düşünmüştü ama Ig, her zamankinden sakindi. Arkadaşını teselli etmeye çalıştı. Lee son beş yılını üniversitede psikoloji, sosyoloji, din bilimi, siyaset bilimi ve medya teorisi dersleri alarak geçirmişti ama asıl araştırma konusu Ig'di ve yıllardır gözlemlemesine karşın hâlâ Ig'in neye ne tepki vereceğini tahmin edemiyordu.

"Bu kadar uzun süre dayanacak gücü nereden buldu bilmiyorum," dedi Lee, Ig'e.

"Gücünü senden alıyordu, Lee," dedi Ig. "Onu sen ayakta tuttun."

Lee Tourneau kolay kolay gülen bir adam değildi ama bu söz üzerine sonradan hıçkırık kisvesine büründürdüğü bir kahkaha attı. Yıllar önce canı istediğinde ağlayabildiğini ve ağlayan birinin her konuşmayı dilediği yöne çekebileceğini keşfetmişti.

"Teşekkürler," dedi. Önceki yıllarda Ig'den öğrendiği bir şey daha: Hiçbir şey insanlara kendilerini tekrar tekrar gereksiz yere teşekkür edilmesi kadar iyi hissettiremez. Ardından ağlamak üzereymiş gibi boğuk bir sesle, "Şimdi kapamalıyım," dedi. Mükemmel bir replikti, hem o âna uygundu hem de yüzde yüz doğruydu çünkü Merrin'in arabasını evin önüne park ettiğini görmüştü ve gidip kapıyı açması gerekiyordu. Ig, "Bunu da atlatırsın," dedi arkadaşına.

Lee mutfak penceresinden genç kadının evin kapısına yürüyüşünü, bluzunu ve mavi eteğini düzeltişini, gömleğinin düğmesini açtığı için rahatlıkla görülebilen haçı seyretti. Çorapsız çıplak bacaklar. Belli ki ne giymesi gerektiğini, nasıl görünmesi gerektiğini uzun uzadıya düşünmüştü. Lee kapıyı açmaya gitmeden önce içkisi-

ni bitirdi ve daha kadın zili çalmadan kapıyı açtı. Ig ile konuşurken kendini ağlamaya hazırladığı için gözleri hâlâ ıslaktı. Birkaç damla gözyaşı akıtmanın kadını etkileyip etkilemeyeceğini hesapladı. Ağlamamaya karar verdi. Gözyaşlarını bastırmaya çalışıyormuş gibi görünmek ağlamaktan çok daha etkileyici bir numaraydı. Ve bu numara çoğu zaman tutardı.

"Hey, Lee," dedi genç kadın. Merrin de her an ağlayacakmış gibi görünüyordu. Önce bir eliyle yüzünü örttü, sonra kendini adamın kollarına attı.

Kısa bir kucaklaşmaydı ama burnu kadının saçlarına gömüldüğünde saçlarından yayılan hoş koku Lee'nin ciğerlerini şenlik alanına çevirdi. Kadının saçları limon ve nane kokardı. Lee bunun o güne dek kokladığı en muhteşem koku olduğunu geçirdi aklından, cinselliğin kokusundan bile iyiydi. Bir sürü kızla sevişmişti, hepsinin kokusunu, tadını bilirdi ama Merrin çok farklıydı. Bazen genç kadın öyle kokmasa onu bu kadar çekici bulmayacağını düşünürdü.

"Başka kim var?" diye sordu Merrin içeri girerken. Kolunu Lee'nin belinden çekmemişti.

"Sen ilksin..." dedi Lee. Az kalsın ilk seni aradım diye ekleyecekti ama bunu söylemenin yanlış olacağını biliyordu. Yanlış değil de belki... uygunsuz. O âna yakışmayan bir cümle. Bu yüzden şöyle devam etti: "Önce Ig'i, sonra seni aradım. Düzgün düşünemiyordum. İlk olarak babamı aramam gerekirdi."

"Onunla konuştun mu?"

"Birkaç dakika önce."

"O zaman mesele yok. Lee, biraz otursan? Senin için insanları arayıp durumu haber vermemi ister misin?"

Lee, genç kadını annesinin cesedinin durduğu misafir odasına götürdü. Cesedi görmeyi isteyip istemediğini sormamış, farkında olmadan o yöne doğru yürümeye başlamıştı. Merrin de elini belinden çekmediğinden onunla birlikte sürüklendi. Lee annesini, annesinin suratının halini görmek istiyordu.

Aralık kapıya gelince durdular. Lee, annesinin öldüğünü anlar anlamaz vantilatörü çalıştırmıştı ama oda hâlâ fazlasıyla sıcaktı. Annesi kollarını göğsünde kavuşturmuş, bir şeyleri ittirmeye çalışıyormuş gibi yumruklarını sıkmıştı. Aslında saat dokuz buçuğa doğru son enerjisini kullanıp üstündeki ağır battaniyeleri ittirmeyi denemişti zavallı kadın ama bunu başaramayacak kadar güçsüzdü. Artık o battaniyelerden eser yoktu elbette, hepsi katlanıp kaldırılmıştı. Annenin üzerine tertemiz mavi bir örtü serilmişti. Kadının cesedi, insana yuvadan düşmüş cansız kuşları hatırlatıyordu. Boynu garip bir açıyla geriye savrulmuş, dudakları esniyormuş gibi aralanmıştı.

"Aman Tanrım, Lee, başın sağ olsun," diyen Merrin genç adamın parmaklarını nazikçe sıktı. Ağlamaya başladı. Lee ağlayıp ağlamama konusunu yeniden gözden geçirdi.

"Önce yüzünü örtmeyi düşündüm," dedi Lee. "Ama sonra doğru gelmedi. Son nefesine kadar hayatta kalmak için mücadele etti Merrin."

"Eminim öyledir."

"Bakışları beni huzursuz ediyor. Benim için gözlerini kapar mısın?"

"Tamam Lee. Sen gidip biraz dinlen lütfen."

"Benimle bir kadeh bir şey içer misin?"

"Elbette. Birazdan yanında olurum."

Lee mutfağa dönüp genç kadına alkolü bol bir içki hazırladı ve sonra dolap camındaki yansımasına bakarak kendini ağlamaya zorladı. Her zamanki kadar kolay değildi çünkü heyecan içindeydi. Yine de Merrin mutfağa girdiğinde gözlerinden yaşlar akıyordu. Lee öne eğilip güçlükle nefes alıyormuş gibi davrandı, hıçkırığı andıran sesler çıkardı. Ağlamak bu sefer hiç kolay iş değildi, hatta acı verici bir kas çalışmasıydı, kurumuş bir limonu sıkıp suyunu çıkarmaya çalışmak gibiydi. Merrin, Lee'nin yanına geldi. Lee onun yüzünü göremiyordu ama nefes alıp verişinden onun da ağladığını anladı. Lee, elini Merrin'in omzuna koydu ama hıçkıra hıçkıra ağlayan, onu kendisine bakmaya zorlayan Merrin'di.

Merrin elini Lee'nin ensesine yaslayıp onu kendine çekti ve kulağına, "Annen seni çok severdi," diye fısıldadı. "Son saniyeye kadar onun yanındaydın, Lee. Bunun, bir anne için önemini bilemezsin." Ve böyle şeyler söyleyip durdu. Lee, genç kadının söylediklerini dinlemiyordu. Merrin'den en az on beş santim uzundu ve kulağına fısıldayabilmek için, Lee'nin başını aşağı doğru çekmesi gerekmişti. Bu yüzden şimdi Lee'nin yüzü Merrin'in göğsünde, memelerinin arasındaki boşluktaydı. Onun söylediklerini dinlemektense gözlerini kapamış, teninden yükselen naneli kokuyu ciğerlerine depoluyordu. Elini uzatıp kızın bluzunun kenarını çekti ve böylece ön taraftaki dekoltenin biraz daha açılmasını ve sutyeninin kenarının görünmesini sağladı. Diğer eli kızın belindeydi, onu aşağı yukarı oynatıyor ve elini yavaş yavaş kızın kalçalarına doğru kaydırıyordu. Merrin durması için onu uyarmadı. Eli aşağı kayarken başını kızın memelerine yaslamış ağlamayı sürdürüyor, Merrin ise onu teselli edeceğini umduğu sözler mırıldanıyordu. Kızın göğsüne bir öpücük kondurdu. Önce Merrin'in bunu fark edip etmediğine emin olamadı –yüzü zaten sırılsıklam olduğundan belki kız öpücüğün ıslaklığını ayırt edememişti– ama sonra başını kaldırıp baktığında Merrin'in yüzündeki ifadeyi daha doğrusu bakışlarını kaçırışını gördü. Merrin, elini Lee'nin ensesine yaslayıp başını göğsüne doğru çekti.

"Ağlamaya devam et," diye fısıldadı yumuşak ama heyecan dolu bir sesle. "Zor bir gün geçiriyorsun. Her şey yolunda. Burada bizden başka kimse yok. Bizi görecek kimse yok." Böylece o da dudaklarını yeniden kızın memesine doğru kaydırdı.

Lee tahrik olmuştu ama evde bir ceset vardı. Acaba kızı tahrik eden evde bir ceset olması mıydı? Psikoloji dersinde ona cesetlerin bazı insanlar üzerinde afrodizyak etkisi yaptığını öğretmişlerdi. Cesetler insanlara akıllarına esen şeyleri yapma cesareti verirdi. Şimdi sevişseler bile kız bütün suçu içinde bulundukları koşullara atabilir ve hatta suçluluk hissetmiyor olsa bile onun annesinin ölümünün yasına kendilerini kaptırdıklarını söyleyerek kendini kandırabilirdi.

Lee, genç kadını üçüncü kez öptü ve Merrin yine onu ittirmeyi denemedi.

"Seni seviyorum Merrin," diye fısıldadı, bunun söylenecek en doğru şey olduğunu bilerek. Bu kelimeler her şeyi hem kendisi hem Merrin için kolaylaştırırdı. Bunları söylerken elini onun kalçalarına kaydırmış ve Merrin'i mutfak masasına doğru ittirmişti. Eteğini yukarı sıyırmaya çalışıyordu.

"Ben de seni seviyorum," dedi Merrin ama ses tonu içten değildi. "İkimiz de seni seviyoruz, Lee. Ig de, ben de." Ne yapmak üzere oldukları ve içinde bulundukları koşullar düşünülecek olursa Ig'i sohbete dahil etmesi gerçekten garipti. Merrin başını geriye devirip ellerini Lee'nin beline koydu. Acaba kemeri mi arıyor diye düşündü Lee. Düğmeleri açmayı planlayarak bluza uzandı ama eli yanlışlıkla Merrin'in boynundaki altın haça takıldı. Neden olduğunu bilmeksizin korkunç bir öfkeye kapıldı ve haçı kenarından tutup çekti. Çıt sesinin ardından zincir parçalandı ve haç Merrin'in bluzunun içine düştü.

"Lee," diyen Merrin onu ittirdi. "Kolyem!"

Öne eğildiğinde haç yere düştü. İkisi birden yerdeki altın parçasına baktılar. Lee eğilip onu yerden aldı, Merrin'e uzattı. Gün ışığını yansıtan haç, Merrin'in yüzünü hoş bir altın sarısına boyadı bunu yaptığında.

"Onu tamir edebilirim," dedi Lee.

"Geçen sefer de sen tamir etmemiş miydin?" diyen Merrin gülümsedi. Yanakları kıpkırmızıydı, belli ki yine ağlamak üzereydi. Bluzunu düzeltti. Açılan düğmelerini iliklediği. Öne uzanıp iki eliyle Lee'nin haçı tutan elini kavradı. "Onu tamir edip hazır olduğunda bana geri ver. Bu sefer Ig'i aracı olarak kullanman gerekmez."

Bu sözler Lee'nin irkilmesine neden oldu, genç kadının söylediğini tahmin ettiği şeyi söyleyip söylemediğini merak etti. Elbette onu söylüyordu; bu sözlerden onun ne anlayacağını gayet iyi biliyordu. Merrin'in söylediği pek çok şey çift anlamlıydı. İlk anlam

herkes için, diğeriyse sadece Lee için. Genç kadın yıllardır ona gizli mesajlar yollayıp duruyordu.

Merrin endişeli gözlerle Lee'yi süzdü, "Ne kadardır aynı giysilerle dolaşıyorsun?"

"Bilmiyorum. Sanırım iki gündür."

"Seni bu giysilerden kurtarmalıyız. Lütfen bir duş alıp üstünü değiştir."

Lee göğsünün sıkıştığını hissetti, hâlâ tahrik olmuş durumdaydı. Gözucuyla önce kapıyı kontrol etti. Duş alırsa sevişmelerine vakit kalmazdı.

"İnsanlar gelecek," dedi Merrin'e.

"Şimdilik gelen giden yok. Hâlâ zaman var. Git. Ben içkini getiririm."

Lee önden gidip arka koridora saptı. Merrin'in peşinden banyoya geleceğini ve soyunmasına yardım edeceğini sanmıştı ama içeri girdiği anda Merrin kapıyı arkasından kapadı. Lee soyunup duşa girdikten sonra onun gelmesini bekledi. Sıcak suyun yüzüne çarpışının tadını çıkardı. Kalbi göğüs kafesinden fırlayacaktı sanki. Sürekli onun elinde içkiyle duş perdesini aralamasını bekliyor, onunla duşun altında sevişmesinin hayalini kuruyordu.

"Ig geldi," dedi Merrin kapıyı araladığında. Sesinde kaçırılmış bir fırsatın dikenli pişmanlığı vardı.

"Rekor zamanda geldim," dedi Ig, Merrin'in arkasında bir yerlerden. "Nasılsın?"

"Merhaba, Ig" dedi Lee. Neyse ki suyun gürültüsü sesindeki memnuniyetsizliği saklıyordu. "Koşullar düşünülürse fena sayılmam. Uğradığın için teşekkürler." Bu seferki teşekkürler hiç de doğru bir zamanlamayla dökülmemişti dudaklarından ama Ig'in bunu fark etmeyeceğine emindi. Hoşnutsuzluğunu hissetse bile duygusal baskı altında olmasına bağlardı.

"Sana giyecek bir şeyler getireyim," diyen Merrin, Ig'le beraber banyodan çıktı. Lee kapıyı kapadıklarını duydu.

Bir süre daha Ig'in bu kadar çabuk gelmesine öfkelenerek sıcak suyun altında durdu. Acaba neler olacağını mı hissetmişti? Ama hayır. Böyle bir şey Ig'in aklının ucundan bile geçmezdi. Olabildiğince çabuk gelmesinin yegâne sebebi arkadaşının kendisine ihtiyaç duyacağına inanmasıydı. Öyle biriydi Ig.

Sağ elinin acıdığını fark etmek Lee'yi oldukça şaşırttı. Acının kaynağının ne olduğunu çözmek için eline baktığında haçın hâlâ avucunda olduğunu fark etti. Merrin bluzunun düğmeleri yarı yarıya açık olarak gözlerinin içine bakmış ve haçı ona sunmuştu. Kendini sunmuştu. Daha ne kadar açık konuşulabilirdi ki? Elbette genç kadının dile getiremeyeceği şeyler vardı ama Lee hareketin altında yatan imayı, Merrin'in ne demek istediğini gayet iyi anlamıştı. Kopuk zincirden tutup haçı inceledi, saçtığı ışıltılara baktı. Yakında Ig, İngiltere'ye gidecekti ve o zaman gizli kapaklı davranmalarına gerek kalmayacaktı. Ne isterlerse yapabileceklerdi.

Otuz İkinci Bölüm

Annesi öldüğünde Merrin nasıl olduğunu kontrol etmek bahanesiyle onu daha sık aramaya ve ona daha fazla e-posta yollamaya başladı. Hoş, gerçekten Lee'nin nasıl olduğunu merak ediyor olması da mümkündü. Lee insanların kendilerini kandırabilme becerilerini asla küçümsemezdi. Merrin, büyük ölçüde Iggy'nin ahlak anlayışını sahiplendiğinden Lee'ye göre vicdanı rahat olarak çok açık hamleler yapamaz, ancak ufak imalarda bulunabilirdi. Kendisinin ipleri eline alması gerekecekti. Neyse ki, Ig İngiltere'ye gittiğinde bu tür oyunlara gerek kalmayacaktı.

Merrin onurlu insanların nasıl davranmaları gerektiğiyle ilgili bir dizi kural belirlemişti. Eğer başka birisiyle sevişmeye ikna edilecekse, öncelikle Merrin'i bunun Ig'in de iyiliği için olacağına inandırabilmek gerekiyordu. Lee insanların kendilerine söyledikleri yalanlardan iyi anlardı. Kendini kandırması hususunda Merrin'e rahatlıkla yardım edebilirdi.

Merrin hem evdeki telesekreterine hem kongre üyesinin ofisindeki sekretere mesaj bırakıp duruyordu. Belli ki Lee'nin nasıl olduğunu, *neler* yaptığını, hayatında biri olup olmadığını öğrenmek istiyordu. Bir kadına ihtiyacın var, gidip birileriyle sevişmelisin dedi ona bir keresinde. Sonra sürekli onu düşündüğünü söyledi. Merrin'in nereye vardığını anlamaya çalışmak zor değildi. Lee, kızın dilinin sürçmesinden onun çoğunlukla birkaç tek attıktan sonra, seksi ahestelikte sesiyle kendisini aradığını fark etmişti.

Derken Ig, Dünya Af Örgütü'nün toplantısı için New York'a gitti

ve gidişinin üzerinden daha iki gün bile geçmeden Merrin, Lee'yi kendisini görmeye davet etti. Ev arkadaşı başka bir yere taşınıyordu ve Merrin de evden gidecek eşyaların yerine yenilerini koymak niyetindeydi. Gideon'daki evde almak istediği bir komodin vardı. Lee'ye e-posta yollayıp Boston'a gelirken komodini getirip getiremeyeceğini sordu. Ona Victoria's Secret iç çamaşırlarının da komodinin çekmecesinde olduğundan bahsetti. İç çamaşırlarımı denersen fotoğrafını çekip bana yollamalısın diye espri bile yaptı. Cep telefonuna mesaj atıp komodini getirirse ona muhteşem görünüşlü sarışın bir kız ayarlayabileceğini söyledi. Eminim seks muhteşem olacaktır dedi sonra da. Ev arkadaşı gittiği için dairesinde boş bir yatak odası daha olduğunu ve Boston'dayken birilerini tavlayacak olursa onları o odaya atabileceğini söyledi. Bunları söylerken bir yandan da kendisinin ne kadar yalnız olduğunu sezdiriyordu.

Geçen aylar içinde Lee, genç kadının şifreli mesajlarını neredeyse mükemmel bir şekilde çözmeyi öğrenmişti. Başka kızlardan bahsederken Merrin aslında kendinden, birlikte neler yapabileceklerinden bahsediyordu. Yine de komodini kıza götürüp götürmemekte kararsızdı, Ig hâlâ Amerika'dayken, kilometrelerce uzakta olsa bile onunla görüşmeyi doğru bulmuyordu. Dürtülerini kontrol altında tutmakta zorluk çekebilirlerdi. Ig gittiğinde her şey daha kolay olacaktı.

Lee baştan beri Merrin'i Ig'in terk edeceğini varsaymıştı. Aksinin olabileceği aklına bile gelmezdi. *Merrin'in* bu ilişkiden bıkacağını ve Ig'den kurtulmayı planlayacağını hesaba katmamıştı. Ig'in altı aylığına yurtdışına çıkması Merrin'e aradığı fırsatı sunmuştu. Ig zengindi, bilinen bir soyadı vardı, ailesinin bağlantıları sağlamdı ve istese pek çok kızı elde edebilirdi. Bu yüzden Lee liseden mezun olurken Ig'in kızı terk edeceğini varsaymıştı. Öyle olsa her şey beklediği gibi gelişecek, kızla eğlenme sırası ona geçecekti. Merrin Harvard'a, Ig Dartmouth'a gidecekti. Gözden uzak olan gönülden de uzak olur diye düşünmüştü Lee. Fakat Ig'in planı başkaydı; her

hafta sonu işeyerek arazisinin sınırlarını belirleyen bir köpek gibi kızı becermeye Boston'a gidiyordu.

Lee'nin buna getirebildiği tek açıklama vardı: Ig, Lee kıza sahip *olamasın* diye bu kadar uğraşıyordu. Ig, Lee gibi bir arkadaşı olmasına seviniyordu – hayatına çekidüzen veren Lee Tourneau lise boyunca Ig'i yalnız bırakmamıştı. Ancak aynı zamanda Lee'nin ikisi arasındaki arkadaşlığın sınırlarını kavraması konusunda da ısrarcıydı. Asla ve asla kızı kazanan tarafın kendisi olduğunu unutmasına izin vermeyecekti. Mücadele etmişler ve Lee kaybetmişti. Oysa Lee zaten bu gerçeğin farkındaydı. Ne zaman gözünü kapayıp hayaletlerin cirit attığı karanlık ve kasvetli dünyaya adım atsa o gün geliyordu aklına.

İçten içe, Ig'in kızı kendisinden çalışına saygı duymuyor değildi. Başlangıçta ikisinin de şansları eşitti. Fakat Ig, Merrin'i Lee'den daha fazla arzulamış ve bu arzunun da baskısıyla kurnaz birine dönüşmüştü. Astımına, berbat saç kesimine, Kutsal Kitap takıntısına ve ahlaklı tavırlarına baksanız Ig'in hayatta acımasız ve kurnaz davranabileceğine ihtimal vermezdiniz. Lee sonraki on yıl boyunca Ig'in yanında kalmış, nereye giderse onu takip etmişti. Ondan pek çok şey öğrendiğine inanıyordu, özellikle de zararsız, *güvenilir* biri gibi görünmeyi. Ahlaki açmazlarla karşılaştığında Lee şu soruyu sormanın en uygun cevapları beraberinde getirdiğini kavramıştı: Ig olsa ne yapardı? Cevap çoğunlukla özür dilemek, kendine acımak ve kendini affettirmek için son derece gereksiz incelikli eylemlerde bulunmaktı. Lee, Ig'den hatalı olmadığında bile hatalıymış gibi davranmayı, itiraf edilmesi gereken bir suç bile yokken affedilmeyi istemeyi ve sahip olduğu şeyleri arzulamıyormuş gibi davranmayı öğrenmişti.

Kısa bir süre için, on altı yaşındayken kızın üzerinde hak iddia etme şansı vardı. Hatta kız onundu. Birkaç gün Merrin'in haçını boynunda taşımış, bazen kızı öptüğünü hayal ederek haça öpücükler kondurmuştu. Ancak sonra haçın (ve kıza sahip olma şansının)

parmaklarının arasından kayıp gitmesine izin verdi çünkü onu çırılçıplak görme arzusundan çok daha baskın bir arzuyla karşılaştı: Kulakları sağır edecek, yeri yerinden oynatacak bir patlamaya şahit olma arzusu. Bir arabanın alevler içinde kalışını izleme arzusu. O güne kadar belki de defalarca annesi içindeyken kadının Cadillac'ını yakmayı hayal etmişti. Merrin ile ilgili fantezilerinin bu arzularla yarışmasına imkân yoktu. Böylece Lee kızdan vazgeçti, onu geri verdi. Ig ile budalaca bir anlaşma yaptı. Şeytan ile anlaşma yapmak gibiydi aslında çünkü bedeli sadece kızı kaybetmek olmamıştı, gözünü de kaybetmişti. Bunun altında gizli bir anlam saklı olduğuna inanıyordu. Lee bir keresinde bir mucize gerçekleştirmiş, gökyüzüne dokunup düşmeden önce Ay'ı yakalamıştı ve o gün bugündür Tanrı onu tamir edilmesi gereken şeylere yönlendirirdi: kediler ve haçlar, siyasi projeler ve bunak yaşlı kadınlar. Tamir ettiği şeyler sonsuza kadar onun olurdu, onlarla ne isterse yapardı. Hayatı boyunca sadece tek bir kez Tanrı'nın parmaklarının arasına bıraktığı bir şeyden vazgeçmiş ve bunun bedelini gözüyle ödemişti. Bir daha asla kendisine verilenlerden vazgeçmemesini hatırlatacak bir cezaydı bu ve şimdi haç bir kere daha ellerindeydi. Kaderinin belirli bir yöne doğru gittiğinin en büyük delili. Lee'nin ve Merrin'in bir araya gelmeleri yıldızlarda yazılıydı. Önce haçı, sonra kızı tamir etmesi gerekecekti ve Merrin'i tamir etmek demek belki de onu Ig'den kurtarmak demekti. Bu kadar basit olabilir miydi?

Lee'ye kalsa bütün yaz Merrin ile arasındaki mesafeyi korur, zamanını beklerdi ama Ig, New York'tan bir e-posta yollayıp genç kızı görmeye gitmesinde ısrar etti:

Merrin komodinini istiyor ama arabası olmadığından gelip alamaz. Babası sürekli işte. Senden istemesini söyledim ama uşağı olmadığını söyleyerek karşılık verdi. Senden bir ricam olacak, kongre üyesinin işleri için Boston'a yolun düşerse lütfen komodini ona götür. Ayrıca çok hoşlanacağını düşündüğü bir sarışınla tanışmış. O ka-

dınla Vikingler'i andıran çocuklar yaptığınızı hayal etsene... Eminim hepsinin gözleri okyanus mavisi olur. Merrin'e git. Onun çağrısına karşı koymamalısın. Eminim komodini getirdiğin için sana hoş bir yemek ısmarlayacaktır. Ben ortalıkta olmadığıma göre şimdilik Merrin'in pis işlerini halletmek sana düşüyor.

İdare edebiliyor musun?

Ig

Lee, Ig'in son cümlesinin ne anlama geldiğini saatlerce çözemedi. *İdare edebiliyor musun* sorusu bütün sabah zihninde dönüp durdu. Sonra annesinin öldüğünü, iki haftadır ölü olduğunu hatırladı. Kendini Merrin'in mesajlarına o kadar kaptırmıştı ki artık her yerde gizli anlamlar arıyordu. O gece Lee cinsel içerikli rüyalar gördü. İlkinde Merrin çırılçıplaktı. Kollarını iki yana açmıştı ama ağzında bir huni vardı ve Lee huniden kızın gırtlağına benzin dolduruyordu. Genç kız ölürken orgazma ulaştı. Lee bir kibrit çakıp huninin içine attı, onun alev alışını seyretti. Her yandan kızıl alevler yükseliyordu. Uyandığında çarşaflar sırılsıklam olmuştu, ergenlik döneminde bile böyle bir rüya gördüğünü hatırlamıyordu Lee.

İki gün sonra Merrin'e komodini götürdü. Cumaydı. Bagajda yer açabilmek için paslı alet kutusunu arka koltuğun önündeki boşluğa alması gerekti. Bagaj kapanmadığı için Merrin'in babasından ödünç halat alıp komodini bagaja bağladı ve Boston'a ulaşmak üzereyken, arabayı kenara çekip genç kadına bir mesaj yolladı:

Bu gece Boston'a geliyorum, komodin bagajda, evde olsan iyi olur. Tanıştıracağını söylediğin şu kız ortalıkta mı?

Merrin'in cevap vermesi uzun sürdü:
Kahretsin Lee, son anda haber verilmez ki! Senin sarışın bu gece çalışıyor, benimle idare etmen gerekecek...

Otuz Üçüncü Bölüm

Merrin kapıyı eşofmanlarıyla açtı. Erkeksi görünüşlü, can sıkıcı, kıs kıs sırıtan, Uzakdoğulu bir kız olan ev arkadaşı da oradaydı. Cep telefonuyla konuşarak salonu turlayıp duruyordu, sesi burnundan konuşur gibi çıkıyordu ve acı verircesine neşeliydi.

"Bunun içinde neler saklıyorsun?" dedi komodini taşırken soluk soluğa kalan Lee. Komodine yaslanıp alnında biriken terleri sildi. Onu tek başına içeri taşıması gerekmiş, girişe uzanan on yedi basamağı çıkarken iki kere düşme tehlikesiyle karşılaşmıştı. "Zincirli iç çamaşırları mı?"

Ev arkadaşı Merrin'in omzunun üstünden Lee'ye baktı ve, "Demir bekâret kemeri olmasın," diye laf attıktan sonra gaklamayı andıran bir kahkahayla salondan çıktı.

"Ev arkadaşının taşındığını sanıyordum," dedi Lee, kızın kendisini duyamayacak kadar uzaklaştığına emin olunca.

"Ig ile aynı gün gidecek," dedi Merrin. "San Diego'ya taşınacak. O zaman nihayet yalnız kalabileceğim."

Adamın gözlerinin içine bakıp sırıttı. İmalı bir söz daha.

Epeyce uğraşıp didindikten sonra komodini kapıdan geçirdiler. Merrin mobilyayı şimdilik orada bırakmayı teklif etti. Mutfağa gidip Hint yemeğini ısıttı. Kâğıt tabakları sokağa bakan leş gibi masaya dizdi. Kapı önünde çocuklar kaykayla kayıyor, gölgelerin arasından çıkıp sokak lambalarının turuncu ışıklarına dalıyor ve yeniden gölgelerin arasında kayboluyorlardı.

Merrin'in defterleri ve notları masanın bir tarafını kaplıyordu.

Genç kadın yemek yiyebilecekleri bir alan yaratmak umuduyla onları üst üste yığmaya başladı. Lee, genç kadının arkasında durup kâğıtlarda yazanları okumaya çalışıyormuş gibi davrandıysa da aslında onun saçlarını koklamakla meşguldü. Bazı kâğıtların çizgi ve noktalarla dolu olduğunu fark etti.

"Ne o, noktaları birleştirme oyunu mu oynadınız?"

"Ah, onlar mı," diyen Merrin kâğıtları alıp ders kitaplarından birinin arasına sıkıştırdı. "Ev arkadaşımın. Onunla oynamayı alışkanlık haline getirdiğimiz bir oyun. Belki biliyorsundur. Önce noktaları koyar, sonra onları karelere dönüştürürsün. En çok kare yapan kazanır. Kaybeden de çamaşırları yıkar. Aylardır tek bir kere bile çamaşır yıkamaya gitmesi gerekmedi."

"Bırak da şu oyuna bir göz atayım," dedi Lee. "Bu oyunda fena değilimdir. Sonraki hamlende sana yardımcı olabilirim." Noktalara ve çizgilere gözucuyla bakabilmiş olsa da çizimler ona düzgün gelmemişti. Belki de oynadıkları kendisinin bildiği oyunun farklı bir çeşidiydi.

"Senden yardım almam hile yapmak sayılır. Beni bir hilekâra mı dönüştürmek istiyorsun?" diye sordu Merrin.

Bir süre birbirlerinin gözlerinin içine baktılar. "Sen ne istiyorsan ben de onu istiyorum," dedi Lee.

"Ben adil bir şekilde oyunu kazanmak istiyorum. Yanlış anlama lütfen."

Masada karşılıklı oturdular. Lee içeriyi süzüp mekânı değerlendirdi. Güzel bir daire sayılmazdı. Bir salon, mutfak ve iki yatak odası. Üst kattan bangır bangır dans müziği geliyordu.

"Ev arkadaşın olmayınca kirayı ödeyebilecek misin?"

"Hayır, er geç birilerini bulmam gerekecek."

"Eminim Ig kirayı ödemene yardımcı olur."

"Ona kalsa hepsini öder," dedi Merrin. "Beni metresi olarak tutar. Bir keresinde böyle bir teklif aldığımı biliyor muydun?"

"Ne teklifi?"

"Profesörlerimden biri birkaç ay önce beni öğle yemeğine davet etti. Derslerden konuşacağımızı düşünmüştüm. Ancak iki yüz dolarlık bir şarap açtırıp körfezde bana ev tutmak istediğinden bahsetti. Herif altmışında, üstelik benden iki yaş büyük bir kızı var."

"Evli mi?"

"Elbette."

Lee arkasına yaslanıp bir ıslık çaldı. "Ig duyunca çıldırmıştır."

"Ona söylemedim. Sen de söyleme. Sana da söylememeliydim."

"Niçin Ig'e söylemedin?"

"Çünkü hâlâ adamın dersine giriyorum. Ig'in tutup onu cinsel tacizle suçlamasını istemiyorum."

"Ig, kimseyi kimseye şikâyet etmez."

"Hayır, sanırım etmez. Fakat adamın derslerine girmeyi kesmemi isteyecektir. Bense bunu istemiyorum. Sınıfta değilken nasıl davrandığı umurumda değil, adam ülkenin en iyi kanser uzmanlarından. Ondan öğrenebileceğim çok şey var. Eskiden önem verdiğim şeyler."

"Artık önem vermiyor musun?"

"Hayır. Artık sınıf birincisi olmak bile umurumda değil. Bazı sabahlar mezun olmayı başarmanın yeteceğini düşünüyorum."

"Hadi ama, derslerinde başarılı olduğuna eminim." Lee duraksadı. "Yaşlı pislik ne yaptı? Ona gidip kendini becermesini söylediğinde ne tepki verdi?"

"Kötü bir tepki vermedi. Şarap çok güzeldi. İtalya'da doksanlarda şişelenmiş. Başka kızlara da aynı şaraptan ısmarladığına eminim. Zaten ona karşı kaba davranmadım. Birine âşık olduğumu ve öğrencisi olduğum sürece zaten ilişkiye girmemizin yakışık almayacağını söyledim. Farklı koşullar altında olsak farklı olabilirdi dedim."

"Nazik davranmışsın."

"Doğru. Öğrencisi olmasaydım *ve* Ig'le hiç tanışmasaydım neler olacağını asla bilemeyiz. Belki onunla Avrupa filmi izlemeye falan giderdim."

"Boş versene. Yaşlı olduğunu söylememiş miydin?"

"Yaşlı ama güçten düşmüş sayılmaz."

Koltuğuna yığılan Lee ilk kez alışkın olmadığı bir duygunun içini doldurduğunu hissetti: İğrenme. Ve sonra şaşkınlık. "Dalga geçiyorsun!"

"Neden olmasın, bana şarapları ve kitapları tanıtabilirdi. Bilmediğim başka bir sürü şeyi öğretebilirdi. Aynanın diğer tarafındaki hayatın nasıl olduğunu keşfederdim. Yasak bir ilişkinin tadına bakardım."

"Büyük bir hata olurdu," dedi Lee.

"Şu hayatta herkesin birkaç hata yapması gerekir," dedi Merrin. "Eğer yapmazsan aşırı temkinlisin demektir. Bir insanın yapabileceği en büyük hata da budur."

"İhtiyarın karısı ve kızı ne olacak?"

"Doğru, bir de o var. Elbette kadın üçüncü eşi, öğrense bile şok geçireceğini sanmıyorum." Merrin gözlerini kısıp Lee'ye baktı. "Sence her erkek er veya geç sıkılır mı?"

"Bence erkekler sahip olamayacakları şeylerin hayalini kurar. Benim hiçbir zaman başka kızların hayalini kurmadığım bir ilişkim olmadı."

"Bu, ne zaman ortaya çıkar? Ne zaman uzun süreli ilişkideki bir erkek diğer kızların hayalini kurmaya başlar?"

Lee düşünüyormuş numarası yapmak için başını hafifçe yana eğip gözlerini tavana dikti. "Bilmem. İlk randevunun on beşinci dakikasına doğru? Garsonun ne kadar seksi olduğuna bağlı."

Kız bu sözlere yüzünde garip bir ifadeyle karşılık verdi. "Bazen Ig'in başka kızlara baktığını görüyorum. Ama çok ender. Ortalıkta olduğumu biliyorsa bakışlarını kendisine saklıyor. Bu yaz Cod Burnu'na gittiğimizde, güneş kremini almak için arabaya dönmem gerekti. Yarı yolda kremin çantamda olduğunu hatırlayıp sahile döndüm. Herhalde o kadar çabuk dönmemi beklemiyordu. Bikinisinin üstünü çıkarıp yüzükoyun yatmış bir kızı seyrediyordu. On dokuz yirmi yaşlarında güzel bir kızdı. Lisedeyken başkalarına bak-

tığı zaman onu azarlardım ama artık laf etmiyorum. Ne söyleyebileceğimi bilmiyorum. Hayatı boyunca benim dışımda hiçbir kızla birlikte olmadı."

"Gerçekten mi?" diye sordu Lee inanamadığını vurgulayan bir ses tonuyla. Oysa öyle olduğunu gayet iyi biliyordu.

"Sence otuz beşine geldiğinde genç yaşta onu tuzağa düşürmüşüm gibi mi hissedecek? Lisede yaşayabileceği harika cinsel maceraları kaçırmış olmanın pişmanlığını mı yaşayacak?"

"Eminim şimdi de başka kızların hayalini kuruyordur," dedi elinde cep telefonlarıyla yanlarından geçen Uzakdoğulu kız. Ardından başka bir yorum yapmaya gerek duymaksızın odasına dönüp kapıyı çarptı. Öfkeli olduğu için değil, muhtemelen ne yaptığının farkında bile değildi. Kapıyı çarpmıştı çünkü kapıları çarparak kapatan insanlardandı. Merrin arkasına yaslanıp kollarını göğsünde birleştirdi. "Arkadaşımın söylediği şey doğru mu yalan mı?"

"Doğruysa bile ciddi bir şey değildir. Aynı sahildeki kızı süzmesi gibi. Belki hayal kurmaktan hoşlanıyordur ama hayal dediğin şey nihayetinde hayalden ibaret, öyleyse ne önemi var?"

Merrin ona doğru eğildi. "Sence Ig, Londra'da başkalarıyla yatacak mı? Sırf nasıl olduğunu görmek için? Yoksa benim ve çocukların bunu asla affetmeyeceğimizi düşündüğü için böyle şeylerden uzak mı duracak?"

"Ne çocuğu?"

"Çocuklar... Harper ve Charlie. On dokuz yaşımızdan beri onlardan bahsediyoruz."

"Harper ve Charlie mi?"

"Harper, kız. Adı Harper Lee'den geliyor. Tek romanı olan yazarlar arasında favorim. Charlie ise oğlumuz olursa vereceğimiz ad. Ig, 'Solly, Cholly' dememe bayılıyor." Lee kızın bunu söyleyiş şeklinden hiç hoşlanmadı. Dalgın ve mutlu görünüyordu Merrin. Yüzündeki ifadeden kendisinin de o çocukları hayal etmekten hoşlandığı anlaşılıyordu.

"Hayır," dedi Lee.

"Neye hayır?"

"Ig, gidip birileriyle yatmayacak. Önce sen biriyle yatıp bunu ona söylemediğin sürece asla başkasıyla birlikte olmayacaktır. Ancak o zaman, belki. Tam tersini düşün, otuz beş yaşına geldiğinde bir şeyleri kaçırdığını düşünecek misin?"

"Hayır," dedi Merrin dümdüz, anlamsız bir özgüvenle. "Otuz beş yaşına gelip bir şeyler kaçırdığım hissine kapılacağımı zannetmiyorum. Ayrıca önerdiğin şey korkunç!"

"Hangisi?"

"Sırf birine söyleyebilmek için başkasıyla yatmak." Merrin artık genç adama değil, pencereden dışarıya bakıyordu. "Bunun düşüncesi bile beni hasta ediyor."

Garip olan şu ki, gerçekten de hasta görünüyordu. Lee ilk kez o zaman kızın teninin ne kadar soluk olduğunu, gözlerinin altındaki halkaları ve saçlarının cansızlığını fark etti. Elleri ise kâğıt peçeteyi ufak kareler halinde katlamakla meşguldü.

"İyi misin? Garip görünüyorsun."

Merrin'in dudaklarında buruk bir gülümseme belirdi. "Galiba hastalanıyorum. Endişelenme. Dilimizi birbirimizin ağzına sokmadığımız sürece yakalanabileceğin bir şey değil."

Bir saat sonra eve dönmek üzere yola çıktığında Lee öfke içindeydi. Merrin yine hep yaptığı şeyi yapmış, onu kandırıp Boston'a sürüklemiş, baş başa olacaklarına inandırmış, sonra eşofmanlarıyla kapıyı açmıştı. Berbat görünüyordu, ev arkadaşı hâlâ ortalıktaydı ve bütün geceyi Ig'den bahsederek geçirmişlerdi. Eğer iki hafta önce ona haçını vermiş ve göğüslerini öpmesine izin vermemiş olsa Merrin'in kendisiyle ilgilenmediğini düşünürdü. Sağa sola savrulmaktan bıkmıştı Lee, onun boş sözleri canına tak etmişti.

Ama köprüyü geçerken kalp atışları normale döndü ve solukları düzene girdi. Merrin'in tek bir kez bile kendisine ayarlayacağını söylediği sarışından bahsetmediği aklına geldi. Bunu ikinci bir dü-

şünce izledi, aslında sarışın falan yoktu, sadece Merrin vardı, Lee'yi ne kadar zorlayabileceğini, aklına neler sokabileceğini test etmek istemişti.

Üstelik gerçekten onun aklına bir şeyler sokmayı başarmıştı. Lee sürekli Ig'in yakında gideceğini, kızın ev arkadaşından kurtulacağını ve sonbahara doğru Merrin'in kapısını çaldığında onu evde tek başına bulacağı ânı düşünüyordu.

Otuz Dördüncü Bölüm

Lee gece geç saatlere kadar Merrin ile kalmayı ummuştu ama işler beklediği gibi gitmedi. Saat ona doğru New Hampshire sınırını geçerken kongre üyesinden bir mesaj geldiğini fark etti. Kongre üyesi her zamanki yorgun ses tonuyla son gelişmeleri konuşmak için Lee'nin ofise uğrayacağını umduğundan bahsediyordu. Bunu öyle bir söylemişti ki, Lee adamın hemen o an kendisiyle görüşmek istediği hissine kapıldı ve I-95'ten Batı Gideon'a girmek yerine kuzeye dönüp Rye çıkışına saptı.

Kongre üvesinin evinin önüne arabayı yanaştırdığında saat on birdi. Beyaz deniz kabuklan tekerleklerin altında çatırdadı. Ev, sütunlu bir girişi olan Gregoryen mimariye sahip büyük beyaz bir malikâneydi. Bir dönümlük bakımlı bir bahçenin ortasına inşa edilmişti. Kongre üyesinin ikizleri ön bahçede, özel ışıklandırmanın altında erkek arkadaşlarıyla kriket oynuyordu. Çimenlerde yalınayak koşturan kızların topuklu ayakkabılarının yanına ince uzun şampanya kadehleri bırakılmıştı: Lee arabasından indiğinde bir süre güneşten bronzlaşmış kızların sopalarını savuruşlarını seyretti. Birinin sevgilisi kıza dokunmak için karşısına çıkan bütün fırsatları değerlendiriyordu. Kızların kahkahalarının çınlamaları geceye karışıyordu, deniz kokusu vardı o gülüşlerde ve Lee kendini yeniden evinde hissetti.

Kongre üyesinin kızları Lee'nin geldiğini gördüklerinde koşa koşa yanına gittiler. Onu seviyorlardı. Kaley kollarını adamın boynuna doladı ve Daley, Lee'nin yanağına bir öpücük kondurdu. Yirmi

bir yaşında, bronz ve mutlu. Dışarıdan bakan biri böyle düşünebilirdi ama Lee görüntüye kanmayacak kadar pisliklerini temizlemişti kızların. Sürekli örtbas edilmesi gereken sorunlar vardı: alkolizm, anoreksi, uyuşturucular... Kızları kucaklayarak karşılık verdi ve vakti olursa bahçede onlarla oynayacağını söyledi. Oysa kendisine dokunduklarında tenine bir ürperti yayılıyordu. Harika görünüyor olabilirlerdi ama çikolatayla kaplı hamamböceklerinden farksızdılar. Biri naneli sakız çiğniyordu. Lee sigara veya esrar kokusunu örtmek için çiğneyip çiğnemediğini merak etti, ikisiyle birden yatma şansı olsa bile Merrin ile bir geceyi onlara tercih ederdi çünkü Merrin hâlâ pek çok açıdan tertemizdi, on altı yaşında bir bakire sayılırdı. Yalnızca Ig ile yatmıştı ve Lee, Ig'i tanıdığından onlarınkinin sevişmekten sayılmayacağına emindi, Ig'in kızı çırılçıplak gördüğünden bile şüpheliydi.

Kongre üyesinin botoks sebebiyle dudaklarında donup kalmış bir gülümsemeyle insanlara bakan gri-siyah saçlı ufak tefek bir kadın olan eşi, Lee'yi kapıda karşıladı. O da Lee'nin bileğine dokundu. Hepsi Lee'ye dokunmaktan hoşlanırlardı, kongre üyesinin eşi, çocukları hatta kongre üyesi. Lee bazen kendisine tavşan ayağı muamelesi yaptıklarını düşünürdü. Onlara uğur getirdiğine inanıyorlardı ve işin aslı bu, doğruydu da.

"Eşim çalışma odasında," dedi kadın. "Seni gördüğüne sevinecek. Gelmen gerektiğini haber vermiş miydi, içine mi doğdu?"

"Beni aradı. Baş ağrısı mı tuttu?"

"Korkunç."

"Tamam," dedi Lee. "Artık endişelenmenize gerek yok, doktor geldi."

Lee çalışma odasının nerede olduğunu biliyordu. Doğrudan o tarafa gitti. Protokol gereği kapıyı çaldı ama içeri girmesinin söylenmesini beklemeden ittirip girdi. Televizyondan gelen ışık haricinde içerisi karanlıktı. Kongre üyesi ıslak bir bezi gözlerinin üzerine yerleştirip kanepeye uzanmıştı. Televizyonda *Hothouse* oynuyordu.

Sesi kapalıydı ama Lee masasının başındaki Terry Perrish'in cılız bir İngiliz'le röportaj yaptığını görebiliyordu, deri ceketli biriydi, bir rock star falandı belki de. Kapının açıldığını duyan kongre üyesi ıslak bezin kenarını kaldırıp baktı, içeri girenin Lee olduğunu görünce gülümsedi. Ardından yeniden gözlerini örttü.

"İşte buradasın," dedi kongre üyesi. "Az kalsın sana mesaj bırakmayacaktı; çünkü endişelenip gece gece beni görmeye geleceğini tahmin ettim. Cuma akşamını mahvetmek istemedim. Zaten hayatının çoğunu işgal etmiş durumdayım. En azından cuma akşamlarını bir kızla geçirmeyi hak ediyorsun." Ölüm döşeğindeki adam en sevdiği oğluyla nasıl konuşursa öyle konuşuyordu. Lee bu konuşmayı ne ilk ne de son kez duyduğunun farkındaydı. Ne yazık ki migren ağrıları adamı rahat bırakmıyordu. Bu baş ağrıları genellikle para toplama yemeklerinin gidişatıyla ve anketlerden çıkan kötü sonuçlarla doğru orantılı olurdu. Son zamanlarda durum iyiye gitmiyordu. Şimdilik kimsenin haberi yoktu ama bir sonraki yıl kongre üyesi, valiliğe aday olmayı planlamıştı. Ne yazık ki anketler seçimi kazanamayacağını söylüyordu. Ne zaman anketlerde birkaç puan daha düştüğü ortaya çıksa, kongre üyesi birkaç ağrıkesici alıp kanepesine uzanırdı. Böyle zamanlarda Lee'nin sakin tavırları onu kendine getiren tek şeydi.

"Planım akşamı bir kızla geçirmekti," dedi Lee. "Ama beni ekti. Siz de onun kadar sevimlisiniz; yani bir şey kaybetmiş sayılmam."

Kongre üyesi bir kahkaha attı. Lee kahve masasının kenarına oturdu.

"Hangi dağda kurt öldü?" diye sordu Lee.

"Kurt denir mi bilemem ama valinin kocası gidici," dedi kongre üyesi.

Lee herhangi bir şey söylemeden önce kısa süreli bir kararsızlık yaşadı. "Umarım dalga geçiyorsunuzdur?"

Kongre üyesi yeniden yüzündeki bezi çekti. "Lou Gehrig hastalığına yakalanmış. Yeni teşhis konulmuş. Yarın basın toplantısı yapa-

caklar. Önümüzdeki hafta yirminci evlilik yıldönümleriymiş. Sence de korkunç değil mi?" Lee kendini anketlerden çıkan kötü sonuçlara ve hatta şehir gazetesinin kongre üyesi veya kızlarıyla ilgili tatsız bir haber yayımlamasına hazırlamıştı. Ancak bu haber onu hazırlıksız yakaladı. Düşünmek için zamana ihtiyacı vardı.

"Tanrı aşkına," dedi Lee.

"Ben de aynı şeyi söyledim. Her şey seğirip duran bir başparmakla başlamış. Hastalık şimdi iki eline birden yayılmış. Hızla ilerlediğini söylüyorlar. Nasıl olduğunu bilir misin?"

"Hayır, efendim."

Sessizliklerini koruyarak öylece oturdular. Televizyon hâlâ açıktı.

"Lisedeki en yakın arkadaşımın babasında vardı," dedi kongre üyesi. "Zavallı adam oltanın ucundaki balık gibi titreyerek televizyonun karşısındaki koltukta oturur ve çoğu zaman görünmez bir adam tarafından boğazlanıyormuş gibi sesler çıkarırdı. Onlar adına üzülüyorum. Kızlarımdan biri hastalansa ne yapardım bilmiyorum. Benimle, onlar için dua eder misin Lee?"

Etmem, dedi içinden Lee, yine de masanın kenarına eğildi, ellerini birleştirdi ve bekledi. Kongre üyesi kanepeden kalkıp Lee'nin yanına çömeldi ve başını öne eğdi. Lee odaklanabilmek için gözlerini kapadı. Durumu değerlendirdi. Kadının reytingleri bir anda yükselecekti. Öncelikle halk trajedileri sever, binlerce sempati oyu alırsınız. Ayrıca sağlık sigortası tartışmalarının bu kadar büyümesi de rakiplerinin elinde sağlam bir kozdu. Bütün sorulara özel hayatından örneklerle karşılık verebilecekti. Son olarak rakibiniz bir kadınsa şovenist veya zorba durumuna düşmemek zaten yeterince zordur. Ama hasta kocasına bakan kahraman bir kadına rakip olmak... Seçimin nasıl sonuçlanacağını artık hiç kimse bilemezdi. Her şey medyanın olaya nasıl bir bakış açısıyla yaklaşacağına bağlıydı. Lee'nin işine yarayabilecek bir yaklaşım olabilir miydi? Belki. Tek bir ihtimal düşünebiliyordu, bu meseleyi çözmenin tek bir yolu var-

dı. Bir süre sonra kongre üyesi iç çekip dua zamanının sona erdiğini belli etti. Yine de yerde oturmayı sürdürdüler.

"Sence ona olan saygımdan yarıştan çekilmeli miyim?"

"Kocasının hastalığı tam bir trajedi," dedi Lee. "Kadının öne sürdüğü politikalarsa ayrı bir trajedi. Bu seçimler onunla değil, eyalet için neyin iyi olduğuyla ilgili."

Kongre üyesi omuz silkti. "Ama bunu düşünmek bile beni utandırıyor. Kendimi, önem verdiği tek şey kahrolası politika olan biri gibi hissediyorum. Kibir günahtır Lee, bunu unutma."

"Geleceğin ne getireceğini kimse bilemez. Belki kocasına bakması gerektiğini söyleyerek seçimlerden çekilir, o zaman en güçlü aday siz olursunuz."

Kongre üyesi yeniden omuz silkti. "Böyle konuşmamalıyız. Bu gece bu hesapları yapmak için doğru bir zaman değil. Kendimi gerçekten yozlaşmış biri gibi hissediyorum. Bir adamın hayatından ve sağlığından söz ediyoruz. Valiliğe aday olup olmamam dünyanın en önemsiz meselesi." Dizlerinin üstünde hafifçe sallanıp boş gözlerle televizyona baktı. "Ama seçimden çekilecek olursa, o zaman benim de *çekilmem* tam bir sorumsuzluk olur," diye ekledi.

"Kesinlikle," dedi Lee. "Ya çekilirseniz ve Bill Flores vali olursa? O zaman yuvalarda seks eğitimi verilmeye başlanır, altı yaşındaki çocuklara prezervatif dağıtılır. Düşünsenize, 'Hadi çocuklar, sapık kelimesini yazmasını bilenler ellerini kaldırsın,'"

"Kes şunu," dedi kongre üyesi ama kahkahalarla gülüyordu. "Çok fesatsın."

"Adaylığınızı koymanıza daha beş ay var," dedi Lee. "Beş ayda pek çok şey olabilir. İnsanlar sırf kocası hasta diye ona oy vermeyecektir. Eşinin hasta olması John Edwards'ın seçimi kazanmasını sağlamadı. Tam aksine büyük ihtimalle ona zararı dokunmuştur. İnsanlar kariyerini eşinin sağlığından daha fazla önemsediğini düşündüler." Şimdiden kocası tekerlekli sandalyede spastikler gibi tit-

rerken kürsüde konuşma yapan bir kadının bundan çok daha kötü görüneceğini düşünüyordu. Gerçekten kötü bir manzaraydı. İnsanlar iki yıl boyunca televizyonda bunu görmek için oy verirler veya seçimi kazanmanın kocasına iyi bakmaktan daha önemli olduğunu düşünen bir kadını sevebilirler miydi? "İnsanlar birini sempatik buldukları için değil, görüşlerini destekledikleri için oy verirler." Nasıl yalan ama! İnsanlar kafalarına göre oy verir. Sinirlerine dokunan kişilere oy vermemeye özen gösterirler. Şimdiki meseleyi çözmenin yolu buydu; sessizce, dolaylı yollardan kocanın hastalığını kadını değer bilmeyen biriymiş gibi göstermekte kullanmak, böylece hanımefendiliğine gölge düşürmek. Meseleleri çözmenin, bir şeyleri onarmanın her zaman bir yolu vardır. Lee'nin varoluş amacı buydu. "Siz adaylığınızı koyduğunuzda bu, dünün haberi olacak. İnsanlar konunun değişmesini isteyecekler."

Ancak kongre üyesi artık onu dinlemiyordu. Gözlerini kısmış televizyona bakıyordu. Terry Perrish koltuğuna yığılmış ölü numarası yapmaktaydı. Konuğu, rock yıldızı kılıklı cılız İngiliz sunucunun yanına gidip haç çıkarttı.

"Terry Perrish'i tanıyor musun? Arkadaşın mı?"

"Kardeşini tanırım. Ig. Perrish ailesi harikadır. Gençliğimde bana çok destek oldular."

"Onlarla hiç tanışmadım. Perrish ailesi buralarda önemlidir."

"Sanırım demokratlara oy veriyorlar."

"İnsanlar partilere değil, arkadaşlarına oy verir," dedi kongre üyesi. "Belki onlarla arkadaş olabiliriz." Bu fikir aniden aklına gelmiş gibi Lee'nin omzuna nazik bir yumruk indirdi. Anlaşılan migreni kaybolup gitmişti. "Valiliğe aday olduğumu Terry Perrish'in programında duyursam ne harika olurdu, değil mi?"

"Kesinlikle öyle olurdu," dedi Lee.

"Sence bunu ayarlamanın bir yolu var mı?"

"Gelecek sefer buralara geldiğinde sizin adınıza onunla konuşurum," dedi Lee. "Neler olacağına bakarız."

"Harika," dedi kongre üyesi. "Bunu yapmalısın. Kasabayı cumhuriyetçi kızılına boyayalım. Onunla çıktığınızda her şeyi bana fatura edebilirsin." İç çekti. "Keyfimi yerine getiriyorsun, çok şanslı bir adamım ve bunun farkındayım. Başıma gelen en iyi şeylerden birisin, Lee." Yaşlı insanlarınkini andıran yorgun gözlerle Lee'ye baktı. Adamın öyle bir becerisi vardı, dilediği zaman Noel Baba'yı andıran bir havaya bürünürdü. "Lee, biliyorsun ki istersen sen de kongreye aday olabilirsin. Çok genç sayılmazsın. Birkaç yıl sonra öyle veya böyle koltuğum boşalacak. İnsanlara çekici gelen özelliklerin var. Yakışıklı ve dürüstsün. Ödediğin kefaretleri herkes biliyor. Üstelik harika fıkra anlatıyorsun."

"Kongreye aday olmayı düşünmüyorum. Olduğum yerden memnunum, sizin için çalışmak bana yeter. Aday olmak hedeflerim arasında yer almıyor," dedi Lee ve hiç utanmadan ekledi: "Tanrı'nın benden beklediği bu değil."

"Böyle düşünmen üzücü," dedi kongre üyesi. "Senin gibi biri partinin işine yarardı, basamakları ne kadar hızlı tırmanacağını kestirmeye imkân yok. Kafana koysan bir sonraki Reagan bile olabilirsin."

"İstemez," dedi Lee. "Bir sonraki Karl Rove* olmayı tercih ederim."

Eski ABD başkanı George W. Bush'un başdanışmanı. –*yhn*

Otuz Beşinci Bölüm

Sonlara doğru annesinin söyleyecek fazla bir sözü yoktu. Lee son haftalarda kadının neyin ne kadar farkında olduğuna emin değildi. Çoğu gün tek bir kelimenin çeşitli çekimleri olan sesler çıkarmaktan fazlasını yapmazdı: "Su! Susad-ımm!" Gözlerindeki ışık neredeyse kaybolmuştu. Lee sıcak yüzünden soyunmuş olarak yatağın kenarına oturur dergisini okurdu. Öğlene doğru sıcaklık katlanılamaz boyutlara ulaşır, battaniyelerin altındaki annesi korkunç acılar çekerdi. Kadın, çoğu zaman Lee'nin odada olduğunun farkında olmazdı. Cılız kollarını battaniyelerden kurtarmaya çalışarak tavana bakar, kendisine su getirmeleri için içeriye seslenirdi. Kalan zamanlarda yarı yalvaran yarı korkan bir ifadeyle Lee'nin oturduğu yöne bakardı. Lee ise buzlu çayını yudumlar ve kadını önemsemezdi.

Bazı günler, kadının bezini değiştirdikten sonra, yeni bir bez bağlamayı unutur ve annesini kendi bokuyla baş başa bırakırdı. Bazen, "Islak! Islak! Tanrım, Lee! Altıma yaptım!" diye bağırırdı kadın. Lee çarşafları değiştirmekte asla acele etmezdi. Kadının çişi böbrek yetmezliği yüzünden kötü kokuyordu. Çarşafları değiştirdikten sonra, çoğu zaman onları buruşturup annesinin suratına bastırırdı. Annesi şaşkınlık içinde boğuluyormuş gibi sesler çıkarırdı. Kadının kendisine yaptığı onca şeyden sonra yüzüne çişli çarşafları sürmek oğlana hiç de zalimce gelmiyordu. Annesi küçükken yatağına işememesi gerektiğini ona böyle öğretmemiş miydi?

Fakat garip bir olay yaşandı mayıs ayının sonlarına doğru, annesinin zihni açıldı. Tehlikeli sayılabilecek bir uyanma hali. Lee ikinci

kattaki yatak odasındaydı. Şafaktan hemen önceydi. Kendisini neyin uyandırdığını çözemedi ama bir şeylerin yanlış gittiğini anladı. Dirsekleri üzerine doğrulup evi dinledi. Saat beşe geliyordu. Gökyüzü griye dönmeye başlamıştı. Pencere aralık olduğundan dışarıdan çimenlerin ve çiçek açan ağaçların kokusu yükseliyordu. Hava ılık ve nemliydi. Sıcaklar bastırmaya başlamıştı, güneş yükseldiğinde iyice çekilmez olacaktı. Özellikle yaşlı kadını yavaş yavaş pişirdiği misafir odası. Sonunda kendisini uyandıran sesi yeniden duydu. Alt kattan gelen hafif bir gürültü, ardından plastiğe sürtünen ayakkabıların sesi.

Annesini kontrol etmek niyetiyle ayağa fırlayıp koşarak alt kata indi. Onu uyurken veya boş boş tavana bakarken bulacağını sanıyordu ama kadın yan dönmüş, elini telefona uzatmıştı. Şansa bakın ki, ahizeyi kavrayamadan telefon yere düşmüş ve gürültüsü adamı uyandırmıştı. Kadın kabloları çekerek telefona ulaşmaya çalışıyor ama bir türlü başaramıyordu.

Annesi Lee'nin geldiğini gördüğünde kabloyu çekiştirmeyi bırakttı. Çökmüş yüzünde sakin, neredeyse beklenti dolu bir ifade belirdi. Bir zamanlar gür olan bal rengi saçları bukleler halinde omuzlarına dökülürdü. Tıpkı Farrah Fawcett saçları. Şimdi ise iyice kelleşmiş, kalan teller çoktan griye dönmüştü.

"Ne yapıyorsun anne?" diye sordu Lee.

"Telefon açacağım."

"Kimi arayacaksın?" Konuşmasından kadının bilincinin açık olduğunu ve imkânsız gelse bile bir anlığına bunamadan kurtulduğunu anlamıştı.

Annesi uzun uzun oğlunu süzdü. "Nesin sen?" dedi ona.

"Ben Lee'yim. Beni tanımıyor musun?"

"Sen o değilsin. Lee yapmamasını söylediğim halde çitte oynuyor. Ona yapma demiştim, demiştim ama elinde değil."

Lee annesinin yanına gidip telefonu yerine kaldırdı. Zaten kadının durumu ne olursa olsun onu odada tutmak büyük dikkatsizlikti.

Telefon kablosunu duvardaki soketten çıkarmaya hazırlandığı sırada annesi uzanıp onu bileğinden yakaladı. Kadının tutuşu o kadar güçlüydü ki, Lee az kalsın çığlık atacaktı.

"Nasıl olsa öleceğim," dedi kadın. "Neden bana acı çektiriyorsun? Neden arkana yaslanıp ölmeme izin vermiyorsun?"

"Çünkü öylece ölmene izin verirsem bundan hiçbir şey öğrenemem," dedi Lee.

Kadının bir soru daha sormasını bekliyordu ama bu cevap kadını tatmin etmiş göründü. "*Evet*. Doğru. Peki, ne öğrenmeyi umuyorsun?"

"Sınırları."

"Ne kadar dayanabileceğimi mi çözmeye çalışıyorsun?" diye sordu annesi. Ama sonra kendi kendini yalanladı. "Hayır, hayır bu değil. Kendi yapabileceklerinin sınırlarını görmek istiyorsun." Yeniden yatağa yığıldı. Kadının bilmiş bilmiş gülümsediğini görmek Lee'yi şaşırttı. "Sen Lee değilsin. Lee çitte oynuyor. Eğer onu bir kere daha çitte oynarken yakalarsam tokadımın tadına fena bakacak. Onu ikaz etmiştim."

Kadın derin bir nefes aldı, gözleri kapandı. Oğlan önce annesinin uykuya daldığını düşündü, kadın çabucak uyumayı başarabilenlerdendi ama bu sefer öyle olmadı. Yeniden gözlerini açtı kadın. Güçsüz, yaşlı bir sesle konuşmasına devam etti. "Bir keresinde katalogdan espresso makinesi sipariş etmiştim. Markası galiba Sharper Image'dı. Ufacık bir şeydi. Birkaç hafta gelmesini bekledim. Sonunda onu kapıma kadar getirdiler. Kutuyu açtım. Ve ne gördüm biliyor musun? Hiçbir şey. Boş bir paket. Seksen dokuz dolarlık köpük ve ambalaj. Anlaşılan espresso makinesi fabrikasında birileri ayakta uyuyordu." Derin bir nefes aldı.

"Bu öykünün bir anafikri var mı?" diye sordu Lee.

"Senin için de aynısı geçerli," dedi kadın parıldayan gözlerini oğlunun suratına dikerken. Dudakları aralandı ve yarısı sararmış yarısı eksik dişleri ortaya çıktı. Pis bir kahkaha döküldü o dudaklardan.

"Paranı geri istemelisin. Seni soymuşlar. Sadece paketten ibaretsin. İçinde hiçbir şey olmayan güzel görünüşlü bir kutusun." Kadın zalim kahkahalar atmayı sürdürdü.

"Bana gülmeyi kes," dedi Lee, bu sözler annesini daha da güldürdü ve kadın, Lee ona morfin verene kadar susmadı. Annesi uyuduğunda mutfağa dönen oğlan bol biberli bir Bloody Mary hazırladı kendine ve titreyen ellerle içkisini yudumladı.

Annesinin gırtladığına huniyi sokup tuzlu suyu boşaltarak onu boğmayı o kadar istiyordu ki... Bu dürtüye karşı koymak imkânsız denecek kadar zordu ama Lee bunu başardı. O hafta kadına her zamankinden iyi baktı, bütün gün vantilatörü çalıştırdı, çarşaflarını düzenli olarak değiştirdi, her sabah odasına taze çiçekler koydu ve televizyonu açık tuttu. En çok da kadının ilaçlarını, özellikle de morfini zamanında vermeye özen gösterdi. Hemşire geldiği zaman annesinin zihninin açılmasını ve oğluyla yalnız kaldığında ne işkenceler yapıldığını anlatmasını istemiyordu. Ancak bir süre sonra bunlara gerek kalmadığı ortaya çıktı. Lee'nin tedirginlikleri gereksizdi: Annesinin zihni bir daha hiç açılmadı.

Otuz Altıncı Bölüm

Çiti hatırlıyordu. West Bucksport, Maine'de yaşadıkları döneme dair fazla bir anısı yoktu, oraya *neden* taşındıklarını bile bilmiyordu, sonuçta cehennemin dibindeki ufacık bir şehirdi. Daha sonra neden Gideon'a döndüklerini de hatırlamıyordu. Ancak çiti, mısırları ve Ay'ın gökyüzünden düşmesini engellediği geceyi hiçbir zaman unutmayacaktı.

Kedi şafak vakti mısırların arasından çıktı. Arka bahçelerine ikinci veya üçüncü gelişinde, alçak sesle mırlayarak yiyecek bir şeyler vermeleri için yalvarışında Lee'nin annesi kediye bakmak için dışarı çıktı. Elindeki balık konservesini yere bırakıp kedinin yavaşça yaklaşmasını bekledi. Kedi günlerdir midesine tek bir lokma girmemişçesine balıkları yemeye koyuldu. Belki gerçekten günlerdir yemek yememişti. Gümüş rengi balıkları kafasını hızlı hızlı oynatarak mideye indirdi. Ardından doyduğunu belli eden mırıltılar eşliğinde Kathy Tourneau'nun ayak bileklerine sürtündü. Kulağa beceriksizce gelen tatmin mırlamalarıydı, mutluluk konusunda paslanmış bir kedinin minnet taklidiydi.

Lee'nin annesi, kedinin başını okşamak için eğildiğinde kedi kadının eline pençe attı. Kanlı tırnak izleri belirdi kadının derisinde. Çığlık atan anne kediyi tekmeledi, kedi ise birkaç saniye önce büyük bir zevkle yediği balıkların kutusunu devirip koşarak kaçtı.

Kadın bütün hafta eli sargılı dolaştı. Kötü yaralanmıştı. Kediyle karşılaşmasının izlerini hayatı boyunca taşıması gerekecekti. Kedi ilgi gösterilmesi için yalvararak mısırların arasından yeniden çık-

tığında kadın ona bir tava fırlattı. Hayvan, mısırların arasına kaçıp gözden kayboldu.

Bucksport'taki evin arka tarafında bir mısır tarlası vardı; belki on iki on beş sıra mısır. Onları oğlanın ailesi ekmemişti ve bakmak için özel bir çaba harcamazlardı. Çiftçi değillerdi, bahçe sevdaları yoktu. Lee'nin annesi ağustos geldiğinde mısırlardan birkaçını koparıp pişirmeyi denedi ama hiçbirini yiyemediler. Tatsız tutsuz sert sebzelerdi. Lee'nin babası bir kahkaha atıp onları ancak domuzların yiyeceğini söyledi.

Ekim geldiğinde mısırlar kurumuş, koçanlar kahverengiye dönüşmüştü. Büyük bir kısmı çürümeye yüz tutmuştu. Lee, hava serinlediğinde koçanlardan yükselen hoş kokuyu ve mısırlar arasında dolaşmayı severdi. Yıllar sonra bile mısırlar arasında dolaşmanın nasıl bir his olduğunu tam olarak hatırlayamasa da bunu yapmayı ne kadar sevdiğini hatırlıyordu. Yetişkin Lee Tourneau için mısırlara olan sevgisini hatırlamayı denemek, iyi bir restoranda yediği lezzetli bir yemeği hatırlamaya çalışmak gibiydi.

Kedinin gündüzlerini nerede geçirdiği bir sırdı. Komşuların kedisi değildi. Bir sahibi yoktu. Lee'nin annesi kedinin vahşi olduğunu söylüyordu. Vahşi kelimesini tükürürcesine, Lee'nin babasının her akşam bir tek atmak için uğradığı The Winterhaus'tan bahsederken kullandığı çirkin ses tonuyla telaffuz ediyordu hem de.

Kedinin kaburgaları sayılıyordu, siyah kürkü yer yer soyulmuştu, pembe deri parçaları ve yaralar rahatlıkla görülebiliyordu. Erkeklik organı kocamandı, yürüdüğü zaman bacaklarının arasında ileri geri sallandığını görürdünüz. Bir gözü yeşil, diğeri beyaz olduğundan insan kısmen kör olduğu hissine kapılırdı. Lee'nin annesi biricik oğluna o yaratıktan uzak durmasını, hiçbir koşulda onu okşamamasını ve asla ona güvenmemesini öğütlemişti.

"Seni sevmeyi öğrenemez," dedi kadın, oğluna. "İnsanları sevmeyi öğrenebileceği noktayı çoktan geçmiş. Seninle veya bir başkasıyla ilgilenmiyor, hiçbir zaman ilgilenmeyecek. Evimize uğraması-

nın yegâne sebebi ona yiyecek vereceğimizi umması. Onu beslemeyi kestiğimizde bir daha gelmeyecektir."

Ancak geldi. Onu beslemedikleri halde her gece, güneş batmaya başladığında ve bulutlar güneşin son ışıklarıyla parlarken kedi arka bahçelerine uğrayıp ağlarcasına mırlamayı sürdürdü.

Lee okuldan eve döner dönmez bazen kediyi aramaya çıkardı. Gündüzlerini nerede geçirdiğini, nereye kaybolduğunu ve nereden geldiğini merak ediyordu. Çitin üzerine çıkar ve gözleriyle mısırların arasında kediyi arardı.

Annesi onu fark edip çitten inmesi için seslendiğinde kadına lafını tekrarlatmazdı. Birbirine yaslanmış odunların arasına ve üstüne yerleştirilen kalaslarla yapılmış çitlerdendi, mısırlar da dahil olmak üzere bütün arka bahçeyi sarardı. En üstteki kalas yerden oldukça yüksekteydi, neredeyse Lee'nin başının hizasına geliyordu ve Lee kalasın üstüne çıkıp yürümeye başladığında ayaklarının altında hafifçe sallandığını hissederdi. Annesi tahtaların çürümüş olduğundan, destek olarak kullanılan kalasların ve kalasları birbirine bağlayan iplerin sağlam olmadığından bahsedip durur, oğlanın bir gün hastaneyi boylayacağını söylerdi. (Babası boş ver dercesine elini sallar, "Bırak da çocuk çocukluğunu yaşasın," gibisinden bir cevap verirdi öyle zamanlarda.) Ama tüm bu uyarılara rağmen oğlanın çitten uzak durmasına imkân yoktu; hiçbir çocuk duramazdı. Sadece bir denge aletinde yürürmüş gibi kalaslara tırmanıp çitin üzerinde yürümüyor, bazen kollarını iki yana açıp koşarak ne kadar ileri gidebileceğini bile test ediyordu. Öyle zamanlarda havalanmaya hazırlanan bir uçak olduğunu hayal ederdi. Çitte koşmak, ayaklarının altında tahtaların sallandığını hissetmek ve kalp atışlarının hızlanması muhteşem bir histi oğlan için.

Kedi yavaş yavaş Kathy Tourneau'yu çıldırtmaya başladı. Pes perdeden mırlamalarıyla mısırların arasından çıktığını haber verir, ardından sesini yükselterek hiç durmadan kapının önünde turlar-

dı. Lee'nin annesi gürültüye katlanamaz hale gelip dışarı çıkana ve kedinin kafasına bir şeyler fırlatana kadar bu böyle devam ederdi.

"Tanrı aşkına, ne istiyorsun?" diye bağırdı kara kediye bir gece. "Seni beslemeyeceğiz, neden defolup gitmiyorsun?"

Lee annesine herhangi bir şey söylemediyse bile kedinin neden her gece kapıda belirdiğine dair bir tahmini vardı. Ona göre annesinin hatası kedinin mama istediğine inanmasıydı. Lee ise kedinin eski sahiplerine, Tourneau'lardan önce o evde yaşayan ve kediye hak ettiği gibi muamele eden kişilere seslendiğine inanıyordu. O aileyi düşündüğünde Lee'nin gözünün önüne onunla aynı yaşlarda tulum giymiş çilli bir kız gelirdi. Kızıl saçlı bu kızın bir kâseye mama doldurup kara kediye verdiğini ve çite oturup kediyi rahat bırakarak mamasını yiyişini seyrettiğini düşlerdi. Belki kediye şarkılar söylerdi kız. Annesinin kedinin onlara işkence etmek ve ne kadar dayanabileceklerini görmek için her gece bahçeye geldiği yolundaki teorisi Lee'ye pek akla yatkın bir açıklamaymış gibi gelmiyordu.

Böylece kediyle nasıl arkadaş olabileceğini öğrenmeyi kafasına koydu. Bir gece dışarı çıkıp onu bekledi. Annesine, okuldan döndüğünde bir kâse mısır gevreği yediği için aç olmadığını ve akşam yemeği yemeyeceğini söylemişti. Biraz dışarı çıkıp oynayamaz mıydı? Kadın, babası eve dönene kadar bahçede oynamasına izin verdi. Sonra pijamalarını giyip yatağa gitme zamanıydı. Oğlan kediyi bulmayı planladığından ve ona vermek için mutfaktan balık konservesi yürüttüğünden bahsetmedi elbette.

Ekim ortalarında hava çabuk kararırdı. Oğlan dışarı çıktığında saat altı bile değildi ama göğü aydınlatan tek ışık karşı yoldaki sokak lambasının mısır tarlasına vuran soluk pembe ışığıydı. Oğlan kediyi beklerken o yıl radyoda sürekli çalman popüler bir şarkıyı mırıldanıyordu. *"Bırak gitsin,"* dedi detone bir sesle. *"Bırak kaçsın."* Gökyüzünde yıldızlar belirmeye başlamıştı. Başını geriye devirdiğinde bu yıldızlardan birinin hareket ettiğini, gökyüzünde peşi sıra ışıktan

bir çizgi bıraktığını görüp şaşırdı. Bir an düşündükten sonra onun uçak veya uydu olabileceğine karar verdi. Yoksa UFO muydu? Ne harika bir fikir! Bakışlarını yere çevirdiğinde kedi oradaydı.

İki gözü iki ayrı hikâye anlatan kedi, kafasını mısırların arasından çıkarmış Lee'ye bakıyordu. Gözlerini oğlana dikmişti ama bu sefer ağlarcasına mırlamıyordu. Bir şeyler değişmişti. Lee elini ceketinin cebine sokup kediyi korkutmamak için yavaşça konserveyi çıkardı.

"Heyyy, dosssttt-*tumm*," dedi heceleri belirsiz melodiye uydurarak, "Heyyy, dosssttt-*tumm*,"

Kapağını açtığı zaman balık konservesinden metalik bir gürültü yükseldi. O kadarı bile kedinin mısır tarlasına doğru gerilemesine yetti.

"Korkma ufaklık," dedi ayağa fırlayan Lee. Bu hiç adil değildi. O ânı bütün detaylarıyla planlamış, kediyi arkadaş canlısı bir şarkı ve yumuşak bir ses tonuyla söylenen kelimelerle nasıl kendine çekeceğini hesaplamış, rüşvet olarak balıkları ona vermeyi düşünmüştü. O gece kediyi sevmeye çalışmak gibi bir niyeti yoktu; uzaktan izleyecek, rahat rahat yemeğini yemesine izin verecekti. Ancak kedi, Lee'nin planını hayata geçirmesine fırsat tanımaksızın bir sıçrayışta mısırların arasına kaçtı.

Hafif bir esintiyle birlikte mısırlardan huzursuz edici bir hışırtı yükseldi. Lee üzerindeki kalın cekete rağmen üşüdü. Olduğu yerde duruyor, boş boş mısırlara bakıyordu; ne yapacağına karar veremeyecek kadar büyük bir hayal kırıklığı içindeydi. Derken kedi yeniden karşısında belirdi, evin yakınına gelmedi bu sefer, çitin en üstündeki kalasa çıkıp oğlana baktı. Sanki büyülenmiş gözlerle Lee'yi izleme sırası ondaydı.

Lee kedinin dönüp arkasına bile bakmaksızın kaçmamasına, evin yakınlarında kalmasına sevinmişti. Ani hareketlerde bulunmaktan kaçındı. Adım atmaktansa milim milim ilerlemeye özen göstererek kediye yaklaştı ve bir daha onunla konuşmayı denemedi. Gereğin-

den fazla yaklaşacak olursa, kedinin mısırların arasına dalıp gözden kaybolacağına emindi. Oysa tam aksine, Lee çite ulaştığında kedi gözlerinde beklenti dolu bir ifadeyle başını çevirip ona baktı ve kalasta birkaç adım ilerledi. Sanki Lee'nin kendisini takip edip etmeyeceğini bilmek istiyor hatta onu peşinden gelmeye *davet ediyordu.* Lee çapraz konulmuş destek kirişlerinden birinin yardımıyla en üst kalasa tırmandı. Kalas sallandığında, tamam, diye geçirdi içinden, şimdi kaçacak. Fakat kedi kalasın sarsıntısının geçmesini bekledikten *sonra*, kuyruğunu koca organını gözler önüne serecek şekilde havada sallayarak ağır adımlarla kalasta ilerlemeyi sürdürdü.

Lee dengesini koruyabilmek için kollarını iki yana açarak kediyi takip etti. Hayvanı korkutmamak için yavaş ama düzenli adımlarla ilerliyordu. Kedi ise arada bir oğlanı kontrol etmek için başını çevirerek çocuğu evden uzaklara sürükledi. Uzağa. Daha uzağa. Mısırlar çitin dibinden başladığından kalın yaprakları Lee'nin kollarına sürtünüyordu. Ayağının altındaki kalaslardan biri fena halde sallandığında düşecek gibi oldu ve güçlükle çömelip kalaslara destek olması için çapraz yerleştirilmiş kirişlerden birine tutundu. Kedi bir sonraki kirişin dibinde durup oğlanın toparlanmasını bekledi. Lee ayağa kalkıp ona doğru ilerlediğinde hâlâ olduğu yerde duruyordu. Yola devam etmek yerine tüylerini kabarttı ve mırlamaya başladı. Aynı paslanmış mırıltı. Lee sonunda kediye bu kadar yaklaşabildiği için heyecandan ölmek üzereydi. Acaba hayvan ona dokunmasına izin verecek miydi?

"Merhaba," diye fısıldadı. Kedinin mırıltıları şiddetlendi. Sırtını o şekilde kabartıp ilgi istercesine bakan bir kedinin, kendisine dokunulmasından rahatsız olacağına inanmak imkânsızdı.

Lee kediyi sevmeyi denemeyeceğine kendi kendine söz vermişti. O gece, ilk karşılaşmaları sırasında bunu yapmak hata olurdu. Ama şimdiki gibi bir ilgi talebini reddetmenin kabalık olacağına inanıyordu. Kediyi sevmek için yavaşça elini uzattı.

"Hey dost-*tum*," dedi yumuşak bir sesle. Kedi hayvanlara özgü

bir tatmin duygusuyla gözlerini kapadı ve sonra aniden gözlerini açıp pençesini savurdu. Lee ayağa fırladı, pençe darbesi sol gözünü en fazla bir santimle ıskalamıştı. Ayaklarının altındaki kalastan çatırtılar yükseldi, Lee'nin dizleri tutmaz oldu ve zavallı oğlan mısırların arasına yuvarlandı.

Normalde çitin en yüksek kısmı ile yerin arasındaki mesafe bir buçuk metre kadardı ama o bölgede toprağın keskin bir eğimi olduğundan oğlan en az iki metre yükseklikten düştü. Orada o doğmadan yıllar önce yerini almış, toprağın üstüne sivri uçları göğe dönük olarak uzanmış, zamanının gelmesini bekleyen bir yaba vardı. Lee kafa üstü düşüverdi o yabanın üstüne.

Otuz Yedinci Bölüm

Bir süre sonra doğruldu. Mısırlar hiç durmadan bir şeyler fısıldıyor, hakkında yalan yanlış dedikodular yayıyorlardı. Kedi çitten inmişti. Artık gece olmuştu. Başını kaldırıp baktığında yıldızların hareket ettiğini gördü. Hepsi uydulara dönmüştü artık, farklı yönlere kayıyor, oraya buraya gidiyorlardı. Ay titreşti, birkaç santim düştü, olduğu yerde hafifçe sallandı. Sanki gökyüzü yere düşmeye ve geride bomboş bir sahneden başka bir şey bırakmamaya hazırlanıyordu. Lee elini uzatıp Ay'ı düzeltti, onu ait olduğu yere koydu. Ay o kadar soğuktu ki parmakları bir buz parçasını tutmuşçasına uyuştu.

Ay'ı düzeltmek için çok yukarılara çıkması gerekmişti ve oradayken aşağıya bakıp West Bucksport'taki ufak dünyalarını gördü. Mısırların arasındayken görmesinin imkânsız olduğu başka şeyler de gördü, aynı Tanrı'nın gördüğü gibi tepeden görüyordu her şeyi. Babasının arabası Pickpocket Yolu'ndan eve doğru gidiyordu. Yolcu koltuğunda altılı bira paketi ve babasının bacaklarının arasında da buz gibi bir bira daha vardı. Lee o an istese parmağının bir fiskesiyle arabayı yolun dışına savurabilir, babasının evleri ile otoyol arasındaki çalılıkları boylamasına neden olabilirdi. Bunu yapmayı hayal etti, şarampole yuvarlanan araba, kaportadan yükselen alevler. İnsanlar alkollü araba kullandığı için kaza yaptığını düşünürlerdi.

Kendini altındaki dünyadan tamamen kopmuş hissediyordu, demiryolu maketine bakmaktan farksızdı. West Bucksport küçük ağaçları, küçük evleri ve küçük insanlarıyla hoş hatta paha biçilemez manzaraydı ama oğlan istese ailesinin evini alıp sokağın diğer

tarafına taşıyabilir veya ayağını üzerine indirip binayı yerle bir edebilirdi. Elinin tersiyle kasabayı yeryüzünden silecek kadar güçlüydü.

Mısırların arasında bir hareketlenme fark etti, gölgelerin arasında kayıp giden bir gölge, kediyi tanıdı ve o zaman, o kadar yükseklere sadece Ay'ı tamir etmek için çıkarılmadığını anladı. Hayvana yemek ve merhamet sunmuş, hayvan ise sahte bir sevgi gösterisinin ardından ona saldırıp çitten düşürmüştü. Kedi oğlanın ölümüne sebep olabilirdi, üstelik bunu yapmak için geçerli bir nedeni olduğundan değil, doğası gereği. Bir de hiçbir şey olmamış gibi mısırlar arasında dolaşıyordu. Belki kedi için gerçekten de hiçbir şey *olmamıştı*, belki o, Lee'yi çoktan unutmuştu ve bu, *kabul edilemezdi*. Lee kocaman kolunu uzatıp –John Hancock Kulesi'nin en üst katından aşağı bakıyormuş gibi hissediyordu kendini– parmağıyla kedinin üstüne bastırdı, onu toprağa gömdü. Bir saniyeden de kısa bir süre hayvanın vücudunun sarsıldığını, son hayat kırıntılarının da parmağının altındaki kediyi terk ettiğini hissetti. Hayvan kaçmaya çalıştı ama çok geçti, çoktan ezilmişti, kemikleri kurumuş tohumlar gibi çatırdadı. Oğlan parmağını babasının sigarayı söndürürken yaptığını gördüğü gibi sağa sola oynattı. Kediyi öldürürken hissettiği büyük heyecan dalgalarıyla dışarı vurulmayan bastırılmış bir tatmin duygusuydu. Bazen resim yaparken yaşadığı gibi, ruhunu bedeninden kopmuş hissediyordu.

Bir süre sonra elini kaldırıp mahluka, avucuna bulaşan kana ve siyah tüylere baktı. Elini kokladı ama çimen kokusu baskındı. O koku karışımı ilgisini çekti oğlanın, yeraltındaki dehlizlerde fareleri avlamanın veya çalıların arasında çiftleşecek bir eş aramanın hikâyesini anlatan bir kokuydu.

Lee elini kucağına koyup boş gözlerle kediye baktığında mısırların ortasında oturuyordu ama ne zaman oturduğunu hatırlamıyordu. Boyu da eskisi gibiydi ama ne zaman küçüldüğünü de hatırlamıyordu. Kedi ölmüştü. Boynu kırılmıştı, sanki biri ampulü çevirir gibi tutup kedinin kafasını ters yöne çevirmişti. Hayvanın şaşkın

bakışları gökyüzüne dönüktü. Kafatası parçalanmış, beyni kulağından akmıştı. Şanssız kedinin hemen yanında kanlar içinde bir taş vardı. Lee sağ kolunun acıdığını belli belirsiz fark edip ne olduğuna baktığında, bileğinden koluna kadar çizikler olduğunu gördü. Birkaç yerde üçlü gruplar halinde paralel çizgiler, sanki derisine bir çatal saplanmıştı. Kendisi dev boyutlardayken kedinin nasıl olup da kolunu tırmalayabildiğine bir anlam veremedi ama bunları düşünemeyecek kadar yorgundu ve zaten başı ağrıyordu. Kısa süre sonra cevabını bulamayacağı soruları düşünmeyi bıraktı. Bir anlığına bile olsa kendini tanrı gibi hissetmek ve tamir edilmesi gereken şeyleri tamir etmek çok yorucuydu. Kendini zorlayıp ayağa kalktı, bacaklarının bütün itirazlarına rağmen evin yolunu tuttu.

Annesi ve babası salonda her zamanki gibi birbirleriyle kavga ediyordu. Daha doğrusu babası elinde bira ve *Sports Illustrated* ile oturmuş Kathy'nin bağırışlarını dinliyordu. Lee, Ay'ı onaracak kadar büyük olduğu zaman babasının neler hissettiğini az da olsa anlamasını sağlayan bir aydınlanma ânı yaşamıştı; neden her gece The Winterhaus'a gittiğini biliyordu artık. İçmeye gitmiyordu babası, bir garsonu görmeye gidiyordu; "yakın" arkadaştılar. Annesi de babası da garson hakkında tek kelime etmedi; annesi garajın karmakarışık olmasından ve adamın çizmeleriyle salona kadar girmesinden yakındı. Adamın kendisine hiç saygı duymadığından bahsetti. Ama konuştukları konu aslında garsondu, lafı hiç geçmese de onu tartışıyorlardı. Lee ilk olarak o zaman bir gün –belki birkaç yıl sonra– babasının gideceğini ve giderken kendisini yanına almayacağını kavradı.

Ne bunu bilmek, ne anne ve babasının kavgası onu rahatsız etti. Rahatsız edici olan arka planda sesi duyulan radyodan yükselen cızırtılardı: Sanki biri tencereleri merdivenden aşağı yuvarlıyor veya çaydanlık sonu gelmeyen bir ıslık sesiyle suyun kaynadığını haber veriyordu. Kulağını tırmalayan gürültülerden kurtulmak için radyonun yanına gitti. Sesini kısmak için elini uzatana dek çalan parçanın

"İçimdeki Şeytan" olduğunu fark etmemişti. O şarkının kendisini neden o kadar rahatsız ettiğini asla çözemedi. Sonraki haftalarda Lee, fonda çalan hiçbir müziğe katlanamadığını keşfedecekti. Şarkılar artık onun için hiçbir anlam ifade etmiyordu, birbirine karışmış garip seslerden ibarettiler. Radyo açıksa salondan çıkmayı tercih ederdi, kendi düşüncelerine gömülmeyi başkalarının gürültülerine boğulmaya yeğliyordu.

Merdivenlerden çıkarken başı döndü. Duvarların sarsıldığı hissine kapıldı pencereden dışarı bakmaya çekindi; Ay'ın düşecek gibi olduğunu görmekten ve bu sefer onu tamir edememekten korktu. En iyisinin Ay düşmeden yatmak olduğuna karar verdi. Merdivenden anne ve babasına iyi geceler diledi. Annesi onu duymadı. Babası umursamadı.

Lee ertesi sabah uyandığında yastığında kan lekeleri vardı. Onları gördüğünde ne tedirgin oldu ne korktu. Bakır kokusunu andıran koku ona ilginç geldi. Birkaç dakika sonra duşa girdiğinde ayaklarının arasına baktı. Kahverengi sular delikten içeri akıyordu ilkönce suyun içine pas karışmış olabileceğini düşündü ama pas değildi. Elini kafasına götürdü. Çitten düştüğünde bir yerini kesmiş olabilir miydi? Parmakları kafatasının sağ tarafında hassas bir noktaya dokundu. Sanki orada bir göçük vardı ve bir saniye sonra biri saç kurutma makinesini duşa fırlatmışçasına korkunç bir elektrik aklını tarafından çarpıldı. Dünya bir anda bembeyaz oldu. Kendini ölecekmiş gibi hissettiği o an geçtiğinde eline baktı ve parmaklarının kanlandığını fark etti.

Annesine kafasını yaraladığından bahsetmedi –önemli olabileceğini düşünmedi– ve pisliği fark ettiğinde kadın tarafından fena halde azarlansa da yastığına bulaşan kanın nereden geldiğini açıklamadı.

"Şuna bak!" diye bağırdı kadın. "Hepsi mahvolmuş! Tamamen mahvolmuş!" Bir elinde kanlı yastık kılıfı mutfağın ortasında durmuş kocasıyla konuşmaya çalışıyordu.

"At gitsin," dedi Lee'nin babası. Mutfak masasının başına geçmiş, kafasını spor haberlerini okuduğu zamanlarda yaptığı gibi ellerinin arasına yaslamıştı. Yüzü her zamankinden solgundu ve hasta görünüyordu ama oğluna gülümsemeyi ihmal etmedi. "Oğlanın burnu kanamıştır, sense birini öldürmüş gibi davranıyorsun. Kimseyi öldürmüşlüğü yok." Babası Lee'ye göz kırptı. "En azından şimdilik."

Otuz Sekizinci Bölüm

Genç kadın kapıyı açtığında Lee, Merrin'in keyfini yerine getirebilmek umuduyla çoktan gülümsemesini yüzüne yerleştirmişti ama genç kadın, onun bu çabasını bırakın takdir etmeyi yüzüne bakmaya bile tenezzül etmedi.

"Ig'e kongre üyesinin işlerini halletmek için bir günlüğüne Boston'a geleceğimi söylediğimde seni hoş bir yere akşam yemeğine çıkarmazsam bir daha benimle konuşmayacağını söyledi," dedi genç kıza.

Kanepeye oturmuş *Growing Pains* dizisinin tekrar yayınlarını izleyen iki kız vardı. Merrin'in ev arkadaşına benzeyen tipler. Televizyonun sesi sonuna kadar açıktı, ayaklarının dibindeyse karton kutular duruyordu. Merrin'in ev arkadaşı koltuğun kenarına tünemiş cep telefonuyla oynuyordu. Lee Uzakdoğululardan pek hazzetmezdi. Sürü mantığıyla hareket eden, cep telefonlarına ve fotoğraf makinelerine kafayı takmış yaratıklar olduklarını düşünürdü ama fiyonklu ayakkabılar, diz altına gelen çoraplar ve pilili etek giymiş Uzakdoğulu okullu kız imajını seksi bulanlardandı. Merrin'in ev arkadaşının odasının kapısı aralıktı ve içeride başka kolilerin de olduğu görülüyordu.

Çaresizliği yüzünden okunan Merrin ne yapacağını bilemez halde önce bu manzaraya, sonra Lee'ye baktı. Genç adam, Merrin'in bu kadar berbat görüneceğini bilse –makyajsız, yağlı saçlar, kirli bir eşofman– onu ziyaret etmeye zahmet etmezdi. Bütün hevesi kırılmıştı, Şimdiden uğradığına pişmandı. Derken hâlâ gülümsediğini

fark edip yüzündeki ifadeyi değiştirdi ve söylenecek doğru kelimeleri bulmaya çalıştı.

"Tanrım, yoksa hasta mısın?" diye sordu.

Genç kadın dalgın dalgın başını sallayıp, "Çatıya çıkmak ister misin? Orası daha sessiz," diye karşılık verdi.

Lee, Merrin'in peşi sıra basamakları çıktı. Anlaşılan akşam yemeği için bir yerlere gitmeyeceklerdi ama genç kadın evden çıkarken buzdolabından iki şişe bira kapmıştı.

Saat sekize gelse de hava henüz kararmamıştı. Kaykaycılar sokağa doluşmuştu, tekerleklerinin ve kaykayların asfalta çarpışının gürültüsü yankılanıyordu duvarlarda. Lee onlara bakabilmek için çatının kenarına gitti. Üst düğmeleri ilikli, alt düğmeleri açık gömlekler giyip kravat takmış, saçlarını jöleyle havaya dikmiş birkaç serseri. Lee kaykayın kendisiyle değil havasıyla ilgilenirdi, kolunuzun altında bir kaykayla dolaşırsanız hem tehlikeli hem sportif görünürdünüz. Ne var ki, kayma ve düşme ihtimallerinden hoşlanmıyordu; düşmeyi düşünmek bile beyninin uyuşmasına sebep oluyordu.

Merrin sırtına dokunduğunda bir an onun kendisini çatıdan aşağı ittireceğini sandı, öyle yaparsa onu bileğinden yakalayıp kendisiyle beraber aşağı sürükleyecekti. Merrin, Lee'nin yüzündeki şaşkın ifadeyi görmüş olacak ki geldiğinden beri ilk kez gülümsedi ve biralardan birini ona uzattı. Lee teşekkür edip birayı aldıktan sonra diğer eliyle kapağını açtı.

Merrin elinde birasıyla havalandırmaya oturdu ama içmiyor, şişenin ıslak ağzıyla oynuyordu. Ayakları çıplaktı. Sevimli, küçük, pespembe ayaklar. Onlara bakarken Lee için, ayağın uzanıp hafif hafif kendisinin erkeklik organına dokunduğunu hayal etmek kolaydı.

"Söylediğini yapmayı deneyeceğim," dedi Merrin.

"Cumhuriyetçilere mi oy vereceksin?" diye sordu Lee. "Demek en nihayetinde bir ilerleme gösteriyoruz."

Genç kadın yine gülümsedi ama hüzünlü, umarsız bir gülümsemeydi bu. Bakışlarını kaçırdı. "İngiltere'ye gittiğinde Ig'e ilişkimize

ara vermek istediğimi söyleyeceğim. Bir tür deneme ayrılığı. Böylece ikimiz de başkalarıyla çıkabileceğiz."

Lee uçurumdan aşağı düşüyormuş gibi oldu, sanki kımıldamadan durduğu halde ayağı bir şeye takılmıştı ve aşağı düşüyordu. "Bunu ne zaman ona söylemeyi planlıyorsun?"

"New York'tan döndüğünde. Telefonda söylemek istemedim. Sen de hiçbir şey söylememelisin, Lee. Belli etme."

"Etmem." Çok heyecanlanmıştı ama bunu belli etmemenin önemli olduğunu biliyordu. "Başkalarıyla çıkması gerektiğini mi söyleyeceksin? Başka kızlarla?"

Genç kadın başını salladı.

"Ya sen?"

"Ona yeni bir ilişkiye, bir başkasıyla olmaya şans tanıyacağımı söyleyeceğim. Bu kadarı yetmeli. O uzaktayken yaşayacaklarımı tek tek ona rapor etmek gibi bir niyetim yok. Yeni ilişkim konusunda hesap vermek istemiyorum. Böylesi... her şeyi kolaylaştıracaktır." O zaman yüzünde pişmanlık dolu bir gülümsemeyle genç adama baktı. Rüzgâr saçlarını reklam filmlerindeki gibi uçuşturuyordu ve bu ona apayrı bir hava veriyordu. Şimdi daha az solgun görünüyordu kadın, günbatımının mora çalan tonları ona yakışmıştı. "Şimdiden kendimi suçlu hissediyorum."

"Hissetmemelisin. Şöyle düşün, gerçekten birbiriniz için yaratılmışsanız, altı ay sonra bunu kesin olarak bileceksin."

Merrin başını iki yana salladı. "Hayır... Ben... bunun geçici olacağını sanmıyorum. Bu yaz kendimle ilgili yeni şeyler öğrendim, bir kısmı zaten şüphelendiğim şeylerdi, değiştim ve böylece Ig'e olan aşkım da değişti. Onunla evlenemeyeceğimi biliyorum. İngiltere'ye gittiğinde birileriyle tanışacaktır. O zaman ilişkimize noktayı koymuş olacağız."

"Tanrım," dedi Lee alçak sesle, oysa zihninden geçen cümle şuydu: *Bu yaz kendimle ilgili yeni şeyler öğrendim.* Mutfakta yaşananları, bacağını kızın bacaklarının arasına soktuğu, elini kalçalarına

doğru kaydırdığı ânı hatırladı. "Daha birkaç hafta önce çocuklarınıza ne ad vereceğinizden bahsediyordun."

"Evet ama bazen bazı şeyleri bilirsin. Artık hiçbir zaman çocuğumuzun olmayacağını biliyorum." Şimdi daha sakin, daha rahattı.

"Konuşmanın bu noktasında öne çıkıp en iyi arkadaşını savunman ve beni vazgeçirmeye çalışman gerekmiyor mu? Bana kızgın mısın?"

"Hayır."

"Benim kötü biri olduğumu mu düşünüyorsun?"

"Kalbinde ona yer olmadığını keşfettiğin halde hâlâ Ig'le olmayı istiyormuş gibi davransaydın kötü biri olduğunu düşünürdüm."

"İşte bu. Aklımdan geçen kesinlikle bu. Ig'in yeni ilişkiler yaşamasını, başka birini bulmasını, mutlu olmasını istiyorum. Onun mutlu olduğunu bilirsem benim de hayatıma devam etmem kolaylaşır."

"Tanrı aşkına, sizi bildim bileli birliktesiniz." Paketten sigarayı çıkarırken eli titriyordu. Bir hafta içinde Ig gitmiş olacak ve kız özgür kalacaktı. Üstelik Merrin'in kimlerle seviştiğini ona söylemek gibi bir niyeti yoktu.

Merrin sigaraları işaret etti. "Bana da verir misin?"

"Ciddi misin? Sigarayı bırakmamı istediğini sanıyordum."

"*Ig* sigarayı bırakmanı istiyordu. Bense her zaman nasıl olduğunu merak ettim ama bilirsin işte, Ig onaylamazdı. Sanırım artık deneyebilirim." Ellerini dizlerine yasladı. "Söylesene, bu gece bana sigara içmesini öğretir misin, Lee?" diye sordu.

"Elbette," dedi Lee.

Sokaktan kaykayların kaldırıma çarpışının ve ahşabın yere sürtünüşünün gürültüsü gelir ve ergenlik çağındaki gençler birbirlerine tezahürat yaparken, Merrin çatının kenarından aşağı baktı.

"Kaykay yapmayı da öğrenmek isterdim," dedi.

"Salaklara göre bir spor," dedi Lee. "Bir şeyleri kırmak istiyorsan ideal. Örneğin boynunu..."

"Boynumu kırma düşüncesi beni endişelendirmiyor," dedi kadın. Dönüp parmaklarının ucunda yükseldi ve onun dudağının kenarına bir öpücük kondurdu. "Teşekkürler. Kafamı toplamama yardımcı olduğun için. Sana borçluyum, Lee."

Dar tişörtü göğüslerine yapışmış, sutyen giymediği için göğüs uçları iyice ortaya çıkmıştı. Lee bir elini onun kalçalarına koyup kendine çekmeyi düşündü. Sevişmeseler bile oynaşmaya bu geceden başlayamazlar mıydı? Ancak o aklındakileri hayata geçiremeden çatının kapısı açıldı ve kızın ev arkadaşı ağzında cak cak çiğnediği sakızla gözlerini üzerlerine dikti.

"Williams," dedi Merrin'e. "Erkek arkadaşın arıyor. Sesi çok heyecanlıydı, sana verecek haberleri varmış. İşinin ne kadar harika olduğundan falan bahsetti. Sizi rahatsız etmiyorum ya?"

"Hayır," diyen Merrin, Lee'ye döndü. "Senin serserinin teki olduğunu düşünüyor. Haksız da sayılmaz hani," diye fısıldadı. "Gidip Ig'le konuşmalıyım. Yemeği başka zamana ertelesek?"

"Onunla konuştuğunda herhangi bir şey söyleyecek misin? Bizden, konuştuklarımızdan..."

"Elbette hayır, Lee. Sır tutmasını bilirim."

"Tamam," dedi Merrin'i deliler gibi arzulayan Lee.

"Sigarandan bir tane alabilir miyim?" diye sordu onlara doğru yürüyen şişko sürtük.

Merrin el salladıktan sonra kapıya gidip gözden kayboldu.

Lee bir Winston çıkarıp kızın ev arkadaşı için yaktı.

"Demek San Diego'ya gidiyorsun?" diye sordu kıza.

"Evet," dedi kız. "Liseden bir arkadaşımın yanına taşınacağım. Harika olacak. Evinde Wii bile var."

"Lise arkadaşın da nokta-çizgi oyunu oynuyor mu, yoksa kendi çamaşırlarını kendin yıkamaya mı başlayacaksın?"

Sürtük gözlerini kısıp Lee'ye baktıktan sonra, elini sallayıp aralarında biriken sigara dumanını dağıttı. "Sen neden bahsediyorsun?" diye sordu.

"Hani noktaları dizdiğin ve sonra çizgiler çekerek kare yapmaya çalıştığın oyun? Merrin'le çamaşırları kimin yıkayacağını belirlemek için o oyunu oynamıyor muydunuz?"

"Öyle mi yapıyormuşuz?" dedi kız.

Otuz Dokuzuncu Bölüm

Sağlam gözüyle otoparkı tarayıp kızı görmeye çalıştı, THE PIT yazısının kızıl neon ışıkları etrafa ürkütücü bir hava veriyor, yağmur da Lee'nin işini kolaylaştırmıyordu. Derken yağmur yüzünden bir ağacın altına sığınmış olan kızı gördü.

"İşte Lee, bak orada," dedi Terry ama Lee çoktan kızı görmüş ve arabanın burnunu o yöne çevirmişti.

Merrin, Ig öfkelenecek olursa kendisini alacak birine ihtiyaç duyabileceğinden bahsetmişti. O gece konuşacaklardı. Lee kadını kontrol etmek için uğrayacağına söz vermiş ve Merrin buna gerek yok dese bile yüzünde öylesine minnettar bir gülümseme belirmişti ki, Lee kendisinden beklenilen cevabın bu olduğunu anlamıştı. Merrin'le ilgili en büyük sorunlardan biri, çoğu zaman yapılmasını beklediği şeyler ile talep ettiklerinin birbirlerinden tamamen farklı olmasıydı.

Lee, Merrin'i sırılsıklam bluzu içinde, etekleri bacaklarına yapışmış, gözleri ağlamaktan kızarmış bir halde gördüğünde midesinde kelebekler uçuştuğunu hissetti. Orada oturmuş kendisini beklediğini, aslında kendisiyle olmayı arzuladığını düşündü. Anlaşılan konuşma kötü gitmiş, Ig rezil şeyler söylemiş, sonra da onu elinin tersiyle bir kenara itmişti. Artık Lee'nin beklemesi için bir sebep yoktu, Merrin'i kendisiyle eve davet ederse büyük ihtimalle evet diyeceğini hatta bu teklife minnettar olacağını biliyordu.

Arabayı yavaşlattığında Merrin de onu fark edip selam vermek için elini kaldırdı ve ağacın altından çıkıp arabaya doğru ilerledi.

Lee artık onu almaya gelmeden önce Terry'yi eve bırakmadığına pişmandı. Onunla baş başa kalmak istiyordu. Arabada sadece ikisi olsalar Merrin ısınmak ve teselli bulmak için ıslak giysileriyle ona sarılabilir, kollarını omuzlarına dolayabilir ve Lee de belki elini kızın bluzunun içine sokmak için uygun bir fırsat yakalardı.

Genç kadının öne oturmasını istediğinden arkaya geçmesini söylemek için Terry'ye döndü ama Terry çoktan kalkmıştı. Terry Perrish o gece hiç olmadığı kadar sefil durumdaydı. Son birkaç saati ot ve içki içerek geçirdiğinden uyuşturulmuş fillere özgü bir hantallıkla hareket ediyordu. O arka koltuğa geçerken, Lee uzanıp yolcu tarafının kapısını açtı ama bunu yaparken dirseği yanlışlıkla Terry'nin kıçına çarptı. Terry arka koltuğa yığıldığında Lee yerdeki alet kutusundan yükseldiğini tahmin ettiği bir çınlama duydu.

Islak saçları yüzüne yapışan Merrin çabucak arabaya bindi. Liseli kızlarınki gibi pürüzsüz olan oval yüzü sırılsıklam ve bembeyazdı. Belli ki üşüyordu. Lee ona dokunmak, nazikçe yanağını okşamak için dayanılmaz bir arzu duydu içinde. Kızın bluzu ıslanıp şeffaflaştığından sutyenindeki gül desenleri belli oluyordu. Genç adam daha ne yaptığını düşünemeden dokunmak için ona uzandı. Ancak son anda bakışları Terry'nin yanında getirdiği esrarlı sigaraya kaydı ve Merrin görmeden sigarayı seri bir hamleyle avucuna alıp bir kenara kaldırdı.

Bu yüzden ilk dokunan taraf Merrin oldu, yavaşça buz gibi parmaklarıyla onun bileğini okşadı. Bir ürperti yayıldı Lee'nin içine.

"Beni almaya geldiğin için teşekkür ederim, Lee," dedi Merrin. "Hayatımı kurtardın."

"Ig nerede?" diye sordu Terry, aptallaştığını belli eden bir ses tonuyla. Bunu yaparak ânın büyüsünü de bozdu. Lee dikiz aynasından ona baktı. Öne eğilmişti, odaklanmakta güçlük çekiyordu anlaşılan, bir eliyle şakağını ovuşturuyordu.

Merrin, Ig'in adı bile ona acı veriyormuşçasına elini karnına götürdü.

"Bi... bilmiyorum. Çekip gitti."

"Ona söyledin mi?" diye sordu Lee.

Merrin, The Pit'e bakmak için başını çevirdi ama Lee genç kadının yüzünün camdaki yansımasını görebiliyordu. Ağlamamak için kendini zor tutuyordu Merrin. Öylesine titriyordu ki, neredeyse dizleri birbirine vuracaktı.

"Nasıl karşıladı?" diye sordu kendine engel olamayan Lee.

Merrin başını iki yana sallamakla yetindi. "Artık gidebilir miyiz?"

Lee başını sallayıp motoru çalıştırdı, geldikleri yöne döndüler. Gözünde gecenin geri kalanını canlandırabiliyordu: Terry'yi eve bırak, sonra Merrin ile beraber kendi evine git, ona ıslak giysilerinden kurtulup sıcak bir duş yapmasını söyle. (Annesinin öldüğü sabah kadının ona duşa girmesini söylerken kullandığı sakin ve kararlı ses tonuyla konuşmayı planlıyordu.) Ama bu sefer Merrin'e bir içki getiren kendisi olacak, nazikçe duş perdesini ittirip çırılçıplak karşısına dikilecekti.

"Ceketimi ister misin?" diye sordu Terry.

Lee dikiz aynasından Terry'ye huzursuz bir bakış attı. Merrin'i duşta hayal etmeye öylesine dalmıştı ki Terry'nin yanlarında olduğunu unutmuştu. Eğlenceli, ünlü, yakışıklı, fazla zeki sayılamayacak olsa da az buçuk yeteneği ve ailesinin bağlantıları sayesinde isim yapmayı başarmış ve muhtemelen ülkedeki istediği her kadını becerebilecek olan adama küçümseyerek baktı. Terry'den çok hoşlanmazdı ama onunla vakit geçirerek kongre üyesinin kampanyasına katkıda bulunmasını sağlayabileceğini veya en azından biraz para koparabileceğini düşünmüştü. Hâlâ ilk tanıştıkları gün kendisini Glenna Nicholson'ın önünde nasıl küçük düşürdüğünü dün gibi hatırlıyordu. Ayrılmalarının üzerinden on dakika bile geçmeden bütün etkileyiciliğini kullanıp kardeşinin sevgilisine asılışını görmek daha da mide bulandırıcıydı. Sanki bunu yapmaya hakkı varmış gibi. Lee kapamayı daha önce akıl etmediği için kendine kızarak havalandırmanın düğmesine uzandı.

"Ben iyiyim," dedi Merrin ama Terry çoktan ceketini çıkarıp ona uzatmıştı. "Teşekkürler, Terry. Genç kadın öylesine âciz bir sesle konuşmuştu ki, Lee elinin tersiyle kadının suratına bir tane indirmek istedi. Merrin'in pek çok iyi özelliği vardı ama son kertede o da diğerleri gibi bir kadındı, statü ve para hepsini baştan çıkarmaya yeterdi. Soyadı ve parası olmasa Lee, Merrin'in Ig Perrish'in suratına bile bakmayacağına emindi. "Benim hakkımda... ne düşündüğüne..."

"Hiçbir şey düşünmüyorum."

"Ig..."

"Eminim Ig iyidir. Endişelenmene gerek yok."

Genç kadın fena halde titriyordu –aslında memelerinin sallanışının tahrik edici bir yanı vardı– derken elini iki koltuğun arasındaki boşluktan arka tarafa uzattı. "İyi misin?" Elini geri çektiğinde parmaklarına kan bulaşmıştı.

"Bir doktora görünmelisin."

"Ben iyiyim, boş ver," dedi Terry. Lee bu sefer de elinin tersiyle ona bir tane çarpmak istedi. Ancak bunu yapmak yerine Terry'den bir an evvel kurtulmak için gaza bastı.

Cadillac ıslak yolda hafifçe savrularak ilerledi. Merrin sıkı sıkı Terry'nin ceketine sarılmıştı, hâlâ fena halde titriyordu, saçları karmakarışık, gözleri ise nemli ve kıpkırmızıydı. Aniden ellerini öne uzatıp iki büklüm oldu ve kendini iyi hissetmiyormuş gibi kapı koluna tutundu.

"Merrin, iyi misin?"

Genç kadın başını iki yana salladı. "Hayır. Evet. Bilmiyorum. Lee, lütfen arabayı kenara çek. Kenara çek." Sesi endişeliydi.

Lee yeniden ona baktığında kusmak üzere olduğunu anladı. Gece kontrolden çıkmaya başlamıştı, hiçbir şey planladığı gibi gitmiyordu. Merrin'in sevgili Cadillac'ına kusacağını düşünmek bile onu iğrendirmeye yetti. Annesinin hastalığının ve ölümünün en güzel yanı Cadillac'ın Lee'ye miras kalmasıydı ve Merrin arabaya

kusacak olursa gerçekten çok öfkelenecekti. Ne yaparsanız yapın kusmuk kokusunu arabadan çıkaramazsınız.

Sağ tarafta eski dökümhaneye sapan yolu gördü ve fazlasıyla hızlı gidiyor olduğunu umursamaksızın direksiyonu kırıp yola saptı. Sağ tekerlek yoldan çıkıp toprağa saplanırken, arabanın arkası sağa sola savruldu. Arabanızda kusmak üzere olan bir kız varsa olmasını isteyeceğiniz şeyler değildir bunlar. Ayağını gaz pedalından çekip daha normal bir hızda toprak yolda ilerlemeyi sürdürdü, çalılar arabanın iki tarafına sürtünüyor, taş parçaları kaportaya çarpıyordu. Derken farların ışığında yolu kesmek için gerilen zinciri gördüler. Lee frenlere yüklendi ve araba yavaşlayıp sonunda zincire çarpmadan durdu. Tampon ve zincir arasında en fazla birkaç milimetrelik mesafe kalmıştı.

Merrin kapıyı açıp öğürdü. Islak öksürüklerle bölünen bir öğürtü. Lee motoru kapadı. Bağırsakları düğümlenmiş gibiydi; gergindi ve sakinleşebilmek için bütün iradesini kullanması gerekti. Merrin'i bu gece duşa sokmak istiyorsa her şeyi ince ince hesaplamalıydı. Bunu başarabilirdi, onu zaten gittikleri yöne gitmeye ikna edebilirdi ama önce kendini toplamak zorundaydı. Gece kontrolden çıkmıştı ama şimdilik çözemeyeceği hiçbir sorun yoktu.

Arabadan inip yağmura aldırmaksızın diğer tarafa dolaştı. Merrin ayaklarını yere yaslamış, başını dizlerinin arasına sokmuştu. Fırtına artık hafiflemiş, toprak yolu örten dallardan dökülen damlalardan başka fazla bir şey kalmamıştı.

"İyi misin?" diye sordu Merrin'e. O da başını salladı. "Terry'yi eve bırakalım," diye devam etti Lee. "Sonra bana gideriz ve neler olduğunu anlatırsın. Sana güzel bir içki hazırlarım. Bana içini dökebilirsin. O zaman kendini daha iyi hissedersin."

"Hayır. Teşekkürler. Bu gece yalnız kalmak istiyorum. Düşünmem gereken şeyler var."

"İnan bana bu gece yalnız kalmayı istemezsin. Bu ruh halindeyken yapabileceğinin en kötüsü yalnız kalmaktır. Hey, dinle, benimle

evime gelmelisin. Haçını tamir ettim. Onu boynuna takmak istiyorum."

"Hayır, Lee. Eve gitmek, kuru giysiler giymek ve yalnız kalmak istiyorum."

Bu sözler genç adamın gerçekten canım sıktı. Gecenin bir vakti kendisini The Pit'ten almasını bekleyip sonra da onu başından savabileceğine inanmak tam Merrin'e göreydi. Her istediğini alabileceğine ve asla karşılığını vermesinin gerekmeyeceğine inanan kadınlardandı o. Ama Lee bu duyguları elinden geldiğince bastırdı. Onun ıslak bluzuna, eteğine, titreyişine baktı. Sonra arkaya dolaşıp bagajı açtı. Spor çantasını çıkarıp içindeki kıyafetleri giymesini önerdi.

"Spor yaparken giydiğim giysiler var. Tişört, eşofman altı. Kuru ve seni sıcak tutacak giyecekler. Merak etme, hepsi temiz."

Merrin tereddüt etse de çantayı alıp arabadan çıktı. "Teşekkürler, Lee." Lee'yle göz göze gelmemeyi tercih etti.

Lee çantanın sapını hemen bırakmada bir süre daha *ona*, onun aracılığıyla Merrin'e tutundu. Onun üstünü değiştirmek için gecenin karanlığına karışmasına izin vermedi. "Yapman gerekeni yaptın. Aksi delilik olurdu... *ikinizden* birinin..."

"İzin ver de üstümü değiştireyim," dedi Merrin. Çantayı Lee'nin elinden çekip aldı.

Merrin dönüp sert adımlarla arabadan uzaklaştı. Islak eteği bacaklarına yapışıyordu. Arabanın farlarının önünden geçtiği sırada bütün iç çamaşırları ortaya çıktı, bluzu ıslandığından transparan bir kumaşa dönüşmüştü. Genç kadın zincirin etrafından dolaşıp yoldan uzaklaştı ve karanlığın içine daldı. Ama tamamen gözden kaybolmadan hemen önce başını çevirip bir kaşını kaldırarak Lee'ye baktı. Sanki bir soru soruyor veya onu peşinden gelmeye davet ediyordu. *Beni takip et.* Sonra gözden kayboldu.

Lee bir sigara yakıp dumanı ciğerlerine doldurdu, arabanın yanında dururken onun arkasından gitmenin doğru olup olmayaca-

ğını düşündü. Terry'nin gözü önünde ormana dalmayı istediğine emin değildi. Ama bir, en fazla iki dakika sonra arka koltuğu kontrol ettiğinde Terry'nin koluyla gözlerini örtmüş yarı baygın yattığını gördü. Kafasını fena çarpmıştı, sağ şakağından kanlar akıyordu ve kafasını çarpmasaydı bile o gece uzun süre dayanamayacak kadar kafayı bulmuştu. Şöyle bir düşünülecek olursa dökümhanede olmaları komik bir tesadüftü. Eric Hannity ile Terry Perrish'in hindiyi havaya uçurdukları ve kendisinin onlarla tanıştığı yerdeydiler. Terry'nin esrarlı sigarasını hatırlayıp cebinde olup olmadığını kontrol etti. Belki bir iki nefes çekmek Merrin'in midesini yatıştırır ve sinirlerine iyi gelirdi.

Bayıldığına emin olmak için bir süre daha Terry'yi izledi ve ayılmayacağına kanaat getirince sigarasını ıslak çimenlere atıp Merrin'in peşine düştü. Kıvrılarak zirveye çıkan toprak yolu dökümhaneye kadar takip etti. Gökyüzü karabulutlarla kaplıydı ve hemen altlarında göğe yükselen bacalarıyla tam da bir kâbus fabrikasını andıran dökümhane dikiliyordu. Islak çimenler ışıldıyor ve rüzgârla sallanıyordu. Merrin'in rüzgârdan korunmak için yıkıntıların arasına girmiş olabileceğini düşündü. Belki üstünü değiştirmek için dökümhaneye girmenin daha uygun olacağına karar vermişti. Ama sonra karanlıktan, sol taraftan gelen fısıltısını duydu Merrin'in.

"Lee," dedi Merrin. O zaman yaklaşık beş metre ötesinde duran Merrin'i gördü.

Merrin kabukları soyulduğu için cüzamlıları andıran yaşlı bir ağacın altında duruyordu. Lee'nin gri eşofman altını giymişti ama üstü çıplaktı, Terry'nin ceketini sıkı sıkı kucağında tutuyordu. Bu manzara Lee için tam bir erotik şovdu, boş geçen bir öğle sonrasında kuracağı mastürbasyon fantezisinin has bir malzemesiydi: Çıplak omuzları, zarif kolları ve ceylan gözleriyle Merrin, yarı çıplak ormanın ortasında titreyerek Lee'nin gelmesini bekliyor.

Spor çantası Merrin'in ayaklarının dibindeydi, ıslak giysileri katlayıp bir kenara koymuş, topuklu ayakkabılarını düzgün bir şekil-

de ıslak giysilerin üzerine bırakmıştı. Ayakkabılardan birinin içine bir şey tıkılmıştı; görünüşe göre defalarca katlanmış bir kravat. Bir şeyleri katlamayı nasıl da severdi. Lee'nin zaman zaman Merrin'in kendisini de katlaya katlaya küçücük bir şeye dönüştürdüğünü hissettiği olmuştu.

"Çantadan tişört çıkmadı," dedi Merrin. "Sadece eşofman altı."

"Doğru ya... unutmuşum," dedi Lee. Ona doğru yürüdü.

"Lanet olsun," dedi Merrin. "Bana gömleğini ver."

"Giysilerimi çıkarmamı mı istiyorsun?" dedi Lee.

Merrin gülümsemeyi denedi ama elinden sabırsızca iç çekmekten fazlası gelmedi. "Lee... Üzgünüm ama ben... şu an hiç havamda değilim."

"Evet, değilsin. Bir içkiye ve konuşacak birine ihtiyacın var. Rahatlamak istersen yanımda biraz ot var." Esrarlı sigarayı çıkarıp gülümsedi, Merrin'in bir gülümsemeye ihtiyacı olduğunu hissetmişti. "Bana gidelim. Bugün havanda değilsen, başka zaman da olur."

"Neden bahsediyorsun?" diye sordu Merrin. Kaşlarını çattı, o güzel kaşlar birbirine yaklaştı, "Dalga geçecek havada değilim demek istemiştim. Sen ne havasından bahsediyorsun?"

Lee öne eğilip onu öptü. Merrin'in dudakları ıslak ve soğuktu. Merrin irkildi, şaşkınlık içinde bir adım geriledi. Ceket elinden kayacak gibi oldu ama son anda onu yakalayıp aralarında tutmayı başardı. "Ne yapıyorsun?"

"Sana kendini daha iyi hissettirmeye çalışıyorum. Kendini kötü hissetmen kısmen benim suçum."

"Hiçbir şey senin suçun değil," dedi Merrin. Meraktan kocaman açılmış gözlerle Lee'ye bakıyordu. Neler olduğunu yeni yeni anladığını gösteren korkunç bir ifade vardı yüzünde. O an gerçekten bir kadından çok kız çocuğu gibi görünüyordu. Ona baksanız yirmi dördünde değil de on altısında olduğunu düşünürdünüz, dalından koparılmayı bekleyen bir çiçekti. "Ig'den senin için ayrılmadım. Seninle bir ilgisi yoktu."

"Ama şimdi birlikte olabiliriz. Bütün bunların amacı bu değil miydi?"

Merrin bir adım daha geriledi, yüzünde duyduklarına inanamıyormuş gibi bir ifade belirdi, dudakları çığlık atacakmışçasına aralandı.

İçgüdüleri Lee'ye üstüne atlayıp onu susturmasını, bir eliyle ağzını örtmesini söylüyordu. Ama Merrin bağırmadı. Bir kahkaha attı. Küçümseyici, buruk bir kahkaha. Lee'nin suratı asıldı; bunak annesinin kendisine gülüşü geldi aklına: *Sen boş bir kutusun, paranı geri istemelisin.*

"Lanet olsun," dedi Merrin. "Lanet olsun! Tanrı aşkına Lee, bu, bu tür boktan şakalar için gerçekten kötü bir zamanlama."

"Katılıyorum," dedi Lee.

Genç kadın gözlerini dikip ona baktı. Şaşkın gülümseme kayboldu ve yerini tepeden tırnağa alaycı bir ifade aldı. Çirkin, iğrenmeye yakın bir ifade.

"Düşündüğün bu mu? *Seninle* sikişebilmek için mi ondan ayrıldığımı sanıyorsun? Sen onun *arkadaşısın*. Benim arkadaşımsın. Buna kafan basmıyor mu?"

Merrin'e doğru bir adım atıp elini omzuna uzattı. Merrin onun elini ittirdi, Lee böyle bir tepki beklemiyordu, ayağı bir köke takıldı ve kıç üstü ıslak toprağa düştü.

Lee kafasını kaldırıp ona baktığında kontrolsüz bir öfkenin kendisini ele geçirmeye hazırlandığını hissetti. Söylediği şeyler yüzünden nefret etmiyordu ondan, gerçi onlar da, aylarca hatta yıllarca onunla oynaşması ve sonra kendisini arzuladığı için onunla alay etmesi de yeterince kötüydü ama asıl nefret uyandırıcı olan suratındaki ifadeydi. İğrenme, aralanan dudaklarının arasından kendilerini gösteren keskin dişler...

"Öyleyse bunca zamandır neden bahsediyoruz?" diye sordu Lee sabırla, ıslak topraktan kalkmaya gerek duymaksızın. "Bütün bir ay neyi tartıştık? Başkalarıyla yatmak istediğini sanıyordum. Kendin

hakkında, neler hissettiğin hakkında yeni şeyler keşfettiğini ve bu hislerle baş etmenin yolunu aradığını sanıyordum. Beni arzuladığını düşünmemi sağladın."

"Tanrı aşkına, Lee," dedi Merrin. "Yapma!"

"Benimle yemeğe çıktın, bana var olmayan bir sarışınla ilgili açık saçık mesajlar attın. Gece gündüz nerede olduğumu ve neler yaptığımı sormak için beni arayıp durdun." Uzanıp elini düzgünce katlanmış giysilerin üstüne koydu. Ayağa kalkmaya hazırlanıyordu.

"Senin için endişeleniyordum, sikik herif," dedi Merrin. "*Annen* yeni öldü."

"Aptal olduğumu mu sanıyorsun? Annemin öldüğü sabah neredeyse üzerime atlayacaktın, cesedi yan odadayken bacağıma sürtünüyordun."

"Ne *yapıyordum?*" Merrin'in sesi öfkeden tizleşmişti. Artık çok fazla gürültü yapıyordu, Terry duyabilirdi, Terry neden kavga ettiklerini merak edebilirdi. Lee ayakkabının içindeki kravata uzandı ve ayağa kalkarken onu avucunda sıkı sıkı tuttu. "Sarhoş olduğun ve sana sarıldığım sabahtan mı bahsediyorsun?" diye devam etti Merrin. "Beni okşadığın sabahtan? Sana izin verdim çünkü zaten berbat durumdaydın Lee. Tek nedeni buydu. Hepsi *bu*."

Tekrar ağlamaya başladı. Bir eliyle gözlerini örttü, çenesi titriyordu. Diğer eliyle sıkı sıkı Terry'nin ceketini tutuyor, göğüslerini örtmeye çalışıyordu. "Bu kabul edilemez bir durum. Seninle yatmak için Ig'den ayrıldığımı nasıl düşünürsün? Ölmeyi tercih ederim, Lee. *Ölmeyi!* Bunu bilmiyor musun?"

"Artık biliyorum sürtük!" dedi Lee ve bir çekişte ceketi Merrin'in elinden kapıp yere fırlattı. Ardından kravatı kızın boynuna dolayıp sıktı.

Kırkıncı Bölüm

Taşla kafasına vurduğunda Merrin onu ittirmeye çalışmayı bıraktı ve o zaman Lee ne isterse yapabildi. Kravatı tutan elleri gevşedi. Merrin'in yüzü yana dönmüş, gözleri geriye devrilmişti, gözkapakları titreşip duruyordu. Saç çizgisinden yüzüne doğru kanlar akıyordu, yanaklarıysa pislik içindeydi.

Önce Merrin'in bayıldığını, kendisi onu becerirken hiçbir şey yapamayacak durumda olduğunu sandı. Ama sonra Merrin garip, mesafeli bir sesle konuştu onunla.

"Her şey yolunda," dedi Merrin.

"Öyle mi?" diye sordu Merrin'e, daha da sertçe içine girerken. Ancak aletini sert tutmakta zorlanıyordu çünkü her nedense olmasını beklediği kadar baş döndürücü bir sevişme değildi. Merrin kupkuruydu. "Hoşuna mı gitti?"

Ama Merrin'i yine yanlış anlamıştı. O aslında sevişmekten bahsetmiyordu.

"Kaçtım," dedi Merrin.

Lee bu sözleri duymazdan gelip onun içine girip çıkmaya devam etti.

Merrin'in başı hafifçe döndü, gözleri ağaçların dallarına takıldı. "Ağaca tırmandım ve kurtuldum," dedi Merrin. "Sonunda dönüş yolunu buldum, Ig. Ben iyiyim. Güvende olduğum yerdeyim. Her şey yolunda."

Lee başını kaldırıp dallara ve birbirine dolanan yapraklara baktı, orada görülecek hiçbir şey yoktu. Onun neye baktığını veya neden

bahsettiğini bilmiyor, merak da etmiyordu. Bakışlarını Merrin'in yüzüne kaydırdığında, gözleri artık eskisinden farklıydı, bir şeyler kaybolup gitmişti. Başka tek kelime daha dökülmedi dudaklarından. Daha iyiydi böylesi, Merrin'in çenesinden gına gelmişti zaten.

MICK VE KEITH'E GÖRE İNCİL

Kırk Birinci Bölüm

Iggy dökümhaneden yabayı alıp çırılçıplak nehre döndüğünde hâlâ günün erken saatleriydi. Dizlerine kadar suya girdi ve güneş bulutsuz gökyüzünde yükselip omuzlarını ısıtırken bir kez olsun yerinden kıpırdamadı.

Kahverengi bir alabalığın, bacağının yarım metre ötesinden geçtiğini gördüğünde zaman kavramını tamamen kaybetmişti. Balık kuyruğunu ileri geri sallayarak sersem sersem Ig'in ayağının dibinde dolanıyordu. Ig asasını saplayan Poseidon edasıyla yabayı kaldırıp ters çevirdi ve balığa fırlattı. Yıllarını mızrak atmakla geçirmiş de sanki binlerce kez yabayla balık avlamış gibi ilk atışta hedefi tutturdu. Aslında şöyle bir düşünüldüğünde Galilee Kampı'nda cirit attıkları zamandan pek farklı sayılmazdı.

Ig nefesiyle nehrin kıyısında balığı pişirdi, ciğerlerini doldurup üflediğinde ağzından sıcak hava püskürtebiliyordu. İlk denemesinde ciğerlerinden çıkan hava o kadar sıcaktı ki balığın pulları karardı ve gözleri sahanda pişmiş yumurta rengine döndü. Henüz ejderhalar gibi alev püskürtemiyordu ama ileride bunu da başarabileceğini varsayıyordu.

Sıcak dalgası yaratmak kolaydı. Tek yapması gereken odaklanmaktı. Çoğunlukla Lee'nin zihninde gördüklerine, Lee'nin ölüm döşeğindeyken fırını andıran odada yavaş yavaş pişen annesine, Lee'nin bağırmaması için kravatı Merrin'in gırtlağına dolayışına odaklanıyordu. Ig'in kafası Lee'nin anılarıyla doluydu artık ve bu, kusulmayı bekleyen yakıcı bir enerji kaynağına sahip olmak gibiydi.

Yemeğini yedikten sonra ellerini yıkamak için nehre döndü. Suyılanları ayak bileklerine dolandı. Şöyle bir suya dalıp çıktı, damlalar suratından aşağı döküldü. Kızarmış eliyle gözlerini sildi ve net görebilmek için gözlerini kırpıştırdıktan sonra nehirdeki yansımasına baktı. Belki akan suyun yarattığı bir yanılsamaydı ama boynuzları artık daha büyük görünüyordu. Kökleri daha geniş ve daha kalın, uçlarıysa yeniden kafatasına ulaşmaya çalışıyormuş gibi arkaya doğru kıvrıktı. Derisi alevlerden ötürü kırmızıya bürünmüştü. Vücudunda herhangi bir yara yoktu, kafatası ise mermer kadar sağlamdı. Saçları tamamen yanmış ama her nasılsa keçi sakalına bir şey olmamıştı.

Başını sağa sola oynatıp profilini inceledi. Kendini romantik bir Asmodeus figürüne benzetti.

Yansıması başını çevirip sinsi gözlerle onu süzdü.

Niçin burada balık avlıyorsun? diye sordu sudaki şeytan. *Senin insan avlaman gerekmiyor mu?*

"Spor için avlanıp tuttuklarımızı bırakacak mıyız?" diye sordu Ig.

Yansıma buna kahkahalarla karşılık verdi. Eğlendiğini gösteren pis, insanı huylandıran gaklamaması bir ses döküldü dudaklarından. Ig, başını kaldırıp yukarı baktığında sesin gerçekten de tepesinden uçmakta olan bir kargadan geldiğini gördü. Bir süre sakalıyla oynadı, ağaçlara ve ormana egemen olan sessizliği dinledi. Sonunda başka bir gürültünün daha farkına vardı; nehrin kaynağına doğru giden sesler. Bir süre sonra uzaktan polis sirenleri duyuldu. Ig giyinmek için tepeye geri döndü. Yanında getirdiği bütün giysiler Gremlin'le yanmıştı. Ama Evel Knievel yokuşunun tepesindeki ağacın dallarında asılı olan giysiler geldi aklına. Leke içinde bir yağmurluk, bir çorap, seksenlerde Madonna'nın giydiklerine benzeyen dantelli mavi bir etek. Ig kirli giysileri dallardan aldı. Eteği giyerken Tesniye 22:5'i hatırladı: *Uzun boylu bir adam asla kadın giysisi giymemeli, bunu yapanlar günah işlemiş sayılır.* Ig, cehennemin yeni efendilerinden biri olarak sorumluluklarını çok ciddiye alıyordu. Madem bu işe

baş koymuştu, öyleyse sonuna kadar gidecekti. Etek çok kısa olduğu için çorabı da giydi, ne de olsa edepli biriydi. Son olarak siyah yağmurluğu üstüne geçirdi.

Dantelli mavi eteğin bacaklarına çarpıp çıplak kıçını serinletmesinden büyük bir zevk alan Ig, yabayı yerden aldı. Ormanın başladığı noktaya varmadan hemen önce sağ tarafta, çimenlerin arasında altın rengi bir parıltı gözüne ilişti. Dönüp ışığın kaynağını araştırdı. O her ne ise çimenlerin arasında parlayıp duruyor, ona acil ve basit bir mesaj yolluyordu: *Buraya bak şampiyon, buraya bak.* Eğilip Merrin'in haçını çimenlerin arasından aldı. Bütün sabah güneşin altında kaldığı için ısınmıştı, yüzeyi çizikler içindeydi. Haçı dudağına ve burnuna götürüp ondan genç kadının kokusunu almaya çalıştı ama haç hiçbir şey kokmuyordu. Klipsi yeniden kopmuştu. Hafifçe üfleyip metalin erimesini sağladıktan sonra sivri tırnağıyla kopan halkayı birleştirdi. Bir süre çıkardığı işi inceledi ve sonra haçı boynuna taktı. Onun derisini yakmasını, en azından canını acıtmasını ve geride haç şeklinde siyah bir iz bırakmasını bekliyordu ama hiçbir şey olmadı. Ne kadar aptaldı, bir zamanlar Merrin'e ait olan bir şey elbette ona zarar vermezdi. Ig serin sabah havasını ciğerlerine çekip yola koyuldu.

Arabayı bulmuşlardı. Anlaşılan araç akıntıyla sürüklenip köprünün oradaki kumsala kadar gitmiş ve ateş yakmak için toplanan gençler tarafından fark edilmişti. Gremlin'in nehirden çıkmaya çalışırmış gibi bir hali vardı, ön tekerlekler kuma saplanmış, arkadakiler ise suyun içinde kalmıştı. Polis araçları ve çekici onu kısmen kumlara çekmeyi başarmıştı. Diğer arabalar –devriye araçları ve manzarayı seyretmeye gelen kasabalıların arabaları– köprünün etrafına dağılmıştı. Seyirciler ise arabalarını öylece köprüye bırakmış, kenara dizilmiş ve aşağıda olup bitenleri seyrediyordu. Polis telsizlerinin cızırtıları duyuluyordu her tarafta.

Gremlin'in eski halinden eser kalmamıştı, boyası tamamen soyulmuş, çelik gövdesi ortaya çıkmıştı. Balıkçı botu giymiş bir polis

yolcu kapısını açtığında sular dışarı döküldü. Gökkuşağı renklerinde pulları olan bir balık akıntıdan faydalanıp nehre dönmeye çalıştı, ne yazık ki gidip gidebileceği tek yer ıslak kumlardı. Kauçuk botlu polis bir tekmede onu nehrin sularına yolladı ve balık son hızla yüzerek eski hayatına geri döndü.

Üniformalı polisler kumlarda durmuş, arabaya bakmaya zahmet dahi etmeksizin kahvelerini içip gülüşüyorlardı. Sohbetlerinden uçuşan parçalar rüzgârla Ig'in kulaklarına kadar geldi.

"Lanet şeyin modeli ne? Civic mi?"

"Bilmem. Külüstür işte."

"Biri eğlencenin dozunu fazla kaçırmış."

Hepsi yaza özgü bir keyif, rahatlık ve erkeksi bir umursamazlık içindeydi. Çekici harekete geçip Gremlin'i nehirden çıkardığında çatlamış olan arka camlardan sular akmaya başladı. Ig arabanın arka plakasının söküldüğüne dikkat etti. Muhtemelen önde de plaka yoktu diye düşündü. Ig'i arabasına koyup yakmadan önce Lee bu detayları düşünmüş olmalıydı. Polisler henüz ellerindeki arabanın kime ait olduğunu bilmiyorlardı.

Ig ağaçların arasından geçip çamların yakınındaki kayalıklara oturdu ve yaklaşık yirmi metre mesafeden aşağıdaki manzarayı seyretti. Tam altından gelen kahkahaları duyana dek gözleri kumsaldaydı. Aşağıda kimin durduğuna bakmak için başını çevirdiğinde, üniformaları içindeki Posada ve Sturtz'un yan yana durmuş birbirlerinin aletlerini tutarak çalılara işediklerini gördü. Ig kayalardan aşağı yuvarlanıp üzerlerine düşmemek için yakınlardaki bir ağacın dalın tutunarak ilerledi ve kendisini göremeyecekleri bir yere saklandı.

"Sturtz! Posada! Neredesiniz lanet olasıcalar! Köprüde yardıma ihtiyacımız var!" diye seslendi biri.

Ig ağaçların arasından ikilinin olay yerine doğru uzaklaşışını seyretti. Onları birbirine düşman etmeyi ummuştu, birbirini becermeye teşvik etmeyi değil. Yine de bu sonuca çok şaşırdığı söylene-

mezdi. Belki de şeytanın en eski kuralı buydu, günah insanın insan olan tarafını ortaya çıkarırdı, sonuç ise bazen iyi olurdu bazen kötü. İki adam kıyafetlerine çekidüzen verirken aralarında fısıldaştılar. Posada bir kahkaha attı. Ardından köprüye doğru ilerlediler,

Ig köprüyü ve kumsalı daha iyi görebilmek için daha yukarılara tırmandığında Dale Williams'ı fark etti. Merrin'in babası köprüden manzarayı izleyenler arasındaydı, Ig'in kısa kollu çizgili gömlek giymiş adamı bir başkasıyla karıştırmasına imkân yoktu.

Dale büyülenmiş gözlerle yanmış arabayı izliyordu. Köprünün paslı demirlerine yaslanmış, şişko parmaklarını birbirine geçirip yüzünde boş bir ifadeyle gözlerini arabaya dikmişti. Polisler arabanın kime ait olduğunu bilmiyor olabilirlerdi ama Dale biliyordu. Merrin'in babası arabalardan anlardı, yirmi yılı araba satmakla geçmişti ve bu arabayı tanıyordu. Onu Ig'e satmakla kalmamış, Ig'in onu onarmasına da yardım etmişti. Altı yıl boyunca neredeyse her gece o arabayı evinin önünde görmüştü. Ig, köprüden yanmış Gremlin'e, o son gece kızının bindiğini gördüğü arabaya bakarken Dale'in aklından neler geçtiğini bilemezdi.

Köprü boyunca yolun iki tarafına arabalar park edilmişti. Dale batı tarafında duruyordu. Ig, tepeyi geçip ağaçların arasından yola doğru ilerlemeye karar verdi.

Dale de harekete geçmişti. Uzunca bir zaman öylece durup yanmış Gremlin'den suların akışını seyretmişti. Onu bu trans halinden çıkaran bir polisin –Sturtz'un– kalabalığı kontrol etmek için köprüye geldiğini görmek oldu. Dale diğer meraklıların arasından sıyrılıp ağır adımlarla köprüden uzaklaştı.

Ig yola ulaştığında Dale'in arabası gözüne ilişti. Mavi bir BMW. Plakadan arabayı tanımıştı. BMW yol kenarındaki boşluğa, çamların gölgesine park edilmişti. Ig ağaçların arasından çıkıp arka koltuğa oturdu, kapıyı kapadı ve yabayı dizlerine koyup öylece bekledi.

Arabanın arka camları karartılmıştı ama öyle olmasa da bir şey değişmezdi. Acelesi olduğundan Dale arka koltuğa bakmadı. Ig,

adamın oralarda görünmek istememesini anlıyordu. Ig Perrish'i diri diri yakmak isteyen insanların bir listesini yapacak olsanız Dale ilk beşe girerdi. Araba satıcısı kapıyı açıp direksiyonun başına geçti.

Bir eliyle gözlüklerini çıkarıp diğeriyle gözlerini örttü. Bir süre öylece oturup derin derin nefes aldı. Ig, adamı rahatsız etmek istemediğinden bekledi.

Arabanın ön tarafına üç tane resim bantlanmıştı. Biri altın sakallı altın saçlı İsa'ydı, ilham ararcasına gökyüzünden süzülen altın rengi ışığa bakıyordu. *"Tanrı yas tutanları kutsasın; çünkü onlar aradıkları huzura kavuşacaklar..."* yazıyordu resmin altında. İkincisi Merrin'in on yaşında çekilmiş bir fotoğrafıydı küçük kız babasının motosikletinin arkasına oturmuştu. Pilot gözlüğü takmış ve kafasına kırmızı yıldızlı beyaz bir kask geçirmişti. Motorun arkasında kızıl saçlı güzel bir kadın duruyordu. Ig başlangıçta onun Merrin'in annesi olabileceğini düşündü ama sonra fazlasıyla genç olduğuna karar verdi. Herhalde Rhode Island'da yaşarken ölen ablasıydı. Adam iki kızını da kaybetmişti. Tanrı yas tutanları kutsuyor olabilir ama bu adama acımasız birkaç yumruk indirdiği de kesindi. Belki Kutsal Kitap'taki cümle değiştirilip, "Bazı yas tutanlar feleğin sillesini yemekten asla kurtulamayacaklar..." yapılsa daha iyi olurdu.

Dale kendini toparladığında anahtarı kontağa takıp arabayı çalıştırdı ve elinin tersiyle yanaklarını silip gözlüklerini taktıktan sonra yola koyuldu. Bir süre nereye gittiğine bakmadan yola devam etti. Sonra başparmağını öpüp fotoğraftaki küçük kıza dokundu.

"Bu onun arabasıydı, Mary," dedi. Merrin'e öyle hitap ederdi. "Yanıp kül olmuş. Sanırım o öldü. Seni inciten kötü adam artık yok."

Ig bir elini şoför koltuğuna, diğer elini yolcu koltuğuna yaslayıp aralarından geçerek Dale'in yanına oturdu.

"Seni hayal kırıklığına uğrattığım için özür dilerim," dedi Ig. "Ama sadece iyiler genç ölür."

Ig'i gördüğü anda Dale korkudan bir çığlık atıp direksiyonu kırdı. Araba sağa savrulup bankete çıktı. Ig öne savruldu ve az kalsın

yere düşecekti. Arabanın altına çarpan çakıltaşlarının gürültüsünü duyabiliyordu. Derken araba durdu, Dale arabadan indi ve çığlıklar atarak yola doğru koştu.

Ig binbir güçlükle doğruldu. Olanlara anlam veremiyordu, başka hiç kimse boynuzları gördüğünde çığlıklar atıp kaçmamıştı. Onu öldürmek istedikleri olmuştu ama kaçtıkları olmamıştı.

Dale yolun ortasında durmuş, omzunun üstünden arabasına bakıyor ve kuşların gaklamalarını andıran birtakım sesler çıkarıyordu. Sentra'lı bir kadın yanından geçerken kornasına basıp ona bağırdı: *Yoldan çekilsene be adam!* Dale yalpalayarak otoyolun kenarındaki ot bürümüş hendeğe doğru ilerledi ama yol kenarındaki yürüyüşü uzun sürmedi. Sağ ayağının altındaki toprak kaydı ve zavallı adam kendini hendeğin dibinde buldu.

Ig direksiyonun başına geçip yavaşça adamın peşinden gitti.

Arabayı Dale'in yanına yanaştırıp ayağa kalkmasını bekledi. Dale bu sefer yol kenarında kalmaya özen göstererek kaçmaya başladı. Ig düğmeye basıp yolcu tarafının camını açtı ve pencereden sarkıp adama seslendi.

"Bay Williams, arabaya gelin," dedi.

Dale yavaşlamaktansa koşarak kaçmayı sürdürdü, güçlükle nefes alıyor, bir eliyle göğsünü tutuyordu. Şakaklarında ter damlaları birikmişti. Pantolonunun arkasındaysa kocaman bir yırtık vardı.

"Benden uzak dur!" diye bağırdı Dale, dili sürçtü. *Uşak tur* gibi bir laf döküldü dudaklarından. "İmdaaaaat! İmdaaaaat!" Adamın söylediğinin sadece *dat* kısmı anlaşıldığından Dale'in *imdat* dediğini anlamak Ig'in birkaç saniyesini aldı.

Ig öğüt vermesini beklercesine arabadaki İsa resmine baktı ve o zaman haçı hatırladı. Bakışlarını göğsündeki haça çevirdi. Lee haçı takarken boynuzlardan etkilenmemişti; belki de Ig haçı taktığında kimse boynuzları göremiyor veya onlardan etkilenmiyordu. İlginç bir varsayımdı, genç adamın durumunun tedavisi olduğu bile söylenebilirdi. Dale Williams, Ig'i Ig olarak gördüğü için kaçmıştı:

Kızının kafasını kayayla parçalayan ve elinde yabayla arka koltuğa saklanan cani bir katil. Ig'in boynundaki altın haç onun insanlığıydı ve sabah ışığında bütün haşmetiyle parıldıyordu.

Ama insan olmanın Ig'e bir yararı yoktu, hiç olmamıştı. Merrin'in öldürüldüğü geceden bu yana iyi bir insan olmak hiçbir işine yaramamış, tam aksine bir zayıflığa dönüşmüştü. Artık iyice alıştığı için İblis olmayı insan olmaya tercih ediyordu. Haç insanlık hallerinden birinin sembolüydü sadece: Acının. Ve acı çekmek Ig'in canına tak etmişti. Eğer biri kütüğe çivilenecekse kendisi çivilenen değil, elinde çekiç, çivileri çakan kişi olmak istiyordu. Arabayı kenara yanaştırdı, haçın klipsini açtı ve onu torpido gözüne kaldırdı. Ardından arabayı çalıştırdı.

Hızlanıp Dale'in önüne geçtikten sonra arabayı durdurdu. Arka koltuğa uzanıp yabayı eline aldı ve arabadan indi. Dale hâlâ yol kenarındaki hendekte koşturuyordu, bileklerine kadar çamurlu sulara gömülmüştü. Ig iki adım atıp yabayı adamın önüne fırlattı. Yaba çamura saplanırken Dale'in dudaklarından bir çığlık döküldü. Hızla geri geri gitmeyi denediyse de kayıp şap diye çamura oturdu. Debelendi, ayağa kalkmaya çalıştı. Çamura saplanmış olan yaba çarpmanın etkisiyle hafifçe sallanıyordu.

Ig ıslak yapraklar arasından geçen bir yılanın zarafetiyle hendeğe inip yabayı eline aldı. Sivri ucunu hâlâ ayağa kalkamamış olan Dale'e doğrulttu.

"Bu kadar koşmak yeter. Arabaya bin. Konuşmalıyız." Dale çamurda oturmayı sürdürüp derin derin nefes aldı. Yabanın ucuna ve Ig'in yüzüne baktı. Gözlerini kısıp elini yüzüne siper etti. "Saçların gitmiş." Duraksadı ve ancak şimdi aklına gelmiş gibi ekledi: "Boynuzların çıkmış! Tanrı aşkına, *nesin* sen?"

"Neye benziyorum?" diye sordu Ig. "Mavi elbiseli bir şeytanım."

Kırk İkinci Bölüm

"Bir bakışta senin araban olduğunu anladım," dedi yeniden direksiyonun başına geçen Dale. Arabayı kullandığı sırada sesi sakindi çünkü o da diğerleri gibi içindeki iblisle konuşuyormuş gibi hissediyordu kendini. "Arabanın halini gördüğümde birinin onu yaktığını ve nehre attığını tahmin ettim. Senin de arabada olduğunu varsaydım. O kadar..."

"Sevindin mi?"

"Üzüldüm. Bunu görmek beni üzdü."

"Gerçekten mi?"

"Bunu yapan ben olmadığım için üzüldüm."

"Haaa," dedi bakışlarını adamdan uzaklaştıran Ig.

Yaba dizlerinin arasındaydı, demirleri arabanın tabanına değiyordu ama bir süre gittikten sonra, Dale yabanın varlığını tamamen unutmuş gibi davranmaya başladı. Boynuzlar etkisini göstermiş, gizli melodilerini çalmaya başlamışlardı. Ig haçı takmadığı sürece Dale'in bu melodiye ayak uydurmaktan başka seçeneği yoktu.

"Seni öldüremeyecek kadar ödlektim. Bir silahım vardı. Seni vurmak için bir silah satın aldım. Ama kendimi öldürmeye seni öldürmekten daha çok yaklaşmışımdır. Bir gece silahın namlusunu ağzıma sokup tadının nasıl olduğuna baktım." O ânı hatırladığı kısa bir sessizliğin ardından ekledi: "Kötüydü."

"Kendinizi vurmamanıza sevindim, Bay Williams."

"Ödlekliğimden. İntihar ettiğim için cehenneme gitmekten *korkmuyordum*. Şu veya bu nedenle cehenneme gitmemekten kor-

kuyordum. Gidilecek bir cehennem olmamasından korkuyordum veya cennet. Hiçbir şey. Çoğu zaman ölümden sonra hayat olduğuna inanmıyorum. Bazen öyle olması rahatlatıcı geliyor, bazen daha korkunç hiçbir şey olamayacağını düşünüyorum. Gerçekten merhametli bir tanrı var olsaydı iki küçük kızımı birden benden almazdı. Biri kanserden öldü, diğeri ormanda öldürüldü. Tanrı'nın onlara bunları yaşatmış olmasını aklım almıyor. Heidi hâlâ kiliseye gidip dua ediyor. Ne için dua ettiğine inanamazsın. Bir yıldır Tanrı'dan seni öldürmesini diliyor. Arabanı nehirden çıkardıklarını gördüğümde... düşündüm ki... Tanrı sonunda bir işe yaradı dedim kendi kendime. Yanılmışım. Mary hâlâ ölü, sense buradasın. Hâlâ hayattasın. Sen... Sen... Lanet olası şeytansın!" Nefes almakta güçlük çekiyordu. Bu konuşmaya devam etmek onun için çok zordu.

"Bunu kötü bir şeymiş gibi söyledin," dedi Ig. "Sola dön. Senin evine gidelim."

İki tarafında ağaçlar olan hoş bir caddeden Williams'larm evine gidiliyordu. Araba kullanmak için harika bir gündü.

"Konuşmamız gereken şeyler olduğunu söyledin," dedi Dale. "Ama senin ve benim konuşacak neyimiz olabilir, Ig? Bana ne söyleyeceksin?"

"Merrin'i senin kadar sevip sevmediğimi bilmiyorum ama kimseyi onu sevdiğim kadar sevmedim. Onu ben öldürmedim. Polise anlattığım her şey doğruydu. Gerçekten sızıp kalmıştım. Lee Tourneau, The Pit'ten Merrin'i almış. Onu dökümhaneye götürmüş. Onu Lee öldürdü." Kısa bir duraksamanın ardından ekledi: "Bana inanmanı beklemiyorum." Fakat bekliyordu. Belki hemen o anda değil ama bir süre sonra. Ig artık oldukça ikna edici biriydi. İnsanlar kendi şeytanları kendilerine hangi korkunç şeyleri söylerse söylesin ona inanıyorlardı. Bu örnekte Ig'in söyledikleri doğruydu ama şüphelerinde haklıysa, istese zavallı Dale'i Merrin'i cüce palyaçoların öldürdüğüne bile ikna edebilirdi. Palyaço arabasıyla gelip onu The

Pit'ten aldılar derdi ve adam da ona inanırdı. Hiç adil değil. Ancak adil dövüşmek eski Ig'in yapacağı şeydi, şimdiki Ig'in değil.

Ne var ki Dale onu şaşırttı. "Neden sana inanayım? Bana sana inanmam için bir sebep göster."

Ig uzanıp elini Dale'in koluna yasladı ve bir saniye kadar tuttuktan sonra elini geri çekti.

"Baban öldükten sonra Lowell'da yaşayan metresini ziyaret ettiğini ve kadından kurtulmak için ona iki bin dolar ödediğini biliyorum. Bir daha annene ayyaş derse onun peşine düşeceğini ve bulduğunda dişlerini dökeceğini söyleyerek onu tehdit ettin, ikinci el araba mağazasının sekreteriyle Noel partisinde seviştin. Merrin ölmeden bir yıl önceydi. Annesine sürtük dediği için bir keresinde Merrin'e tokat attığını biliyorum. Hayatın boyunca kendini en kötü hissettiğin anlardan biriydi. Eşini sevmediğini biliyorum. Masanın sol tarafındaki çekmecede sakladığın şişeyi, garajdaki açık saçık dergileri ve onun çocukları hayatta olduğu seninkilerse öldüğü ve buna katlanamadığın için abinle konuşmadığını da biliyorum..."

"Kes sesini! Sus!"

"Senin hakkında bunları nasıl biliyorsam, Lee hakkındaki her şeyi de öyle biliyorum," dedi Ig. "İnsanlara dokunduğum zaman bir şeyler görüyorum. Bilmemem gereken şeyleri öğreniyorum. Ayrıca insanlar bana her şeyi anlatıyorlar. Yapmak istedikleri şeylerden bahsediyorlar. Kendilerine hâkim olamıyorlar."

"Kötü şeyler," dedi iki parmağıyla nazikçe sağ şakağını ovuşturan Dale. "Sorun şu ki seninle konuşurken hiçbiri o kadar kötüymüş gibi gelmiyor. Korkunç şeyler... *Eğlenceli* geliyor insana. Örneğin, sana baktığımda bu gece Heidi dua etmek için dizlerinin üstüne çöktüğünde yatağa, tam karşısına oturup ona hazır yerdeyken sakso çekmesini söylemek geçiyor içimden veya, 'Tanrı bize taşıyamayacağımız yükler vermez,' dediğinde onu boğazlamak istiyorum. Gözlerindeki inanç dolu parıltı kaybolana dek kafasına vurmak istiyorum."

"Hayır. Bunları yapmayacaksın."

"Veya belki bu öğleden sonra işi asarım. Bir iki saat karanlıkta uzanırım."

"Öylesi daha iyi."

"Biraz uyur ve sonra tabancanın namlusunu ağzıma sokup bütün acılarıma son veririm."

"Hayır, bunu da yapmayacaksın."

Dale iç çekip eve uzanan yola saptı. Williams'ların birbirine benzeyen evlerden oluşan bir mahallede hoş bir bahçesi olan tek katlı, güzel görünüşlü bir evleri vardı. Mahalledeki evler farklı renklere boyanmıştı. Onlarınki pastel renklerdeydi, bazı hastanelerde kullanılan donuk yeşil tonu ağırlıktaydı. Ev Ig'in hatırladığından da berbat görünüyordu. Pencereler toz içindeydi, beton yer yer yosunla dolmuş, çimenler belli ki aylardır biçilmemişti. Yaz mevsimi, bu sokağı fena çarpmıştı, tek bir dal bile oynamıyordu ve sokağın sonundan gelen köpek havlamaları da ayrı bir baş ağrısıydı. Ig belki sapkınca gelecek ama Merrin'in annesini görmeyi ve ne gibi sırlar sakladığını öğrenmeyi ummuştu. Ama Heidi evde yoktu. Bütün sokak boşaltılmış gibiydi.

"İşe gitmezsem ne olur? Öğlen olmadan sarhoş olsam? Bakalım kendimi işten attırabilecek miyim? Altı haftadır tek bir araba bile satamadım, beni kovmak için bahane arıyorlar. Acıdıkları için hâlâ bir işim var."

"İşte buna iyi plan denir," dedi Ig.

Dale kapıyı açıp içeri girmesine izin verdi. Ig yabayı yanında getirmedi çünkü ona ihtiyacı olacağını sanmıyordu.

"Iggy, bana bir kadeh içki doldurur musun? Dolabın yerini biliyorsun. Mary ile birlikte dolabımdan az mı içki yürüttünüz. Bir süre karanlıkta oturup kafamı dinlemek istiyorum. Kafam karmakarışık."

Koridorun sonundaki yatak odasına kahverengi bir halı serilmişti. Koridorda eskiden Merrin'in fotoğrafları dururdu ama şimdi hepsi kaldırılmış, yerlerine İsa resimleri asılmıştı. Ig o gün ilk kez öfkelendi.

"Neden Merrin'in fotoğraflarını kaldırdınız?"

"Heidi'nin fikriydi. Mary'nin fotoğraflarını topladı." Dale koridordan geçerken ayakkabılarını çıkardı. "Üç ay önce Mary'nin kitaplarını, giysilerini, senden gelen mektupları ve diğer eşyalarını toplayıp tavan arasına kaldırdı. Merrin'in yatak odasını kendisi için çalışma odasına dönüştürdü. Sürekli kilisenin işleriyle ilgileniyor. Peder Mould ile benimle geçirdiğinden daha fazla vakit geçiriyor. Her gün kiliseye gidiyor ve pazarları neredeyse bütün gün orada kalıyor. Masasında İsa'nın resmi var. Ne benim ne kızlarımızın; sadece İsa'nın. Onu evden atmak istiyorum. Suratına bakıp kızlarımızın adlarını haykırmak istiyorum. Biliyor musun, bence tavan arasına çıkıp Merrin'in eşyalarının durduğu kutuyu almalısın. Gözyaşlarına boğulana dek kızlarımın eşyalarını Heidi'nin kafasına fırlatmayı isterdim. İlla o fotoğraflardan kurtulmak istiyorsa onları yemesini söyleyebilmek isterdim. Birer birer."

"Bütün bunları yapmaya kalkarsan uzun bir öğleden sonra olacak demektir."

"Ama uzun zamandır ilk kez eğlenirdim."

"Sanırım cin tonik de aynı işi görecektir."

"Sanmam," dedi artık yatak odasının eşiğinde durmakta olan Dale. "Bana bir tane hazırlar mısın, Ig? Alkolü bol olsun." Ig bir zamanlar Merrin Williams'ın çocukluk fotoğraflarıyla dolu olan odaya baktı. Hepsini hatırlıyordu: savaş boyaları sürünmüş Kızılderili kılığındaki Merrin, bisiklete binen Merrin, diş tellerini ortaya çıkaran gülümsemesiyle Merrin. Mayosuyla Ig'in omzuna çıktığı gün çekilen fotoğraf. Birlikte Knowles Nehri'ne girdikleri günün hatırası. Artık hepsi gitmişti. Oda zevksiz bir emlakçı tarafından döşenmiş gibi görünüyordu. Sanki orada artık kimse yaşamıyordu.

Orada artık kimse yaşamıyordu. Orada aylardır kimse yaşamamıştı. Oda Dale ve Heidi Williams'ın eşyalarını depoladıkları bir yerden ibaretti, otel odalarından farksızdı, özel hayatlarıyla bir bağlantısı kalmamıştı.

İçkiler her zaman oldukları yerdeydi, televizyonun arkasındaki dolapta. Ig, Dale'e cin tonik hazırladı, toniği mutfaktaki buzdolabından alıp içine bir nane yaprağı ve ince bir dilim portakal attı. Üstünü buzla doldurup yatak odasına dönerken tavandan sarkan bir ip az kalsın Ig'in boynuzuna takılacaktı. Ig başını kaldırdı ve–

–işte oradaydı, ağacın dallarının arasında, ağaç evin altı, kapıya yazılmış gece karanlığında güçlükle görülen beyazla yazılmış kelimeler... Ig dengesini kaybeder gibi oldu ve sonra–

–bu beklenmedik baş dönmesini bir silkinişte üzerinden attı. Eliyle alnına masaj yapıp kafasının toparlanmasını bekledi. Bir an için ağaç ev oradaydı, sarhoş olup dökümhaneye gittiği, küfredip ortalığı dağıttığı gece ormanda neler olduğunu az kalsın hatırlayacaktı ama sonra hepsi kaybolup gitti. Ig kadehi halıya bırakıp tavandan sarkan ipi çektiğinde tavan arasının kapağı gıcırdayarak açıldı.

Sokakların sıcak olduğunu düşünüyorsanız bir de burayı görmeliydiniz. Tavan arası nefes alınamayacak haldeydi. İnşaatı tamamlanmamıştı. Kirişlerin bir kısmı parkelerle örtülmüş ama tadilatı her kim yapmışsa odanın kalanını yerleştirmeye zahmet etmemişti. Tavan, ayakta durulamayacak kadar alçaktı. Ama Ig'in ayakta durmasına zaten gerek yoktu. Kenarlarına kırmızı kalemle MERRIN yazılmış üç koli tavan arasının girişinin soluna dizilmişti.

Onları birer birer aşağı indirip salondaki masaya koydu. İçlerindekileri gözden geçirdi. Merrin'den kalan eşyaları karıştırırken Dale Williams'ın cin toniğini yudumladı.

Ig kızın Harvard kazağını ve favori kotunu kokladı. Kitaplarını ve defterlerini gözden geçirdi. Ig roman okumazdı. Kurgu olmayan yapıtları; örneğin kamp yapmak, oruç tutmak, seyahat etmek ve geri dönüştürülmüş malzemelerle bir şeyler yapmaktan bahseden kitapları tercih ederdi. Ancak Merrin roman okumayı sever, üstelik edebiyattan anlardı. Kısa, kötü, trajik hayatlar sürmüş insanlar tarafından yazılmış kitaplardan hoşlanırdı, İngiliz olmaları ise artı puandı. Bir romandan kendisini duygusal ve felsefi bir yolculuğa

çıkarmasını bekler ve aynı zamanda ona yeni kelimeler öğretmesi gerektiğine inanırdı.

Gabriel Garcia Marquez, Michael Chabon, John Fowles ve Ian McEwan okurdu. Kitaplardan biri düştüğünde tesadüfen bir sayfa açıldı ve Ig'in gözleri altı çizilmiş bir cümleye takıldı: "Suçluluk duygusu insanın kendine işkence etme yöntemlerini nasıl da rafine etmesini sağlamış; acı dolu anları ömür boyu çekilecek bir tespihin boncuklarına dönüştürmüştür." Ve sonra başka bir kitaptan: "Kahramanın kendini içinden çıkamayacağı bir durumla karşı karşıya bulması Amerikan edebiyatının özüne aykırıdır. Ama gerçek hayatta bunun son derece olağan olduğunu düşünüyorum." Ig kızın kitaplarını karıştırmayı bıraktı. Ona huzursuzluk veriyordu.

Genç kadının kitaplarının arasında kendi kitaplarına da rastladı, toplanırken karışmış olmalıydılar. Yıllardır görmediği şeyler. *İstatistiklerle Bir Kılavuz, Kampçının Yemek Kitabı, New England Sürüngenleri.* Sürüngenlerle ilgili kitabı karıştırırken cin toniğin kalanını bitirdi. Yüzüncü sayfaya doğru, sırtında turuncu çizgi olan kahverengi çıngıraklıyılanın fotoğrafına rastladı. *Crotalus horridus*, kara yılanlarından, her ne kadar genellikle New Hampshire sınırının güneyinde bu yılanlara rastlansa da Beyaz Dağlar'da bile görüldükleri olmuştu. Doğaları gereği çekingen yaratıklardı ve ender olarak insanlara saldırırlardı. Geçen yüzyıl içinde yıldırım çarpmasıyla ölen insanların sayısı bu yılanların saldırısı sonucu ölen insanların sayısından fazlaydı. Buna rağmen yılanın zehri bilinen bütün Amerikan yılanları arasında en tehlikeli olanlardandı; sinir sistemini bozan zehirlerdendi ciğerleri ve kalbi ânında etkiliyordu. Ig kitabı masaya bıraktı. Kutunun dibinde Merrin'in tıp kitapları ve defterleri vardı. Ig defterlerden birini açtı, sıkılıp bir diğerine geçti. Merrin kurşunkalemle not tutardı, kadınların yazılarında rastlanan yuvarlak hatlara sahip olmayan hoş bir yazısı vardı. Çoğu solmuştu yazıların. Kimyasal bileşimlerle ilgili tanımlamalar. Göğüs kafesinin çizimi. Londra'da Ig için bulduğu dairelerin bir listesi. Kutunun en

dibinde büyük kahverengi bir zarf vardı. Ig az kalsın ona bakmaya zahmet etmeyecekti ama sonra zarfın sol üst köşesindeki işaretleri gördü. Çizgiler ve noktalar.

Zarfı açtığında içinden bir meme röntgeni çıktı. Üzerindeki tarih bir önceki yılın haziran ayına aitti. Zarfın içinde başka kâğıtlar da vardı. Ig bazılarında kendi adını gördü. Kâğıtlarla röntgeni zarfın içine geri koydu.

İkinci bir cin tonik hazırlayıp koridorun sonundaki yatak odasına ilerledi. İçeri girdiğinde Dale yatağa yığılıp sızmıştı. Siyah çorapları neredeyse dizlerine geliyordu ve beyaz şortunda çiş lekeleri vardı. Vücudunun geri kalanı o yaşlardaki bir erkekten bekleyebileceğiniz gibiydi; göbekli, kıllı. Ig içkiyi bırakmak için yatağın yan tarafına geçti. Çalkalanan bardaktaki buzların şıngırtısı Dale'i uyandırdı.

"Ah, Ig," dedi Dale. "İnanabiliyor musun, evde olduğunu unutmuşum."

Ig karşılık vermedi. Elinde kahverengi zarfla yatağın yanında durdu. "Kanser miydi?" diye sordu.

Dale bakışlarını kaçırdı. "Mary'den bahsetmek istemiyorum. Onu çok seviyorum ama onu ve... başına gelenleri düşünmeye katlanamıyorum. Biliyorsun, kardeşimle yıllardır konuşmadım. Sarasota'da bir bisiklet ve jet ski mağazası var. Bazen oraya gidip onunla çalışmayı ve kumsaldaki kızları seyretmeyi hayal ediyorum. Her yıl Noel'de kart atıp ziyaretine gelmemi istiyor. Bazen sırf Heidi'den, bu kasabadan, bu korkunç evden ve lanet olası hayatımdan kurtulmak için teklifini kabul etmeyi, her şeye baştan başlamayı düşünüyorum. Eğer bir tanrı yoksa ve boşu boşuna acı çekiyorsak, belki de en doğrusu çok geç olmadan hayata baştan başlamak."

"Dale," dedi Ig nazikçe. "Sana kanser olduğunu söylemiş miydi?"

Adam başını yastıktan kaldırmaksızın iki yana salladı. "Genetik yüzünden. Bazı ailelerin şansı yok. Ve sorunun cevabı; hayır, kanser olduğunu ondan öğrenmedik. Ölene dek bilmiyorduk. Adli tabip söyledi."

"Gazeteler kanser olduğundan bahsetmedi," dedi Ig.

"Heidi kanser haberinin gazetelerde çıkmasını istemişti. İnsanların onu sevmesini ve senden nefret etmesini sağlayacağını düşünüyordu. Ama ona Mary'nin isteklerine saygı duymamız gerektiğini söyledim. O kimseye söylememişse biz de söylememeliydik. Senin haberin var mıydı?"

"Hayır," dedi Ig. Merrin kanser olduğunu söylemek yerine git başkalarıyla görüş demiş, ona başkalarıyla çıkmasını önermişti. Ig zarfın içindeki iki sayfalık notu okumamış olsa da neler olup bittiğini anlıyordu. "Büyük kızın, Regan. Hiçbir zaman ondan bahsetmedik. Beni ilgilendirmeyeceğini düşündüğüm için onun hakkında soru sormadım. Ancak onu kaybetmenin zor olduğuna eminim."

"Son dönemleri çok kötüydü, çok acı çekiyordu," dedi Dale. Konuşmaya devam ettiğinde sesi titriyordu. "Acı yüzünden korkunç şeyler söylerdi. Çoğunu kastetmediğini biliyordum. Çok iyi yürekli bir kızdı. Çok güzeldi. Onu öyle hatırlamaya çalışıyorum ama çoğu zaman... sonlarda nasıl biri olduğu geliyor aklıma. Elli kiloya düşmüştü, bunun kırk kilosu nefretti. Mary'ye affedilemez şeyler söylerdi, bir sürü hakaret. Hâlâ çok güzel olduğu için kardeşine kızgındı. Regan kemoterapi yüzünden saçlarını kaybetmişti ve bir de mastektomi vardı tabii. Kendini korku filmlerinden fırlamış bir yaratık gibi, Frankenstein'ın canavarı gibi hissediyordu. Beni seviyorsanız lütfen öldürün diye yalvarırdı bize. Bana hastalanan kişi Merrin değil de kendisi olduğu için mutlu olduğuma inandığını söylerdi. Merrin'i daha çok seviyormuşum. Bunları unutmaya çalışıyorum ama bazı geceler rüyalarıma giriyor. Bazen de Mary'nin ölüm şeklini düşünüyorum. Yaşarken nasıl olduklarını, onları öyle hatırlamayı istiyor insan. Ama kötü anılar iyileri lekeliyor. Eminim bunun psikolojik bir açıklaması vardır. Mary psikoloji dersi de alırdı, kötü şeylerin niçin iyilerden daha derin izler bıraktığının cevabını belki o verebilirdi. Hey Ig, küçük kızımın Harvard'a kabul edildiğine inanabiliyor musun?"

"İnanabiliyorum," dedi Ig. "O ikimizin toplamından bile zekiydi."

Dale burnunu çekip Ig'e sırtını döndü. "Bilmez miyim? Ben iki yıllık bölümlerden birinde okudum, benim ihtiyar ancak o kadarını karşılamaya razı olmuştu. Babamdan daha iyi bir baba olmak istiyordum. Benimki hangi dersleri alacağıma, nerede yaşayacağıma ve mezun olduktan sonra ona borcumu ödemek için nerede çalışacağıma bile karar vermişti. Heidi'ye zifaf gecesi odamıza gelip tepemize dikilmediği ve bana neyi, nasıl yapacağıma dair talimatlar yağdırmadığı için şanslı olduğumuzu söylerdim." O günleri hatırlayarak gülümsedi. "O zamanlar Heidi'yle şakalaşabiliyordum. Neşeli biriydi, kafası dinle ilgili saplantılı düşüncelerle dolmamıştı. Hayat onun içindeki bütün yaşam enerjisini tüketmemişti. Bazen onu terk etmeyi o kadar istiyorum ki... Ama benden başka kimsesi yok... Yapayalnız... Bir de İsa var sanırım."

"Ben olsam o kadar emin olmazdım," dedi Ig. Heidi Williams'ın kızından geriye kalan ne varsa tozlu bir tavan arasına atışını, duvardan bütün fotoğrafları indirişini düşünüp dişlerini gıcırdatarak. "Kilisede Peder Mould'a yardımcı olduğu günlerden birinde haber vermeden bir uğramalısın. Ona sürpriz yap. Karının, zannettiğinden çok daha aktif biri olduğunu keşfedeceğini sanıyorum."

Dale soru sorarcasına ona baktıysa da Ig başka bir şey söylemedi. Sonunda Dale pes edip genç adama gülümsedi. "Saçlarını yıllar önce kazımalıymışsın, Ig, yakışmış. Ben de eskiden kafamı kazıtmayı isterdim ama Heidi bunu yaparsam benden ayrılacağını söylerdi. Regan'a destek olmak için saçlarımı kazıtmama bile izin vermedi. Bazı aileler çocukları kanser olduğunda öyle yapar, hep birlikte saçlarını kazıtırlar. Ama bizim ailemiz onlardan değildi." Kaşlarını çattı. "Bu konuya nereden geldik? Neden bahsediyorduk?"

"Üniversiteye gittiğin zamandan."

"Ah evet. Babam istediğim gibi teoloji okumama izin vermedi ama derslere girmeme engel olamazdı. Hoş siyah bir kadın olan Profesör Tandy'nin pek çok dinde şeytana iyi gözüyle bakıldığını

anlattığını hatırlıyorum. Genellikle bereket tanrıçalarını kandırıp yatağa atan ve onlarla biraz oynaşıp dünyayı doğurmalarını sağlayan odur. Hasadın verimli geçmesini sağlar. Buna benzer bir sürü hikâye var. Onunla ilgili hikâyeler çoğunlukla birilerini kandırışını veya baştan çıkarıp felakete sürükleyişini içerir. Ama kandırdığı insanların çoğu kendileri aranırlar. Hıristiyanlar bile onunla ne yapacaklarını bilmiyor. Düşünsene, şeytanın ve Tanrı'nın birbiriyle savaştığı söylenir ama Tanrı günahtan nefret ettiğine ve şeytan günahkârları cezalandırdığına göre, aslında aynı tarafta sayılmazlar mı? Yargıç ve infaz görevlisi aynı takımın mensupları değil midir? Bir de romantik dönem yazarları var. Bence onlar şeytan imgesinden hoşlanıyordu. Ama neden böyle düşündüğümü hatırlamıyorum. Belki hoş bir sakalı olduğu, kızları kolayca tavladığı, hayatını sevişerek geçirdiği ve harika partiler düzenlediği içindir. Romantikler şeytanı sever miydi?"

"Kulağıma duymak istediğim şeyleri fısıldıyorsun," diye mırıldandı Ig. *"Duymak istediğim her şeyi anlat bana."*

Dale bir kahkaha attı. "Romantik derken şarkı sözlerini kastetmemiştim,"

"Benim bildiğim tek romantikler bunlar," dedi Ig.

Çıkarken arkasından kapıyı kapadı.

Kırk Üçüncü Bölüm

Iggy bacanın dibine oturmuş, Merrin'in mamogramını inceliyordu. Daha iyi görebilmek için röntgeni havaya kaldırıp tavandan süzülen ışığa doğru tutmuştu. Arkasında masmavi ağustos göğüyle röntgen, dünyanın sonunun geldiğini haber veren bir işaret veya etrafındaki her şeyi yok etmeye hazırlanan bir kara delik gibiydi. Şeytan, kendi kutsal kitabına döndü; İncillere değil, yıllar önce abisinin ansiklopedisinden mors alfabesini kopyaladığı arka sayfaya. Zarfın içindeki notların şifresini çözmeden önce bile onların bir tür vasiyetname olduğunun bilincindeydi; Merrin'in son sözleri.

İşe zarftaki noktalarla, çizgilerle başladı. Basit bir cümleydi. SİKTİR GİT, IG.

Bir kahkaha attı. Keyifsiz, gaklamayı andıran buruk bir ses. Sonra çizgilerle, noktalarla kaplı kâğıtlara, aylarca emek verildiği belli olan çalışmaya geçti. Ig kutsal kitabın arkasındaki şifreyi kullanarak yazılanları çözmeye başladı, arada bir parmakları boynuna, Merrin'in haçına gidiyordu. Dale'in yanından ayrılır ayrılmaz onu yeniden boynuna asmıştı. Onun sayesinde Merrin'i yakınlarında hissediyor, parmaklarını boynunda dolaştırdığını hayal edebiliyordu.

Çizgilerden, noktalardan oluşan satırları tek tek çözmek kolay iş değildi. Zaman alacaktı. Ig bunu umursamadı. Şeytanın zamanı boldur.

Sevgili Ig,

Ben hayatta olduğum sürece bunları okuma şansın olmayacak. Öldüğümde de bunları okumanı istediğime emin değilim.

Of, bu şekilde yazmak gerçekten zor. Ama dert ettiğim söylenemez. Test sonuçlarını beklerken bu sayede oyalanacak bir şeylerim oluyor. Ayrıca bu şekilde yazmanın zorluğu beni boş laflardan kaçınmaya ve sadece söylenmesi gerekenleri söylemeye sevk ediyor.

Yakalandığım kanser türü ablamınkiyle aynı, genetik işte. Detaylarla seni sıkmayacağım. Henüz ilerlememiş. Hasta olduğumu bilsen eminim mücadele etmemi isterdin. Mücadele etmem gerektiğini biliyorum ama bu savaşa girmeyeceğim. Sonumun ablam gibi olmasını istemiyorum. İşler çirkinleşene kadar beklemeyecek, sevdiklerimi ve beni seven insanları incitmeyeceğim. Kastettiğim sen ve ailemsin Ig.

Kutsal Kitap'ta intihar edenlerin cehenneme gittiği yazar ama ablamın ölmeden önce yaşadığı yer de cehennemdi. Bilmem anlatmış mıydım, teşhis konduğunda ablam nişanlıydı. Adam ölümünden aylar önce onu terk etti. Daha doğrusu ablam yavaş yavaş nişanlısının içindeki bütün sevgiyi tüketti. Ona başkasıyla sevişmek için kendisi gömüldükten sonra kaç gün bekleyeceğini sorardı. Kızları tavlamak için nişanlısını kaybedişinin hikâyesini anlatıp anlatmayacağını bilmek isterdi. O kadar korkunç şeyler söylerdi ki ben olsam ben de onu terk ederdim.

Bütün bunları yaşamak istemiyorum. Hayır, kalsın. Ama ne yapacağımı da henüz çözemedim. Nasıl öleceğimi bilmiyorum. Dilerim Tanrı hiç beklemediğim bir anda beni yanına almanın bir yolunu bulur. Bindiğim asansörün kabloları kopsa ne güzel olur. Yirmi saniyelik bir düşüşün ardından her şey biter. Belki kötü yürekli birinin üstüne düşerim, bu da hediyesi olur. Örneğin asansörü tamir etmeye gelen bir sapığın üstüne düşebilirim. Bu şekilde ölmenin bir sakıncası olmazdı.

Hasta olduğumu sana söylersem geleceğini feda etmenden, bana evlenme teklif etmenden, hayır diyecek kadar güçlü olamamaktan ve seni bu kötü kadere mahkûm etmekten korkuyorum. Paramparça olduğumu, küçüldüğümü, saçlarımın döküldüğünü ve korkunç birine dönüştüğümü görecek, benimle beraber cehennem azabı çekeceksin.

Sonra her koşulda ölecek ve giderken senin en iyi yanlarını da beraberimde götüreceğim. Dünyanın iyi bir yer olduğuna, insanların özünde iyi olduğuna inanmayı ne kadar istediğini biliyorum, Ig. Hastalık ilerlediğinde ben artık iyi biri olmayacağım. Ablam gibi olacağım. Aslında zannettiğin kadar iyi biri değilim, istersem insanları nasıl inciteceğimi biliyorum ve o günler geldiğinde kendime engel olamayabilirim. Oysa beni iyi hatırlamanı istiyorum, rezil halimi değil iyi olduğum zamanları düşünmeni... Sevdiğin insanların kötü yanlarını kendilerine saklamalarına izin vermelisin.

Bunları seninle konuşmanın ne kadar zor olduğunu bilemezsin. Galiba düşüncelerimi kâğıda dökmemin nedeni bu. Seninle konuşmalıyım ama başka bir yolunu bilmiyorum. Biraz tek taraflı bir sohbet olacak, ne dersin?

İngiltere'ye gideceğin için, dünyayı göreceğin için heyecan içindesin. Bana Evel Knievel Yolu'ndan alışveriş arabasıyla kaydığın günü anlatışını hatırlıyor musun? Sen her gün öylesin. Çırılçıplak, hayatın önüne çıkardığı yokuşlardan aşağı kaymaya ve insan selinin içine karışmaya hazırsın. İnsanları adaletsizliğin içinde boğulmaktan kurtarmak istiyorsun.

Belki seni, benden uzaklaşmanı sağlayacak kadar incitebilirim. Bunu yapmaya hevesli değilim ama yanımda kalıp acı çektiğini görmekten iyidir.

İngiliz şivesiyle konuşan hoş bir kız bulmanı, onu Londra'daki dairene götürmeni ve onunla deliler gibi sevişmeni istiyorum. Sevimli, akıllı ve iyi sevişen biri olsun. Fakat benim kadar güzel olmasın, o kadar da cömert davranamam. Hoş bir kız olsa yeter. Sonra umarım seni bırakır ve başka bir kız bulursun. Daha iyi birini. Ailesinde kanser, kalp hastalıkları, Alzheimer veya başka kötü rahatsızlıklar olmayan iyi yürekli bir kadını. Ayrıca sen bunu yaptığında çoktan ölmüş olmayı ve o kadınla hiç tanışmamayı diliyorum içimden.

Nasıl ölmek isterdim biliyor musun? Evel Knievel Yolu'nda, kendi alışveriş arabamın içinde yokuş aşağı uçarken. Gözlerimi kapar ve

bana sarıldığını hayal ederdim. Sonra araba savrulup bir ağaca çarpardı. "Hemen ölmüş" diyecekleri türden bir kaza. Mick ve Keith'in kehanetine inanmak istiyorum: İstediğimi elde edemeyebilirim (ki bu sensin Ig ve seninle bir aile kurmak, çocuklarımızın olması, bütün o saçma sapan gündüz düşlerimiz) ama ihtiyacım olan şey bana sunulacak. Hızlı, ani bir ölüm. Senin paçayı sıyıracağını bilmek.

Birlikte aile kurabileceğin, iyi anne olacak, sana sağlıklı çocuklar doğuracak bir kadın bul. Harika bir baba olacaksın. Çocuklarını çok iyi yetiştireceksin. Dünyayı gezeceksin, gidilmedik yer bırakmayacaksın. Acı çeken insanları görecek ve bir kısmına yardım edebileceksin. Torunların ve torunlarının torunları olacak. Onları eğiteceksin. Ormanda uzun yürüyüşlere çıkacaksın. Bu yürüyüşlerden birinde artık çok, çok yaşlı bir adam olduğunda yeniden ağaç evi bulacaksın. Seni orada bekleyeceğim. Zihnin Ağaç Evi'nde mum ışığında seni bekliyor olacağım.

İşte sana bir sürü çizgi ve nokta. İki aylık emek. Yazmaya başladığımda mememdeki kanserli hücreler bezelye tanesi büyüklüğündeydi ve koltuk altımda da kanserli hücreler vardı. Şimdi yavaş yavaş yayılıyor... Küçük tohumlar, gün gelir dallanıp budaklanır.

Niçin bunları yazdığımı bilmiyorum. Muhtemelen sana yolladığım ilk mesajı kopyalayarak kendimi bunca zahmetten kurtarabilirdim. Işığı yüzüne yansıtarak yolladığım işaretleri hatırlıyor musun? BİZ. Bu kelime hemen her şeyi anlatmaya yetiyor. İşte kalanı: Seni seviyorum, Iggy Perrish.

Sevgilin, Merrin Williams

Kırk Dördüncü Bölüm

Merrin'in son mesajını okuyup kâğıtları bir kenara bıraktı. Sonra yeniden okudu. Kül ve kiremit kokusuna daha fazla katlanamayacağına karar vererek kâğıtları bir kere daha kenara kaldıran Ig bacadan dışarı çıktı. Ön taraftaki odaya geçip akşam havasını ciğerlerine doldurdu ve büyük bir şaşkınlıkla ortalıkta hiç yılan olmadığını fark etti. Dökümhanede yalnızdı. Neredeyse yalnızdı. Tek bir yılan, turuncu çizgili karayılanı kendi kuyruğuna dolanmış bir köşede uyukluyordu. Ig yanına gidip başını okşamak istedi, dişi yılana doğru bir adım attı ama... *Yapmasam daha iyi* diye düşündü, önce boynundaki haça, sonra çatlaktan süzülen ışığın duvara düşürdüğü gölgesine baktı. Gördüğü ince uzun bir insan gölgesiydi. Şakaklarında boynuzların varlığını ve ağırlığını hissediyor olsa da duvardaki yansıma normal bir insana aitti. Şimdi, boynunda Merrin'in haçıyla yılana doğru yürüyecek olsa muhtemelen yılan hiç çekinmeden dişlerini Ig'in derisine geçirirdi.

Tuğla duvara vuran gölgesini şöyle bir inceledikten sonra, canı isterse eve gidebileceği kafasına dank etti. Haç boynunda olduğu sürece dilediği zaman insan olma şansına sahipti. Son iki günü geride bırakıp hastalıklı bir kâbusmuş gibi davranabilir, her zaman olduğu kişi olarak hayatına devam edebilirdi. Bu düşünce acı verici bir rahatlama duygusunu da beraberinde getirdi: Yeniden Ig Perrish olmak, şeytan olmamak, insan olmak ve ayaklı bir alev kuyusu olduğunu düşünmemek.

Hâlâ eve dönüp dönmemeyi düşündüğü sırada yılan başını kal-

dırıp kapıya baktı. Çatlaktan süzülen ışık yılanın kafasına düştü. Biri geliyordu. Ig'in ilk düşüncesi Lee'nin kaybettiği haçı aramaya geldiğiydi. Geride delil bırakmak istemeyeceği kesindi.

Ama araba dökümhanenin önüne yanaştığında Glenna'nın yeşil renkteki külüstür Satürn'ünü tanıdı. Duvardaki yarıktan arabayı görebiliyordu. Sigarasının dumanını dışarı üfleyen Glenna, araçtan inip izmariti çimenlere attıktan sonra topuğuyla ezip söndürdü. Ig'in onunla olduğu dönemde iki kere sigarayı bırakmış ama hiçbirinde bir haftadan fazla dayanamamıştı.

Ig pencereden onun binanın etrafını gezişini seyretti. Her zamanki gibi aşırı makyajlıydı. Koyu kırmızı ruj, kabarık saçlar, siyah göz kalemi ve pembe farlar. Suratındaki ifadeye bakılırsa içeri girmek istemiyordu. Onca boyayla yüzüne çizdiği maskeye rağmen ne kadar korktuğu ve ne kadar üzgün olduğu belliydi. Dar, düşük belli bir kot giymişti. Üstünde kolsuz, dar, beyaz bir tişört vardı. Kot düşük belli, tişört kısa olduğundan kızın kalçasındaki Playboy tavşanı dövmesi ortadaydı. Ona bakmak, onu görmek ve bütün duruşunun aslında çaresiz bir yalvarıştan ibaret olduğunu fark etmek Ig'in kalbini sızlattı: *Beni isteyin, biri beni istesin.*

"Ig?" diye seslendi Glenna. "Iggy! Orada mısın? Buralarda mısın?" Sesi daha fazla duyulsun diye ellerini ağzına siper ediyordu.

Ig cevap vermedi, Glenna'nın elleri vücudunun iki yanına düştü.

Ig pencereden pencereye geçip onun binayı çevreleyen çalıların arasında dolaşmasını seyretti. Glenna, Evel Knievel Yolu'na giderken, Ig de duvardaki deliklerden birinden dışarı çıkıp onun peşine düştü. Gün yavaş yavaş sona erer ve amber rengi bir ışık dünyayı sararken, ses çıkarmadan çimenlerin arasında ilerledi: Gölgelerin arasındaki bir gölgeydi o. Genç kadının sırtı Ig'e dönük olduğundan peşinde olduğunu görmesine imkân yoktu.

Glenna yokuşun başladığı noktada durup yerdeki izlere baktı, toprağın yanıp kızardığı bölgeyi inceledi. Kırmızı benzin bidonu hâlâ bir kenarda duruyordu. Ig dikkat çekmemeye özen göstererek

peşinden gitmeyi sürdürdü, ağaçların arasından çıkmadan, patikanın sağ tarafından onu takip etti. Binanın etrafındaki açık alanda akşam vaktiydi ama gece ormana çoktan bütün ağırlığıyla çökmüştü. Ağaçlar ışığın içeri süzülmesini engelliyordu. Ig kararsız bir halde haçla oynadı, onu başparmağıyla işaretparmağı arasında tutup Glenna'ya ne diyeceğini, ona nasıl yaklaşacağını düşündü. O, ne kadarını bilmeyi hak ediyordu?

Glenna yanık izlerine ve kırmızı benzin bidonuna baktıktan sonra gözlerini yokuşa ve nehre çevirdi. Ig parçaları birleştirdiğini onun yüzünden okuyabiliyordu. Soluk alıp verişi hızlanmıştı. Sağ eli çantasına gitti.

"Ah, Ig," dedi Glenna. "Kahretsin Ig!"

Cep telefonunu çıkardı.

"Yapma," dedi Ig.

Glenna şaşkınlık içinde topukları üzerinde bir balerin edasıyla döndü. Cep telefonu ıslak bir sabun gibi elinden kayıp çimenlere düştü.

"Ne yaptığını sanıyorsun, Ig?" dedi, kafasını toplar toplamaz yastan öfkeye yatay geçiş yapan Glenna. Gözlerini dikip ağaçların gölgesinde saklanan Ig'e baktı. "Ödümü patlattın." Ig'e doğru yürüdü.

"Olduğun yerde kal," dedi Ig, Glenna'ya.

"Neden sana gelmemi..." diye söze başladıktan sonra sustu. "Etek mi giyiyorsun?"

Işık huzmelerinden biri dalların arasından geçip mavi eteği ve Ig'in çıplak karnını aydınlatmıştı. Ama belinden yukarısı hâlâ karanlıktaydı.

Glenna'nın yüzündeki öfkeli ifade ve yanaklarının kızarışı bu durumu komik bulmadığını gösteriyordu. Belli ki çok korkmuştu. "Ah, Ig," diye fısıldadı. "Tatlım."

Öne doğru bir adım atacak oldu ama Ig elini kaldırıp onu durdurdu.

"Buraya gelmeni istemiyorum."

Glenna daha fazla yaklaşmadı.

"Seni dökümhaneye getiren neydi?"

"Evimizi altüst etmişsin," dedi Glenna. "Bunu neden yaptın?" Söyleyecek sözü olmadığından Ig cevap vermedi.

Glenna bakışlarını kaçırıp dudağını ısırdı. "Sanırım biri sana Lee ile önceki gece yaşadıklarımızdan bahsetmiş."

Elbette olanları kendisinin anlattığını hatırlamıyordu. Kendini yeniden Ig'e bakmaya zorladı. "Ig, çok üzgünüm. Benden nefret etmeye hakkın var. Kendim arandım. Ancak iyi olduğuna emin olmalıydım." Alçak sesle devam etti. "Lütfen sana yardım etmeme izin ver."

Ig ürperdi. Başka bir insanın ona yardım teklif etmesi, birinin sesinde şefkat ve endişe tınısı duymak katlanabileceğinden fazlasıydı. Topu topu iki gündür iblisti ama sevilmenin nasıl olduğunu bildiği günler çok gerilerde kalmıştı. O hissi artık yıllar önce gördüğü bir rüyayı hatırlar gibi hatırlıyordu. Glenna'yla sıradan bir konuşma yapabilmek bile ona gerçek bir mucize gibi geldi. Sıcak bir günde sunulan bir bardak soğuk limonata gibi: Son derece basit ama eşsiz. Glenna utanç verici içgüdülerini ve en rezil eylemlerini yumurtlamak için karşı konulmaz bir dürtü hissetmiyordu; suçluluk duyduğu sırlar artık yeniden onun sırlarıydı. Ig kendisine insanlığını geri veren haça, Merrin'in haçına dokundu.

"Beni burada bulacağını nereden biliyordun?"

"Haberleri izlerken yanmış arabayı gördüm. Kameralar uzaktan çekim yaptıkları için Gremlin olup olmadığına emin olamadım, polisler de arabanın modelini tespit edememişti. Ancak içimde kötü bir his vardı. Ben de Wyatt Farmer'ı aradım, Wyatt'ı hatırlıyor musun? Bir keresinde bira alabilecek miyiz diye görmek için kuzenim Gary'ye sakal yapıştırmıştı."

"O günü hatırlıyorum. Niçin onu aradın?"

"Çünkü arabayı kumlardan çeken Wyatt'ın çekicisiydi. Artık bu işlerden para kazanıyor. Bir tamirhanesi var. Bana arabayla ilgi-

li bilgi verebileceğini düşündüm. Konuştuğumuzda arabanın çok kötü yandığını ve fazla bir şey tespit edemediklerini söyledi. Yine de Hornet veya Gremlin olduğunu sanıyordu. O zaman birinin arabanı yaktığına emin oldum. Sonra araba yanarken içinde olabileceğin geldi aklıma. Kendini yakmış olabilir miydin? Kendini yaksan yaksan burada yakacağını biliyordum. Ona yakın olabilmek için." Utangaç, ürkek bir ifadeyle Ig'e baktı. "Evimizi niçin dağıttığını anlıyorum..."

"Orası senin evin. Hiçbir zaman bizim evimiz olmadı."

"Orayı bizim evimiz yapmak için her şeyi denedim."

"Biliyorum. Sen elinden geleni yaptın. Ben yapmadım."

"Niçin arabanı yaktın? Ayrıca neden buradasın ve niçin etek giyiyorsun?" Gülmemek için kendini zor tuttu. "Hayatım, cehenneme gidip dönmüş gibisin."

"Öyle de denebilir."

"Hadi, benimle arabaya gel, Ig. Eve dönüp seni şu etekten kurtaralım. Temizlen ve yeniden kendin ol."

"Her şeyin eskisi gibi olmasını mı istiyorsun?"

"Evet. Her şeyin eskisi gibi olmasını istiyorum," dedi Glenna. Maalesef burada ufak bir mesele vardı. Evet, haç boynundayken yeniden eski kimliğine dönebilir, önceden sahip olduğu her şeyi geri alabilirdi. Sorun şu ki, hiçbiri sahip olmaya değmezdi. Eğer dünyada cehennemi yaşayacaksa bunu iblislerden biri olarak yapmayı tercih ederdi. Ig ensesine uzanıp Merrin'in kolyesinin klipsini açtı ve onu yakınlardaki bir dala astı. Ardından gölgelerin arasından çıkıp Glenna'nın gerçek şeklini görmesine izin verdi.

Glenna önce ürktü. Yalpalayarak birkaç adım geriledi, topuğu toprağa saplanınca dengesini kaybedip ayakkabıyı kurtarmaya çalışırken bileğini burktu. Korku filmlerine yaraşır bir çığlık atmak için dudaklarını araladı ama o çığlık gırtlağından hiç dökülmedi. Dolgun, tatlı yüzünde hipnotize olmuş gibi bir ifade belirdi.

"İlişkimizin gidişatından nefret ediyordun," dedi şeytan.

"Nefret ediyordum," dedi Glenna, yüzünde hüzünlü bir ifadeyle.

"Hayatımızdan nefret ediyordun."

"Hayır," dedi Glenna. "Hoşlandığım şeyler de vardı. Seninle sevişmeyi seviyordum. Gözlerini kapadığında onu düşlediğini biliyordum ama umurumda değildi çünkü sana kendini iyi hissettirdiğini bilmek bana yetiyordu. Cumartesi sabahları birlikte kahvaltı edişimizi, zengin bir kahvaltı sofrası hazırlayışımızı, yumurtaları pişirişini ve meyve sularını dolduruşunu seyretmeyi seviyordum. Bütün gün televizyonun karşısında otururduk ve benimle olmaktan mutluymuş gibi davranırdın. Nefret ettiğim hepsinin yalan olduğunu bilmekti. Beni hiçbir zaman umursamadın. Bir geleceğimiz olmadığını bilmekten nefret ediyordum; bana Merrin'i, ne kadar zeki ve eğlenceli biri olduğunu anlatmandan nefret ediyordum. Onunla yarışamazdım. Onunla hiçbir zaman yarışamayacaktım."

"Buna rağmen seninle eve dönmemi mi istiyorsun?"

"Aslında *ben* bile oraya dönmek istemiyorum. O evden nefret ediyorum. Orada yaşamaktan nefret ediyorum. Kaçmak, başka bir yerde her şeye sıfırdan başlamak istiyorum."

"Nereye gidebilirsin ki? Nereye gitmek seni mutlu eder?"

"Lee'nin evine," dedi Glenna. Bir anda yüzü ışıldadı, yüzünde lunaparka ilk kez giden küçük bir kızınki gibi tatlı, şaşkın bir gülümseme belirdi. "Çıplak vücudumun üstüne sadece bir yağmurluk geçirip kapısını çalmak ve ona gerçek bir heyecan yaşatmak istiyorum. Lee arada bir ona uğramamdan hoşlanıyor. Bu öğleden sonra bana bir mesaj atıp ortaya çıkmazsan görüşmemiz gerek..."

"*Hayır!*" dedi Ig kaba bir ses tonuyla, burnundan siyah dumanlar çıkmaya başladı.

Glenna korktu. Ig'den olabildiğince uzaklaştı.

Ig derin bir nefes alıp dumanı içine çekti. Glenna'yı kolundan tuttuğu gibi arabayı park ettiği yöne doğru sürükledi. Genç kadın ve şeytan günbatımına doğru yürüdüler.

"Ondan uzak duracaksın," diye emretti şeytan. "Senin için bir

ceket çalmaktan ve sana fahişe muamelesi yapmaktan başka ne yaptı bugüne kadar? Lee'ye defolup gitmesini söyle. Ondan daha iyilerini hak ediyorsun. Daha az vermesini ve daha çok almasını öğrenmelisin, Glenna."

"İnsanlara iyilik etmesini seviyorum," dedi utanmış görünen Glenna.

"Sen de insansın. Önce kendine iyilik et." Bunları söylerken bütün iradesiyle boynuzlarına yüklendi ve memnuniyet verici bir şok dalgasının onlardan vücudundaki bütün sinir uçlarına yayıldığını hissetti. "Sana nasıl davrandığımıza bak. Evini altüst ettim, günlerdir beni görmüyorsun, sonra buraya gelip beni etekle ormanda dolaşırken buluyorsun. Lee Tourneau'yla işi pişirmiş olman sana yaptıklarımı haklı çıkarmaz. Kendine değer vermesini öğrenmelisin. Örneğin intikam al. Eve git, banka kartımı al, hesabımda ne var ne yok harca! Tatile çık. Sence de kendine *biraz* zaman ayırmayı hak etmiyor musun?"

"Gerçekten harika olmaz mıydı?" dedi Glenna. Fakat gülümsemesi ânında kayboldu. "Başım belaya girer. Bir keresinde hapse düşmüştüm. Tam otuz gün yattım. Aynı şeyleri yaşamak istemiyorum."

"Kimse peşine düşmeyecek. Kimse seni rahatsız etmeyecek. Buraya gelip beni dantelli etekler içinde kıvırtırken gördüğünü anlatırsan ailem avukat tutmaya dahi zahmet etmeyecektir. Böyle şeylerin duyulmasını istemezler. Kredi kartımı da al. Eminim benimkiler birkaç ayda bir kartıma para yatırıyordur. Birisiyle ödeşmenin en güzel yolu onlara sırtını dönmek ve daha iyi bir hayata adım atmaktır. Sen çok daha iyilerini hak ediyorsun, Glenna," dedi Ig.

Glenna'nın arabasının yanına ulaşmışlardı. Ig arabaya binmesi için kapıyı tuttu. Glenna önce eteğe sonra Ig'in yüzüne baktı. Gülümsüyordu. Ağlıyordu. Siyah maskaraya bulanmış gözyaşları yanaklarından aşağı süzülüyordu.

"Seni tahrik eden bu mu, Ig? Etek giymek mi? Bu yüzden mi

seks senin için hiçbir zaman muhteşem olmadı? Bana söyleseydin elimden geleni yapardım... Yeni şeyler denerdik."

"Hayır," dedi Ig. "Eteği giymemin yegâne sebebi, şimdilik kırmızı tayt ve pelerin bulamamış olmak."

"Kırmızı tayt ve pelerin mi?" Glenna söylenenleri anlamakta güçlük çekiyordu. Zaten pek zeki sayılmazdı.

"Şeytanın öyle giyinmesi gerekmez mi? Süper kahramanların kostümleri gibi. Pek çok açıdan bana, şeytan ilk süper kahramanmış gibi geliyor."

"İlk kötü adam demek istiyorsun?"

"Hayır. Kahraman. Düşünsene, ilk macerasında yılan kılığına girip üçüncü dünya ülkelerindeki ormanları andıran bir ormanda çırılçıplak dolaşan iki mahkûma nasıl özgür kalacaklarını gösterdi. Aynı zamanda onlara lezzetli yiyecekler yedirdi ve cinselliği keşfetmelerini sağladı. Buna kahramanlık denmez de ne denir, söylesene!"

Glenna'nın dudaklarından kopuk, tutarsız, söylenenleri çok anlamadığını belli eden bir kahkaha döküldü. Ardından kahkahanın yerini hıçkırıklar aldı, gülümsemesi kaybolup gitti.

"Nereye gitmeyi planlıyorsun?" diye sordu Ig.

"Bilmiyorum," dedi Glenna. "Her zaman New York'u görmek, New York'ta güzel bir gece geçirmek istemişimdir. Camlarından garip yabancı müzikler duyulan taksiler, sokak köşelerinde yerfıstığı satan seyyar satıcılar... New York'ta hâlâ yerfıstığı satılıyor mu?"

"Hâlâ satılıyor mu bilmiyorum. Eskiden satılırdı. Merrin öldüğünden beri oraya uğramadım. Niçin gidip kendi gözlerinle görmüyorsun? Harika bir seyahat olur. Eminim çok eğlenirsin."

"Gitmek bu kadar harika bir şeyse, seninle ödeşmek o kadar harikaysa, neden bunları yapacağımı düşünmek kendimi rezil biriymişim gibi hissetmeme yol açıyor?" dedi Glenna.

"Çünkü daha yola çıkmadın. Hâlâ buradasın. Arabana atlayıp yola çıktığında, tek hatırladığın beni mavi eteğimle ormanda dans ederken gördüğün olacak. Geri kalan her şeyi unutacaksın." Bunla-

rı söylerken boynuzların bütün gücünü kullanıp bu komutu onun zihnine kazıdı.

Glenna başını sallayıp kan çanağına dönmüş gözlerle ona baktı. "Unutacağım. Tamam." Arabasına binecek gibi oldu, tereddüt etti, kapıdan Ig'e baktı. "Seninle ilk kez burada konuşmuştuk, hatırlıyor musun? Kuzenim ve arkadaşları bok pişiriyordu. Ne gündü ama..."

"Ne komik," dedi Ig. "Aslında bu akşam yapmayı planladığım şey de bu. Artık git, Glenna. Bütün bunları geride bırak."

Glenna başını sallayıp direksiyona geçmeye hazırlandı ama son anda uzanıp Ig'in alnına bir öpücük kondurdu. O dokunuşla beraber Ig, onun yaptığı pek çok kötü şeyi daha öğrendi; iyi biri olmasına rağmen çok sık günah işliyordu. Rahatsız olup Glenna'dan uzaklaştı. Ama alnında hâlâ onun dudaklarının soğukluğunu hissediyor ve nefesindeki sigara ve nane kokusunu alabiliyordu.

"Güle güle," dedi Glenna'ya.

Gülümseyerek karşılık verdi o da. "Bir tarafını incitmemeye çalış, Ig. Anlaşılan yolun ne zaman buraya düşse ölümün kıyısından dönüyorsun."

"Haklısın, şöyle bir düşününce, ölüm tehlikesi atlatmak bende alışkanlık olmaya başladı," dedi Ig.

Ig kor halindeki bir kömür parçasını andıran güneşin Knowles Nehri üzerinde batışını izlemek için Evel Knievel yokuşuna geri döndü. Orada boyu dizine kadar gelen otların arasında dururken, böceklerin müziğini andıran garip bir ses geldi kulağına ama sesi çıkaran her neyse bildiği böceklerden değildi. Bu melodiyi diğerlerinden rahatlıkla ayırt edebiliyordu kulakları. Çekirgeler günbatımıyla beraber sessizliğe bürünmüştü. Zaten ölüyorlardı artık, yazın sonunun geldiğini haber veren rüzgârlar onların şehvet dolu, makineleşmiş çiftleşmelerinin bittiğinin de habercisiydi. Ig yeniden bir böcekten kaynaklandığını varsaydığı sesi duydu. Sol taraftan, otların arasından geliyordu.

Sesin kaynağını araştırmak için eğildiğinde Glenna'nın pembe kapaklı telefonunun onu düşürdüğü yerde, çimenlerin arasında durduğunu gördü. Otların içinden telefonu alıp kapağını açtı. Ekranda Lee Tourneau'dan gelen bir mesaj vardı:

NE GİYİYORSUN?

Ig keçi sakalını sıvazlayarak durumu değerlendirdi. Şimdilik telefonda konuşurken boynuzların sinyalinin karşısındaki kişiyi etkileyip etkilemeyeceğini bilmiyordu. Diğer taraftan cep telefonlarının şeytan icadı olduğu herkesçe bilinirdi.

Lee'nin mesajına tıklayıp ARA düğmesine bastı.

Lee ikinci çalışta açtı telefonu. "Bana seksi bir şeyler giydiğini söyle. Öyle olmasa bile fark etmez, -mış gibi yapmakta ustayımdır."

Ig dudaklarını araladığında ağzından çıkan kendi sesi değil Glenna'nın yumuşak, sigara yüzünden çatallaşmış sesiydi. *"Pislik içindeyim. Her tarafıma çamur bulaştı. Başım belada, Lee. Yardımına ihtiyacım var. Arabam bozuldu."*

Lee kısa bir tereddüdün ardından temkinli bir sesle, "Arabanız nerede bozuldu küçükhanım?" diye sordu.

"Lanet olası dökümhanede," dedi Ig, Glenna'nın sesiyle.

"Orada ne işin var?"

"Iggy'yi arıyordum."

"Neden onu aramaya gittin? Glenna, aklını başına toplamalısın. Ig'in ne kadar dengesiz biri olduğunu biliyorsun."

"Biliyorum ama elimde değil. Onun için endişeleniyorum. Ailesi de endişelenmiş. Kimse nerede olduğunu bilmiyor, üstelik büyükannesinin doğum gününü kaçırmış. Telefonunu açmıyor. Ölmüş bile olabilir. Bunu düşünmeye dahi katlanamıyorum. Hepsi benim suçum. Ve senin suçun, seni pislik!"

Lee bir kahkaha attı. "Galiba haklısın. Yine de niçin oraya gittiğini anlamadım."

"Merrin burada öldüğü için yılın bu zamanı sık sık buralara gelir. Dökümhaneye ve ormana göz atabileceğimi düşündüm. Derken

arabam bozuldu ve elbette Iggy ortalıkta yok. Önceki gece beni evime bırakacak kadar nazik davranmıştın. İkinci kez aynı nezaketi göstermeye ne dersin?"

Lee önce bir duraksadı. "Başka kimseyle konuştun mu?" dedi sonra.

"Aklıma ilk sen geldin," dedi Glenna'nın sesiyle konuşan Ig. *"Hadi ama. Beni yalvartma. Giysilerim çamur içinde. Bir an evvel onlardan kurtulup yıkanmak istiyorum."*

"Tamam," dedi Lee. "Yıkanmanı izlememe izin vereceksen..."

"Ne kadar hızlı buraya geleceğine bağlı. Dökümhanenin içinde seni bekliyorum. Arabamın nerede bozulduğunu görünce benimle dalga geçeceğine eminim. Buraya gelebilirsen seni öldürecek bir manzarayla karşılaşacaksın."

"Sabırsızlanıyorum," dedi Lee.

"Acele et. Buraları ürkütücü olmaya başladı."

"Tahmin ederim. Hayaletlerden başka kimse oraya uğramıyor artık. Beni bekle, seni almaya geleceğim."

Ig vedalaşmaya gerek duymadan telefonu kapadı. Bir süre yere çömelip Evel Knievel'daki yanık izlerini seyretti. Batan güneş artık genç adamın ilgisini çekmiyordu. Gökyüzü mora dönmüş, ilk yıldızlar yüzlerini göstermeye başlamıştı. Sonunda ayağa kalkıp Lee ile karşılamaya hazırlanmak üzere fabrikanın yolunu tuttu. Geçerken sadece astığı daldan Merrin'in haçını ve yerden benzin bidonunu almak için durdu.

Kırk Beşinci Bölüm

Lee'nin gelmesinin en az yarım saat süreceğine karar vermişti, Portsmouth'tan geliyorsa belki biraz daha uzun. Ancak hiçbir koşulda çok uzun sürmezdi. Ig öyle olmasına seviniyordu çünkü yapması gerekenleri uzun uzadıya düşünecek olsa vazgeçme ihtimali vardı.

Binanın ön tarafına yürüyüp en büyük çatlaktan büyük odaya girecekken bir arabanın motor sesini duydu. Buz gibi bir adrenalin dalgası bütün vücudunu sardı. Her şey tahmin ettiğinden hızlı gelişiyordu ama bu çok mantıksızdı. Bu kadar çabuk gelebilmesi için Lee'nin, Ig aradığında zaten arabasına atlamış dökümhaneye geliyor olması gerekirdi. Ig arka taraftaki yola baktı. Gelen Lee'nin Cadillac'ı değil, siyah bir Mercedes'ti ve direksiyonun başında Terry Perrish oturuyordu.

Ig dörtte biri dolu benzin bidonunu duvarın dibine bırakıp otların arasına saklandı. Abisiyle karşılaşmaya hazır değildi. Hele burada ve şimdi... Gördüklerini kabullenmekte güçlük çekiyordu. Abisi burada olamazdı, Terry'nin uçağının çoktan Kaliforniya'ya inmiş olması gerekirdi. Ig, abisinin yarı tropik Pasifik güneşinin tadını çıkardığına kendini inandırmıştı. Ig ona gitmesini söylemiş, yapmayı zaten istediği bir şeyi gerçekleştirmesi için (yani ikilemesi için) izin vermişti. İyi ama bu kadarı neden Terry'nin şehirden ayrılmasına yetmemişti?

Araba son virajı da aldıktan sonra binaya yaklaşırken yavaşladı ve çimenlerin arasından geçerek dökümhanenin kapısına yanaştı. Terry'yi görmek Ig'i öfkelendirmiş ve tedirgin etmişti. Abisinin ora-

da olmaması gerekirdi ama Ig'in ondan kurtulacak kadar zamanı yoktu.

Otların arasında kalmaya özen göstererek köşeye doğru emekledi. Mercedes binanın önüne gelip iyice yavaşladığında, adımlarını hızlandıran Ig yolcu kapısını açıp abisinin tepki vermesine fırsat vermeden koltuğa oturdu.

Terry ona bakıp bir çığlık attı ve şoför kapısını açıp arabadan kaçmaya çalıştı. O panik anında kapıyı bir türlü açamadı. Sonra Ig'i tanıdı ve sakinleşmeyi denedi.

"Ig," dedi nefes nefese. "Sen ne halt..." Gözleri önce dantelli eteğe, sonra kardeşinin suratına kaydı. "Sen kendine ne yaptın böyle?"

Ig başlangıçta Terry'nin şaşkınlığına anlam veremedi. Sonra hâlâ avucunda olan haçı hatırladı. Zincir parmağına dolanmıştı. Haç üzerinde olduğu için boynuzlar abisini etkilemiyordu. Terry, Ig'i eve döndüğünden beri ilk kez eskisi gibi, kendi olarak görüyordu. Abisi arabayı otlara doğru sürdü.

"Aracı durdurur musun, Terry?" dedi Ig. "Yoksa Evel Knievel yokuşundan nehre uçmak mı istiyorsun?"

Terry'nin ayağı freni buldu. Araba aniden durdu. Terry hızlı hızlı soluk alıp veriyordu. Uzunca bir süre inanamayan gözlerle Ig'e baktı. Yüzünde önce boş, sonra şaşkın bir ifade belirdi. Ardından gülmeye başladı. Titrek, korkuyla gölgelenmiş kahkahalardı bunlar ama oğlanın dudaklarında gergin de olsa bir tebessüm belirmişti.

"Ig. Burada... bu halde ne yaptığını sanıyorsun?"

"Asıl ben sormalıyım sana. Senin burada ne işin var? Uçağın bugündü."

"Nereden..."

"Hemen gitmelisin, Terry. Fazla zamanımız yok." Konuşurken Lee Tourneau'nun her an gelmesinden korkarak dikiz aynasından yolu kontrol etti.

"Niçin zamanımız yok? Neler olacak?" Tereddütle de olsa sormaktan kendini alamadı. "Niçin etek giyiyorsun?"

"Senin Motown'u bir görüşte tanıyacağını sanırdım, Terry?"

"Motown mı? Boş konuşuyorsun."

"Elbette boş konuşuyorum. Defolup gitmen için ne duymak istiyorsan onu söylüyorum. Başka ne diyebilirim ki? Yanlış zamanda, yanlış yerdesin, Terry. Şu anda burada olabilecek en yanlış kişisin."

"Beni korkutmaya başladın. Sen neden bahsediyorsun? Neler olacak? Niçin sürekli dikiz aynasından yolu kontrol ediyorsun?"

"Birini bekliyorum."

"Kimi?"

"Lee Tourneau'yu."

Terry kireç gibi oldu. "Ah," dedi. "Neden?"

"Nedenini biliyorsun."

"Hımm," dedi Terry. "Demek öğrendin. Neee... Ne kadarını biliyorsun?"

"Her şeyi biliyorum. Arabada olduğunu biliyorum. Sızdığını biliyorum. Lee'nin seni kimseye hiçbir şey anlatamayacağın bir pozisyona düşürdüğünü biliyorum."

Terry direksiyonu o kadar sıkı tutuyordu ki parmakları ve eklem yerleri bembeyaz olmuştu. "Demek her şeyi biliyorsun. İyi ama buraya geleceğine nasıl bu kadar eminsin?"

"Biliyorum işte."

"Onu öldüreceksin," dedi Terry. Soru değildi bu.

"Haliyle."

Terry yeniden Ig'in eteğine, kirli çıplak ayaklarına, kızarmış derisine ve kel kafasına baktı. "Eve dönelim, Ig," dedi. "Eve dönüp bu konuyu konuşalım. Annem ve babam çok endişeli. İyi olup olmadığını merak ediyorlar. Onlarla konuşup her şeyi çözebiliriz."

"Ben her şeyi çözdüm," dedi Ig. "Gitmiş olmalıydın. Sana gitmeni söylemiştim."

Terry başını iki yana salladı. "Ne demek istiyorsun, gitmemi mi söylemiştin? Eve döndüğümden beri seni görmedim. Hiç konuşmadık."

Dikiz aynasına bakan Ig farları gördü. Arka camdan bakabilmek için başını çevirdi. Otoyoldan geçen bir araba ormanın diğer tarafındaki yola saptı. Ağaçlar araya girdiği için farları yanıp sönüyormuş gibi görünüyordu. Tik tak, tik tak... Sanki bir mesaj yolluyorlardı. *Acele et!* Araba dökümhane yoluna sapmadan geçip gitti ama o yola sapacak olan arabanın gelmesi an meselesiydi. Ig'in bakışları arka koltuğa kaydı, bavulu ve Terry'nin trompet çantasını gördü.

"Eşyalarını toplamışsın," dedi Ig. "Demek gitmeyi planlamıştın. Neden gitmedin?"

"Gittim," dedi Terry.

Ig eğilerek soru sorarcasına abisine baktı.

Terry başını iki yana salladı. "Bir önemi yok. Boş ver."

"Hayır, anlat."

"Sonra konuşuruz."

"Şimdi konuşalım. Ne demek istiyorsun? Şehirden ayrıldıysan nasıl oldu da geri geldin?"

Terry ifadesiz gözlerle kardeşine baktı. Ardından dikkatli seçilmiş kelimelerle konuşmasına devam etti. "Anlatacaklarım kulağına hiç mantıklı gelmeyecek."

"Mantıklı olmadığını gördüğüm için soruyorum zaten. Neler oldu?"

Terry diliyle dudaklarını ıslattı. Konuştuğunda sesi sakindi ama kelimeler birbiri üstüne binercesine ağzından çıkıyordu. "Los Angeles'a dönmeye karar verdim. Bu tımarhaneden kurtulmak istiyordum. Babam bana çok kızdı. Vera hastanede, kimse senin nerede olduğunu bilmiyor. Ama Gideon'da kalmamın kimseye bir yararı olmayacağına karar vermiştim. Los Angeles'a dönüp provalara başlamalıydım. Babam bu şekilde gitmekle bencillik ettiğimi söyledi. Haklı olduğunu bilsem de bir önemi yoktu. Gitmem gerektiğini hissediyordum.

Ama Gideon'dan uzaklaştıkça kendimi kötü hissetmeye başladım. Radyo açıktı. Kulağıma bir şarkı çalındı, ona nasıl bir aranj-

manın yakışacağını düşünmeye başladım. Grup üyelerine ne diyeceğimi düşündüm. Sonra aklıma artık bir grubumun olmadığı geldi. Prova yapacak kimsem yoktu ki."

"Ne demek prova yapacak kimsem yok?"

"İşsizim," dedi Terry. "İstifa ettim. *Hothouse*'u bıraktım."

"Sen neden bahsediyorsun?" diye sordu Ig. Terry'nin zihnine yaptığı yolculukta bununla ilgili bir şeye rastlamamıştı.

"Geçen haftaydı," dedi Terry. "Katlanamayacağıma karar verdim. Merrin'in başına gelenlerden sonra artık bir eğlencesi kalmamıştı. Tam tersine, benim için cehennemdi. Cehennem, çığlık atmak istediğin halde gülmek, kahkahalar atmak ve eğlenceli şarkılar çalmak zorunda kalmaktır. Ne zaman trompet çalsam aslında çığlık atıyordum. Fox'takiler hafta sonu izin alıp bu konuyu tekrar düşünmemi istedi. Önümüzdeki hafta programın başına geçmezsem kontrattaki maddeleri ihlal ettiğim için dava etmekle beni tehdit etmediler ama bunu ima ettiklerini anladım. Umurumda değil. Bana sunabilecekleri hiçbir şey yok."

"Yani artık hazırlaman gereken bir televizyon programı olmadığını hatırladığında mı fikir değiştirip eve döndün?"

"Hemen değil. Çok ürkütücüydü. Aynı anda iki ayrı kişi olmak gibi. Bir an eyaletler arası yoldan çıkıp Gideon'a dönmem gerektiğini düşünüyor, bir saniye sonra yeniden hayali provalara gitmek üzere yola devam etmeye hazırlanıyordum. Sonunda tam Logan Havalimanı'na varacakken... Hani tepesinde dev haç olan yeri biliyor musun? Suffolk tarafındadır."

Ig'in tüyleri diken diken oldu, başından aşağı kaynar sular döküldü. "Boyu neredeyse yedi metredir. Elbette onu biliyorum. Eskiden adının Don Orsillo olduğunu sanırdım."

"Don Orione. Haçın oradaki bakımevinin adı da bu. Arabayı oraya park ettim. Bunu yaparken aklımda herhangi bir şey yoktu, haça kadar uzanan bir patika var ama yolun sonuna kadar gitmedim. Tek istediğim arabayı gölgeye park edip kafamı toplamaktı."

"Haçın gölgesine mi?"

Abisi belli belirsiz başını salladı. "Radyo hâlâ açıktı. Üniversite kanalının yayınını dinliyordum. O kadar güneyde radyo düzgün çekmiyor ama değiştirmeye üşendim. Derken haberleri sunan çocuk Gideon'daki eski köprünün yeniden trafiğe açıldığını söyledi. Anlaşılan polis yanmış bir arabayı kumsaldan çekmekle uğraştığı için bir süre bütün yollar trafiğe kapalıymış. Senden günlerdir haber alamamıştık ve nehrin buradan kumsala doğru aktığını hatırladım. Merrin yılın bu zamanı ölmüştü. Parçalar yerli yerine oturdu. Aniden neden Gideon'dan alelacele uzaklaşmaya çalıştığımı bilmediğimi fark ettim. Niye şehirden ayrılmamın bu kadar önemli geldiğini bir türlü çözemiyordum. Direksiyonu kırıp şehrin yolunu tuttum. Ama tam eve gidecekken dökümhaneyi kontrol etmek aklıma geldi. Belki Merrin'e yakın olmak istemiştin... Belki senin de başına bir şey gelmişti... İyi olduğuna emin olmadan buradan ayrılamazdım. İşte karşındayım. En azından iyi olduğunu gördüm." Tekrar Ig'i süzdü. Konuştuğunda ürkmüş bir hali vardı. "Sen... Lee'yi nasıl öldüreceksin?"

"Çabucak. Üstelik bu bile hak ettiğinden fazlası."

"Ne yaptığımı biliyorsun... Ama gitmeme izin mi vereceksin? Niçin beni de öldürmüyorsun?"

"Korktuğu için çuvallayan tek kişi sen değilsin."

"Ne demek istiyorsun?"

Ig şöyle bir düşündükten sonra soruyu cevapladı. "Merrin'in konserlerde trompet çaldığın zamanlarda seni izleyişini kıskanırdım. Her zaman beni bırakıp sana âşık olmasından korkardım. Bunun düşüncesi bile beni çıldırtıyordu. Rahibe Bennett ile dalga geçmek için çizdiğin resimleri hatırlıyor musun? Seni ispiyonlayan bendim. Benim yüzümden o dersten kalıp yıl sonu konserinden atıldın."

Terry, Ig anlayamadığı bir dilde konuşuyormuş gibi gözlerini kırpıştırdı. Ardından gülmeye başladı. Aciz kahkahalardı bunlar ama çok içtendi.

"Lanet olsun! Peder Mould'un dayağı yüzünden popom hâlâ acıyor." Ama kahkahaları uzun sürmedi. "Bu, sana yaptığımla aynı şey değil. Uzaktan yakından ilgisi yok."

"Haklısın," dedi Ig. "Örnek olsun diye söyledim, ikisi temelde aynı. İnsanlar korktukları zaman aptalca kararlar verirler."

Terry gülmeyi denediyse de neredeyse ağlayacaktı. "Buradan gitmeliyiz," dedi.

"Hayır," dedi Ig. "Sen gitmelisin. Hemen!" Konuşurken yolcu tarafının penceresini açmıştı. Haçı alıp çimenlere fırlattı. Aynı anda bütün iradesini boynuzlara yöneltti. Ormandaki yılanlara seslendi, onları binaya çağırdı. Terry'nin ağzından tıslamayı andıran şaşkınlık ile korku karışımı bir ses döküldü. "*Se... se... senin boynuzların* var! Kafanda! Aman Tanrım. Ig... Sen nesin?"

Ig abisinin gözlerinin içine baktı. Terry'nin gözleri nemlenmişti, ağlamak üzereydi, korkuyordu ama bu korkunun içinde huşuyu andıran bir büyülenmişlik de vardı.

"Ne olduğumu bilmiyorum," dedi Ig. "İblis miyim insan mı, emin değilim. Bence hâlâ arada bir yerdeyim. Şunu biliyorum: Merrin insan olmamı isterdi. İnsanlar affeder. İblisler affetmez. Gitmene izin veriyorsam, bunun nedeni Merrin'in böyle yapmamı isteyeceğini bilmem. Seni severdi."

"Gitmeliyim," dedi Terry kısık bir sesle.

"Doğru. Lee Tourneau geldiğinde burada olmak istemezsin. Olaylar beklediğim gibi gelişmezse yaralanabilirsin ve yaralanmasan bile şöhretin zedelenir. Burada olacakların seninle bir ilgisi yok. Hiçbir zaman olmadı. Aslında bu konuşmayı yaptığımızı unut. Buraya hiç gelmedin, beni hiç görmedin. Hepsini unut gitsin."

"Unutacağım," dedi Terry gözlerini hızlı hızlı kırpıştırarak. "Buradan gitmeliyim. Eğer yeniden iş bulabilmeyi istiyorsam burada görülmemem gerekir."

"Doğru. Bu sohbet burada bitiyor, sen de gidiyorsun. Şehre dön, eve git, annemlere uçağını kaçırdığını söyle. Sevdiğin insanların

yanında kal ve yarın gazeteleri gözden geçir. Artık gazetelerde hiç iyi habere rastlanmadığı söyleniyor ama bence yarınki gazetelerin başlıklarını gördüğünde kendini hiç olmadığın kadar iyi hissedeceksin." Ig abisini yanağından öpmek istedi ama ona dokunduğu anda öğrenebileceği korkunç şeylerden ve ondan soğumasına sebep olacak gizli arzuları olduğunu keşfetmekten korktu. "Güle güle, Terry."

Arabadan inip birkaç adım geri çekilerek abisinin yola çıkışını seyretti. Mercedes ağır ağır otların arasından geçip dökümhanenin önünde bir daire çizdikten sonra eski yola saptı. Ig o zaman yıkıntılara döndü, Mercedes'in gidişini seyretmekten daha önemli işleri vardı. Hazırlanması gerekiyordu. Binanın etrafını dolaşıp yolu binadan ayıran ağaçlara baktı. Dış duvarları takip ederek ilerlerken her an Lee Tourneau'nun farlarını görmeyi bekleyerek sık sık ormana bakıyordu.

Çatlağa ulaştığında içeri girip fırın tarafındaki odaya döndü. Sanki biri yokluğunda, elinde kovalar dolusu yılanla içeri girmiş, hayvanları etrafa fırlatıp kaçmıştı. Yılanlar kayarak odanın içinde dolanıyor, tuğlaların arasına toplanıyordu. Çıngıraklıyılan kovadan çıkmaya karar verdiğinde, kova büyük bir gürültüyle yere devrildi. Şimdilik yalnızca yüz kadar yılan vardı. Eh, bu kadarı da yeterdi.

Eğilip çıngıraklıyılanı yerden aldı, yılanı gövdesinin ortalarından tutmasına karşın artık ısırılmaktan korkmuyordu. Yılan gözlerini kısıp uykulu bir ifadeyle ona baktıktan sonra, çatallı siyah dilini birkaç kere çıkarıp Ig'in kulağına soğuk ve cansız sevgi sözcükleri fısıldadı. Genç adam nazikçe yılanın başını okşayarak karşılık verdi buna ve sonra onunla beraber fırına girdi. Yılanı taşırken onda hiçbir suçluluğun veya günahın izinin olmadığını fark etti, yılanın zihninde yaptığı yanlışlarla ilgili anılar yoktu. Masumdu o. Bütün yılanlar masumdu, elbette. Çimenlerin arasında kaymak, ısırıp düşmanlarını zehirlemek veya güçlü çenelerini açıp bir hamlede onları yutmak, tarlafaresinin gırtlaklarından geçişinin hoşluğunu hissetmek, karan-

lık bir çukura veya yaprakların arasına saklanmak... Bunlar hep iyi şeylerdi hatta iyiliğin en saf haliydiler çünkü olması gereken buydu.

Bacanın içine eğilip yılanı battaniyenin üzerine bıraktı. Ardından bütün mumları yakıp samimi, romantik bir ortam yarattı. Yılan mutlu mesut kıvrılarak battaniyeye çöreklendi.

"Beni geçerlerse ne yapman gerektiğini biliyorsun," dedi Ig. "Bu kapıyı benim dışımda biri açacak olursa onu ısırmanı istiyorum. Hepsini ısır. Beni anladın mı?"

Yılan dilini dışarı çıkarıp havanın tadına baktıktan sonra tatlı tatlı tısladı. Genç adam yılanı saklamak için battaniyenin kenarlarını hayvanın vücudunu örtecek şekilde katladı ve Glenna'nın pembe bir sabunu andıran telefonunu örtünün üstüne koydu. Bir aksilik olur da kendisi onun işini bitireceğine Lee onu öldürürse mumları söndürmek için içeri girmesi muhtemeldi ve o zaman telefonu görüp delil bırakmamak için onu almaya karar verirdi. Ne de olsa telefon onu aramak için kullanılmıştı ve Lee ortalıkta kendisini suçlayacak bir şeyleri bırakmayacak kadar kurnazdı.

Ig dışarı çıkıp kapağı neredeyse tamamen kapadı. Yaktığı mumların ışığı fırının demir kapağının kenarlarından süzüldüğünden fırın yanıyormuş ve dökümhane bir kere daha işlemeye başlamış gibi görünüyordu. Duvara yasladığı yabayı eline aldı.

"Ig," diye fısıldadı Terry hemen arkasından. Ig kalbi yerinden fırlayacakmış gibi çarparak arkasına baktığında abisinin hâlâ ortalıkta olduğunu gördü. Parmak uçlarında yükselmiş duvardaki delikten içeri bakıyordu.

"Sen hâlâ gitmedin mi?" diye sordu Ig, onu görmenin verdiği bezginlikle.

"Onlar yılan mı?" diye sordu Terry.

Ig dışarı çıkarken Terry deliğin önünden çekildi. Ig elinde taşıdığı kibrit kutusunu bidonun yanına attıktan sonra, dönüp yabanın ucuyla Terry'nin göğsünü dürttü. Başını yana eğip abisinin arkasına, karanlık çayırlara baktı. Mercedes'i göremedi.

"Araban nerede?"

"Şu pislik yığınının arkasında," diyen Terry çirkin görünüşlü moloz yığınını işaret etti. Elini uzatıp yabayı ittirdi.

"Sana gitmeni söylemiştim."

O ağustos gecesinde Terry'nin yüzü terden ışıldıyordu. "Hayır," dedi kardeşine.

Abisinden bu cevabı beklemediği için ne söylendiğini anlamak Ig'in birkaç saniyesini aldı.

"Gideceksin!" Boynuzlarına yüklendi, iradesini o kadar zorluyordu ki boynuzların ısındığını hissetti ve ilk kez onlardan neredeyse acı verici olarak tanımlayacağı bir sızı yayıldı vücuduna. "Burada olmak istemiyorsun. Burada olmanı istemiyorum."

Terry, Ig onu ittirmiş gibi yalpaladı. Ama sonra ayağını kararlı bir şekilde yere basıp yüzünde hüzünlü bir ifadeyle pozisyonunu korudu.

"Ben de hayır diyorum. Beni zorla gönderemezsin. Zihnime ne yaptığını bilmiyorum ama gücünün sınırları var. Beni yönlendirebilir, bana öneri getirebilirsin ama kabul etmediğim sürece hiçbir işe yaramaz. Ve ben senin teklifini kabul etmiyorum. Buradan gidip seni tek başına bırakmayacağım, Lee ile tek başına yüzleşmene izin vermeyeceğim. Merrin olayında bunu yapmıştım ve o gün bugündür cehennem azabı çekiyorum. Gitmemi istiyorsan arabama binip benimle gelmelisin. Başka bir çözüm buluruz. Kimsenin ölmesine gerek kalmadan Lee'nin işini bitirmenin bir yolu olmalı."

Ig'in gırtlağından öfke dolu hırıltılar döküldü. Yabayı abisine doğrulttu. Terry sekerek yabanın demirlerinden sıyrıldı. Abisine istediğini yaptıramamak Ig'i kızdırmıştı. Ig ne zaman yabayla ona saldırsa Terry bir adım geri çekiliyor ve yüzünde küstah bir gülümseme beliriyordu. Ig kendini on yaşındayken abisiyle evlerinin arka bahçesinde kovalamaca oynadıkları zamanlardaki gibi âciz hissetti.

Derken ağaçların olduğu tarafta binaya doğru ilerleyen farlar

belirdi, araç viraja yaklaştığı için yavaşlamıştı. Ig ve Terry aynı anda oldukları yerde donup kaldılar. Gözlerini yola diktiler.

"Bu gelen Lee," dedi Ig. Terry'ye döndüğünde suratından öfke akıyordu. "Arabaya binip gözden kaybol! Bana yardım edemezsin. Burada olman her şeyi mahvetmekten başka bir işe yaramaz. Dikkat çekmemeye ve kendini öldürtmemeye çalış." Son bir kez yabanın ucuyla abisini dürterken Terry'ye *boyun eğdirmek* umuduyla yeniden boynuzlarını kullandı.

Terry bu sefer onunla mücadele etmedi. Dönüp koşmaya başladı, çalıların arasından geçip moloz yığınının arkasına dolaştı. Ig abisi gözden kaybolana kadar bekledikten sonra, duvardaki delikten geçip içeriye girdi. Hemen arkasında Lee Tourneau'nun Cadillac'ının ışıkları kapkara bir zarfı açan mektup açacağı gibi karanlığı keserek dökümhaneye yaklaşıyordu.

Kırk Altıncı Bölüm

Daha yeni odaya girmişti ki, farların ışığı pencerelerden ve kapılardan içeri süzüldü. Beyaz ışık huzmeleri grafitilerle kaplı duvarları aydınlatıp eski yazıları ortaya çıkardı: Terry PERRISH MUHTEŞEMDİR, BARIŞ '79, TANRI ÖLDÜ. Ig farların aydınlattığı yerlerden uzaklaşmak amacıyla kapının yanına yürüdü. Yağmurluğunu çıkarıp odanın ortasına fırlattı. Sonra köşeye çömelip yılanları çağırmak için boynuzlarını kullandı.

Her yandan geldiler, duvardaki deliklerden içeri süzüldüler, tuğla yığınlarının altından çıktılar. Birbirlerine sürtünerek cekete doğru kaydılar. Onlar üstüne bindikçe yağmurluk hışırdıyordu. Derken oturur pozisyona geçti. Yağmurluk doğrulup dikleşti, omuzları kabardı, kolları şişti. Sanki görünmez bir adam yağmurluğu giymeye hazırlanıyordu. En son yağmurluğun başlık kısmı havaya kalktı, yaka kısmı kabardı. Sanki uzun saçlı bir adam veya belki bir kadın başını öne eğmiş, odanın ortasında oturmuş meditasyon yapıyordu. Tir tir titreyen biri.

Lee arabasının kornasına bastı.

"Glenna?" diye seslendi. "Neredesin tatlım?"

"Buradayım," diye karşılık verdi Ig, Glenna'nın sesiyle. Kapının sağına saklandı. *"Ayyy! Lee, lanet olsun, bileğimi burktum!"*

Arabanın kapısı açıldı. Ig, Lee'nin kapıyı çarptığını duydu. Kurumuş otları ezen ayakların çıkardığı ses.

"Glenna?" dedi Lee. "Neler oluyor?"

"Burada oturmuş seni bekliyorum tatlım," dedi Ig, Glenna'nın sesiyle. *"Hemen kapının önündeyim."*

Lee elini betona yaslayıp kapıdan içeri girdi. Ig'in onu son gördüğünden bu yana elli kilo almış ve kafasındaki saçları kazımıştı. Bu, bir insanın kafasında boynuz çıkması kadar şaşırtıcı bir değişim olduğundan Ig bir an için gördüklerine anlam veremedi. Beyni ancak bir saniye sonra gördüğü şey ile gerçekler arasında doğru bağlantıları kurmayı başardı. Karşısındaki Lee değildi. Mavi lastik eldivenli bir Eric Hannity'ydi ve copunu havaya kaldırmıştı. Kafası yanık izleriyle, yaralarla doluydu. Farların ışığında derisinin rengi Ig'inki kadar kırmızı görünüyordu. Sol yanağındaki yaralar da derin ve irin doluydu.

"Hey, küçükhanım," dedi Eric en kibar ses tonuyla. Gözleriyle karanlık odayı taradı. Sağ tarafta, gölgelerin arasında saklandığı için elinde yabayla bekleyen Ig'i görmedi. Eric'in gözleri henüz karanlığa alışamamıştı. Arkadan vuran farların ışığı önünü aydınlattığı sürece de alışamazdı. Lee dışarıda bir yerlerde bekliyor olmalıydı. Her nasılsa tek başına gelmenin güvenli olmadığını anlamış ve Eric'i yanında getirmişti. Nereden anlamıştı? Artık onu koruyan bir haçı yoktu. Öyleyse nereden biliyordu? Bütün bunlar Ig'e hiç mantıklı gelmedi.

Eric ufak adımlarla bir taraftan copunu havada sallayarak yağmurluklu siluete doğru ilerledi.

"Bir şeyler söylesene, seni sürtük," dedi Eric.

Yağmurluk şöyle bir sallandı, kollardan biri yukarı kalkarmış gibi oldu, yağmurluğun başlığı genç kadın başını sallıyormuş gibi hareket etti. Ig, nefesini tutmuş neler olacağını görmeyi bekliyordu. Aklına hiçbir şey gelmiyordu. Kapıdan Lee'nin gireceğini varsaymıştı, başkasının değil. Derken şeytanın tarafında geçirdiği kısa hayatına genel olarak bu tür aksaklıkların hâkim olduğunu fark etti. Hoş ve basit bir cinayet işlemek için şeytansı güçlerini kullanıp elinden

geleni yapmış olmasına rağmen şimdi her şey mahvolmuş, planı rüzgârda savrulan küller gibi kaybolup gitmişti. Belki hep böyledir, diye geçirdi içinden. Belki insanların sinsilikleriyle kıyaslandığında şeytanın numaraları solda sıfır kalıyordun

Eric, yağmurluğun tam arkasına gelene dek ağır ağır ilerledi. İki eliyle tuttuğu copu kaldırıp bütün gücüyle yağmurluğa vurdu. Yağmurluk yere düşerken yılanlar tıslayarak dışarı fırladılar, sanki Pandora'nın kutusu açılmış ve yaratıklar dünyaya saçılmıştı. Eric iğrenme ile dehşet arası bir çığlık atıp dışarı kaçmaya çalışırken, neredeyse kendi ayağına takılıp düşecekti.

"Ne oldu?" diye bağırdı dışarıda durmayı sürdüren Lee. "Ne görüyorsun?"

Eric ayağını silkeleyerek bileğine dolanan yılandan kurtulmaya çalıştı ve sonunda topuğunu indirip tarla yılanının kafasını ezdi. Ampullerin kırılırken çıkardıkları sesi andıran bir çatırtı duyuldu. Bunu öğürmeyi andıran bir ses takip etti, adam ikinci bir yılanı, kendisine yaklaşan bir suyılanını bir tekmede Ig'in saklandığı yöne fırlattı. Yılanlar Eric'in etrafını sarmaya başlamıştı. Dışarı çıkmaya hazırlanırken bir yılanın daha üzerine bastı ve dengesini kaybedip düşecek gibi oldu. Kendisinden beklenmeyecek bir çeviklikle olduğu yerde dönüp yeniden dengesini bulmaya çalıştı ama başaramayıp Ig'in tam karşısında dizlerinin üzerine yığıldı. Yanık yüzünde ve domuzlarınkini andıran küçücük gözlerinde şaşkın bir ifade belirdi. Ig, yabayı adamın kafasına yasladı.

"Şu işe bak," dedi Eric.

"Ne demezsin," dedi Ig.

"Cehenneme kadar yolun var, seni pislik," diyen Eric sol elini havaya kaldırdı ve Ig ilk kez o zaman tabancanın namlusunu gördü.

Düşünecek zamanı olmadığından ileri atılıp yabanın demirini Eric'in sol omzuna sapladı. Kütüğe saldırmaktan farksızdı. Çarpışmanın etkisiyle Ig'in ellerinden kollarına bir titreme yayıldı. Demirlerden biri Eric'in köprücükkemiğine, diğeri kasına saplanmıştı.

Silah ateş aldı, kurşun göğe doğru yükselirken kiraz bombasının patlayışım hatırlatan bir ses çıkardı. Amerikan yazlarının sesi. Ig, yabayı ittirmeyi sürdürerek Eric'i yere devirdi. Eric'in sol kolu yana savrulurken, tabanca havada daire çizdi ve yere düştüğünde tekrar ateş aldı. Yılanlardan biri ikiye bölündü.

Hannity büyük bir ağırlığı kaldırmaya çalışıyormuşçasına inledi. Çenesi kasıldı ve zaten kızarmış olan yüzü kıpkırmızı oldu.

Sağ elinde tuttuğu cop yere düşerken, eli vücudunu yabadan kurtarmak için tarım aletinin demirlerine uzandı.

"Mücadele etme," dedi Ig. "Seni öldürmek istemiyorum. Demirleri çıkarmaya çalışırsan kendine zarar verirsin."

"Ben," dedi Hannity nefes nefese. "Demirleri... çıkarmaya... çalışmıyorum."

Bu sözlerin ardından vücudunu sağa doğru savurdu ve yabanın sapından tuttuğu için Ig'i de beraberinde odanın karanlığından kapı eşiğinin aydınlığına sürükledi. Ig ancak her şey olup bittiğinde adamın planını kavramış, onun kendisini ışığa doğru sürüklemeye çalıştığını fark etmişti. Toparlanıp yabayı kendine çektiğinde, demirler tendonları parçalarken Eric bir çığlık attı.

Ig, neler olacağını gayet iyi bildiğinden kapının aydınlığından uzaklaşmaya çalıştı. Kapkara bir hedef tahtasının ortasındaki kırmızı noktadan farksızdı orada durduğu sürece. Ancak yeterince hızlı değildi. Kulakları sağır eden bir kurşun sesi ormanda yankılandı. İlk kurban Ig'in işitme yetisiydi. Namludan kızıl kıvılcımlar dökülürken Ig'in kulakları sağır oldu. Dünya bir anda hiç doğal olmayan mükemmellikten uzak bir sessizliğe büründü. Yalpalayıp Eric'e çarptığında, ikinci adamın dudaklarından köpek havlamalarını andıran nemli bir hırıltı dökülüverdi.

Lee bir eliyle pervaza tutunup kendini içeri çekti, diğer elinde kısa namlulu bir tüfek tutuyordu. Hiç acele etmiyordu. Ig, karanlığa rağmen yılanların üzerinden atlayarak ilerleyişine şahit oldu. Kendisi de bir yay çizerek sola doğru kaçmayı ve sürekli hareket ha-

linde kalarak Lee'nin kendisini vurmayı güçleştirmeyi denedi ama biri onu kolundan yakaladı. Eric... Dirseğinden tutmuş onu kendine çekiyor, ya onu koltuk değneği olarak kullanmaya çalışıyor ya da kurşunlardan korunmak için arkasına saklanıyordu.

Lee tekrar ateş etti, bir taş parçası Ig'in bacağına çarptı. Dizleri tutmaz oldu. Sadece bir saniye dayanacak gücü vardı; onu da yabanın ucunu yere saplamakla geçirdi ve var gücüyle ona yüklendi. Kurşunun parçaladığı taşlara hedef olduğu halde Eric hâlâ kolunu bırakmamıştı. Göğsünden isabet almıştı. Arkaya savrulan Eric, Ig'i de beraberinde sürükledi.

Ig yere devrilirken bir zamanlar, belki bir yüzyıl önce tavanın olduğu yerdeki boşluktan kapkara gökyüzünü ve parlak bulutu gördü. Sonra sırtüstü betona yığıldı.

Eric'in hemen yanı başına düşmüştü, başı neredeyse Eric'in kucağındaydı. Artık sağ omzunu veya dizlerinden aşağısını hissetmiyordu. Kan beynine hücum etmişti, gökyüzünün daha da kararduğını fark ederek endişelendi ve çaresizce bayılmamaya çalıştı. Şimdi bilinci kapanacak olursa Lee onu öldürürdü. Bunu ikinci bir düşünce takip etti, bilincinin açık olup olmaması önemli değildi çünkü ne olursa olsun nasıl olsa burada öldürülecekti. Derken, yabanın hâlâ elinde olduğunu fark etti.

"*Beni de* vurdun, sikik!" diye bağırdı Eric. Sesi boğuktu. Biraz daha doğruldu Ig, kafasında motosiklet kaskı varmış gibi bütün sesleri boğuk duyuyordu.

"Daha kötüsü de olabilirdi. Ölebilirdin," dedi Lee, Eric'e. Ardından Ig'in tepesine dikilip namluyu Ig'in suratına doğrulttu.

Ig yabayı ileri savurup silahın namlusunu demirlerin arasına sıkıştırmayı başardı ve tam zamanında yabayı sağa doğru kıvırdığı için silah yeniden ateşlendiğinde kurşun Eric Hannity'nin yüzüne isabet etti. Ig, son anda başını çevirip Hannity'nin kafasının ikinci kattan fırlatılan karpuzlar gibi paramparça oluşuna şahit oldu. Suratı kan içinde kalan Ig, elinde olmadan hindinin patlatıldığı za-

manı düşündü. Yılanlar tıslayıp kanlı et parçaları arasından geçip odanın karanlık köşelerine yöneldiler.

"Hay lanet!" dedi Lee. "Sana daha kötüsünün de olabileceğini söylemiştim. Özür dilerim Eric, yemin ederim öldürmeye çalıştığım Ig'di." Ardından isterik bir kahkaha attı.

Lee bir adım geri çekilip namluyu yabanın demirlerinden kurtardı. Tüfeği yeniden doğrulttuğunda Ig bir kere daha yabayı savurdu ve böylece kurşun dördüncü kez ıskaladı. Kurşun Lee'nin hedeflediğinden yukarıya, yabanın tahtasına saplandı ve onu parçaladı. Böylece tarım aletinin üç demirli başı karanlığa savrulup şangırdayarak betona düştü. Ig elinde işe yaramaz bir tahta sopayla kalakaldı.

"Kımıldamadan duramaz mısın?" diye soran Lee tekrar nişan aldı.

Ama bu sefer ateş etmeden önce bir adım geri çekilip aralarına kendisinin güvende olmasını sağlayacak bir buçuk metrelik bir mesafe soktu. Namluyu Ig'in kafasına doğrultup tetiği çekti. Horoz kuru bir çınlamayla tekrar yerine oturdu. Lee kaşlarını çatıp hayal kırıklığı içinde silahına baktı.

"Sadece dört kurşun mu varmış?" dedi Lee. "Benim silahım değil, Eric'in. Bana kalsa önceki gece seni vurmuş olurdum ama adli tıbbın ne kadar ilerlediğini biliyorsun. Elbette artık korkmam için bir sebep yok. Sen Eric'i öldürdün, o da seni. Olup biten hiçbir şeyin benimle ilgisi yok. Her şey yerli yerine oturuyor. Tek üzüntüm Eric'in kurşununun bitmesi ve tüfeğin kabzasıyla öldürene kadar kafana vurmak zorunda kalması."

Tüfeği ters çevirip iki eliyle namluyu tuttu. Kabzayı havaya kaldırdı. O manzara karşısında Ig, Lee'nin vaktinin bir kısmını golf sahasında geçirdiğini düşünmekten kendini alamadı, silahı tutup savuruşunda insanda pratik yaptığı hissi uyandıran bir rahatlık vardı. Derken kabza Ig'in kafasına indi. Boynuzlara isabet etti ve bir parçalanma sesi duyuldu. Ig yere yuvarlanıp Eric'in birkaç metre ötesine düştü.

Sırtüstü yığılmıştı, nefes nefeseydi, ciğerleri yanıyordu. Yıldızların dönüp durmayı kesmelerini bekledi. Sallanıp bırakılan bir kar küresindeki kar tanecikleri gibi gökten Ig'in üstüne yağıyordu. Boynuzlar uğulduyordu, darbenin şiddetini emmiş, kafatasının zarar görmemesini sağlamıştı.

Lee ona doğru yürüyüp yeniden tüfeği havaya kaldırdı ve Ig'in sağ dizkapağına bütün kuvvetiyle vurdu. Ig çığlık atıp oturur pozisyona geçti, bir eliyle dizini kavradı. Dizkapağı üç parçaya ayrılmıştı. Bu parçalar sanki derisine batıyormuş gibi geliyordu. Daha kendini toparlamaya fırsat bulamadan Lee üçüncü kez saldırıya geçti. Ig'in kafasına bir darbe daha indirip onu boylu boyunca yere indirdi. Ig'in elinde tutmakta olduğu ucu sivri tahta sopa parmaklarının arasından kayıp gitti. Gökyüzündeki mide bulandırıcı kar küresi fırtınası devam ediyordu.

Lee kollarının bütün gücüyle kabzayı Ig'in bacaklarının arasına, testislerine indirdi. Ig çığlık bile atamadı çünkü ciğerlerindeki bütün hava boşalmıştı. İki büklüm oldu, yan döndü, dizlerini kendine çekti. Acı, balona dolan zehirli bir gaz gibi kasıklarından bağırsaklarına yayıldı, mide bulantısı daha da şiddetlendi. Kusmamak için mücadele eden Ig'in vücudu gerilirken her yanı felç geçirmişçesine kasıldı.

Lee silahı bir kenara fırlattı. Eric'in yanına düştüğünü duydu. Ardından Lee odayı turlamaya başladı, belli ki bir şeyi arıyordu. Ig konuşacak durumda değildi, nefes almakta bile zorlanıyordu.

"Eric kahrolası tabancayı ne yaptı?" diye sordu Lee dalga geçercesine. "Biliyor musun, beni kandırmayı başarmıştın Ig. İnsanların zihinlerine inanılmaz şeyler yapabiliyorsun. Olayları unutmalarını sağlayabiliyorsun. Anılarını siliyor, sesler duymalarını sağlıyorsun. Arayanın gerçekten Glenna olduğunu sanmıştım. Tam buraya gelirken siktir git demek için kuaförden beni aradı. İnanabiliyor musun? Bana hakaretler yağdırdı. 'Tamam, siktirip giderim ama önce bana arabanı nasıl kurtardığını söyler misin?' dedim. 'Tanrı aşkına, sen

neden bahsediyorsun?' diye karşılık verdi. Ne hissettiğimi bilemezsin. Önce delirdiğimi sandım. Sanki dünya tersine dönmüştü. Uzun yıllar önce, bir kere daha aynını hissetmiştim, Ig. Çocukken çitten düşüp kafamı yaralamıştım ve kendime geldiğimde Ay gökyüzünden düşecekmiş gibi sallanıyordu. Bir keresinde sana Ay'ı tamir edişimin hikâyesini anlatmayı denemiştim. Ay'ı onardım. Gökyüzünü eski düzenine kavuşturdum. Şimdi de seni onaracağım."

Ig fırının kapağının gıcırdayarak açıldığını duyduğunda, içi kısa bir an için bile olsa ümitle doldu. Çıngıraklıyılan Lee'nin işini bitirirdi. Adam bacaya uzanacak, yılan onu ısıracaktı. Sonra Lee'nin fırından uzaklaştığını duydu, ayak sesleri ters yöne gidiyordu. Muhtemelen mumların ışığından yararlanmak için kapıyı açmış ama içeri girmemişti. Silahın peşindeydi.

"Eric'i arayıp ona dökümhanede olduğuna inandığımı, bir işler çevirdiğini ve seni ezip geçmemiz gerektiğini söyledim. Ne kadar sert bir cezayı hak ettiğine emin olmadığımı belirttim. Ne de olsa bir zamanlar arkadaşımızdın. Ama Eric'i bilirsin. Seni haklamamız gerektiğine onu inandırmak için uzun uzadıya dil dökmem gerekmedi. Silah getirmesini söylememe de gerek kalmadı. Kendi akıl etti. Bugüne dek hiç ateş etmediğimi biliyor muydun? Namluya kurşun sürmüşlüğüm bile yoktur. Annem silahların şeytan icadı olduğunu söyler ve eve silah girmesine izin vermezdi. Eh, geç olsun da güç olmasın."

Ig metalin betona sürtünüşünün sesini duydu, Lee bir şeyi yerden aldı. Midesi bulanmaya başlayan Ig, düzenli nefeslerle kendini toparlamayı denedi. Bir dakika içinde doğrulacak kadar güç kazanacağına emindi ama bir dakikadan kısa süre içinde Lee'nin namluyu suratına dayayacağına daha emindi.

"Meğer sende ne numaralar varmış, Iggy," dedi Lee geri gelirken. "İtiraf etmem gerekirse birkaç dakika önce, Glenna'nın sesini taklit ederek bize seslendiğinde bir parçam onun burada olduğuna yeniden inandı. Kuaförde olduğunu bilmeme rağmen içeride beni

beklediğini düşündüm. Sesleri taklit etme becerin inanılmaz ama yanan bir arabadan hiç yara almadan sağ kurtulmak kadar iyi bir numara sayılmaz." Duraksadı. Ig'in tepesine dikilmişti ama elindeki tabanca değil, yabanın sivri uçlarıydı. "Nasıl yaptın? Nasıl oldu da buna dönüştün? Boynuzlar nereden çıktı?"

"Merrin," dedi Ig.

"Ne olmuş ona?"

Ig zayıf, titrek, kısık, fısıltıyı andıran bir sesle karşılık verdi. "Merrin hayatımdan çıkınca... geriye bu kaldı."

Lee dizinin üstüne çöküp samimi görünen bir hüzünle baktı Ig'e, "Ben de onu sevmiştim," dedi. "Sanırım ona olan aşkımız içimizdeki şeytanı ortaya çıkardı."

Ig konuşmak için ağzını açtıysa da Lee, Ig'i boğazından kavradı ve o güne kadar yaptığı bütün kötülükler zehirli bir kimyasal madde gibi Ig'in içine aktı.

"Hayır, daha fazla konuşmana izin vermek hata olur," diyerek yabayı havaya kaldırıp sivri uçlarını Ig'in göğsüne doğru çevirdi. "Zaten konuşacağımız bir şey kalmadı."

Trompetin sesi insanın kulaklarını sağır edecek kadar güçlüydü. Gerçekleşmek üzere olan bir trafik kazasının habercisiydi sanki, Lee irkilip neler olduğunu anlamak için bakışlarını girişe çevirdiğinde, tek dizinin üstüne çökmüş olan Terry'nin, trompeti yeniden dudaklarına yapıştırdığını gördü.

Onun başını çevirmesini fırsat bilen Ig, yuvarlanıp Lee'nin elinden kurtuldu. Lee'yi iki eliyle ceketinin yakasından yakalayıp göğsüne kafa attı: Boynuzlar Lee'nin karnına saplandı. Ig darbenin etkisini bütün omurgasında hissetti. Birdenbire ciğerlerindeki bütün hava boşalan Lee ise inlemeyi andıran bir ses çıkardı.

Kana bulanan boynuzlar sanki Lee'nin vücudu tarafından emiliyordu. Ig başını iki yana oynatıp delikleri genişletti. Lee kollarını Ig'in kafasına yaslayıp ittirmeyi denediyse de Ig boynuzları daha da derine sapladı. Kanın kokusunu alabiliyordu, başka bir koku daha

vardı, çöp tenekelerinden yükselen kokuları andıran pis bir şey... Belki boşalan bağırsakların kokusu.

Lee ellerini Ig'in omuzlarına yaslayıp var gücüyle ittirerek vücudunu boynuzlardan kurtarmayı denedi. Emme sesini andıran nemli bir sesin ardından boynuzlar vücuttan çıktı. Botların çamurdan kurtulurken çıkardıkları sese benzeyen bir ses. Hayır, daha kanlısı.

Lee yana yuvarlanıp elleriyle karnını tuttu. Oturacak gücü bile kalmayan Ig öylece betona yığıldı. Ölümcül yara almış olan Lee'ye, iki büklüm oluşuna, gözlerinin kapanıp ağzının açılışına baktı. Lee artık çığlık atmıyordu, çığlık atacak nefesi kalmamıştı. Gözleri kapalı olduğundan yanından geçen yılanı görmedi. Yılan saklanacak yer arıyordu. Yanından kayıp giderken başını çevirip altın rengi gözleriyle Ig'e baktı.

Oraya git, dedi Ig zihnini kullanarak. Çenesiyle Lee'yi işaret etti. *Saklan. Kendini kurtar.*

Yılan yavaşlayıp önce Lee'ye, sonra Ig'e baktı. Ig yılanın bakışlarındaki minnettarlığı gördü. Yılan zarifçe toz toprak içindeki beton zeminde kayarak kafası önde Lee'nin açık ağzından içeri girdi.

Lee'nin gözleri fal taşı gibi açıldı, hem gören gözü hem kör gözü, ikisi de akıl almaz bir korkuyla parlamaya başladı. Çenesini kapamayı denedi ama beş santim çapındaki bir kabloyu andıran yılan çoktan kurtulamayacağı kadar yol almıştı, tek yapabildiği yılanı ürkütmek oldu. Öfkeyle kuyruğunu sallayan hayvan daha da büyük bir hızla Lee'nin boğazından aşağı indi. Lee öğürdü, inledi ve karnını tutmayı bıraktı. Ayrıca avuçları kan içinde olduğundan yılanı tutup çekmeyi denediğinde hayvan parmaklarının arasından kayıp gitti.

Terry koşar adım kardeşinin yanına geldi. "Ig? Ig, sen.." Ama yere yığılmış olan Lee'yi gördüğünde olduğu yerde donup kaldı. Gözlerini ondan alamıyordu.

Lee sırtüstü yuvarlanmış çığlıklar atıyordu, gerçi yılan gırtlağını tıkadığından fazla bir ses çıkarabildiği söylenemezdi. Topuklarını yere vuruyordu. Yüzü mordan siyaha dönüyor, şakaklarındaki da-

marlar deriyi yırtmak istercesine şişiyordu. Kötü gözü, bozuk gözü hâlâ Ig'e dönüktü ve o bakışta korkudan çok merakı andıran bir şeyler vardı. O göz ruhların gittiği ve bir daha geri dönmediği yere uzanan sisten merdivenleri içeren dipsiz bir kuyuydu. Elleri vücudunun iki yanına düştü. Yılanın on santimlik bir kısmı ağzından dışarı sarkıyordu hâlâ, o haliyle insandan bir el bombasını andırıyordu. Yılan kendisine yalan söylendiğini ve Lee Tourneau'nun boğazına; o ıslak dar tünele saklanmaya çalışarak büyük bir hata yaptığını anlamışçasına hareketsizdi. Ne ileri gidebiliyor ne geri çıkabiliyordu. Ig yılan için üzüldü. Lee Tourneau'nun içinde sıkışıp kalmak, ölmek için gerçekten kötü bir yoldu. Acı yavaş yavaş vücuduna tekrar yayıldı. Kasıklarından dizlerine ve yaralı omzuna kadar bütün vücudu sızlıyordu. İçine binlerce lağım borusundan pislik boşalıyor olsa ancak o kadar kötü hissederdi kendini. Ig gözlerini kapayıp acıyı kontrol etmeye çalıştı. O zaman bir süreliğine bile olsa insanın ve iblisin yan yana durdukları eski dökümhane sessizleşti. Aslına bakılırsa hangisinin hangisi olduğu tartışmaya açıktı.

Kırk Yedinci Bölüm

Duvarlardaki gölgeler uzayıp kısalıyor, karanlık dalgalar halinde üzerine geliyordu. Etrafını saran dünya parçalanıp yok olurken, Ig bayılmamak için kendiyle mücadele etti. Bir parçası bayılmaktan, bu sayede acıdan ve mahvolmuş vücudundan kurtulmaktan yanaydı. Şimdiden bilinci vücudundan kopmaya başlamış, acı rüyalardakini andıran bir denizde yüzmeye başlamıştı. Yıldızlar yavaş yavaş hareket ediyor, soldan sağa doğru kayıyorlardı, sanki Knowles Nehri'nde sırtüstü yüzüyor, akıntı tarafından uzak diyarlara taşınıyordu.

Yüzünden acı çektiği ve kafasının karıştığı anlaşılan Terry ona doğru eğilmişti. "Her şey yolunda, Ig. Sana bir şey olmayacak. Birilerini arayacağım. Hemen arabama gidip telefonumu alacağım." Ig abisini teselli etmek umuduyla gülümsedi. Terry'ye tek yapması gerekenin onu yakmak olduğunu söylemeyi denedi. Benzin bidonu dışarıda, duvarın dibindeydi. Benzini dök, kibriti çak. Ig hemen iyileşirdi. Ancak ciğerlerinde bunları söyleyecek enerjiyi bulamadı, boğazı o kadar kurumuştu ki konuşamıyordu. Lee Tourneau sonunda onu haklamıştı, doğruya doğru.

Terry elini sıktığında, Ig abisinin yedinci sınıftaki coğrafya testinde soruların cevaplarını önünde oturan çocuktan kopyalayışını gördü. "Geri geleceğim," dedi Terry. "Beni duyuyor musun? Hemen döneceğim. Bir dakika bile sürmez."

Her şeyle ilgilendiği için Terry'ye minnettar olan Ig başını salladı. Terry, Ig'in elini bırakıp ayağa kalktı, Ig'in görüş alanından çıktı.

Ig başını geriye devirip kiremitlere çarpan kızılımsı mum ışığına gözlerini dikti. Işığın düzenli kıpırtısı içini rahatlatıyor, kendini havadaymış, uçuyormuş gibi hissetmesini sağlıyordu. Sonra aklına mum ışığının içeriyi aydınlatabilmesi için fırının kapağının, açılmış olması gerektiği geldi. Doğru ya, Lee içerisi aydınlansın diye kapağı açmıştı.

O zaman Ig birazdan neler olacağını anladı ve yaşadığı şok duygusu onu daldığı rüyadan uyandırdı. Terry oraya bakarsa Glenna'nın battaniyenin üzerine bırakılmış telefonunu görecekti. Abisi elini oraya sokmamalıydı. Herkes bir yana, Terry'nin, Ig'in on dört yaşındayken az kalsın arı sokmasından ölecek olan abisinin, lanet olası fırından uzak durması gerekliydi. Ig ona seslenmeyi, bağırmayı, onu ikaz etmeyi denediyse de ağzından kötü bir ıslık ve hırıltılar dışında bir ses çıkmadı.

"Geliyorum, Ig," diye seslendi Terry odanın diğer tarafından. Aslında kendi kendine konuşuyordu. "Dayan, ben biraz... Bekle bir saniye Ig, şansa bak! Burada bir telefon varmış."

Ig başını çevirip yeniden konuşmayı denedi, abisini durdurmaya çalıştı ve tek bir kelime döküldü boğazından: "Terry." Ama birden boğazındaki baskı şiddetlendi, başka bir şey söyleyemedi ve zaten Terry de adını duyduğunda dönüp kardeşine bakmamıştı.

Abisi fırına girip battaniyedeki telefona uzandı. Onu eline aldığında battaniyenin kat yerlerinden biri açıldı. Örtünün altındaki yılana ve mum ışığında cilalanmış bakır parçaları gibi parlayan pullarına gözü takılan Terry, yeterince çabuk tepki veremedi. Çan seslerini andıran bir ses duyuldu.

Yılan battaniyeden sıyrılıp Terry'nin bileğine saldırdı. En az beş metre ötelerinde olmasına rağmen Ig bile mücadelenin gürültüsünü duydu. Telefon yere düştü. Terry çığlık atıp kaçmaya çalıştı ve fırından çıkmayı denerken kafasını kapağın demir pervazına çarptı. Çarpmanın etkisiyle yere yığıldı. Ellerini havaya kaldırıp yılandan kurtulmayı denedi. Fakat yılan hâlâ bileğini bırakmamıştı. Terry

kuyruğundan tutup yılanı çekti. Çıngıraklıyılan dişlerini adamın derisinden çıkarırken neredeyse bileğini parçalayacaktı. Yılanın saldırısı bu kadarla da kalmadı, bileği bırakınca yüzüne saldırdı; dişlerini Terry'nin sol yanağına geçirdi. Terry yılanı gövdesinin ortasından yakalayıp çekmeyi denediyse de yılan, dişleri yanaktan kurtulduğu anda üçüncü ve dördüncü kez saldırıya geçti. Ne zaman dişlerini Terry'nin derisine geçirse, biri spor salonundaki kum torbasını deliyormuş gibi bir ses duyuluyordu.

Ig'in abisi fırından çıkmayı başardığı anda dizlerinin üzerine yığıldı. Yılanı kuyruğundan tutmuştu. Bütün gücüyle hayvanın kafasını duvara ve yere çarptı. Hani tozlarını silkelemek için halıya vurursunuz ya öyle işte. Beton, yılanın beyninden parçalarla ve kapkara kanla örtüldü. Terry en sonunda onu odanın diğer köşesine fırlattığında yılan yuvarlanıp yere yığıldı. Kuyruğu bir süre çırpındı, betona bitmek bilmeyecekmiş gibi gelen darbeler indirdi. Zamanla çırpınışı hafifledi ve en sonunda kuyruk şöyle bir sallanıp donup kaldı.

Hâlâ dört ayak üzerinde olan Terry, dua eden insanlar gibi başını öne eğmişti. Nefes almaya çalıştıkça omuzları kalkıp iniyordu.

"Terry," demeyi başardı Ig ama Terry başını kaldırıp kardeşine bakmadı.

Abisi onu duyduysa bile –ki Ig duyduğuna emin değildi– cevap veremiyordu. Bütün enerjisini ciğerlerine hava dolmasını sağlamaya harcıyordu Terry. Her nefes paha biçilmezdi. Eğer anafilaktik şoka girerse epinefrin iğnesine ihtiyacı olacaktı ve birkaç dakika içinde iğne yapılmazsa boğazındaki dokular şiştiği için boğularak ölecekti.

Glenna'nın telefonu fırında bir yerlerdeydi ama Ig, Terry'nin onu nereye düşürdüğünü görmemişti ve Terry boğulurken kalkıp telefonu aramak istemiyordu. Güçsüzdü, fırının yerden yarım metre yükseklikteki kapağından içeri girebileceğine dahi emin değildi. Fakat benzin bidonu hemen duvarın dibindeydi.

İşin en zor kısmının harekete geçmek olduğunu biliyordu. Yan

dönmenin düşüncesi bile omzuna ve kasıklarına yeni ağrılar saplanmasına yol açıyordu. Düşünmek için kendisine ne kadar şans tanırsa harekete geçmesi o kadar zor olacaktı. Yan yattı ve hemen o an biri omzuna tekrar tekrar bıçak saplıyormuş gibi hissetti. Bağırıp –bağırana kadar bağırabileceğine dahi emin değildi– gözlerini kapadı.

Zihnindeki bulanıklık geçtiğinde, sağlam kolunu uzatıp betona tutundu ve kendini öne çekti. Otuz santim kadar ilerlemeyi başardı. Bir çığlık daha attı. Bacaklarıyla ittirerek ilerleyişini kolaylaştırmayı denediyse de ayaklarını, daha doğrusu dizlerinin altını hissetmediği için bu çabalarının bir yararı olmadı. Eteği kan içindeydi. Bu etek artık giyilmezdi.

"Üstelik favori eteğimdi," diye fısıldadı kendi kendine. "Baloya giderken bunu giyecektim." Bir kahkaha attı. Delilere özgü kuru kırtılardan biri işte.

Sağ kolunun yardımıyla biraz daha ilerlemeyi başardı ama her hareket edişinde sol koluna sanki bıçaklar saplanıyor ve acı oradan göğsüne doğru yayılıyordu. Dışarıya açılan geçit de eskisinden yakın görünmüyordu gözüne. Eylemlerinin yararsızlığı onu neredeyse gülmekten öldürecekti. Gözucuyla abisine baktı. Terry hâlâ iki büklümdü ve başı neredeyse yere değecek kadar sarkmıştı. Ig durduğu yerden artık fırının içini göremiyordu. Yarı aralık demir kapak, mumların titreşen ışığı ve–

–orada etrafını saran ışık huzmesi ile bir kapak vardı.

Çok sarhoştu. Merrin'in öldürüldüğü geceden beri hiç o kadar içtiği olmamıştı ama bu kadarı bile kesmemişti. Daha da sarhoş olmak istiyordu. Bakire Meryem'e ve haça işemişti. Kendi ayağına işemiş ve gülüp geçmişti. Bir eliyle pantolonunu çekip diğeriyle kafasına diktiği şişeden içki içmeyi sürdürürken, bakışları kurumuş yaşlı ağacın hastalıklı dallarına takıldı. Ağaç evin tabanını gördü, yerden en fazla dört metre yükseklikteydi. Ig'in gözleri içeriden süzülen zayıf mum

ışığının varlığını ele verdiği kapağa takıldı. Loş ışıkta kapıda yazan kelimeler belli belirsiz okunuyordu: İÇERİ GİRDİĞİNİZDE TÜM LÜTUFLAR SİZİNLE OLSUN.

"Hah!" dedi Ig, ne yaptığına çok da dikkat etmeksizin mantarı şarap şişesinin ağzına geri tıkarken. Sonra şişenin ellerinden kayıp gitmesine izin verdi. "İşte oradasın. Seni görebiliyorum."

Zihnin Ağaç Evi onları iyi kandırmış (hem onu hem Merrin'i) ve her nasılsa yıllarca gözlerden saklanmayı başarmıştı. Daha önce orada değildi, Merrin'in öldürüldüğü yeri ziyaret ettiği zamanların hiçbirinde onu görmemişti veya belki ev hep oradaydı ama kendisi onu görecek halde değildi.

Bir eliyle fermuarını çekip yalpalayarak da olsa–

–sürünerek biraz daha ilerlemeyi başardı. Ne kadar yol aldığını görmek için başını kaldırmak istemiyor, deliğe birkaç dakika önce olduğundan daha yakın olmadığını görerek hayal kırıklığına uğramaktan korkuyordu. Sağ kolunu yeniden öne uzattı–

–en alttaki dala uzanıp tırmanmaya başladı. Ayağı kaydığında düşmemek için son anda kalın dallardan birine tutundu, baş dönmesinin geçmesini bekledi. Sonra toparlanıp tırmanmaya devam etti, sarhoşlara özgü bir cüretle, akışkan bir zarafetle çıkıyordu dalları. Kısa sürede ağaç evin kapağının altındaki dala ulaştı ve kapağı açmak için elini uzattı. Ama üzerine bir ağırlık konulmuş olmalıydı ki ittirdiğinde onu şöyle bir oynatmanın ötesine geçemedi.

İçeriden birinin seslendiğini duydu, yumuşacık, çok iyi tanıdığı bir ses.

"O da neydi?" diye sordu Merrin.

"Hey," dedi bir başkası, daha da iyi tanıdığı birinin sesi: Kendinin. Ağaç evin içinden geliyordu sesler, arada kapak olduğu için boğuktu, Ig buna rağmen onların kime ait olduğunu hemen tanıdı. "Orada biri mi var?" Bir an kıpırdayamadı. Oradaydılar, kapının diğer tarafında, Merrin ve kendisi, hâlâ genç, hâlâ kusursuz, hâlâ

âşık. Oradaydılar ve onları başlarına gelecek korkunç şeylerden kurtarmak için hâlâ vakit vardı. Doğrulup omzuyla ağaç evin kapısına yüklendi–

–gözlerini açtı ve etrafa bakındı. Galiba bayılmıştı. On dakika bile geçmiş olabilirdi. Kalp atışları zayıflamıştı. Sol omzu önceden alev alevdi, oysa şimdi üşüyordu ve ıslaktı. Üşüme hissi Ig'i endişelendirdi. Cesetler soğurdu. Nerede olduğunu çözmek için başını kaldırdığında delikle arasında bir metre mesafe kaldığını gördü. Benzin bidonu kapının dışında, duvarın dibindeydi. Kapıya bir ulaşabilse–

–neler olduğunu söyleyecek, onları uyaracaktı. Kendi genç haline Merrin'i daha çok sevmesini, ona güvenmesini, ondan ayrılmamasını, çok az zamanları kaldığını anlatacaktı. Tekrar tekrar kapağa yüklendi. Ama her seferinde kapak belki bir santim kadar kalkıp yeniden suratına kapandı.

"Kes şunu!" diye bağırdı genç Ig, ağaç evin içinden.

Ig duraksayıp ağaç evin kapağına yüklenmeye hazırlandı ama durdu birden. Diğer taraftayken yaşadıklarını hatırladı.

Kapağı açmaya korkmuş ancak dışarıdaki kişinin gittiğine emin olunca cesaretini toplayıp koltuğu çekebilmişti. Aşağıda hiçbir şey olmadığını görmüşlerdi. Ya kendisi şimdi bulunduğu yerde olmayacaktı ya onlar.

Koltuğun ayaklarının tahtaya sürtünüşünün sesi. Evdekilerin onu çekmesiyle Ig'in aşağıdan kapağa yüklenmesi bir oldu. Ig iki âşığın siluetini gördüğünü zannetti bir an için. Yanından geçip gittiler. Herhalde basit bir ışık oyunu diye geçirdi içinden. Mumlar yüzündendir belki dedi kendi kendine.

İki âşık çıkarken mumları söndürmeyi unutmuşlardı ve Ig başını kaldırıp içeri uzattığında, onların hâlâ yandığını gördü ve–

–başını kapıdan uzattı. Gövdesi de başını takip etti. Omuzları pislik içindeydi, sol koluna elektrik çarpmasını andıran şok dalgaları yayılıyordu. Onlar yüzünden bayılacağını veya kolunda hissettiği

patlamaların kendisini paramparça edeceğini sandı bir an. Ağaçların arasında parçalarını bulacaklardı. Sırtüstü yuvarlanıp gözlerini tavana dikti.

Dünya çarpışmanın etkisiyle sarsıldı. Tuhaf bir uğultu Ig'in kulaklarına doldu. Gökyüzüne baktığında kendini siyah beyaz bir filmin sonunu izliyormuş gibi hissetti. Gittikçe daralan kara bir çember, kendi içine kapanan bir dünya ve o—

—karanlıkta, ağaç evin karanlığında yapayalnızdı.

Mumlar neredeyse tamamen erimişti. Balmumu, şamdanın kenarından aşağı akmış, dibindeki şeytanı neredeyse tamamen örtmüştü. Sönmek üzere olan mumların ışığı hafifçe titreşti. Koltuk kapının solunda duruyordu. Bibloların, iki meleğin ve uzaylının gölgesi duvara düşüyordu. Meryem aynı hatırladığı gibi yana devrilmişti.

Ig odayı inceledi. Sanki oraya son gelişinin üzerinden yıllar değil de sadece saatler geçmişti.

"Ne anlamı var?" diye sordu. Başlangıçta kendi kendine konuştuğunu sanıyordu. "Onlara yardım edemeyeceksem beni neden buraya getirdin?" Konuştukça öfkeleniyordu. Göğsündeki ısının arttığını, ciğerlerinin sıkıştığını hissetti. Mumlardan yükselen dumanların kokusu odayı kaplamıştı. Bir sebebi olmalıydı, yapması gereken, bulması gereken bir şeyler... Belki iki âşığın unuttukları bir şeyler vardı. Bibloların durduğu masaya baktığında çekmecenin aralık olduğunu fark etti. İçinde kullanabileceği bir şey bulmayı umarak çekmeceyi sonuna kadar açtı ama orada bir kutu kibritten başka bir şey yoktu. Kenarında, başını geriye devirmiş kahkahalar atan kara bir şeytan resmi olan sıradan bir kibrit kutusu. Resmin altına süslü on dokuzuncu yüzyıl yazısıyla Lucifer Kibritleri yazılmıştı. Kutuyu alıp uzun uzun baktı, onu ellerinin arasında sıkıp parçalamak istedi. Ama yapmadı. Onu elinde tutup biblolara bakmayı sürdürdü, sonra gözleri altlarındaki yazıya kaydı.

Ağaç eve son gelişinde, Merrin hayatta ve dünya güzel bir yerken oradaki yazılar İbraniceydi ve iki âşık ne yazdığını çözememişti. Ken-

disi onun kutsal metinlerden bir parça olduğunu zannetmişti. Ama şimdi mumların titreşen ışığında siyah harfler dans ediyor; şekil ve yer değiştirerek yeni bir mesajı açığa çıkarıyordu, anadilindeydi:

ZİHNİN AĞAÇ EVİ
İYİLİĞİN VE KÖTÜLÜĞÜN AĞACI
DÖKÜMHANE YOLU NO: 1
GIDEON, NH 03880
KURALLAR VE UYARILAR:
BURADAYKEN NE İSTERSENİZ ALIN
ÇIKARKEN İHTİYACINIZ OLAN ŞEYİ GÖTÜRÜN
KAPIDAN ÇIKMADAN ÂMİN DEYİN
İÇERİDE SİGARA İÇMEK YASAK DEĞİLDİR
L. SABAHYILDIZI, EV SAHİBİ

Ig olup bitenleri eskisinden daha iyi kavradığına ve hatta yazanları anladığına emin olamayarak yazıya baktı. İstediği tek şey Merrin'di ve bir daha ona sahip olamayacaktı. Öyleyse geriye sadece bu lanet olası yeri yakıp kül etmek kalıyordu. Madem sigara içmek yasak değildi, o da ne yapacağını biliyordu. Şamdanı ve bibloları devirdi. Uzaylı yere düşüp masanın altına yuvarlandı. Terry'ye benzeyen ve trompet tutan melek çekmeceye düştü. Herkese tepeden bakıyormuş gibi görünen ikinci melek devrildiği anda kırıldı. Çokbilmiş kafası kopup gitti.

Ig öfke içinde kendi etrafında döndü–

–ve vücuduna yayılan acıya aldırmamaya çalışarak duvarın dibine baktı. Benzin bidonu onu bıraktığı yerde, girişin hemen sağındaydı. Otlara tutunup sürünerek bidona ulaştı. Sapından yakalayıp onu kendine çekti. O kadar ağır olmasını beklemiyordu. Sanki içi benzinle değil de sıvı betonla doldurulmuştu. Ig'in eli benzin bidonunun üstündeki Lucifer Kibritleri'ne gitti. Onları bir kenara koydu.

Bir süre kımıldamadan yatıp yapması gereken şey için gücünü

topladı. Sağ kolu sürekli seğirdiğinden yapması gerekeni yapabileceğine emin değildi. Sonunda denemeye hazır olduğuna kanaat getirdi ve bütün gücünü toplayıp bidonu kaldırdı, benzini kendi üzerine döktü.

Benzin, yağlı yağmur damlaları gibi üstüne yağmaya başladı. Yaralı omzunda ani bir yanma hissetti. Çığlık attı. Dudaklarından gri dumanlar çıktı. Gözleri sulandı. Acı o kadar güçlüydü ki bidonu düşürüp iki büklüm oldu. Mavi eteğin içinde öfkeden titriyordu. Bir tür sanrıya dönüşmeye yaklaşan sarsıntılar bütün gövdesini kapladı. Niye yaptığını bilmeksizin sağ eliyle toprağı yokladı ve derken parmakları Lucifer Kibritleri'ni buldu.

Uzaktan cırcırböceklerinin ve otoyoldan geçen arabaların sesleri geliyordu. Ig kenarına vurarak kutuyu açtı. Elleri titrediği için kibritler yere saçıldı. Bir tanesini alıp kutunun kenarına sürttü. Kibritin ucunda beyaz bir ateş belirdi.

Mumlar yerlere düşmüş, dört bir yana saçılmıştı. Çoğu hâlâ yanıyordu. Biri uzaylı oyuncağının yanına yuvarlandı. Beyaz ateşler uzaylının suratını önce kararttı, sonra eritti. İlk eriyen siyah gözlerinden biri oldu, oyuncağın içinin boş olduğu ortaya çıktı. Diğer mumlardan üçü duvarın dibine, pencerenin altına yuvarlanmıştı. Serin ağustos rüzgârı beyaz perdeleri uçuşturuyordu.

Ig perdeyi çektiği gibi kopardı. Onu yanan mumların üstüne attı. Alevler ucuz naylonu tutuşturup hızla ellerine doğru tırmandı. Ig perdeyi koltuğa attı. Ayağının altında bir şeyin çatırdadığını hissetti. Ampullerin kırılırken çıkardıklarına benzeyen bir sesti. Yere baktığında yanlışlıkla şeytan biblosuna bastığını gördü. Biblonun gövdesi ezilmiş ama kafası sağlam kalmıştı. Keçi sakallı şeytan Ig'e bakıp sırıtmayı sürdürüyordu.

Ig eğilip kafayı yerden aldı. Yanan ağaç evin içinde ince, yakışıklı hatlarını, küçük boynuzlarını inceledi. Alevler duvarları sararken kara dumanlar içeriye doluyordu. Koltuk ve masa tutuştu. Küçük şeytan bu manzaradan zevk alıyormuş gibiydi, sanki olup bitenleri onay-

lıyor, evi tutuşturduğu için Ig'i takdir ediyordu. Ama Ig'in oradaki işi artık bitmiş, yola devam etme zamanı gelmişti. Dünya yakılmayı bekleyen şeylerle doluydu.

Şeytanın kafasını bir süre parmakları arasında çevirdikten sonra masaya geri bıraktı. Meryem'i alıp tatlı yüzünü öptü. "Hoşça kal, Merrin." Bibloyu düzgün bir şekilde masaya koydu.

Önceden Meryem'in önünde duran meleği kaldırdı. Bir zamanlar aldırışsız ve küstah olan, "Bana dokunmaya nasıl cüret edersin?" diyen yüzü, biblonun kafası koptuğunda kaybolup gitmişti. Ig meleğin gövdesine şeytanın kafasını taktı, Meryem'in eğlenmesini bilen biriyle daha mutlu olacağına kanaat getirmişti.

Dumanlar Ig'in ciğerlerine dolup nefes almasını güçleştirirken gözleri yanmaya başladı. Derisinin sıcaktan kuruduğunu hissetti, duvarlardan üçü artık tamamen alevler içindeydi. Kapağın yolunu tuttu ama bu sefer dışarı çıkmadan önce iç tarafta ne yazdığına baktı. İlk gelişlerinden orada bir şeyler yazdığını hatırlıyordu. DIŞARI ÇIKARKEN TÜM LÜTUFLAR SİZİNLE OLSUN. Ig gülebilmeyi isterdi ama bu söz ona komik gelmedi. Bunun yerine elini kaldırıp, "Âmin," dedikten sonra delikten dışarı çıktı.

Ayağını kapının tam altındaki dala koyduğunda duraksayıp son bir kez içeri baktı. Ev gerçek bir yangın yerine dönmüştü. Her yer alevler içindeydi. Koltuktan çatırtılar yükseliyordu. Bu manzara ona kendini iyi hissettirdi. Yaptığından memnundu. Merrin'siz o mekânın hiçbir anlamı yoktu. Ya da dünyanın... Ig'i ilgilendirdiği şekliyle hayat, Merrin'le başlayıp Merrin'le bitmişti.

Kapağı kapadı, yavaş ve dikkatli adımlarla ağaçtan indi. Eve gitmeliydi. Biraz dinlenmeliydi. Asıl yapması gereken Merrin'i ondan çalan kişiyi bulup gırtlağına sarılmaktı. Zihnin Ağaç Evi'ndeki yazıda ne diyordu? Çıkarken ihtiyacınız olanı alacaksınız mı? Öyleyse umut etmekten ne çıkardı...

Tek bir kez durdu, o da inişin yarısında, ağacın gövdesine yaslanıp şakaklarını ovuşturdu. Garip bir ağrı hissetmeye başlamıştı; bir

tür basınç, sanki sivri bir şeyler kafasından dışarı çıkmaya çalışıyordu. Tanrım! Eğer şimdi bunları hissediyorsa kimbilir sabah ayılırken nasıl olacaktı...

Soluk alıp verdi –burnundan çıkan dumanları fark etmedi– ve gökyüzünün alevler içinde olmasına aldırmaksızın ağaçtan aşağı inmeyi sürdürdü.

İki saniye kadar kibritin alevini seyretti –bir, iki– ve derken alevler benzinle ıslanmış parmaklarına ulaştı. Bir tıslamanın ardından ateş bütün vücudunu sardı ve Ig bir kiraz bombası gibi patladı.

Kırk Sekizinci Bölüm

Alevler içindeki Ig ayağa kalktı. Ateşten takım elbisesini giymiş bir şeytandı o. Benzinin de yardımıyla yarım dakikada alevler bütün vücuduna yayılmış, derisi tamamen kavrulmuştu. Sonra, vücudu tutuştuğu hızla söndü, birkaç saniye içinde geriye kara dumanlardan başka bir şey kalmadı. Başka bir insan olsa o dumanların içinde boğulurdu ama onların ortasında kalan insan değil, bir iblisti ve dumanlar onun için dağdan esen tatlı rüzgârlardan farksızdı.

Dumandan elbisesinden sıyrıldığında tamamen çıplaktı. Eski derisi yanmış, yerini kırmızının daha koyu bir tonunda, daha parlak bir deri almıştı. Sol omzu hâlâ ağrıyordu ama ufak beyaz bir iz haricinde yara tamamen iyileşmişti. Zihni hiç olmadığı kadar açıktı, kendini harika hissediyordu, sanki bir kilometre koşmuştu ve üstüne sıkı bir yüzme antrenmanına hazırdı. Etrafındaki çimenler yanıp kül olmuştu. Ateşten kırmızı bir çizgi, kuruyan otları tutuşturarak ormana doğru ilerliyordu. Ig yeşilliklerin önündeki her zamankinden ölü görünen kurumuş kiraz ağacına baktı.

Zihnin Ağaç Evi'ni yakıp kül etmiş olsa da ağaca bir şey olmamıştı. Rüzgâr dalların arasından esip yaprakları uçuştururken, Ig durduğu yerden bile dallarda ev olmadığını görebiliyordu. Ne komik diye geçirdi içinden; ateşten çizgi ağacı hedefliyor gibiydi, sanki alevler kuruyan otları yakıp ağacın gövdesine ulaşmaya çalışıyordu. Rüzgârın işiydi elbette, ateşi körüklüyor, alevleri ormana doğru sürüklüyordu.

Dökümhanenin duvarındaki delikten içeri girdi. Abisinin trompetinin üstünden atladı.

Terry hâlâ fırının kapısının önündeydi, iki büklüm olmuş, kafasını dizlerine yaslamıştı. Ig abisinin yüzündeki, konsantrasyon sağladığını gösteren o sakin ifadeyi ve hiç hareket etmeden duruşunu incelerken Terry'nin ölürken bile yakışıklı olacağını geçirdi içinden. Gömleğinin yakası geriye kaymış, kolları yukarı kıvrılmıştı. Ig, Terry'nin yanına çömeldi. Dua etmek için sıralara oturmuş iki kardeş. Abisinin elini tuttu ve on bir yaşındayken okul otobüsünde saçlarına sakız yapıştıran kişinin o olduğunu öğrendi.

"Lanet olsun," dedi Ig. "Sakızı çıkarmak için saçımı kesmeleri gerekmişti."

"Efendim?" dedi Terry.

"Saçıma yapıştırdığın sakızı söylüyorum," dedi Ig. "On dokuz numaralı otobüste."

Terry nefes almaya çalıştığında ciğerlerine ulaşabilen az miktarda oksijen ıslaksı bir ses eşliğinde dudaklarından dışarı döküldü.

"Nasıl oluyor da nefes alabiliyorsun?" diye sordu Ig.

"Güçlü ciğerlerim var," diye fısıldadı Terry. "Trompet... çaldığımı... unuttun mu?" Kısa bir aradan sonra devam etti. "Bu bir mucize. İkimiz de sağ kaldık."

"Ondan pek emin olma," dedi Ig.

Glenna'nın telefonu fırındaydı, duvara çarpmış ve kapağı çatlamıştı. Bataryası yerinden çıkmıştı. Ig çalışmayacağını düşündü ama bataryayı takıp telefonu açtığında cihaz bipleyerek canlandı. Şans şeytandan yanadır. Dışarı çıkıp ilkyardımı aradı ve ruhsuz bir santral görevlisine yılan tarafından ısırıldığını, 17. Otoyol yakınlarındaki dökümhanede olduğunu, birilerinin öldüğünü bir de yangın çıktığını söyledi. Ardından telefonu kapayıp fırına döndü ve yeniden Terry'nin yanına çömeldi.

"Arayıp yardım istedin değil mi?" diye sordu Terry.

"Hayır," dedi Ig. "*Sen* arayıp yardım istedin. Beni iyi dinle, Terry.

Sana neleri hatırlayacağını ve neleri unutacağını söyleyeyim. Unutacağın bir sürü şey var. Bu gece olan ve hatta *daha önce* yaşanan şeyler." Konuşurken ilkel bir tatmin duygusu boynuzlardan vücuduna yayıldı. "Bu hikâyede tek bir kahramana yer var ve şeytanın hikâyenin kahramanı olamayacağını herkes bilir."

Ig yumuşacık ve baştan çıkarıcı bir sesle ona bir hikâye anlattı. İyi bir hikâye. Terry ritminden hoşlandığı bir melodiyi dinlermişçesine başını sallayarak kendisine anlatılan hikâyeye kulak verdi.

Her şey birkaç dakika içinde bitmişti. Ig bir süre daha onunla oturdu, ikisi de konuşmadılar. Terry, Ig'in yanında olduğunu bilmiyor olabilirdi, ne de olsa ona kardeşini unutması söylenmişti. Başını dizine yaslamış uyukluyormuş gibi bir havası vardı. Ig uzaktan itfaiye araçlarının sesi duyulana kadar bekledi: Hep aynı notayı çalan trompetlerin bitmek bilmeyen nidası. Abisinin başını ellerinin arasına alıp şakağına bir öpücük kondurdu. Gördükleri, hissettikleri karşısında önemsizdi.

"Sen iyi bir adamsın, Ignatius Perrish," diye fısıldadı Terry gözlerini açmaksızın.

"Seni günahkâr," dedi Ig.

Kırk Dokuzuncu Bölüm

Duvardaki delikten dışarı çıktı ama son anda, tam gidecekken uzanıp abisinin trompetini yerden aldı. Sonra dönüp çayırları ve hâlâ kiraz ağacına doğru ilerlemekte olan alevden çizgiyi seyretti. Sonunda alevler ağaca ulaştı, önce ufak kıvılcımlar uçuştu etrafta, sonra ağaç benzine batırılmış gibi birdenbire alev aldı. Bütün dalları, bütün yaprakları sarı kırmızı tonlarındaki alevlere gömülmüştü ve Zihnin Ağaç Evi yine dallarındaydı. Pencereleri alevler içindeydi. Ormandaki ağaçlar içinde sadece o kiraz ağacı yandı, alevler diğer ağaçlara dokunmadı.

Ig önüne kırmızı halı serilmiş genç bir asilzade gibi alevlerin oluşturduğu yolun başında durdu. Camlara vuran ışık sayesinde araçları seçebiliyordu. İtfaiye araçlarının ilki yavaş yavaş yıkıntılara doğru ilerliyordu. Aracın şoförü, Rick Terrapin adlı otuz yıllık itfaiyeci onu, boyu dökümhanenin bacası kadar uzun olan boynuzlu kara şeytanı gördüğünde bir çığlık atıp direksiyonu kırdı. İtfaiye aracı yoldan çıkıp ağaca tosladı. Rick Terrapin üç hafta sonra emekli olacaktı. Dumanlar içindeki şeytan ve dökümhanede gördüğü dehşet verici şeylerden sonra canı artık yangın söndürmek istemiyordu. Bazı boklukların yanıp kül olmasına seyirci kalmakta bir sakınca olmadığına karar vermişti.

Ig çalıntı trompetiyle beraber sarı alevlerin arasından geçip sonunda ağaca ulaştı. Vakit kaybetmeksizin yanan dallara tırmanmaya başladı. Yukarıdan coşkulu sesler duyduğunu sandı, birileri neşe içindeydi; kahkahalar, yoksa bir kutlama mı? Müzik de çalıyordu;

davullar ve trompetler. Ağaç evin kapağı açıktı. Ig tırmanıp alevden tahtına ev sahipliği yapan yeni evine, ateşten kulesine girdi. Haklıydı, içeride bir kutlama almış başını gidiyordu. Bir düğün, *onun* düğünü. Alevler kuşanmış ateş saçlı gelini onu orada bekliyordu. Sevgilisini kollarına aldı, dudakları birleşti ve birlikte sonsuza dek yandılar.

Ellinci Bölüm

Terry ekimin üçüncü haftası eve döndü ve ilk boş öğleden sonrasını arabaya atlayıp eski dökümhaneye giderek değerlendirdi. Amacı şöyle bir etrafa bakınmaktı.

Kararmış arazinin ortasındaki büyük tuğla bina etrafındaki molozlar ve çöpler yanıp küle dönse de ayakta kalmıştı. Yapının duvarları is içindeydi ve her tarafına asla gitmeyecek bir kömür kokusu sinmişti.

Ancak arka taraf, iki yanında kırmızı ve sarıya bulanmış ağaçlarıyla Evel Knievel yokuşunun başladığı nokta her zamanki kadar hoştu. Hüzünlü bir ışık süzülüyordu dalların arasından, ağaçlar alev almış dev meşaleler gibi parlıyordu. Aşağıdan nehrin yumuşak şırıltısı duyuluyor ve rüzgârın fısıltısı nehrin melodisine karşılık veriyordu. Terry bütün gününü orada oturup düşüncelere dalarak geçirebilirdi.

Son haftalarda vaktini yürüyerek, oturarak, seyrederek ve bekleyerek geçirmişti. Eylül sonlarına doğru Los Angeles'taki evini satılığa çıkarıp New York'a taşınmıştı, hemen her gün Central Park'ta yürüyüşe çıkıyordu. Televizyon programı yayından kaldırıldığından tek mevsimin yaz olduğu ve hiçbir yere yürüyerek gidilemeyen bir şehirde oturmanın anlamlı olmadığına karar vermişti.

Fox'takiler hâlâ Terry'nin fikir değiştirip geri döneceğini umduklarından bir basın bildirisi yayımlayıp kardeşinin öldürülüşünün ardından Terry'nin bir süre izin yapmaya karar verdiğini duyurmuşlardı; böylece Terry'nin dökümhanedeki olaydan haftalar önce istifa

ettiği gerçeğini de uygun bir şekilde görmezden geliyorlardı. Televizyoncular ne isterlerse söyleyebilirlerdi. Terry programa dönmeyecekti. Bir iki ay sonra birkaç işi kabul edebilir, belki kulüplerde çalardı. Fakat yeniden çalışmaya başlamak için acelesi yoktu. Şimdilik eşyalarını yeni evine yerleştirmekle meşguldü ve fazla düşünmemeye çalışıyordu. Sonraki aylarda ne olacaksa olacaktı. Er geç bir şeyler çıkardı. Ama o an için kendine yeni bir trompet bile almamıştı.

O gece neler yaşandığını kimse bilmiyordu. Terry kameralara konuşmayı reddettiğinden ve geri kalan herkes ölmüş olduğundan, Eric ve Lee'nin öldükleri geceye dair pek çok delice teori ortaya atılmıştı. En delice hikâyeler TMZ'de yayımlandı. Terry'nin kardeşine bakmak için dökümhaneye gittiğini ve Eric Hannity ile Lee Tourneau'nun kavgasına şahit olduğunu yazdılar. Terry konuşulanlara kulak misafiri olduğunda kardeşini arabasında diri diri yakarak öldürdüklerini anlamış ve delil aramaya gitmişti. TMZ'ye göre Lee ve Eric, Terry'yi yakalayıp yıkıntılara sürüklemişlerdi. Niyetleri onu öldürmekti ama ilkönce kimseyi arayıp aramadığını, kimsenin nereye geldiğini bilip bilmediğini öğrenmek istiyorlardı. Onu zehirli bir yılanla bacaya kapamış, korkutup konuşmaya çalışmışlardı. Ama o bacadayken ikili tekrar kavga etmeye başlamıştı. Terry'nin bağırışlar ve silah sesleri duyduğu söyleniyordu. Dışarı çıkmayı başardığında her yer alevler içindeydi ve her iki adam da ölmüştü. Eric Hannity vurulmuş, Lee Tourneau ise kan kaybından gitmişti. Tam bir on altıncı yüzyıl trajedisi: Tek eksiği şeytanın bir anda sahneye fırlamasıydı. Terry, TMZ'nin bu bilgilere nasıl ulaştığını, polislere para yedirip yedirmediğini merak etti. Belki Dedektif Carter birkaç kuruşa raporu satmıştı çünkü gazetede yazanlar Terry'nin polise verdiği ifadede yazanların tıpatıp aynısıydı.

Dedektif Carter hastanedeki ikinci gününde Terry'yı ziyarete gelmişti. Terry ilk günü tam hatırlamıyordu. Kendisini sedyeye kaldırıp acile götürdüklerini, oksijen maskesi takıldığını ve ilaç kokan serin bir havanın ciğerlerine dolduğunu hatırlıyordu. Sonrasında

halüsinasyon gördüğünü, gözlerini açtığında yatağının başucunda bekleyen kardeşiyle göz göze geldiğini de hatırlıyordu, Terry'nin trompeti Ig'deydi ve abisini keyiflendirmek için hoş bir caz parçası çalmıştı. Merrin de oradaydı, ayakları çıplaktı, kızıl ipekten bir elbise giymiş Ig'in çaldığı melodi eşliğinde dans ediyordu. Trompetin sesi kaybolup yerini EKG makinesinin çıkardığı dit dit sesleri aldığında kardeşinin ve Merrin'in görüntüleri kaybolup gitti. Aynı günün ilerleyen saatlerinde, Terry başını kaldırıp baktığında annesinin ve babasının duvarın dibindeki koltuklarda oturduklarını gördü. İkisi de uyuyordu, babası başını annesinin omzuna yaslamıştı. El eleydiler.

İkinci günün akşamında Terry kötü bir gribi atlatmış gibi hissediyordu kendini. Bütün eklemleri sızlıyor, susuzluğu bir türlü geçmiyordu. Vücuduna yayılan takatsizliğin farkındaydı ama kendine gelmişti. Kelebek gözlük takan çekici bir Uzakdoğulu kadın olan doktoru, çizelgesini kontrol etmek için odaya girdiğinde Terry doktora ölüme ne kadar yaklaştığını sordu. "Kurtulma ihtimaliniz üçte birdi," dedi doktor. Terry doktora bu orana nasıl ulaştığını sorduğunda kadın kolay olduğu cevabını verdi. O bölgede üç tür çıngıraklıyılan vardı. Şansa bakın ki Terry, zehri en zayıf olanına denk gelmişti. Diğer iki türden biri olsaydı hayatta kalma şansı olmazdı, işte size üçte bir.

Dedektif Carter, doktor odadan çıkarken içeri girmiş ve Terry'nin ifadesini almıştı. Çok az soru sordu, Terry'nin hikâyeyi istediği gibi anlatmasına izin verdi. Sanki polis değil de söylenenleri not alan bir sekreterdi. Yazmayı bitirdiğinde ifadeyi Terry'ye baştan sona okudu ve bir iki noktayı düzelttiler. Ardından sarı kâğıtlı not defterine bakmaksızın, "Bu zırvaların tek kelimesine bile inanmıyorum," dedi. Sesinde ne öfke ne alaycılık vardı. Aslında bu cümle her tür duygudan yoksundu. "Bunun farkındasın değil mi? Anlattıklarının tek kelimesi bile doğru değil." Sonunda boş bakışlı, bilmiş gözlerini Terry'nin gözlerine dikti.

"Gerçekten mi?" demişti, büyükannesinin kaldığı odanın bir kat altındaki odalardan birinde yatmakta olan Terry. "Sizce neler oldu?"

"Orada olanları açıklayacak bir sürü teorim var," dedi dedektif. "Ama hepsi senin anlattığın zırvalardan bile daha mantıksız. Orada gerçekte neler olduğu konusunda hiçbir fikrim yok."

"Belki benim de yoktur," dedi Terry.

Carter ona hiç arkadaş canlısı olmayan bir bakış attı.

"Keşke başka bir açıklama yapabilseydim. Ama ne olup bittiyse ona anlattım," dedi Terry. Çoğu zaman, en azından gündüzleri, Terry olayların gerçekten anlattığı gibi geliştiğine inanıyordu. Ancak hava kararıp uykuya dalma zamanı geldiğinde... işte o zaman başka görüntüler doluşuyordu zihnine. Hiç hoş olmayan görüntüler.

Toprak yoldan gelen tekerlek sesleri onu daldığı hayallerden uyandırdı. Başını kaldırıp binaya baktı. Birkaç saniye sonra zümrüt rengi bir Satürn virajı dönüp dökümhaneye yanaştı. Şoför, Terry'yi gördüğünde arabayı durdurup bir süre koltuğundan onu izledi. Sonra arabayı yeniden çalıştırıp ona yaklaştı. Birkaç metre mesafe kala aracı yeniden durdurdu.

"Merhaba, Terry," dedi Glenna Nicholson arabadan inerken. Glenna, onunla karşılaştığına şaşırmış görünmüyordu, sanki orada buluşmayı planlamışlardı. Güzel bir günündeydi, taşlanmış gri kot ve kolsuz siyah gömlek giyip kıyafetini siyah kemerle tamamlamış yuvarlak hatlı bir kız. Kalçasındaki Playboy tavşanı yine ortadaydı, ona ucuz bir hava veriyordu ama gençken kim ileride geri almayı isteyeceği hatalar yapmaz ki!

"Hey Glenna," dedi. "Hangi rüzgâr attı seni buraya?"

"Bazen öğle tatilinde buraya gelirim," dedi genç kadın. Elindeki sandviçi Terry'nin görebilmesi için havaya kaldırdı. "Ortalık sesizdir. Düşüncelere dalmak için çok uygun bir yer. Bazen Ig'i ve... olanları düşünüyorum."

Terry başını salladı. "Sandviçin neli?"

"Patlıcan ve peynir. Dr. Pepper'ım da var. Yarısını ister misin? Her zaman en büyük boy alırım, neden bilmem. Çoğu zaman hepsini bitiremiyorum. Bitirmemeliyim de. Şey, arada bir tamamını mideye indirdiğim oluyor." Suratı asıldı. "Beş kilo vermeye çalışıyorum."

"Niçin?" diye sordu Glenna'nın vücudunu süzen Terry.

Glenna bir kahkaha patlattı. "Kes şunu."

Terry omuz silkti. "Rejimine yararı dokunacaksa sandviçinin yarısını yerim. Ama bence endişelenmeni gerektiren bir şey yok. Gayet güzel görünüyorsun."

Evel Knievel yokuşunun kenarına devrilmiş kütüklerden birine oturdular. Öğleden sonra güneşinde nehir altın rengi ışıltılara bürünüyordu. Terry sandviçin yarısını alıp yemeye başlayana kadar acıktığını fark etmemişti. Sandviç çabucak bitti, genç adam parmaklarını yalarken Dr. Pepper'ı paylaştılar. Sohbet etmediler. Terry için bir sakıncası yoktu. Zaten havadan sudan konuşmayı sevmezdi. Sessizlik Glenna'yı rahatsız etmiyormuş gibiydi. Bu, Terry'ye komik geldi çünkü Los Angeles'ta iki saniye susan birini bulamazdınız, sessizlik herkesi dehşete düşürürdü.

"Teşekkürler," dedi sonunda.

"Lafı bile olmaz," dedi Glenna.

Terry bir eliyle saçlarını geriye attı. Önceki haftalarda saçlarının seyrelmeye başladığını keşfetmiş ve kelleşen bölgeleri örtmek için saçlarını uzatmayı deneyecek kadar paniğe kapılmıştı. "Bir ara kuaföre uğramalıyım, saçlarım iyice kontrolden çıktı," dedi.

"Artık orada çalışmıyorum," diye karşılık verdi Glenna. "Dün son kez saç kestim."

"Hadi ya!"

"Hıhı."

"Eh, yeni şeylerin şerefine içelim o zaman,"

"Yeni şeyler yapmanın şerefine."

İkisi de Dr. Pepper'dan birer yudum aldılar.

"Yaptığın son saç iyi miydi?" diye sordu Terry. "Güzel bir final olsun diye birine harika bir model mi yaptın?"

"Yarı kel bir adamın kalan saçlarını kazıdım. Yaşlı bir adamdı. Normalde yaşlılar kafalarını kazıtmaya gelmez, gençler buna heveslidir. Adamı tanıyorsun, Merrin Williams'ın babası, Dale?"

"Evet, tanışmışlığım var," dedi Terry buruk bir gülümsemeyle. İçini kaplayan ama anlam veremediği hüzünden kurtulmaya çalıştı.

Ig, elbette Merrin yüzünden öldürülmüştü; Lee ve Eric genç kadına yaptığını düşündükleri şeyler yüzünden onu diri diri yakmışlardı. Ig çok kötü, çok mutsuz bir yıl geçirmişti zaten. Terry o günleri düşünmek bile istemiyordu. Cinayeti kardeşinin işlemediğine, onun Merrin'i öldürmüş olamayacağına emindi. Muhtemelen onu kimin öldürdüğünü hiçbir zaman öğrenemeyeceklerdi. Merrin'in öldüğü geceyi hatırlayınca tepeden tırnağa ürperdi. O gece lanet olası Lee Tourneau'ylaydı. Şimdi dönüp baktığında o zamanlar, o iğrenç sosyopatla vakit geçirmekten hoşlandığına inanamıyordu. Birkaç tek atmış, kumsalda ucuz ot içmişlerdi. Sonra Terry, Lee'nin arabasında sızmış ve ancak sabah olduğunda gözlerini açmıştı. Bazen o son gece gerçekten çok eğlenceli geçmiş gibi geliyordu, Ig'le kâğıt oynamış ve sonra arabayla Gideon'ın nehir ve çatapat kokan sokaklarında boş boş dolaşmışlardı. Terry dünyada daha tatlı bir koku olamayacağını düşündü.

"Neden saçını kazıttığını sordun mu?" diye sordu Terry.

"Bay Williams, Sarasota'ya taşınacağını ve oraya vardığında güneşin kafasını yakışını hissetmek istediğini söyledi. Ayrıca eşi dazlaklardan nefret ettiği için saçlarını kazıtmaya karar vermiş. Eski eşi demeliydim. Bence Sarasota'ya onsuz gidiyor." Yapraklardan birini dizine koyup düzelttikten sonra, rüzgâra bırakıp nehre düşüşünü ve akıntıya kapılıp uzaklaşışını seyretti. "Ben de taşınıyorum. Bu yüzden işi bıraktım."

"Nereye gideceksin?"

"New York," dedi Glenna.

"Şehrine mi, eyaletine mi?"

"Şehrine."

"Hey, geldiğinde mutlaka beni ara. Sana iyi kulüpleri gösteririm," dedi Terry. Telefon numarasını cebinden çıkan eski bir faturanın arkasına yazdı.

"Ne demek istiyorsun? Artık Los Angeles'ta değil misin?"

"Hayır. Televizyon programı olmayınca orada yaşamamın bir anlamı kalmadı. Zaten ne zaman olsa New York'u Los Angeles'a tercih ederim. Çok daha... gerçek." Telefon numarasını yazdığı kâğıdı Glenna'ya uzattı.

Kâğıt parçasını alan Glenna yere oturup Terry'ye gülümsedi, dirseklerini kütüğe yasladığında yaprakların arasından süzülen ışık, gamzelerini ortaya çıkardı. Çok güzel görünüyordu.

"Eh," dedi. "Aynı mahallede oturacağımızı sanmıyorum."

"Tanrı bu yüzden taksileri yarattı," dedi Terry.

"Onları Tanrı mı yarattı?"

"Aslında hayır, taksileri icat eden deli gibi içtikten sonra, güven içinde eve ulaşabilmeyi isteyen insanlardı."

"Şöyle bir düşününce..." dedi Glenna. "Çoğu iyi icat günah işlemeyi kolaylaştırmak için yapılmıştır."

"Doğruya doğru," diye karşılık verdi Terry.

Ayağa kalkıp sandviç kırıntılarını üzerlerinden silkelediler ve dökümhanenin çevresinde yürüyüşe çıktılar. Ön taraftaki eskiden kapı olan deliğe ulaştıklarında Terry duraksayıp yanmış görünen toprağa baktı. Rüzgârın alevleri ormana doğru sürüklemesi ama topu topu bir ağacın alev alması ne kadar garipti. *O* ağacın... Kararmış kütük hâlâ ayaktaydı, dalları siyah boynuzlar gibi gökyüzüne uzanıyordu. Manzara Terry'nin bir an büyülenmişçesine donup kalmasına yol açtı. Vücudunu bir ürperti sardı, hava aniden soğumuş gibi geldi.

"Şuna bak," diyen Glenna eğilip küllerin arasından bir şey aldı.

Zarif bir zincire takılmış altın bir haçtı. Zincirin ucundan tutup haçı ileri geri salladığında haçtan yansıyan ışık o güzel yüzüne vurdu.

"Ne kadar hoş," dedi Glenna.

"Senin olsun."

"Bunu takarsam muhtemelen cayır cayır yanarım," dedi Glenna. "Sen al."

"Olmaz," dedi Terry. "Çok kadın işi." Haçı alıp dökümhanenin yakınlarındaki bir fidanın dalına astı. "Her kim düşürmüşse belki onu aramak için geri gelir." Güneşin tadını çıkararak binanın çevresini turlamayı tamamlayıp Glenna'nın arabayı park ettiği yere döndüler. Fazla sohbet etmediler. Terry ne zaman el ele tutuştuklarına emin değildi ama arabanın yanına ulaştıklarında elleri birleşmişti. Glenna parmaklarını hissedilir bir isteksizlikle Terry'nin parmaklarından uzaklaştırdı.

Kül kokusunu ve sonbahar serinliğini beraberinde getiren hafif bir esinti. Glenna hafifçe titreyerek kollarını kendi vücuduna doladı. Uzaktan hoş bir trompet sesi duyuldu, Terry melodiye kulak vermek için başını o yöne çevirdi ama müzik otoyoldan geçen bir arabadan gelmiş olacak ki birkaç saniye sonra duyulmaz olmuştu.

"Onu çok özlüyorum," dedi Glenna. "Tarif edemeyeceğim kadar."

"Ben de," dedi Terry. "Ama bazen... o kadar garip ki... Bazen çok yakınımdaymış ve başımı çevirip baksam onu görebilecekmişim gibi geliyor. Bana sırıtıyor olacak."

"Evet, ben de aynı hisse kapılıyorum," diyen Glenna gülümsedi; güçlü, cömert, hakiki bir gülümseme. "Şimdi gitmeliyim. Belki New York'ta yeniden görüşürüz."

"Belki değil, kesinlikle."

"Öyle olsun. Kesinlikle görüşeceğiz." Arabasına binip kapıyı kapadı ve arabayı harekete geçirmeden önce Terry'ye el salladı.

Terry araba gözden kaybolana kadar bekledi. Ceketini çekiştiren rüzgâra aldırmamaya çalışarak tekrar boş dökümhaneye ve çayırlara baktı. Ig'i hatırlayıp hüzünlenmesi ve hatta acı çekmesi gerektiğini bilse de... aklındaki tek şey New York'a vardıktan ne kadar sonra

Glenna'nın kendisini arayacağıydı. Acaba onu nereye götürmeliydi? Aklında bir iki mekân vardı ama.

Rüzgâr yeniden esti, artık serin değil buz gibiydi. Terry bir kere daha uzaktan gelen bir trompet sesi duyduğunu sandı. Bir tür selam. Hoş bir melodiydi ve o kısacık melodiyi duyduğunda haftalardır ilk kez içinden yeniden trompet çalmak geldi. Derken melodi kaybolup gitmiş, rüzgâr tarafından uzaklara, çok uzaklara götürülmüştü. Artık Terry'nin de gitme zamanı gelmişti.

"Seni zavallı şeytan," dedi Terry kiralık arabasına binip uzaklaşmadan hemen önce.

SON

TEŞEKKÜRLER, NOTLAR, İTİRAFLAR

Uzmanların yorumları Romantics' grubunun 1980 tarihli hit parçası "What I Like About You"nun sözleri konusunda birbirleriyle çelişir. Ig, "Kulağıma fısıldıyorsun..." olarak mırıldansa da o dizenin Jim Marinos tarafından "Kulağıma gelen hoş fısıltılar..." veya "Kulağıma fısıldayan telefon..." olarak söylendiğini iddia edenler vardır. Zaten yaygın olan kafa karışıklığı düşünüldüğünde Iggy'nin şarkıyı nasıl duyuyorsa öyle söylemesine izin verebileceğimi düşündüm ama hatalı yazdığıma inanan koyu rockçılardan şimdiden özür dilerim.

Bu kitabın editörü, yazarı cırcırböceklerinin ağustos başında öldükleri konusunda uyarmış ama yazar sürekli bahsini duyduğumuz sanatsal gerekçeleri öne sürerek öyle değilmiş gibi davranmayı seçmiştir.

Bana Merrin'in ablasını öldüren ve hikâye farklı gelişse kendisini de öldürecek olan BRCA1 adlı kanserin kaba bir resmini çizdiği için Doktor Andy Singh'e teşekkür borçluyum. Konuyla ilgili tıbbi bilgilerde bir hata yapılmışsa bu tamamen yazarın sorumluluğundadır. Ayrıca Kerri Singh'e ve Singh sülalesinin kalanına da romanın yazılması sürecindeki katkılarından ötürü teşekkür ederim.

Danielle ve Doktor Alan Ades'e yardımları için minnettarım. Kimsenin beni rahatsız etmeyeceği, rahatça çalışabileceğim bir yere ihtiyacım olduğunda bana öyle bir mekân sundular. Lee Mac's'teki dostlara da dört ay beni besledikleri için teşekkürlerimi sunuyorum.

Romanın ilk taslaklarını okuyup görüş bildirdikleri için arkadaşlarım Jason Ciaramella ve Shane Leonard'a da minnettarım.

Don Orione haçı konusunda beni bilgilendiren Ray Slyman'a, Kutsal Kitap'ta işime yarayacak bölümleri bulmama yardım eden ablam, vaiz Naomi King'e teşekkürler. Bart Ehrman'ın *God's Problem: How the Bible Fails to Answer Our Most Important Qestion – Why We Suffer* (Tanrı Sorunsalı: Kutsal Kitap En önemli Soruya, "Niçin Acı Çekiyoruz?" Sorusuna Cevap Vermekte Neden Başarısız Kalıyor) isimli kitabı benim için yararlı bir kaynak oldu. *Tanrı Sorunsalı*'nı okurken beşinci taslağın üzerinden geçiyordum. İnanıyorum ki, o kitapla daha erken dönemlerde karşılaşmış olsaydım bu roman çok farklı olurdu. Daha iyi veya daha kötü değil, farklı.

William Morrow/HarperCollins'te *Boynuzlar*'ın yayıma hazırlanmasında kendini bu işe adamış tutkulu bir ekip çalıştı: Mary Schuck, Ben Bruton, Tavia Kowalchuk, Lynn Grady, Liate Stehlik, Lorie Young, Nyamekye Waliyaya ve yardımcı editörümüz Maureen Sugden. Beni iyi göstermek için canlarını dişlerine takan herkese teşekkür ederim.

Kitap tutkunu Jody Hotchkiss ve Sean Daily'yi ne kadar takdir ettiğimin de altını çizmem gerekiyor, baştan beri bu hikâyeyi canla başla savundular.

Kitabın kendisinin tam bir şeytan olduğunu hissettiğim ve pes etmeye yaklaştığım anlar oldu. Böyle zamanlarda bana destek oldukları ve beni üretmeye teşvik ettikleri için editörlerim Jen Brehl, Jo Fletcher ve Pete Crowther ile menajerim Mickey Choate'ye minnettarım. Ben kitapla boğuşurken yardımlarını esirgemeyip beni kendi ördüğüm ağlardan kurtardılar. Son olarak aileme sevgilerimi yolluyorum; Leanora ve oğullarım... Onlar olmasa *Boynuzlar*'ı bitirmeyi hayal bile edemezdim.

–J.H. Ağustos 2009

"*Boynuzlar*, muazzam bir roman. Ürkütücü, hızlı ve macera dolu."
—*Neil Gaiman*

Joe Hill istikrarlı ve her yapıtı modern bir korku klasiği olan nadir yazarlardan biri. Fantastik ve paranormal öğeleri ustalıkla bir araya getirdiği *Boynuzlar* ise çağdaş korku edebiyatında bir dönüm noktası.

Ignatius Perrish bir gece önceyi içerek ve korkunç şeyler yaparak geçirmişti. Yeni güne baş ağrısıyla uyandı. Bir de şakaklarından uzamaya başlayan boynuzlarla. Sonradan fark etti ki sıradışı olan tek şey boynuzları değildi: İnsanlar onun yanındayken en karanlık sırlarını, en sapkın fantezilerini tereddüt etmeden anlatıyordu.

Şehirdeki hemen herkes, bir yıl önce öldürülen hayatının aşkı Merrin'in cinayetinden Ig'i sorumlu tutup varlıklı ailesinin onu yargılanmaktan kurtardığına inanıyordu. Ig, dehşet verici yeni görüntüsü ve gücüyle hayatını altüst eden katili bulmaya çalışacaktı. Ama eskisi gibi dürüst biri olarak değil... içindeki şeytana kulak vererek.

Söz konusu intikamsa, şeytan ayrıntıda gizlidir.

Çeviren: Zeynep Heyzen Ateş

www.ithaki.com.tr

ithaki

9 786257 737425

/ithakiyayinlari